Comando

KEVIN DOCKERY

TRUPELE SPECIALE ÎN ACȚIUNE

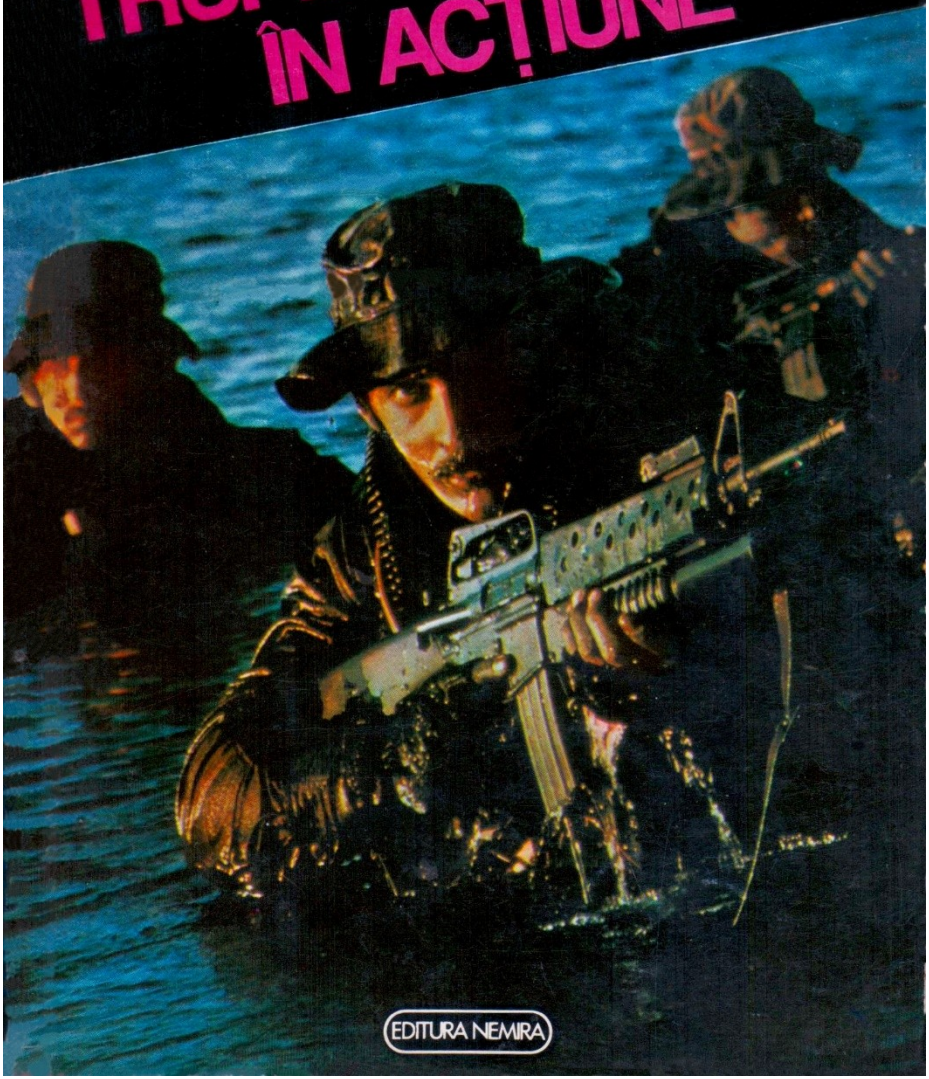

EDITURA NEMIRA

KEVIN DOCKERY

TRUPELE SPECIALE ÎN ACŢIUNE

„Tridentul”: o insignă aurie pentru uniforma de paradă sau o broderie neagră pe fond verde pentru uniformele de luptă, care se poartă în dreptul inimii; este singurul semn exterior care atestă că un membru al marinei americane face parte din celebrele trupe SEAL... Trupe de elită pentru care nici o misiune nu este imposibilă – fie ea pe mare (Sea), în aer (Air) ori pe uscat (Land). Pe plajele însângerate ale Normandiei şi ale atolilor din Pacific, în munţii din Coreea şi în junglele Vietnamului, în Grenada şi Panama, ofiţerii şi soldaţii echipelor SEAL şi-au dovedit din plin curajul, eroismul, iniţiativa...

NEMIRA ’94

Kevin Dockery
SEALS IN ACTION 1991

Autorul ţine să-şi exprime recunoştinţa faţă de toţi cei care au luat parte la alcătuirea acestei cărţi. Deosebit de calde mulţumiri membrilor SEAL şi UDT, atât foşti cât şi actuali, a căror poveste a slujit la furnizarea informaţiilor cuprinse aici. De asemenea, mulţumiri ofiţerilor şi personalului Centrului Special de Pregătire de Luptă al Marinei din Coronado, California… HOO YAH!

TRIDENTUL

Emblema Acţiunilor Speciale de Luptă – cunoscută de către purtători sub numele de Trident – e singurul semn exterior care atestă că un membru al Marinei face parte din trupele SEAL.* **Autorizat în 1970 de către Departamentul Marinei, Tridentul este o insignă de metal auriu pentru vestonul uniformei de paradă, şi o broderie neagră pe fond verde, pentru uniformele de serviciu (de camuflaj sau de corvoadă). De obicei emblema se poartă în dreptul inimii, deasupra oricăror trese sau decoraţii.**

Emblema simbolizează atât cele trei medii în care acţionează trupele SEAL cât şi natura serviciului lor. În centrul emblemei se află o ancoră, reprezentând limpede marina ca ramură a serviciului. Îndărătul şi deasupra ancorei e un vultur cu aripile întinse, simbolizând atât spaţiul aerian, cât şi forţa şi curajul membrilor SEAL. Fiecare gheară a vulturului cuprinde de jur împrejur şi din faţă ancora. În gheara dreaptă ţine un trident, reprezentând marea – tridentul fiind emblema lui Neptun, zeul roman al adâncurilor care-l folosea drept sceptru. În faţa tridentului, gheara stângă a vulturului ţine de ţeavă un pistol cu cremene, armat. Pistolul reprezintă spaţiul de acţiune terestru, faptul că e armat simbolizând permanenta stare de alertă a soldaţilor. O persoană are dreptul să poarte Tridentul care-i indică apartenenţa la Formaţiunea Acţiunilor Speciale de Luptă doar după ce a trecut cu bine prin cursul de iniţiere în acţiunile de sabotaj subacvatic (BUD/S) cât şi după şase luni de verificări şi instrucţie în grup.

Trupele SEAL se înscriu în tradiţia navală începută în timpul celui de-al doilea război mondial. Din multe privinţe,

* În limba engleză, *seal* înseamnă „focă”, însă în acelaşi timp SEAL reprezintă iniţialele celor trei medii: *Sea* = mare (apă), *Air* = aer, *Land* = uscat. Prin contopirea celor două noţiuni, soldaţii din trupele speciale au devenit cunoscuţi drept „FOCILE” (n.t.).

formaţiunile SEAL din ziua de azi fac parte dintr-o neîntreruptă tradiţie născută în bătăliile disperate pentru înfrângerea puterilor Axei. Dintru început SEAL şi-a dovedit curajul, detaşarea şi iniţiativa care continuă să constituie o parte integrantă a profilului tuturor Forţelor Speciale ale Marinei.

Formaţiunile NCDU

În ziua de 6 mai 1943, Amiralul Ernest King, Şeful Operaţiunilor Navale (CNO) * dădu dispoziţie pentru constituirea de urgenţă a unor unităţi specializate în misiuni de diversiune. Sarcina i-a fost încredinţată locotenent-comandorului Draper L. Kauffman, întemeietor şi comandant al Centrului marin de instrucţie pentru mânuirea explozibililor navali. I s-a dat mână liberă pentru amplasarea şcolii, recrutarea oamenilor din interiorul sau din afara Marinei, şi obţinerea oricărui gen de material sau echipament de care va avea nevoie pentru atingerea acestui obiectiv. În timp ce şcoala începea să prindă contur, a fost format grupul de voluntari de la Centrul de pirotehnică şi sabotaj din Camp Perry, Statul Virginia. Acestui grup care număra iniţial treisprezece oameni i s-au alăturat ulterior şi alţi voluntari specializaţi în acţiunile de diversiune. Întreaga formaţiune a fost pusă sub comanda locotenentului Fred Wise din Unitatea de „Tăuni de Mare” a Marinei. Această mică unitate urma să treacă printr-un curs rapid de sabotaj subacvatic şi mânuire a bărcilor pneumatice înainte de a fi trimisă în luptă. Instrucţia odată terminată, unitatea a fost detaşată imediat pe teatrul de război mediteranean, sub denumirea oficială de Unitate

* Chief of Naval Operations (engl.).

Navală de Luptă şi Sabotaj (NCDU)*. Odată ajunsă în Africa, unitatea urma să ia parte la debarcarea din Sicilia.

Operaţiunea Husky, de debarcare în Sicilia, a avut loc pe data de 10 iulie 1943 şi a mobilizat destule forţe ale Marinei Militare Aliate pentru a înconjura o treime din insulă. Ţărmurile s-au dovedit a fi apărate cu cazemate şi trupe, însă în apă şi pe plaje nu fuseseră amplasate aproape nici un fel de obstacole. Masive atacuri aeriene ale inamicului au scufundat câteva vapoare de primă importanţă, cât şi numeroase ambarcaţiuni de desant aflate în apropierea ţărmului. În faza iniţială a debarcării trupele NCDU n-au acţionat conform rolului pentru care fuseseră pregătite datorită lipsei ţintelor. Pentru a se evita ciocnirea vaselor pentru debarcare de cele scufundate anterior, NCDU a primit ordin să distrugă epavele ambarcaţiunilor Aliate. O parte a oamenilor din trupă au fost trimişi în interior pentru a ajuta la înlăturarea poziţiilor întărite ale inamicului şi pentru a arunca în aer restul fortificaţiilor. Câteva zile mai târziu, timp în care au curăţat canaluri şi au aruncat în aer obstacole de pe coastă, membrii NCDU s-au înapoiat la bază, însângeraţi în urma unei lupte crâncene – dar nu de genul celei la care se aşteptau.

Majoritatea supravieţuitorilor formaţiunii NCDU-ului sicilian au fost transferaţi la Fort Pierce, Statul Florida, unde au ajuns la rândul lor instructori la noul centru şcolar NCDU. Formaţiunile NCDU au fost constituite din voluntari de la „Tăunii de mare”, din experţi în tehnica bombelor şi minelor (vechea unitate a lui Kauffman) şi din membri ai trupelor marine de cercetaşi şi de şoc, cantonaţi deja la Fort Pierce. Instruirea noilor unităţi a început în luna iulie 1943, punându-se iniţial un accent deosebit pe aptitudinile fizice ale ostaşilor.

Această primă perioadă de intensă instrucţie fizică i-a demonstrat soldatului de rând pus la asemenea încercare că e în stare de un efort fizic de zece ori mai mare decât îşi închipuise iniţial. Odată depăşit acest stadiu al solicitării fizice, programul de instrucţie a fost elaborat pentru

* Naval Combat Demolition Unit (engl.).

început de către unităţile de cercetaşi şi de şoc ale Marinei. Kauffman fu de acord cu propunerea iniţială şi le ordonă instructorilor săi să pună la punct un program de educaţie fizică pentru trupele NCDU. Succesiunea rapidă a evenimentelor ulterioare a determinat accelerarea ritmului de instruire. Această perioadă de instrucţie „la cataramă” a primit numele de „Săptămâna Năvalnică”, denumire transformată cu timpul în „Săptămâna Iadului”.

Pe timpul celor şase zile ale „Săptămânii Năvalnice” oamenii au fost împinşi până la limitele suportabilului. Se pretindea ca obiective cu neputinţă de atins să fie înfăptuite. Lipsa de somn şi neîncetata hărţuială au sfârşit prin a-i epuiza pe oameni şi a-i predispune la greşeli, ori, fiece greşeală atrăgea după sine excluderea imediată. Era nevoie de toată forţa şi hotărârea pentru a trece prin această perioadă fără să te laşi păgubaş. Temeinicia programului s-a dovedit desăvârşită, astfel că „Săptămâna Iadului” constituie şi astăzi partea cea mai importantă a antrenamentului trupelor speciale.

Rigorile acestui program teribil au determinat pe 40 la sută din voluntarii iniţiali să renunţe din proprie iniţiativă. Ceilalţi au devenit pe deplin încrezători în capacităţile lor de a îndura şi de a duce la capăt orice fel de misiune. Condiţiile de nedescris şi cerinţele insuportabile ale perioadei de instrucţie i-au pregătit pe membrii NCDU pentru cea mai importantă acţiune a lor.

Înotul făcea, bineînţeles, parte din antrenamentul obişnuit, dar nu i se acorda importanţa pe care o are în momentul de faţă. În fapt, acestei discipline i se acorda atât de puţină atenţie, încât soldaţii, pentru a trece proba, trebuiau să înoate doar câteva zeci de metri. La începutul anilor ’40 înotul subacvatic nu era un sport obişnuit şi majoritatea instructorilor de la şcoala NCDU nu erau familiarizaţi cu cerinţele sale specifice. Când instructorii NCDU au testat pentru prima oară măştile subacvatice şi labele pentru înot, obiecte pe care nu le mai folosiseră până atunci, au renunţat repede la ele sub pretextul că n-ar fi de cine ştie ce folos. Labele pricinuiau cârcei dureroşi la

picioare celor care nu le utilizau cum trebuie, iar măştile se inundau şi-i sufocau pe purtătorii lor care nu aveau habar de metodele simple de evacuare, care astăzi se învaţă numaidecât.

Pe durata antrenamentelor s-a pus accent în mod deosebit pe distrugerea obstacolelor de plajă de toate felurile şi în cele mai diverse situaţii. Un alt gen de instrucţie, mai complicată, constând în antrenamente pe spaţiu descoperit, se desfăşura pe terenurile mlăştinoase de pe lângă Fort Pierce. Mlaştinile mişunau de aligatori, şerpi cu clopoţei, lipitori, insecte însetate de sânge şi alte făpturi ostile vieţii. Soldaţii erau nevoiţi să îndure, încercând să traverseze întinderi de apă descoperite, mocirle şi ţinuturi de junglă, căutând tot timpul să nu fie detectaţi de severele cadre „inamice”. Majoritatea soldaţilor nu mai văzuseră mlaştini precum cele din Florida, cu apă neagră şi adâncă între smârcuri de teren mocirlos. Terenul pe care călcai era înşelător şi cu toţii au fost nevoiţi să se deprindă cu traversarea în siguranţă a unui asemenea ţinut. Fornăitul sau mârâitul unui aligator la care se adăuga unduitul şi plescăitul câte unui şarpe de apă aveau darul de a le aminti permanent soldaţilor că nu doar de cadrele „inamice” trebuie să se ferească.

Soldaţii deja epuizaţi erau nevoiţi să se oprească şi să chibzuiască în ce fel să-i evite pe instructorii experimentaţi. Scufundându-se adânc în mâlul împuţit ori în apele întunecate, recruţii aşteptau cu respiraţia tăiată, în vreme ce „inamicii” erau în căutarea lor. Importanţa misiunii îi îmboldea şi în curând aveau să simtă amara dezamăgire de a nimeri în custodia unui instructor mai versat şi mai răbdător în a-i surprinde.

Capturarea ar fi adus cu sine repetarea întregului exerciţiu sau, mai grav, i-ar fi împiedicat pe camarazii nefericitului recrut să-şi ducă misiunea la bun sfârşit. Oamenii din NCDU trebuiau să demonstreze că sunt făcuţi dintr-un aluat mai tare decât marinarii de rând şi erau nevoiţi să tragă învăţăminte din greşelile lor. Soldaţii erau conştienţi de faptul că în curând va avea loc o bătălie

adevărată şi că acolo vor avea de făcut faţă unor situaţii mai periculoase decât cele create de către un instructor dement... dar nu cu mult mai dramatice.

În urma acestui program de instrucţie rezultau soldaţi extrem de capabili şi tăbăciţi, pe care nici cele mai ostile medii nu-i intimidau, în stare să distrugă cu explozibilii din dotare aproape orice fel de obstacol.

Absolvenţii acestui program de instrucţie erau constituiţi în echipe de câte şase oameni. Fiecare echipă era formată din cinci soldaţi în termen conduşi fie de către un ofiţer, fie de către un subofiţer sau maistru. Majoritatea soldaţilor CDU instruiţi erau trimişi de urgenţă în Anglia, în vederea pregătirii unei operaţiuni de anvergură.

Majoritatea ofiţerilor de Stat Major şi toţi ofiţerii inferiori nu pricepeau la ce pot fi buni nişte soldaţi specializaţi în operaţiuni de sabotaj marin, şi asta datorită în primul rând secretului absolut care învăluia planul operaţiunii „Overlord”, referitor la ziua „Z” în Europa. Rezultatul acestei lipse de informare a fost risipirea oamenilor din echipe pe la diferite unităţi răzleţe, unde executau cu totul alt soi de servicii, cum ar fi paza depozitelor de muniţii sau a punctelor de trecere.

În cele din urmă au fost totuşi emise ordinele privitoare la misiunea trupelor NCDU. Unităţile s-au adunat la Falmouth, în Anglia, în vederea continuării instrucţiei, sub comanda locotenentului Robert Smith.

Odată adunaţi la Falmouth şi ataşaţi Forţelor Speciale ale Corpului 5 Geniu, soldaţii CDU au primit în cele din urmă câteva informaţii specifice referitoare la felul şi la numărul obstacolelor pe care urmau să le înlăture.

Obsesia Comandamentului Superior al Aliaţilor era secretul absolut al plănuirii debarcării în Normandia. De aceea nici unei unităţi, fie ea şi NCDU, nu i se dădeau nici un fel de informaţii referitoare la obiectivele reale, de teamă ca germanii să nu cumva să prindă de veste.

Spre cinstea lor trebuie spus că nici un membru al NCDU, sau al UDT de mai târziu, nu a fost acuzat vreodată de „răsuflare”, transmiţând secrete prin neglijenţă.

Primul şi cel mai dificil obstacol cu care soldaţii NCDU urmau să se confrunte era un obiect denumit „Elementul C”, cunoscut sub numele său popular drept „Poarta Belgiană”. Acest obstacol era o construcţie mare şi masivă din bare de oţel, nituite între ele astfel încât să formeze un segment de trei metri înălţime pe trei metri lăţime a unui „gard cu ţepi”. Fiecare segment se întindea în adâncime pe o distanţă de cinci metri, dispunând de un cordon de oţel care susţinea întreaga construcţie şi cântărind, fiecare în parte, mai bine de două tone şi jumătate. Segmentele erau ataşate între ele formând obstacole întinse care puteau fi rapid deplasate în apa mai adâncă pe cale mecanică, prin forţa muşchilor (treabă de recrut) şi cu ajutorul rotilelor ataşate la baza fiecăruia. Aceste porţi formau un redutabil angrenaj defensiv, printre altele şi datorită minelor ataşate de vârfurile „ulucilor”. Instalate la nivelul valurilor puteau străpunge sau scufunda orice ambarcaţiune de desant care ar fi trecut pe deasupra lor, în timp ce artileria şi mitralierele de pe coastă ar fi putut trage nestingherite, ochind între „uluci”, pentru a lichida trupele de infanterie din ambarcaţiuni.

În urma descoperirii acestor obstacole şi a constatării numărului şi efectelor lor, amiralul King a decis să pună în acţiune trupele CDU. Când formaţiunile au dat în cele din urmă piept cu obiectele pe care au fost instruiţi să le distrugă, au realizat dintr-o dată cât de dificilă e această misiune. Atât mărimea şi rezistenţa instalaţiilor, cât şi construcţia lor complexă făcea ineficiente toate metodele de distrugere cunoscute până la acea dată. Se impuneau noi tehnici de anihilare a barajelor şi a altor obstacole, însă trebuia acţionat extrem de repede. Încercările iniţiale de a arunca în aer grămezi întregi de „Porţi Belgiene” s-au soldat cu munţi de fiare contorsionate, de nestrăbătut, asemeni obstacolelor iniţiale. Folosirea unor cantităţi mai mari de explozibili pentru a spulbera complet „porţile” a dat naştere la efecte neaşteptate de pe urma intensităţii exploziei şi a puzderiei de schije de oţel proiectate în văzduh. A devenit limpede faptul că era nevoie de un nou

fel de încărcătură explozivă care să poată fi ataşată rapid în punctele strategice ale obiectivului în nişte cantităţi bine determinate şi ulterior detonate simultan. Acest lucru trebuia făcut prin cele mai simple metode, pentru a evita greşelile din timpul luptei.

Locotenentul Carl Hagensen, ofiţer CDU, a elaborat un tip de încărcătură explozibilă care combina noul explozibil plastic, Compoziţia 2 (C2), cu un al doilea element de asemenea nou inventat, fitilul detonant cunoscut sub numele de „fitilul primar”. O bucată de un kilogram de C2 era aşezată într-o cutie dreptunghiulară din material sintetic şi era amorsată în vederea detonării cu ajutorul unui segment de „fitil primar” introdus în bucata de explozibil şi ulterior înfăşurat în jurul cutiei. O fâşie de pânză de care era legat un cârlig de metal era de asemenea ataşată de cutie în vederea amplasării rapide a încărcăturii pe obiectiv. Denumit „Pachetul Hagensen”, noul tip de încărcătură a dovedit în scurtă vreme că poate rezolva problema distrugerii „Porţilor Belgiene”. Şaisprezece astfel de încărcături puteau fi rapid ataşate în puncte strategice din structura barajului cu ajutorul fâşiilor de pânză şi a cârligelor. Conectând toate „fitilele primare” la un detonator principal, o mulţime de obstacole puteau fi sfărâmate instantaneu. Aceste încărcături s-au dovedit a fi extrem de utile în orice situaţie, astfel că în curând au devenit un element standard de distrugere submarină, fiind folosite şi astăzi sub forma explozibilului „Mark 20”, denumit încă în mod frecvent „Pachetul Hagensen”.

În luna februarie 1944 cele zece formaţiuni CDU din Anglia au fost împărţite în trei unităţi în vederea continuării instrucţiei. Două unităţi au fost trimise pe coasta de sud a Angliei, una la Fowey şi cealaltă la Salcombe, în Ţara Galilor. Unitatea care mai rămăsese a fost instalată la Swansen în Wales. La sfârşitul lui februarie au mai sosit de la Fort Pierce încă opt formaţiuni care au fost răspândite pe la unităţile deja existente. Prin martie formaţiunile CDU plănuiau să se adune în vederea invaziei pe continent, când au sosit noi informaţii secrete care au schimbat radical

situaţia. Fusese raportată o sporire considerabilă a activităţii de coastă a germanilor, ceea ce s-a soldat cu înmulţirea peste aşteptări a numărului de obstacole amplasate pe plajele avute în vedere pentru debarcare. Mulţimea obstacolelor a atras după sine o cerere mărită de specialişti în distrugerea cu explozibili: aşa se face că cele şaisprezece grupe CDU de la Fort Pierce s-au trezit în drum spre Anglia. S-a constatat că au fost amplasate noi tipuri de obstacole, printre care piramide din beton sau oţel, „arici" din oţel (trepieduri cu şase vârfuri) şi „dinţi de dragon" din beton, aproape fiecare în parte fiind minat.

Noile amplasamante erau rezultatul direct al numirii de către Hitler a Feld-Mareşalului Erwin Rommel în funcţia de comandant al Zidului Atlanticului. Colac peste pupăză, ofiţerilor CDU li s-au comunicat în continuare timpii mareelor şi schimbările intervenite pe plajele avute în vedere pentru invazie. Aceste schimbări au ridicat nivelul apei cu opt metri şi făceau trecerea de la maree joasă la maree înaltă * **în mai puţin de trei ore şi jumătate. Oamenii din Marină au fost cuprinşi de îngrijorare şi atrăgeau atenţia asupra dificultăţilor majore pe care le ridică executarea unei acţiuni atât de vaste de demolare într-un timp atât de scurt.**

Problema a fost considerată de o asemenea importanţă, încât data şi ora invaziei au fost amânate pentru începutul lunii iunie, pentru a le lăsa formaţiunilor CDU la dispoziţie timpul maxim cu putinţă între maree. La o adunare febrilă de patru zile dintre ofiţerii superiori şi genişti, care s-au întâlnit în cursul ultimei săptămâni a lui martie 1944, a fost finalizată şi pusă în aplicare o schimbare radicală în ceea ce priveşte forma şi modul de organizare al Unităţilor de Luptă şi Sabotaj.

Formaţiunile CDU au fost modificate de la echipele iniţiale de şase oameni în echipe de câte cinci. Fiecăreia din aceste echipe i-au fost ataşaţi câte trei marinari şi cinci genişti din trupele combinate. Noile grupuri de câte

* Nivelul minim atins de apă în timpul refluxului reprezintă mareea joasă, iar nivelul maxim atins în timpul fluxului – mareea înaltă (n.t.).

treisprezece oameni erau conduse de către ofiţeri ai Marinei şi au primit denumirea de Echipe de Asalt şi Rupere a Frontului (GAT). În decurs de un an aceste formaţiuni au trecut de la stadiul de Unităţi Navale de Luptă şi Sabotaj (NCDU) la cel de simple Unităţi de Luptă şi Sabotaj (CDU). Destinaţia principală a CDU era în general una de securitate. În cele din urmă CDU au fost desemnate ca Echipe de Asalt (GAT). GAT era termenul folosit pentru echipele mixte ale Armatei şi Marinei, cu marinarii mereu menţionaţi drept CDU când erau înregistraţi separat.

Fiecărei echipe GAT i se repartizează douăzeci şi şase de genişti ai Armatei conduşi de un locotenent. Echipa Marinei urma să distrugă obstacolele din zona cuprinsă între mareea minimă şi cea maximă, în vreme ce echipa Armatei trebuia să atace obstacolele de deasupra nivelului apei şi de pe coastă. Grupurile Armatei urmau să folosească bărci pneumatice, iar fiecărui grup i-au fost repartizate câte două tancuri pentru puterea de foc şi câte un buldozer sau un tanc având montată o lamă de buldozer. Această reorganizare a dat naştere la patruzeci de echipe totalizând 550 de soldaţi.

În urma unor noi informaţii, s-a trecut şi la o schimbare nedorită a echipamentului de luptă al CDU. Înaltul Comandament a prins de veste că germanii ar putea folosi pentru apărarea coastelor gaze toxice, unele cu efect puternic asupra sistemului nervos. Noi informaţii parvenite din Franţa scoteau la iveală faptul că unele dintre minele amplasate pe plaje şi pe obstacole erau pline cu benzină care urma să ia foc şi să se întindă pe suprafaţa apei în momentul exploziei.

Indispensabilelor echipe de distragere li s-a creat şi pus la dispoziţie un nou tip de uniformă care să facă faţă acestei probleme. Uniforma consta dintr-un costum cu glugă, rezistent la foc şi impregnat cu substanţe care împiedicau pătrunderea diferitelor gaze toxice. În plus, faţă de masivul costum, membrii CDU trebuiau să poarte galoşi şi ciorapi lungi din material sintetic, de asemenea rezistenţi la gaze. Toate acestea se purtau pe deasupra uniformei

obişnuite de luptă, împreună cu masca de gaze. Această „uniformă” era cărată peste tot alături de echipamentul de luptă individuală al fiecărui soldat CDU, care cântărea aproape 45 de kilograme şi în majoritatea lui consta din material exploziv.

Instrucţia fizică la cataramă de la Fort Pierce îşi arăta roadele. Soldaţii CDU rezistau cu brio la marşul forţat, în vreme ce geniştii din Armată şi marinarii erau adesea nevoiţi să cedeze. Despărţiţi în două grupe, una pentru plaja de la Omaha şi cealaltă pentru Utah, oamenii au fost puşi sub comanda unor ofiţeri superiori în vederea continuării pregătirilor. Grupul Omaha a fost pus sub comanda căpitanului Thomas Wellings, iar grupul Utah sub comanda locotenentului-comandor Herbert Peterson. Ambii ofiţeri fuseseră temeinic instruiţi la Fort Pierce, astfel încât erau conştienţi de aptitudinile şi punctele tari ale soldaţilor din subordinea lor. Începând cu cea de-a doua săptămână a lunii aprilie şi până pe 22 mai unităţile mixte ale Armatei şi Marinei s-au antrenat pe echipe la Appledore, districtul Devon, pe coasta de sud-vest a Angliei. Odată instrucţia dusă la capăt, echipele s-au deplasat la cantonamentul lor final de la Salcombe, unde s-au despărţit, trecând fiecare la grupa lui în vederea pregătirilor pentru iminenta invazie. Principala activitate a majorităţii soldaţilor era fabricarea celor zece mii de „Pachete Hagensen” necesare pentru distrugerea masivă pe care urmau s-o execute. La data de 1 iunie, grupul plajei Utah s-a deplasat la tabăra de concentrare a trupelor şi la navele care-i aşteptau; două zile mai târziu, pe 3 iunie, grupul Omaha s-a îndreptat spre portul Portland din Dorset pentru a se îmbarca pe vasele care urmau să-i transporte.

Călătoria spre zonele de debarcare a avut loc pe o vreme îngrozitoare. Dar, spre uimirea generală, navele de transport au ajuns exact la poziţia şi la ora stabilită. Norocul i-a părăsit în clipa în care câteva ambarcaţiuni au luat apă pe marea agitată şi a fost nevoie să fie remorcate şi duse înapoi spre Anglia. Celelalte erau în marea lor majoritate pline cu soldaţi epuizaţi, îngheţaţi şi răscoliţi de răul de

mare, care aşteptau să intre în ambarcaţiunile mai mici de desant, legănate de hula nebună a mării. Planul avut în vedere pentru debarcarea pe ambele plaje prevedea ca primul val să debarce trupe de infanterie susţinute de tancuri amfibii iar al doilea val să aducă echipele de demolare. Echipele de infanterie şi blindate urmau să asigure capul de pod şi să ofere acoperire cu foc Echipelor de Asalt şi Rupere a Frontului, în vreme ce acestea urmau să distrugă obstacolele de pe plajă pentru a deschide calea grosului trupelor de debarcare.

Pe perioada antrenamentelor în vederea invaziei, soldaţii CDU au avut de făcut faţă unor lipsuri serioase şi multor pericole. Condiţiile de cazarmament de la Fort Pierce abia depăşeau câteva corturi şi colibe prefabricate. Dată fiind situaţia, oamenii îşi petreceau prea puţin timp în corturi, de vreme ce exerciţiile de campanie şi alte metode de instrucţie îi ţineau în permanentă stare de activitate. Mlaştinile sudului le vin de hac şi celor mai experimentaţi, şi au fost cazuri în care oameni şi-au pierdut viaţa în accidente de instrucţie.

Aligatorii şi şerpii cu clopoţei erau inamici omniprezenţi şi permanent gata de atac, iar instructorii aveau grijă să-i pregătească pe soldaţi pentru orice situaţie de luptă cu putinţă. Însă în vederea debarcării, pregătirea a lăsat mult de dorit. Înaltul Comandament s-a înşelat asupra stării vremii şi ca urmare navele de transport au fost purtate încolo şi-ncoace de valuri vreo câteva zile. Majoritatea soldaţilor, inclusiv tăbăciţii marinari din CDU răciseră, erau obosiţi şi sufereau de rău de mare. Transbordarea de pe navele de transport în ambarcaţiunile mai mici de transport ale trupelor de debarcare (LCVP)* s-a dovedit riscantă, dat fiind că apele învolburate ale mării săltau şi legănau ambarcaţiunile de colo-colo în timp ce oamenii încercau să se îmbarce coborând pe plase de cargou. Valurile atingând înălţimi de până la doi metri inundau aproape instantaneu tancurile amfibii cu dublă comandă (DD)** **în clipa în care**

* Landing Craft Vehicle (Personnel) (engl.).

** Dual Drive (engl.).

acestea părăseau navele; doar patru au reuşit să atingă ţărmul la Omaha în stare de luptă alături de primele trupe. Valurile masive provocate de vântul care sufla cu o viteză de zece până la optsprezece noduri înspre coastă au creat *resac** puternic pe mari întinderi ale ţărmului.

Acestea au fost condiţiile în care a avut loc operaţiunea Neptun, faza amfibie a operaţiunii Overlord.

Cerul plumburiu deasupra Normandiei scălda plajele de invazie într-o lumină cenuşie. Lumina difuză, la care se adăuga fumul provenit de la explozia obuzelor, au redus vizibilitatea şi au făcut riscantă apropierea ambarcaţiunilor de desant. Valurile înalte şi vântul puternic le-au dat mult de furcă soldaţilor CDU, care erau nevoiţi să-şi cârmuiască bărcile pneumatice încărcate cu explozibil printre talazurile sălbatice. Când şi când, obuze germane aruncau în aer conţinutul câte unei bărci pneumatice, spulberând echipa CDU într-un fulger orbitor şi cu un zgomot de tunet. Ambarcaţiunile legănate de valuri deveneau, pe măsură ce se apropiau de ţărm, ţinte mari şi lente pentru artileria germană.

În cei câţiva ani care au trecut până la ziua Z, nemţii nu s-au mulţumit doar să acopere plajele cu obstacole şi câmpuri minate. Cazemate de beton construite cu grijă erau ascunse de-a lungul întregii coaste şi pe faleze, fiecare amplasament dispunând de cel puţin o mitralieră. De-a lungul coastelor au fost amplasate tunuri de toate calibrele. Pe plajele de la Omaha, în opt adăposturi de beton şi patru poziţii descoperite au fost instalate tunuri de toate calibrele, de la cele de 75 la cele de 88 milimetri. Treizeci şi cinci de cazemate cu artilerie uşoară erau înşirate la Omaha, alături de optsprezece amplasamente dotate cu tunuri antitanc, cu calibrul variind între 37 şi 75 milimetri. Între poziţiile mai mari erau dispuse cuiburi de mitraliere. Fiecare cuib dispunea de un mortier de calibru 50, 80, 100

* Resac – rostogolire zgomotoasă a valurilor spre ţărm în zonele puţin adânci, provocată de întoarcerea violentă a apei care a lovit un obstacol, suprapusă pe valul direct.

sau 120 milimetri, dintre care foarte multe piese fuseseră capturate de germani în cursul războiului. La câteva sute de metri în interior se găseau patruzeci de baterii de rachete, fiecare din ele fiind capabilă de a lansa simultan patru rachete de 32 centimetri. În zonele de plajă erau tranşee, cuiburi de mitralieră, locaşuri de tragere şi aruncătoare de flăcări teleghidate, toate pregătite să intre în acţiune. La cinci kilometri vest de Omaha se afla o baterie de şase obuziere de 155 milimetri care avea în bătaia proiectilelor întreaga plajă. Mai departe la vest se mai aflau încă patru tunuri de 155 milimetri, dar şi patru obuziere de 105 milimetri, fiecare având în raza lui de acţiune o porţiune întinsă a plajei de la Omaha.

„Pregătirea” plajelor de la Omaha şi Utah în vederea debarcării a necesitat 21500 de proiectile cu calibrul cuprins între 75 milimetri şi 30 centimetri şi 1285 tone de bombe aeropurtate. Întreagă această tehnică de luptă avea să fie folosită în cale patruzeci de minute premergătoare debarcărilor, majoritatea fiind destinate plajei de la Omaha. Ţărmurile au fost răscolite de atâtea obuze şi bombe încât în fotografiile aeriene făcute în urma debarcării, plajele semănau cu suprafaţa plină de cratere a Lunii. Şi în ziua de azi fermierii din Normandia şi pescarii locali mai descoperă la tot pasul obuze şi bombe neexplodate.

Bombardamentul naval de dinaintea invaziei plajei Omaha a fost redus la numai treizeci şi cinci de minute de foc pentru a limita timpul de ripostă al nemţilor. Bombardamentul efectuat de către bombardierele grele B-26 Liberator a fost executat cu ajutorul procedeului de calcul cu instrumentele, un sistem imprecis, şi asta datorită timpului nefavorabil. Ca o măsură de siguranţă, bombardierelor li s-a ordonat să-şi arunce încărcătura de bombe cât mai târziu pentru a nu lovi din greşeală ţărmurile şi forţele de invazie din larg. Urmările raidurilor de bombardament şi canonadelor de pe nave au fost nesemnificative – o scurtă întrerupere a căilor germane de comunicaţie – dat fiind că majoritatea bombelor şi obuzelor au căzut mult prea în interior pentru a dăuna masivelor

amplasamente de pe coastă. Soldaţii regimentului 726 infanterie german au rămas cu toate armele intacte. Acest lucru a avut drept rezultat faptul că primele valuri de trupe aliate au fost întâmpinate încă de la un kilometru distanţă în larg de un tir ucigător şi precis, provenind de la bateriile germane de 88 şi 155 milimetri. Multe dintre ambarcaţiunile echipelor GAT au fost lovite în plin. O ambarcaţiune tocmai coborâse rampa şi soldaţii CDU se precipitau cu bărcile pneumatice, când un obuz german de artilerie a pătruns prin deschizătură, aruncând în aer explozibilii din barcă. De abia în plină desfăşurare a invaziei, navele mai mari au primit permisiunea de a se apropia şi de a executa foc de voie, astfel încât marile tunuri germane au fost reduse la tăcere.

Membrii unei echipe GAT, cuprinzând şi unsprezece oameni din CDU, au acostat pe porţiunea de plajă ce le revenea la ora 6.33 şi s-au trezit în fruntea infanteriei, ale cărei bărci fuseseră aruncate în aer. Fără a lua în seamă tirul intens al inamicului şi fără a avea ei înşişi foc de acoperire, soldaţii GAT au trecut la acţiune. Ofiţerul William Freeman deţinea comanda oamenilor din CDU şi împreună cu locotenentul care conducea pe membrii Armatei din echipă au trecut la o schimbare de plan. Intenţia lui Freeman era de a distruge cu ajutorul echipei mai numeroase a Armatei obstacolele de la nivelul minim şi cel maxim al mareei, dat fiind faptul că condiţiile erau favorabile şi cei 26 de genişti puteau executa mai rapid această operaţiune. Cei treisprezece soldaţi NCDU urmau să se ocupe de obstacolele de pe coastă mai jos de nivelul maxim al mareei, deoarece echipa mai puţin numeroasă era oarecum mai puţin expusă lunetiştilor germani.

În timp ce echipa Armatei se apucase să mineze „Porţile Belgiene” fixând „Pachetele Hagensen” în poziţiile stabilite, soldaţii NCDU s-au trezit în faţa unui nou gen de obstacol.

Noul impediment era un fel de platformă de lemn înclinată, de vreo cinci metri lungime, cu porţiunea îngropată îndreptată înspre larg. Partea ridicată era susţinută fie de o singură bârnă groasă, fie de doi pari mai

subţiri aşezaţi în formă de V întors, ţinând platforma la circa doi metri înălţime. De planul principal era fixată o mină Teller în formă de disc. Aceste obstacole puteau scufunda sau ţintui pe loc ambarcaţiunile de debarcare şi puteau răsturna tancurile într-o rână.

În timp ce soldaţii CDU se ocupau cu montarea încărcăturilor explozibile pe toate obstacolele, câteva din puţinele tancuri amfibii care au ajuns pe plajă au deschis focul pe deasupra capetelor acestora. Dat fiind că tunurile de 75 de milimetri ale tancurilor erau ineficiente faţă de fortificaţiile germane, tancurile n-au făcut decât să atragă un tir şi mai îndrăcit asupra zonei în care soldaţii CDU încercau să lucreze. Comandantul Freeman întrerupse operaţiunea şi, sub tirul susţinut, ordonă tancurilor să se îndepărteze.

În timp ce Freeman se întorcea la activitatea sa, formaţiunea Armatei slobozi racheta roşie de semnalizare, ceea ce însemna că detonarea era iminentă. Echipa lui Freeman se puse la adăpost, în vreme ce porţile fură aruncate în aer, şi îşi continuă imediat nimicirea, minând toate obstacolele de sub nivelul maxim al mareei, în timp ce echipa Armatei le mina pe cele de pe uscat. Când echipele se întâlniră şi toate obstacolele principale erau minate şi gata de a fi distruse, se ivi o nouă problemă neprevăzută.

Pe timpul cât formaţiunile se aflau la lucru, infanteria, care urma să le asigure acoperirea cu foc, ajunse în cele din urmă la ţărm şi soldaţii, în majoritatea lor recruţi, se adăpostiră îndărătul obstacolelor gata de a fi aruncate în aer. Comandantul Freeman şi locotenentul de genişti părăsiră adăpostul pentru a-i îndepărta pe infanterişti de obstacolele minate. Când tirul de coastă se înteţi asupra falezei, trupele de infanterie se îndepărtară în cele din urmă de obstacole, cărând cu ei şi răniţii.

La ora 6.55 încărcăturile au fost detonate, deschizând un prim culoar de cincizeci de metri. În alte porţiuni însă, trupele de infanterie au refuzat să se urnească de lângă obstacolele minate; un soldat din trupele de geniu a aprins

fitilul şi pe urmă a trecut pe la soldaţi, anunţându-i că încărcătura urma să explodeze. Acest lucru i-a pus în cele din urmă în mişcare. În alt loc un tanc întârziat a trecut peste fitilul principal, secţionându-l, astfel încât explozibilul n-a putut fi detonat de fel.

Majoritatea obstacolelor principale n-au fost distruse decât câteva zile mai târziu, când unităţi de geniu aparţinând Armatei au curăţat întreg ţărmul.

Cu toate că acum culoarul fusese degajat, misiunea lor nu era încă îndeplinită. Comandantul Freeman împreună cu încă vreo câţiva soldaţi urmau să răzbată din nou în larg pentru a marca cu geamanduri cu steguleţe verzi culoarul pe care aveau să-l urmeze ambarcaţiunile care urmau să sosească. În timp ce erau amplasate geamandurile, pe coastă au fost ridicaţi stâlpi având montate pe ei triunghiuri, cu acelaşi scop, de a marca mai limpede culoarele de siguranţă.

Toate acestea au avut drept urmare faptul că primul culoar a fost curăţat în 22 de minute. Din cele şaisprezece culoare prevăzute, doar cinci au fost detonate complet, în schimb au fost curăţate parţial alte două trasee în cursul primelor operaţiuni de la Omaha.

Ţinând cont de mediul în care operau soldaţii NCDU, rezultatele au fost incredibile. În jurul lor aveau loc sute de explozii. Deflagraţiile se suprapuneau atât de des încât totul părea un singur vuiet prelung. Acest gen de zgomot e atât de puternic încât corpul îl „exclude”. Nu mai e perceput nici un sunet precis, ci doar senzaţia pe care o dă unda de şoc care străbate întreg trupul. În urma acestui tratament n-au fost puţini cei care şi-au pierdut minţile.

La explozii se mai adăugau şi miile de schije de oţel care zburau prin aer, provenite de la obuzele explodate. Aceste „muşte de oţel”, la care se adăuga ploaia de gloanţe de puşcă şi mitralieră, declanşată de către germani, făcea aproape imposibilă orice înaintare târâş; despre saltul înainte nici nu putea fi vorba. În plus aerul era îmbâcsit atât de praf şi nisip răscolit, cât şi de fum şi de duhoarea explozibililor detonaţi.

În aceste condiţii oamenii din NCDU lucrau susţinut, ridicându-se câteodată în picioare pentru a amplasa corect sute de încărcături explozibile şi a le conecta între ele în vederea detonării.

În cursul zilei Freeman îşi împinse oamenii în adâncime pe plajă, unde au săpat o tranşee pentru protejarea răniţilor. În timp ce săpau la tranşee, soldaţii au descoperit că se află într-un câmp minat. Pe măsură ce minele erau descoperite, membrii NCDU le aşezau pur şi simplu la o parte şi-şi continuau treaba. Astfel au lucrat întreaga zi, înlăturând ambarcaţiunile parţial scufundate care blocau cele câteva culoare şi recuperând explozibili şi echipament pentru ca operaţiunea să poată fi dusă mai departe. Brigada aflată sub comanda lui Freeman, redusă la patru soldaţi CDU şi şapte genişti, a blocat un al doilea canal în acea după-amiază după reflux, şi până la ora 19.00 a reuşit să-şi evacueze toţi răniţii. Freeman, rănit în primele douăzeci de minute ale debarcării, a fost distins cu Crucea Marinei şi făcut ofiţer pentru isprăvile sale de pe timpul operaţiunii Overlord. Citaţia suna astfel:

> „Pentru deosebita vitejie demonstrată în calitate de comandant al Unităţii a Doua Navale de Luptă şi Sabotaj, ataşată Corpului Unsprezece Amfibie în timpul asaltului asupra coastei franceze la 6 Iunie 1944.
>
> Ignorând tirul intens al artileriei germane şi focul armamentului uşor, sublocotenentul Freeman (comandantul grupei de trăgători) şi-a condus echipa în asaltul plajelor la ora H plus trei minute, în încercarea de a crea o breşă de cincizeci de metri prin formidabilele obstacole de pe plajă.
>
> Cu toate că şapte oameni din grupul de unsprezece au fost ucişi sau răniţi de tirul intens, a reuşit să ducă la bun sfârşit această sarcina primejdioasă şi de importanţă vitală.
>
> Fără a ţine seama de propria-i siguranţă, s-a expus în repetate rânduri focului intens al inamicului pentru a recupera soldaţi răniţi şi a-i transporta la un adăpost oarecare.
>
> Prin conducerea sa inspirată, spiritul său ofensiv de

luptă şi abnegaţia de care a dat dovadă, sublocotenentul Freeman a contribuit nemijlocit la succesul operaţiunilor vitale pe care le-a întreprins şi a făcut cinste tradiţiilor strălucite ale Marinei Statelor Unite”.

Acţiunile de importanţă vitală executate de formaţiunile NCDU în cursul debarcărilor din Ziua Z au avut drept rezultat faptul că şapte membri au fost distinşi cu Crucea Marinei şi întreaga unitate a primit mulţumiri din ordinul preşedintelui Statelor Unite.

Pierderile suferite de NCDU pe plaja de la Omaha au depăşit cincizeci la sută din efective, mulţi oameni pierzându-şi viaţa datorită faptului că personalul medical a pierit în primele momente ale debarcării. Din cei 175 de marinari alăturaţi echipelor NCDU repartizate pe plaja de la Omaha treizeci şi unu au murit şi şaizeci au fost răniţi.

Pe plaja de la Utah, situaţia se prezenta cu totul altfel, în primul rând datorită faptului că primul şi al doilea val au debarcat cu doi-trei kilometri mai la sud-est faţă de poziţiile luate iniţial în calcul. Pe aceste plaje nemţii nu se aşteptau la vreo debarcare, astfel că fortificaţiile erau destul de puţine, drept care tirul german a fost mult mai slab decât la Omaha.

Un alt avantaj pentru echipele CDU l-a reprezentat numărul mai redus de obstacole din cale şi faptul că puţine dintre ele erau minate.

Primul val debarcă întocmai conform planului, şi infanteria, susţinută de 28 de tancuri-amfibie, a asigurat focul de acoperire care le-a permis soldaţilor CDU să acţioneze cât de cât în siguranţă. Echipele de genişti ale formaţiunilor GAT nu şi-au făcut apariţia decât mai târziu, în cursul dimineţii, astfel încât unitatea CDU s-a ocupat singură de majoritatea operaţiunilor de distrugere.

Dat fiind că plaja de la Utah se află la adăpostul peninsulei Cherbourg, valurile cărora trebuia să li se facă faţă erau mult mai mici în comparaţie cu cele de la Omaha. Vântul bătea dinspre uscat, opunându-se valurilor, astfel că cele opt echipe CDU, acţionând fără sprijinul genieştilor, au

reuşit să deschidă şi să marcheze opt culoare într-un răstimp de treizeci de minute, conform planului, şi până ca fluxul să-i împiedice să mai lucreze, au mai marcat încă şase culoare în plus.

Însă chiar şi cu toate aceste avantaje de partea lor, echipele NCDU de pe plaja Utah au înregistrat pierderi de 30 la sută din efective de pe urma tirului german.

Rezultatul final al Operaţiunii Neptun a demonstrat utilitatea şi eficienţa formaţiunilor NCDU, dat fiind că au dus la bun sfârşit o sarcină de importanţă majoră în condiţii extrem de vitrege. Instrucţia de la Fort Pierce s-a dovedit şi ea eficientă, soldaţii fiind în stare să amplaseze sistematic şi precis o mulţime de încărcături explozive şi să arunce în aer o grămadă de obstacole, după cum o impunea situaţia, cu toate că se clătinau cu toţii de epuizare.

Acţiunea cea mai încununată de succes a formaţiunilor NCDU avea să fie şi ultima lor acţiune colectivă.

Învăţămintele de pe plajeje Normandiei n-aveau să fie uitate. În viitor echipele NCDU urmau să fie trimise în acţiune înainte de începerea unei operaţiuni în aşa fel încât să nu fie nevoite să se calce pe bătături cu trupele de infanterie. Grelele uniforme de protecţie şi măştile de gaze urmau să fie înlocuite cu uniforme simple şi bocanci cazoni. Fragilele geamanduri şi fanioane verzi de marcare aveau să fie schimbate cu un sistem mai eficient. Şi, în fine, la acoperirea de către Armată, urma să se renunţe; soldaţii NCDU în acţiune aveau să devină complet autonomi şi dependenţi doar de ei înşişi.

Pornind de aici, supravieţuitorii formaţiunilor NCDU şi noul contingent instruit aveau să se îndrepte spre Maui, în Hawaii, în vederea continuării pregătirilor, a unei noi misiuni şi cu un nou nume: Echipe de Distrugere Subacvatică – UDT*.

* Underwater Demolition Team (engl.).

Tarawa

Contraamiralul Kelly Turner era principalul comandant al debarcării-amfibii din Tarawa şi Insulele Gilbert, operaţiune purtând denumirea de cod „Galvanic”, şi urma să dea ordinul final de pornire la atac.

Datele hidrografice referitoare la Insulele Gilbert şi îndeosebi la atolii de corali de genul atolului Tarawa, erau extrem de reduse, informaţii proaspete fiind aproape imposibil de obţinut.

Primele surse de informaţii au fost interviurile luate locuitorilor de dinainte de război ai atolului, cât şi hărţi şi grafice ale mareelor, puse la dispoziţie de către englezi. Amintirile individuale privind datele exacte necesare erau un factor necunoscut, iar graficele şi tabelele cele mai importante datau din timpul expediţiei lui Wilkers din 1841!

Informaţiile adunate au fost combinate cu imagini fotografice luate atât din avion cât şi de pe submarine, şi i-au indicat lui Turner faptul că se putea aştepta ca în zona respectivă înălţimea apei deasupra recifurilor care înconjoară Tarawa să fie de aproape doi metri.

Odată adunate aceste informaţii, Turner luă hotărârea de a lansa debarcarea. Primele valuri de trupe au debarcat în noile ambarcaţiuni amfibii prevăzute cu şenile, dar al căror număr era destul de redus. În timp ce amfibiile cu şenile călcau peste recifurile de corali, îndreptându-se spre ţărm, valurile de trupe care veneau din urmă erau transportate în ambarcaţiuni cu fund plat, pentru debarcare, cunoscute sub numele de „şalupe Higgins”. Şalupele Higgins s-au împotmolit temeinic pe recifurile de corali care în unele locuri erau acoperite cu mai puţin de o jumătate de metru de apă.

Soldaţi echipaţi de luptă din infanteria marină şi-au părăsit ambarcaţiunile eşuate pentru a se îndrepta spre ţărm. Pe drum mulţi dintre ei au dispărut în gropi nevăzute

ale recifurilor de corali sau în cratere provocate de bombardamentul premergător debarcării. Raniţele cu alimente şi muniţie, care i-ar fi menţinut pe soldaţi pe insulă în viaţă şi în stare de luptă, acţionau ca balast, trăgându-i în adâncuri. Oamenii cărau mai bine de cincizeci de kilograme de arme, staţii radio şi echipament, legate cu curele de care nu era uşor să te descotoroseşti. Încercând să pună piciorul pe Tarawa mai mulţi infanterişti marini au pierit înecaţi decât ucişi de japonezi în luptele pentru insulă.

Pierderea vieţilor combatanţilor încă înainte de a pune piciorul pe insulă a creat o agitaţie de nedescris atât în Statele Unite cât şi la Marele Stat Major. Drept urmare, Amiralul Turner a devenit un fervent susţinător al înfiinţării unui nou gen de echipe, de „călăuzire”.

Când cele câteva echipe NCDU care nu fuseseră trimise în Europa în vederea Zilei Z au început să sosească în Hawaii în luna decembrie a anului 1943, au fost imediat acaparate de către Turner, care vedea în ele nucleul pentru unitatea dorită de el.

Amiralul a contribuit la schimbarea atât a metodelor de instrucţie cât şi a misiunilor specifice formaţiunilor NCDU şi a avut grijă ca acestea să primească imediat tot ceea ce aveau nevoie.

Astfel au luat naştere Echipele de Distrugere Subacvatică.

Echipele de Distrugere Subacvatică în război
Insulele Marshall-Începutul

Având încă proaspăt întipărite în memorie necazurile

debarcărilor de la Tarawa, contraamiralul Turner a devenit forţa motrice în vederea constiturii Echipelor de Distrugere Subacvatică (UDT). În calitate de comandant al Unităţii a cincea Amfibie, Turner a înaintat o cerere în care punea problema ca soldaţii specializaţi în distrugeri să fie pregătiţi ca un nou tip de călăuze, pentru a fi folosiţi pe teatrul de război din Pacific.

Informaţiile referitoare la maree şi la recifuri, necesare în vederea debarcărilor pe Tarawa au fost considerate drept cele mai folositoare până la acea dată, şi ca urmare amiralul a ordonat ca debarcarea să aibă loc cu ajutorul ambarcaţiunilor pentru transportul de trupe, care ulterior au eşuat pe recifurile din larg, aflate aproape de suprafaţa apei. Asalturile viitoare urmau să fie pregătite pe baza unor informaţii mai exacte. Pentru a evita repetarea necazurilor din timpul debarcării pe Tarawa şi a îndeplini cerinţele amiralului Turner, două echipe de proaspeţi absolvenţi ai Şcolii CDU de la Fort Pierce au fost trimise la Maui, în Hawaii, în luna decembrie 1943, în vederea continuării instrucţiei. Urmând directivele trasate de Turner şi de statul său major, echipele au fost supuse unui curs intensiv de pregătire în domeniul cercetării subacvatice, al cartografierii şi al altor deprinderi necesare noilor lor sarcini.

Toţi voluntarii erau buni înotători şi au fost pregătiţi în continuare pentru înotul pe distanţe mari. Primele grupuri nu acordaseră prea mare importanţă tehnicii înotului, care iniţial nu fusese considerat mijlocul principial de deplasare. Pentru a cerceta o zonă, echipele urmau să folosească atât ambarcaţiuni mici cât şi bărci pneumatice, iar uniforma pentru operaţiuni urma să fie tot costumul de luptă, casca şi bocancii. Având doar patru săptămâni la dispoziţie pentru a termina cursul (care mai târziu în timpul războiului avea să dureze şase săptămâni), membrii CDU şi-au încheiat la timp instrucţia pentru a face parte din corpul expediţionar al amiralului Turner, în vederea operaţiunilor care urmau să aibă loc în insulele Marshall. Alături de noua lor misiune unităţile au primit şi noua lor titulatură, aceea de Echipe de

Distrugere Subacvatică (UDT) 1 şi 2.

Primele acţiuni ale UDT * **au avut loc în timpul Operaţiunii Flintlock, invadarea atolului Kwajalein din arhipelagul insulelor Marshall.**

Ambele echipe UDT erau considerate la acea vreme echipe „ambulante” şi purtau uniforme obişnuite de luptă, inclusiv o vestă de salvare gonflabilă şi o coardă de siguranţă care lega fiecare membru fie de barca sa pneumatică (IBS **), **fie ambarcaţiunea sa de desant. Atât soldaţii NCDU cât şi actualii membri UDT au fost nevoiţi să poarte cordeline de siguranţă din moment ce nu înotau înspre ţintele lor, ci mai degrabă îşi croiau drum prin apă în uniformele lor de luptă, cu bocancii protejându-le picioarele de coralii ascuţiţi.**

Pentru mai buna vizibilitate subacvatică pe durata cercetării obstacolelor, soldaţii au fost dotaţi şi cu ochelari de scafandru. Îndeobşte, membrii UDT nu purtau arme, cu excepţia unui cuţit mare, de obicei Marine K-Bar sau Navy Mark II. Lupta directă cu inamicul era considerată un risc prea mare pentru nişte oameni atât de temeinic instruiţi.

Atolul Kwajalein, format dintr-o sută de insule şi canale, e cel mai mare atol de corali din lume. Insulele înconjoară o lagună în formă de L de vreo sută de kilometri lungime pe treizeci şi şase kilometri lăţime în punctul ei cel mai larg. Insula Kwajalein în sine e cea mai mare dintre insulele Marshall şi se află în punctul de extremitate sudică al atolului. Japonezii construiseră pe Kwajalein o pistă de decolare şi aterizare atât pentru avioanele de luptă cât şi pentru bombardiere.

La extremitatea nordică a atolului se află Roi şi Namur, două insule mai mici unite printr-un dig construit de către japonezi înainte de război. Situat într-o poziţie din care putea controla unul din cele şase treceri majore în interiorul lagunei, Roi era aproape în întregime un aeroport iar Namur o poziţie defensivă unde se aflau cantonate trupele.

Operaţiunea Flintlock cuprindea două unităţi majore

* Underwater Demolation Teams (engl.).

** Inflatable Boat Small (engl.).

amfibii care urmau să debarce concomitent pe treizeci de insule ale atolului. Au avut loc lupte pe zece dintre insule, rezistenţă înverşunată opunând doar trei.

Unitatea operativă Nord, care urma să debarce pe Roi-Namur îl avea în frunte pe amiralul Conelly, în timp ce unitatea Sud care ataca chiar insula Kwajalein era condusă direct de către amiralul Turner. În vederea debarcării, fiecăreia dintre aceste unităţi operative i-a fost repartizată câte una din noile echipe UDT.

Invazia insulei Kwajalein şi operaţiunile de pe Roi-Namur au avut loc concomitent. Cu o zi înainte de asaltul asupra insulei Kwajalein au fost capturate cinci insuliţe mai mici pentru a asigura zona şi în vederea susţinerii debarcării care urma să aibă loc. Au fost capturate şi insulele Gea şi Ninne, care străjuiesc strâmtoarea Gea, astfel că aceasta putea fi folosită pentru transportul de trupe în interiorul lagunei. Insulele Enubu, Ennylabegan şi Gebb au fost de asemenea capturate, Enubu fiind folosită de îndată drept bază pentru bateriile de 105 şi 155 milimetri, care bombardau insula Kwajalein.

În timp ce aceste operaţiuni se aflau în plină desfăşurare, o echipă UDT a ieşit în larg cu patru şalupe amfibii într-un raid de recunoaştere a plajelor insulei Kwajalein pe care urma să aibă loc debarcarea. La o distanţă de 500 de metri de ţărm, ambarcaţiunea din frunte a fost oprită de vârfurile de coral din apă. Cu toate că erau protejaţi de „umbrela de plajă” alcătuită de tirul intens al bombardamentului naval asupra insulei, soldaţii UDT şi micile lor şalupe constituiau ţinte uşoare pentru orice tun japonez de pe ţărm, fiind de asemenea expuşi pericolului unui „tir scurt”, al propriei lor artilerii. În ciuda primejdiilor, soldaţii şi-au îndeplinit misiunea, şi chiar mai mult decât atât.

Doi membri ai echipei purtau sub uniformele lor de luptă veste neregulamentare de scafandru. În clipa în care ambarcaţiunile n-au mai putut înainta, cei doi soldaţi s-au dezbrăcat de uniforme, au sărit din şalupe şi s-au apropiat mult de ţărm. Însemnând pe tăbliţa de plastic atât poziţiile

defensive de pe plajă, cât şi numărul şi amplasamentul celorlalte baraje de corali, cei doi s-au întors cu bine, fără să atragă asupra lor tirul inamicului.

În ciuda informaţiilor obţinute din rapoartele membrilor UDT, întocmite la întoarcere, modul de desfăşurare al debarcării de trupe a fost schimbat. Iniţial Turner avea de gând să folosească ambarcaţiuni de desant, capabile să transporte rapid la ţărm un număr mare de oameni şi vehicule, dar pentru aceasta era nevoie de ape mai adânci. Aceste ambarcaţiuni mari puteau eşua, lucru pe care Turner îl putuse constata la Tarawa. În locul lor, Turner urma să arunce primele valuri de luptătoare cu transportoare amfibii blindate, pe şenile, care se puteau deplasa călcând pe recifurile de corali, dar care erau disponibile în cantităţi foarte reduse.

De îndată după debarcarea pe insula Kwajalein, la data de 1 februarie, membrii UDT au revenit la insulă pentru a croi canale printre corali cu ajutorul explozibililor, înlesnind astfel atât accesul întăririlor şi al proviziilor, cât şi evacuarea răniţilor.

Pe timpul bătăliei pentru insulă, soldaţii UDT au făcut şi o „plimbare” neautorizată alături de trupele de invazie, acţionând ca distrugători independenţi.

Echipele UDT anihilau cazematele care ţineau în loc înaintarea, dar asemenea acţiuni au fost strict interzise de către eşaloanele superioare, ele supunând unui risc inutil vieţile unităţilor-cheie.

Ziua Z a episodului Roi-Namur din cadrul Operaţiunii Flintlock a început pe data de 31 ianuarie prin debarcări pe micile insule care străjuiau Roi-Namur din toate părţile. Cele patru insuliţe, Mellu, Ennuebing, Ennumennet şi Ennuburr au fost capturate atât pentru a asigura următoarea operaţiune, cât şi pentru a fi folosite drept platforme de tir în vederea bombardării de către artileria marină a obiectivului major, Roi-Namur.

Dat fiind faptul că la Tarawa au pierit o mulţime de soldaţi datorită prea slabului bombardament naval premergător debarcării, comandanţii de nave au căutat să

nu mai comită din nou o asemenea eroare. Amiralul Conelly a poruncit navelor sale să se apropie de ţărm pentru a susţine trupele de debarcare cu toată puterea de foc de care dispuneau. Această acţiune i-a adus amiralului porecla de „Conelly-Aproapele”, poreclă de care n-a mai scăpat până la sfârşitul războiului.

Invadarea propriu-zisă a insulelor Roi-Namur a avut loc în dimineaţa zilei de 1 februarie prin debarcări simultane pe ambele insule.

Nava de luptă *Mississippi* s-a apropiat la trei mii de metri de ţărm de unde avea ambele insule în bătaia tunurilor ei de 35 centimetri.

În noaptea premergătoare debarcării pe Roi-Namur, membrii UDT au efectuat un raid de recunoaştere a plajelor prevăzute pentru debarcare. Însoţiţi de un contingent de cercetaşi marini, soldaţii UDT şi-au executat misiunea în bărci pneumatice, cartografiind şi cercetând plajele şi apele din zonele avute în vedere pentru debarcare. Toate aceste acţiuni s-au desfăşurat pe timpul nopţii, la adăpostul tirului intens de baraj îndreptat asupra insulelor Roi-Namur.

Informaţiile astfel acumulate au permis strategilor să distribuie cât se poate de bine forţele de invazie: transportoarele amfibii blindate au fost folosite pentru debarcările pe Plaja Roşie de pe insula Roi, apele mai adânci din largul insulei Namur permiţând ambarcaţiunilor mai mari să fie folosite pentru debarcările de pe Plaja Verde. Pe ambele insule membri ai echipelor UDT au păşit pe ţărm alături de trupele de invazie în vederea unor acţiuni neautorizate, dar utile, de aruncare în aer a diverselor obiective importante.

Următorul punct pe ordinea de zi, referitor la arhipelagul insulelor Marshall, era atolul Eniwetok.

Eniwetok e format din mai bine de treizeci de insule şi insuliţe, formând a doua lagună ca mărime din arhipelag. Cioplit grosolan ca un pătrat cu un colţ îndreptat către nord, punctul cel mai sudic permiţând accesul în lagună; atolul este situat la extremitatea vestică a insulelor Marshall şi constituie punctul cel mai apropiat de teritoriul japonez.

O hartă marină capturată de la japonezi oferea date referitoare la poziţia şi adâncimile lagunei Eniwetok şi indica un canal, cunoscut sub numele de Deep Passage (Trecătoarea adâncă), pe latura de răsărit a atolului. Insula Engebi din nordul atolului deţinea o pistă mare de zbor şi acesta a fost considerat obiectivul principal al operaţiunii Catchpole, invazia atolului Eniwetok.

Însărcinat cu apărarea atolului Eniwetok era generalul-maior japonez Yoshima Nishida, care a fost nevoit să acţioneze, înfruntând mari greutăţi datorită lipsurilor de oameni şi materiale. Nishida avea la îndemână mine antidesant, dar nu dispunea de oameni pricepuţi şi de timpul necesar pentru folosirea lor. Primind comanda atolului pe data de 4 ianuarie, Nishida ar fi trebuit să construiască baraje subacvatice antidesant. Însă generalul a consumat timpul şi materialele pe care le avea în dotare instalând şi camuflând poziţii şi cuiburi de mitralieră în interiorul insulelor.

Comandant al forţelor-amfibii desemnate pentru operaţiunea Catchpole a fost numit contraamiralul Harry Hill. Trupele care urmau să debarce făceau parte din Brigada 106 a Diviziei 27 infanterie a Armatei şi Brigada 22 de Luptă a Marinei.

Înainte de operaţiunea Catchpole nici marinarii, şi cu atât mai puţin unităţile Armatei, nu fuseseră instruiţi îndeajuns pentru operaţiuni amfibii; majoritatea dintre ei nu văzuseră până atunci un transportor amfibiu blindat.

Urmând tactica aplicată cu succes la Kwajalein, flota de invazie s-a pus în mişcare pentru a pătrunde în lagună prin cele două căi de acces. Dând ascultare ordinului de a rămâne ascunşi, japonezii n-au deschis focul asupra nici unei nave americane în timp ce pătrundea în lagună.

Cea mai mare problemă căreia flota a fost nevoită să-i facă faţă la intrarea în Eniwetok a fost descoperirea într-una din trecători a unei zone minate pentru nave, prima de acest gen întâlnită în războiul din Pacific, şi care a necesitat două ore pentru a fi curăţată.

Flota şi-a ocupat poziţiile în lagună, primele debarcări

având loc la data de 17 februarie. Artileria americană a fost debarcată pe insuliţele Aitsu şi Rujoru, care încadrau Engebi. Echipele UDT au trecut la recunoaşterea insuliţelor în bărci pneumatice şi descoperiră că drumul era liber, astfel încât debarcarea s-a executat rapid, şi înainte de miezul nopţii artileria a putut slobozi lovituri de semnalizare.

În cursul nopţii de 17, soldaţii UDT au executat o nouă misiune de recunoaştere, cercetând de data asta apele din jurul insulei Engebi, la adăpostul unui baraj combinat al artileriei navale şi terestre. Raportul prezentat la întoarcere arăta că în zonă nu se găseau obstacole, şi adâncimea apei era corespunzătoare, astfel că o zi mai târziu infanteria marină a debarcat fără dificultăţi, întâmpinând o slabă rezistenţă.

Datele capturate la Engebi l-au lămurit pe amiralul Hill că luptele cele mai crâncene pentru atol nu aveau să fie cele pentru Engebi, ci bătăliile pentru insulele Eniwetok şi Parry. Informaţia schimbă planul amiralului, acesta urmând să folosească pentru debarcarea pe Eniwetok o forţă mult mai mare decât plănuise iniţial.

La 18 februarie, cu 24 de ore înainte de ziua Z pe Eniwetok, două transportoare amfibii blindate, fiecare având la bord o brigadă UDT, au executat timp de două ore croaziere de-a lungul Plajei Galbene 1 şi 2, avută în vedere pentru debarcare. La adăpostul bombardamentului artileriei navale, amfibiile s-au putut apropia la cincizeci de metri de ţărm. În timp ce se apropiau, membrii UDT s-au dezbrăcat rapid de uniformele de luptă şi au sărit în apă. Folosind pentru o mai bună vizibilitate ochelari subacvatici, soldaţii au ataşat geamanduri de siguranţă de vârfurile coralilor aflate prea aproape de suprafaţă, pentru a dirija ambarcaţiunile de desant.

Soldaţii au marcat de asemenea culoarele libere printre recifuri care trebuiau urmate a doua zi în cursul atacului şi de asemenea au înregistrat toate poziţiile defensive japoneze pe care le-au putut zări şi care au scăpat nevătămate în urma bombardamentului.

În dimineaţa următoare echipele UDT au însoţit trupele de desant, dirijând primele valuri prin culoarele marcate.

Ultima din insulele care urmau să fie capturate era insula Parry, flancând trecătoarea Deep pe latura sa sudică. La 20 februarie câteva unităţi au debarcat pe insuliţa Japten, dincolo de trecătoare, la nord de Parry. Artileria s-a instalat rapid în Japten şi a pornit să bombardeze insula Parry pentru următoarele trei zile. Hărţile capturate la Eniwetok arătau în detaliu poziţiile japoneze astfel că tirul artileriei terestre şi navale a putut fi concentrat pe aceste obiective.

La orele 9.00 în ziua de 22 februarie, unităţi ale Regimentului 22 de luptă al Marinei au debarcat pe insula Parry. Lupta s-a întins pe durata întregii zile, şi la amiaza zilei de 23 insula Parry şi atolul Eniwetok au fost considerate ca fiind eliberate.

Cu toate că nu există dovezi certe în acest sens, se poate presupune că echipele UDT au efectuat recunoaşteri ale insulelor Japten şi Parry la fel cum au făcut şi în cazul altor insule din atol Eniwetok.

Operaţiunea Catchpole („Poliţaiul”) avea să fie ultima acţiune majoră în care formaţiunile UDT au operat ca unităţi „transportate”. Sosise vremea ca membrii lor să „intre la apă”.

Înotătorii UDT

Din martie şi până la începutul lui iunie 1944, membrii UDT n-au mai participat la nici o operaţiune majoră, şi şi-au petrecut vremea punând la punct noi echipamente şi tehnici de acţiune. Experienţa acumulată în urma debarcărilor din trecut i-a convins pe organizatorii UDT că

deplasarea în bărci direct către obiective concentra adesea focul inamicului asupra lor şi astfel deveneau o ţintă mult prea vulnerabilă. S-a renunţat la uniformele de luptă şi la corzile de siguranţă, pentru a le lăsa soldaţilor mai multă libertate pentru înot. Tactica trecerii soldaţilor prin vad, folosită în acţiunile anterioare, a fost abandonată în favoarea uneia noi, conform căreia soldaţii urmau să înoate iute înspre ţintă după ce se apropiau în şalupe rapide.

În timp ce se punea accent tot mai mare pe practica înotului, ochelarii subacvatici s-au dovedit a fi foarte incomozi datorită faptului că deformau imaginea subacvatică şi erau anevoie de limpezit odată ce se abureau.

Aşa se face că s-a renunţat la ochelari în favoarea binecunoscutei măşti de scafandru cu un singur geam acoperind atât ochii cât şi nasul.

E demn de reţinut faptul că toate tehnicile şi întreg echipamentul subacvatic au trebuit dezvoltate de la zero. Existau într-adevăr, pe coastele Californiei şi în Hawaii, nişte mici grupuri de pescari cu harponul, care foloseau ochelari şi alte obiecte primitive de echipament pentru scufundare, însă scufundarea sportivă, aşa cum o cunoaştem astăzi, era inexistentă. Oamenii din Echipele de Distrugere Subacvatică căutau modalităţi de a executa o acţiune care nu mai fusese făcută până atunci şi pentru asta erau dispuşi să accepte idei provenind dintr-o varietate de surse.

Ceasurile şi busolele antiacvatice au devenit acum obiecte din dotarea obligatorie, fiind extrem de utile în dificilul proces al orientării.

Tot acum s-a instituit şi sistemul de instrucţie în doi, fiecare având un „tovarăş” nedespărţit, fiind răspunzător pentru viaţa şi sarcinile celuilalt.

La această dată (suntem la începutul anului 1944) în formaţiunile UDT intrau toţi absolvenţii şcolii de sabotaj subacvatic de la Fort Pierce. Înainte de a fi trimişi în unităţile UDT, soldaţii mai executau un stagiu suplimentar de instrucţie în Hawaii, la Maui.

Locotenent-comandorul Draper Kauffman, comandant al şcolii de sabotaj subacvatic, avea grijă de bunul mers al lucrurilor în această instituţie şi de faptul ca ea să fie dotată în permanenţă cu cadre bine pregătite, capabile să îndeplinească programul propus.

Simţind că sarcina sa la centrul de pregătire e încheiată, Kauffman a cerut în primăvara lui 1944 să fie transferat la o unitate combatantă.

Amiralul Turner a aflat de disponibilitatea lui Kauffman şi a văzut în el omul potrivit pentru continuarea programului formaţiunilor UDT. În aprilie 1944, Turner l-a transferat pe Kauffman la centrul UDT de la Maui, pentru a prelua cursurile avansaţilor şi pentru a se pune la comanda brigăzii UDT-5, în vederea viitoarei debarcări pe insula Saipan. Amiralul Turner a cerut ca acţiunile echipelor UDT să fie efectuate la lumina zilei, astfel încât ţărmurile să fie mai temeinic cartografiate decât pe timp de noapte.

Saipan, una din Insulele Mariane era râvnită ca bază aeriană pentru noile bombardiere B-29. Decolând de pe Saipan, aparatele B-29 ar fi putut atinge teritoriul japonez cu o încărcătură completă de bombe şi ar fi putut reveni la bază după lansarea lor.

Saipan a fost considerat teritoriu japonez încă din 1920, aşa că operaţiunile din această zonă urmau să fie primele de pe teritoriul japonez deţinut înainte de începerea războiului; acest detaliu nu a fost trecut cu vederea de către nici una din părţi.

Situată la circa două sute de kilometri Nord-Nord-Vest de Guam, Saipan urma să fie prima insulă majoră din Pacific invadată de către infanteria marină americană. Hărţile şi datele avute la dispoziţie, referitoare la apele din jurul insulei, erau extrem de sumare, şi nici locuitorii de dinainte de război ai insulei n-au fost de găsit, pentru a furniza eventuale informaţii. Apele din largul insulei Saipan se numără printre cele mai adânci din lume, insula în sine nefiind altceva decât culmea unui uriaş munte submarin.

Cu o lungime de douăzeci şi o lăţime de aproximativ opt kilometri, insula Saipan e o insulă stâncoasă cu plaje

înguste, dominate pe latura sa răsăriteană de coaste abrupte şi având în partea dinspre apus plaje mai mari şi întinse recifuri de coral în larg. Un canal scurt de cinci kilometri lărgime desparte Saipan la sud de insula mai mică Tinian.

Tinian, celălalt vârf al aceluiaşi munte care dă naştere şi Saipanului, prezenta de asemenea o mare importanţă strategică. Aici japonezii construiseră patru aerodromuri pentru a susţine apărarea insulei Saipan.

În vederea operaţiunii de pe insula Saipan, echipele UDT au elaborat câteva noi metode de acţiune. Necesitatea raidurilor de recunoaştere pe timp de zi a înlăturat folosirea bărcilor pneumatice, de vreme ce soldaţii urmau să se deplaseze înot până la obiective. Pentru a plasa ori a evacua rapid înotătorii UDT în şi din zonele obiectivelor a fost pusă la punct o nouă metodă de „implantare”. Această metodă rapidă de lansare şi de recuperare a înotătorilor a fost stabilită doar cu puţin timp înainte, la Fort Pierce, de către sublocotenentul Wade Theye şi locotenentul Tom Westerlin.

Procedeul de implantare, devenit familiar, avea să fie folosit pentru prima oară în luptă de către brigada UDT-5 a lui Kauffman.

În timpul implantării, ambarcaţiunile de desant urmau să fie folosite pentru a transporta înotătorii până la marginea recifului, de unde îşi începeau cursa de „aruncare”. De latura invizibilă de pe plajă a ambarcaţiunii era ataşată o barcă pneumatică care plutea liberă pe apă. Înotătorii săreau în ea câte doi şi luau imediat poziţie, unul în spatele celuilalt spre bordajul bărcii. La un semn, cei doi plonjau departe de barcă, în apă, locul lor fiind luat imediat de o nouă pereche de înotători. Fiecare echipă de câte doi era lansată la o distanţă de o sută de metri faţă de cea de dinainte; o ambarcaţiune transporta şapte perechi de înotători şi un ofiţer.

Ofiţerii de înot, câte unul pentru fiecare din cele patru ambarcaţiuni de desant folosite la Saipan, aveau în dotare câte un aparat antiacvatic de emisie-recepţie cu ajutorul

căruia puteau transmite mesaje la bază sau puteau dirija tirul artileriei într-un anumit punct.

Noua tactică de supraveghere hidrografică aplicată la Saipan cerea fiecărei perechi de înotători să deruleze un fir care era marcat din 25 în 25 de metri. La fiecare din aceste intervale unul dintre înotători cobora în adânc un fir gradat, şi adâncimea din punctul respectiv era notată pe o tăbliţă din plastic. În acest timp colegul său însemna obstacolele cu geamanduri şi le nota poziţiile pe propria sa tăbliţă de plastic.

Recuperarea echipei urma să aibă loc după ce recunoaşterea avea să fie dusă până la capăt, fiecare soldat înotând până la un punct stabilit înainte de începerea operaţiunii. Pe măsură ce oamenii aveau să ajungă la locul convenit, urmau să se aşeze în şir unul câte unul şi să aştepte şalupa care să-i ia la bord.

Când şalupa trecea prin dreptul şirului de înotători, fiecare pe rând urma să ridice mâna stângă din apă. În barca pneumatică din coasta şalupei, cel însărcinat cu recuperarea avea să se aplece în afară şi să agaţe braţul fiecăruia cu un colac de cauciuc sau „laţ” şi apoi să se aplece pe spate în barcă. Când colacul atingea braţul înotătorului, acesta trebuia să-şi îndoaie braţul, prinzând laţul între cot şi trupul lui. Când recuperatorul se apleca pe spate, înotătorul era smuls din apă, peste margine, în interiorul bărcii pneumatice. De acolo urma să se caţere în şalupă, făcându-i loc următorului înotător.

Acest sistem spectaculos de implantare şi recuperare permitea ca membrii echipelor UDT să fie culeşi indiferent de viteza de deplasare a şalupei de recuperare. Atât metoda de „implantare” cât şi cea de măsurare hidrografică prin firul gradat s-au dovedit a fi foarte eficiente, fiind folosite până în ziua de azi.

Acţiunea de recunoaştere a insulei Saipan a început pe plajele apusene şi recifurile de corali din larg, la ora 9.00 a zilei de 14 iunie. Soldaţii UDT aveau de cercetat o porţiune de plajă lungă de şase kilometri, cu recifuri de corali în larg care măsurau în unele porţiuni şapte sute de metri lăţime.

Purtând genunchiere, încălţăminte de cauciuc, şorturi şi mănuşi de protecţie împotriva coralilor ascuţiţi, înotătorii erau vopsiţi în albastru, pentru a camufla trupurile lor bronzate în apele azurii ale oceanului. Inele negre pictate orizontal pe trupurile lor la intervale de 30 de centimetri îi preschimbau în „indicatoare” vii. Acest „echipament” a fost după toate probabilităţile uniforma cea mai ieşită din comun din istoria militară a Americii.

Pe durata acţiunii lor, soldaţii erau protejaţi de un masiv bombardament naval la care era supusă insula. Când aceştia s-au apropiat la maximum de ţărm, tirul artileriei navale a încetat pentru a permite un fulgerător atac aerian asupra poziţiilor inamicului, în clipele de maximă vulnerabilitate a membrilor UDT. Atacul aerian n-a avut loc la timp şi înotătorii împreună cu ambarcaţiunile lor s-au trezit sub tirul mortierelor şi armelor uşoare ale inamicului. Datorită acţiunii excepţionale a echipajelor şalupelor de recuperare şi a rezistenţei înotătorilor UDT aceştia au putut fi salvaţi cu pierderi relativ mici: doi morţi, cinci răniţi de tirul inamicului şi şase răniţi de pe urma contuziilor sub apă.

Sistemul de instrucţie în doi şi-a arătat şi el roadele în timpul operaţiunilor de la Saipan. Într-unul din cazuri un om a fost rănit pe când se îndrepta înot înspre recif. Camaradul său i-a acordat primul ajutor, a efectuat cercetarea pe porţiunea ce le-a fost repartizată şi s-a întors să-l transporte pe rănit la o milă depărtare în larg, într-o zonă mai sigură. Amândoi au fost salvaţi trei ore mai târziu.

Expediţiile de recunoaştere au scos la iveală faptul că zonele în care urmau să aibă loc operaţiunile de debarcare nu erau barate de obstacole artificiale, astfel încât nu erau necesare acţiuni de demolare premergătoare atacului. S-au pus la punct hărţi noi, bazate pe datele culese de echipajele UDT, care indicau trasee noi pentru ambarcaţiunile de desant.

În aceeaşi zi câţiva înotători au revenit la recifuri în ambarcaţiuni mici, şi au însemnat culoarele de trecere pentru navele de desant.

În cursul nopţii de 14, japonezii au trimis oameni care să planteze între marginea recifului şi plajă steguleţe indicatoare care să acţioneze ca repere pentru tirul defensiv de mitralieră şi mortier.

În dimineaţa următoare, în timp ce forţele de invazie ale operaţiunii Forager se apropiau de plajele de debarcare, ofiţerii UDT au pornit alături de primele valuri, acţionând ca ghizi printre recifurile de corali.

După debarcare, echipele UDT au aruncat în aer ambarcaţiunile de desant care blocau unele porţiuni de plajă, şi tot cu ajutorul explozibililor au croit canale printre recifuri pentru a permite accesul navelor de aprovizionare.

Patru membri UDT au participat voluntari la un atac, alături de trupele de invazie. Această participare riscantă a unor specialişti valoroşi şi foarte bine instruiţi la o acţiune neautorizată a fost sancţionată drastic şi drept pedeapsă cei patru au fost însărcinaţi cu îngroparea cadavrelor pe toată durata operaţiunii.

Cucerirea insulelor Guam şi Tinian a fost următorul punct pe agenda operaţiunii Forager. În cursul luptelor pentru Saipan s-au obţinut informaţii referitoare la poziţiile japoneze de apărare din Guam, şi ca urmare debarcarea pe această insulă a fost amânată. Obiectivul principal s-a considerat a fi insula Tinian, situată la sud de Saipan. Din cele patru aerodromuri de pe insula Tinian, unul era considerat ca fiind superior celui de pe Saipan pentru folosirea bombardierelor B-29. Înaltul Comandament al Aliaţilor era de asemenea îngrijorat şi de faptul că japonezii foloseau Tinianul ca bază pentru a lansa atacuri aeriene sau chiar amfibii dincolo de canal, asupra Saipanului. S-a ordonat bombardarea Tinianului, operaţie care a început la 13 iunie şi a continuat până la invazia din luna iulie.

Având douăzeci de kilometri în lungime, Tinianul e o insulă stâncoasă, înconjurată aproape în întregime de recifuri de corali care îngreunează orice atac cu amfibii. Doar în trei locuri forţele de invazie au putut fi strecurate printre corali şi debarcate pe plajă.

Plajele Alb 1 şi Alb 2 se aflau în nordul Tinianului, la

canal, însă erau foarte înguste. Alb 1 avea o lăţime de numai şaizeci de metri, în vreme ce Alb 2 avea cu cinci metri mai mult.

Pe latura răsăriteană a insulei Tinian, în golful Asiga, se afla un alt posibil loc de debarcare denumit Plaja Galbenă.

Operaţiunile cele mai importante executate de către formaţiunile UDT pe insula Tinian au fost investigaţiile şi cartografierile apelor din zonele unor posibile debarcări.

În noaptea de 10 iulie, o echipă mixtă formată din înotători UDT şi infanterişti marini a pornit în două şalupe la o cercetare a plajelor Tinianului. Având experienţa operaţiunilor similare asupra insulei Saipan, soldaţii urmau să acţioneze cu ajutorul bărcilor pneumatice. Pentru prima oară înotătorii UDT au fost dotaţi cu lanterne antiacvatice.

O altă premieră pentru UDT a fost ghidarea echipelor înspre zonele vizate cu ajutorul radarului de la bordul navei. Radarul ţinea şalupele în obiectiv şi coordonatele le erau transmise oamenilor prin staţiile lor antiacvatice de emisie-recepţie.

Un curent puternic s-a făcut simţit în largul Plajei Albe 1 şi 2, îngreunând considerabil acţiunea de recunoaştere. Oricum, atât infanteriştii marini de pe plajă cât şi înotătorii UDT din larg n-au descoperit obstacole demne de a fi luate în seamă.

În schimb, peste o situaţie cu totul diferită a dat echipa de opt scafandri UDT şi douăzeci de marinari care cercetau Plaja Galbenă.

Japonezii, considerând că plajele Albe 1 şi 2 ar fi prea mici pentru a putea fi folosite pentru desant, şi-au cheltuit timpul şi energia întărind poziţiile defensive de pe Plaja Galbenă. Aici marinarii au dat peste reţele de sârmă ghimpată, mine şi alte obstacole.

Pe falezele Plajei Galbene au descoperit atât poziţii de artilerie şi alte fortificaţii, cât şi trupe care patrulau necontenit, ţinând zona sub supraveghere.

Nici în larg situaţia nu s-a dovedit a fi mai bună. Soldaţii UDT au descoperit hăuri largi şi stânci ascuţite, precum şi o mulţime de mine plutitoare, ancorate doar la câteva zeci de

centimetri de suprafaţa apei.

Pe baza acestor informaţii adunate de către membrii UDT şi infanteriştii marini, invazia a fost plănuită a avea loc pe data de 24 iulie, pe Plajele Albe 1 şi 2. O cercetare amănunţită a apelor din largul acestor plaje a fost întreprinsă înainte de debarcare de către membri ai formaţiunilor UDT, însă un raid de distrugere nu a fost considerat necesar.

În cursul invaziei s-a constatat că Plaja Albă 2 era presărată din plin cu mine terestre. Bombardamentul premergător debarcării a distrus doar circa o treime din ele, aşa că restul au trebuit să fie înlăturate manual. Membrii UDT, experţi în explozibile, au dat o mână de ajutor geniştilor şi echipelor de dezamorsare la degajarea ţărmurilor de mine şi de alte capcane. În urma eforturilor lor concentrate, în după-amiaza aceleiaşi zile plaja era curăţată.

Guam a fost ultima şi cea mai mare dintre insulele Mariane care a trebuit să fie capturată. Înainte de război, Guam fusese teritoriu american şi a reprezentat prima captură de acest fel a japonezilor, astfel că eliberarea insulei ar fi provocat fără doar şi poate un entuziasm extraordinar în rândul civililor de acasă.

Ca mărime Guam depăşea de trei ori insula Saipan şi ar fi fost cea mai mare insulă invadată până în momentul respectiv de către Infanteria marină. Insula era atât de mare încât teritoriul ei trecea de la relieful muntos şi până la densa vegetaţie tropicală.

Cu toate că se mai găseau hărţi detaliate care prezentau chiar şi relieful din interior, despre recifurile de corali din larg nu se ştia mai nimic în afară de faptul că înconjurau în întregime insula. Forţele americane au tot bombardat ocazional insula Guam încă de la începutul lui iunie, când a fost declanşată operaţiunea Forager.

Amiralul Conelly, comandantul Brigăzii Speciale 53 care ataca Guam, visa ca trupele sale să păşească pe teritoriul insulei în „pas de voie”, fără ca japonezii să opună vreo rezistenţă majoră. Ca urmare, dădu ordin de bombardare

sistematică şi neîntreruptă a Guamului, începând din ziua de 8 iulie şi până în ajunul debarcării.

Primul raid de recunoaştere a recifurilor din jurul insulei Guam a avut loc pe timp de noapte, şi înotătorii brigăzii UDT-4 au descoperit o situaţie deloc îmbucurătoare. Reciful în sine ieşea la suprafaţă în unele porţiuni pe timpul refluxului, în vreme ce fluxul îl acoperea cu un strat foarte subţire de apă care în anumite locuri nu depăşea patruzeci de centimetri. În aceste regiuni reciful avea o lăţime de douăzeci şi cinci de metri.

Dincolo de recif, în apele care-i mai despărţeau de ţărm, soldaţii au dat peste un nou baraj.

Japonezii meşteriseră din trunchiuri scobite de cocotier sute de troace pe care le-au amplasat în apele puţin adânci de lângă ţărm, umplându-le cu roci de coral şi legându-le între ele cu cabluri solide. Aceste troace primitive, precum şi alte obstacole, împiedicau transportoarele amfibii să debarce trupele de invazie. Cu toate că amfibiile puteau trece peste recifuri cu ajutorul şenilelor, ar fi fost ţintuite în loc de troace şi cabluri, ajungând ţinte uşoare pentru tirul japonez. Alte câteva raiduri ulterioare de recunoaştere, executate pe timp de zi, au confirmat modelul şi numărul obstacolelor şi au indicat necesitatea unor acţiuni de distragere masivă.

În cursul raidului de noapte a avut loc un incident relativ minor care a demonstrat gradul de pregătire atins de către membrii UDT. Trei oameni au fost găsiţi lipsă în urma tirului de mitralieră al japonezilor, care i-a obligat pe înotători să se pună la adăpost. Cei trei au fost descoperiţi în zori la câţiva kilometri în larg, de unde au fost culeşi de către o navă americană după ce înotaseră mai bine de nouă ore.

Câteva echipe de distrugere subacvatică au fost folosite şi în operaţiunile din Guam. Brigada UDT-4 şi-a început operaţiunile în Guam pe data de 14 iulie, şi s-a apucat să execute cea mai mare acţiune de distrugere care a avut loc până în acel moment. La adăpostul bombardamentelor navale şi aeriene asupra poziţiilor japoneze, şi protejaţi şi

de perdele de fum, cei două sute de specialişti UDT disponibili au lucrat zi şi noapte amplasând încărcături explozibile şi distrugând obstacole.

Demolările au fost efectuate cu ajutorul explozibilului denumit tetrytol, un amestec de 75 la sută tetryl şi 25 la sută trinitrotoluen. Explozibilul era dispus în pachete lungi de 25 centimetri pe 5, cântărind un kilogram şi un sfert. Opt astfel de pachete erau înşirate pe un singur fitil primar, la o distanţă de 20 centimetri între ele. Acest şir de pachete constituia Lanţul Exploziv M-l, care pe urmă era împachetat într-un săculeţ din pânză de culoare vernil cu o lungime de 25 centimetri şi o lăţime de 20, totul cântărind în cele din urmă 11 kilograme. Ataşându-i încărcăturii un balon, înotătorul o putea lega de ţintă în aşa fel încât explozibilul să plutească drept sub oglinda apei.

Fiecare membru UDT urma să ia două sau trei pachete de explozibile dintr-o barcă pneumatică şi să străbată reciful pentru a le amplasa la locul lor. Numărul obstacolelor care trebuiau distruse era atât de mare, încât unii dintre soldaţi făceau cursa peste recifuri de trei ori pe zi.

Încărcăturile erau conectate toate la un fitil principal care avea să le detoneze simultan pe toate. De capătul fitilului principal se ataşa un fuzeu cu întârziere care era aprins în ultima clipă de către un singur om după ce restul înotătorilor părăseau zona.

După terminarea acestor operaţiuni, înotătorii UDT aveau să revină pentru a croi tot cu ajutorul explozibililor canale pentru şalupe şi pentru a curăţa zona de crestele de coral.

Două sute de oameni au lucrat câteva zile în apele Capului Asan şi Golfului Agat, pe coasta vestică a insulei Guam, înlăturând mai bine de o mie de obstacole fără a avea în rândurile lor nici o victimă.

În noaptea premergătoare invaziei, câţiva înotători UDT, camuflaţi în alb pentru a se contopi cu nisipul, au păşit pe ţărm pentru a-l verifica înainte de debarcarea infanteriei marine, din dimineaţa următoare.

În zorii zilei de 21 iulie, infanteriştii marini au debarcat pe două plaje ale insulei, înregistrând câteva victime datorită obstacolelor din apă. Câteva transportoare amfibii au dat peste mine în Golful Agat, însă acest fapt n-a stânjenit prea mult operaţiunea de debarcare.

Infanteriştii marini din provizoriu înfiinţata Brigadă 1, obişnuiţi de multă vreme ca ei să fie primii care pun piciorul pe plajă, au aflat în curând că locul lor a fost luat de o formaţiune nouă. Pe primii soldaţi care atingeau ţărmul îi întâmpina semnul devenit deja celebru, amplasat de către oamenii din UDT în noaptea precedentă:

BINE AŢI VENIT MARINARI
ÎN CELE DOUĂ CARTIERE DE ODIHNĂ DE PE AGAT
CU STIMĂ, UDT-4

După debarcare Brigada UDT-6 a trecut la o operaţiune masivă de distrugere. În două zile au fost detonate 38 de tone de tetrytol. Prima explozie, de încercare, a fost cea a unei încărcături de 9 tone, şi explozia principală a necesitat 29 de tone de explozibil. Deflagraţiile au curăţat 250 de metri de plajă, recif şi creste de coral, dând naştere unei rampe de debarcare pentru materiale grele.

„Oamenii broască” intră în acţiune

Generalul maior William Donovan a fost principala forţă motrice din Biroul de Servicii Strategice – cunoscut după iniţialele sale, OSS * **– o agenţie clandestină care se îndeletnicea cu spionajul. Punând bazele organizaţiei sale, Donovan a recrutat atât militari cât şi civili.**

* Office of Strategic Services (engl.).

Rezultatul a fost că OSS a ajuns să constituie centrul unora dintre cele mai bine instruite formaţiuni ale celui de-al doilea Război Mondial.

În timpul unei discuţii cu Amiralul Chester Nimitz, comandantul Flotei americane din Pacific, generalul Donovan a expus o listă a celor mai bine pregătite persoane şi echipe, cărora căuta să le stabilească misiuni pe măsură. Nimitz a afirmat printre altele că are deja o sarcină pentru Unitatea Maritimă OSS. Membrii Unităţii Maritime proveneau din rândurile Armatei, Marinei, Infanteriei Marine, Pazei de Coastă şi chiar din rândul civililor, incluzând foste gărzi de corp şi scafandri profesionişti. Instrucţia pe care au urmat-o în cadrul OSS a cuprins tehnici de incursiune, distrugere, paraşutare, cercetare, sabotaje de tot felul, luptă fără arme şi folosirea unei game largi de armament. Rezultatul acestui program a fost obţinerea unei formaţiuni de luptă aproape la fel de capabile ca unităţile SEAL din ziua de azi.

Încadrarea în formaţiunile de distrugere subacvatică a celor care erau membri ai OSS a pus bazele unei colaborări tradiţionale între formaţiunile UDT şi serviciile de informaţii.

Începând în timpul celui de-al doilea Război Mondial prin unităţile OSS/UDT, misiunile mixte au continuat în timpul războaielor din Coreea şi Vietnam cu succesoarea OSS şi anume CIA * (Agenţia Centrală de Informaţii). Şi astăzi mai există legături strânse între unităţile SEAL şi centrele de informaţii ale Statelor Unite.

Unii dintre membrii Unităţii Maritime au fost repartizaţi pe la alte grupe operative ale teatrului de război din Pacific, însă cei mai mulţi au fost trimişi la centrul de instrucţie UDT de la Maui. Un grup format din douăzeci şi unu de tineri încorporaţi şi cinci ofiţeri, printre care şi locotenentul Arthur Choat, comandant al Unităţii Maritime, au ajuns la Hawaii în luna iunie 1944 şi au fost ataşaţi unei formaţiuni UDT nou constituite. În acelaşi timp majoritatea absolvenţilor NCDU clasa 6A au fost trimişi la Maui pentru a constitui nucleul Brigăzii 10 UDT.

* Central Intelligence Agency (engl.).

Odată ajunşi în Hawaii pe 19 iunie, soldaţilor UDT gata instruiţi li s-au adăugat oamenii din OSS. Întregul grup, cunoscut acum sub denumirea de Echipa 10, a fost pus sub comanda locotenentului Choat.

Una dintre primele acţiuni ale locotenentului Choat a fost să le demonstreze membrilor NCDU avantajele folosirii corecte a labelor de înot.

Labele de înot mai fuseseră testate în trecut în cadrul programului NCDU, dar oamenii care nu ştiau să le întrebuinţeze corect au renunţat la ele sub pretextul că nu sunt practice. Cei din OSS erau obişnuiţi să le folosească şi în scurtă vreme i-au învăţat pe toţi membrii Echipei 10 cum să se servească de labele de înot fără să-şi provoace cârcei la picioare.

Comandorul John Koeler, comandant al centrului de pregătire UDT, şi-a dat seama de importanţa noilor labe de înot şi a ordonat imediat ca fiecare soldat să fie dotat cu câte o pereche. Fiindcă labele constituiau încă o noutate, cei de la aprovizionări au cumpărat în scurtă vreme toate labele de înot de pe piaţa americană şi au fost nevoiţi să facă o comandă specială în vederea fabricării a încă unei serii destul de numeroase. OSS a mai introdus câteva elemente noi în echipamentul soldaţilor UDT, însă nici unul nu a fost primit cu atâta entuziasm ca noile labe pentru „oamenii broască”.

Brigada OSS constituită în 1942 venea cu deprinderi noi, pe care s-a grăbit să le împărtăşească şi noului grup UDT. Unitatea maritimă a contribuit la perfecţionarea câtorva modele de echipament pentru respiraţie, cât şi a unor modele de mine şi a unor tehnici de atac asupra navelor ancorate. Aceste tehnici aveau să fie folosite mai târziu de către formaţiunile UDT şi SEAL. Tot Unitatea Maritimă a pus la punct atât busolele şi ceasurile antiacvatice, cât şi instrumentele de măsurare la adâncime, toate intrate de timpuriu în dotarea echipelor UDT. Însă nici unul din aceste accesorii şi metode n-a avut un efect similar celui produs asupra UDT de labele de înot.

Dar labele de înot nu erau singurul articol pe care o

unitate amărâtă de aprovizionare trebuia să-l procure pentru acei „jumătate peşti, jumătate scrântiţi”, după cum i-a numit un amiral pe membrii UDT.

La ordinul direct al amiralului Turner, se dădea prioritate absolută oricărei cereri înaintate de UDT. Au apărut cereri cam ciudate, însă natura secretă a operaţiunilor UDT i-a împiedicat pe unii funcţionari intrigaţi de la aprovizionare să pună întrebări.

Un ofiţer de intendenţă a fost atât de alarmat văzând cantităţile în care membrii UDT au comandat un anume produs medical, încât a ajuns în faţa unui ofiţer superior din UDT pentru a discuta „problema” cu el. Tipul de la magazie i-a adus ofiţerului la cunoştinţă faptul că echipele comandau seturi de prezervative în cantităţi de zece ori mai mari decât cele normale şi l-a întrebat dacă-şi dă seama că oamenii lui erau un fel de obsedaţi sexuali?

Drept răspuns la întrebarea intendentului, ofiţerul UDT l-a dus pe acesta pe poligonul de distrugere unde i-a putut vedea pe soldaţi vârând detonatoarele „antiacvatice” din dotare în prezervative de cauciuc, izolându-le complet de apă şi înlăturând astfel posibilitatea unui rateu. Ofiţerul de intendenţă s-a întors la treburile sale şi a avut grijă ca soldaţii să primească tot ceea ce cer, şi în orice cantitate.

Începură pregătirile în vederea plănuitelor debarcări pe insulele Peleliu şi Yap din vara lui 1944. Observaţiile indicau faptul că japonezii instalaseră obstacole subacvatice. O cerere a fost înaintată de către contraamiralul Paulus Powell, în care acesta solicita ca o cercetare amănunţită să fie executată de către soldaţii UDT. Cererea cuprindea şi propunerea ca pentru lansarea înotătorilor să fie folosit un submarin, metodă care nu fusese încă experimentată.

S-au prezentat pentru misiune o mulţime de voluntari din Echipa 10, dat fiind că mulţi dintre ei erau deja obişnuiţi cu operaţiunile de pe submarine.

Comandantul Howard Roeder, unul dintre instructorii de la Centrul de pregătire a echipelor de distrugere subacvatică, a luat, alături de doi ofiţeri UDT, comanda celor cinci oameni care constituiau restul echipei, şi la data

de 9 iulie 1944 submarinul *Burrfish* a părăsit în tăcere baza de la Pearl Harbor plecând în misiune.

Soldaţii UDT au fost avertizaţi că aceasta va fi o misiune extrem de riscantă şi că vor fi complet izolaţi, fără acoperirea unui baraj de artilerie navală sau a unui bombardament aerian. În eventualitatea că ar fi fost luaţi prizonieri, fiecare a fost instruit să spună inamicului că toate viitoarele operaţiuni ale UDT vor fi executate de pe submarine şi că vechile tactici aveau să fie abandonate.

La mică distanţă de primul obiectiv s-a blocat o valvă în exteriorul submarinului, închizând sistemul de aer condiţionat. Spre surprinderea echipajului, unul dintre oamenii din UDT/OSS părea că se pricepe la submarine şi susţinea că e în stare să repare valva. Pentru păstrarea secretului, nici unul dintre membrii echipajului nu cunoştea scopul activităţii soldaţilor UDT sau pregătirea lor. Tot ce ştiau era că sunt cu toţii înotători foarte buni. Când specialistul din UDT a ieşit pe coasta submarinului şi a reparat defecţiunea, acest lucru a sporit şi mai mult aura de mister care se crease în jurul acestor războinici cu labe de gâscă.

Submarinul şi-a putut continua misiunea şi, după evitarea câtorva întâlniri aproape fatale cu inamicul, a ajuns în cele din urmă în largul insulei Peleliu.

Comandantul Roeder conducea operaţiunea alături de trei dintre oameni, iar un al cincilea manevra barca pneumatică cu care echipa urma să ajungă la ţărm. Barca a fost lansată de pe submarin prin simpla ei umflare pe punte şi scufundarea vasului de sub ea. Echipa a vâslit până la o apropiere de două sute de metri de ţărm, de unde înotătorii au intrat în apă.

Timp de două ore soldaţii au efectuat o cercetare foarte amănunţită a apelor din larg şi a recifurilor din zona care le-a fost încredinţată; totodată a fost prima misiune în care s-au folosit noile labe pentru înot. Revenind la barca pneumatică, ţinută pe loc de cel de-al cincilea membru al echipei, s-au întors cu toţii fără probleme la nava-bază, submarinul *Burrfish*.

Rezultatul acestei misiuni de recunoaştere n-a fost deloc îmbucurător. Oamenii au raportat că în preajma ţărmului se găsesc o mulţime de troace de lemn umplute cu pietre şi legate între ele cu cabluri solide. Înainte de zorii aceleiaşi zile, raportul cercetării a fost telegrafiat către baza din Hawaii.

Submarinul *Burrfish* a rămas în largul insulei Peleliu timp de încă două săptămâni, făcând fotografii prin periscop şi încercând să-i lanseze pe înotători într-un nou raid de recunoaştere. După ce a devenit limpede, datorită activităţii tot mai febrile a japonezilor pe insulă, că submarinul a fost detectat pe radar în timp ce se afla la suprafaţă, *Burrfish* a coborât la adâncime mare şi s-a îndreptat către insula Yap, următorul obiectiv.

O dată ajunşi la insula Yap, locotenentul UDT Massey a luat cu el o echipă de patru înotători pentru a cerceta latura sudică a insulei. Descoperind o aglomerare mare de obstacole de acelaşi gen ca şi cele găsite la Peleliu, oamenii au revenit fără probleme la bord şi au raportat despre cele văzute. După ce timp de două zile s-a ferit din calea navelor japoneze, submarinul a reuşit să se apropie destul de mult de ţărmul răsăritean al insulei pentru a permite efectuarea unui raid de recunoaştere înot.

Comandantul Roeder a condus din nou o echipă de trei oameni, un al patrulea manevrând barca. Marea era foarte agitată şi un înotător care nu fusese instruit pentru misiuni UDT a trebuit să revină la barcă, ajutat de către un soldat UDT. Împreună cu cel care avea barca în grijă, omul urma să-i aştepte pe ceilalţi. Înotătorul UDT Robert Black, s-a întors lângă ceilalţi, continuând misiunea de cercetare.

Înotătorii n-au revenit la barcă după expirarea timpului afectat recunoaşterii. După ce i-a aşteptat cât a putut de mult, operatorul bărcii pneumatice, un gradat pe nume Ball, a ridicat ancora şi a pornit în lungul recifului în direcţia în care au luat-o înotătorii, pentru cazul că ar fi răniţi şi n-ar putea să înoate mai departe. După expirarea întregului timp disponibil, dat fiind că începuse să se crape de ziuă, Ball a fost nevoit să revină cu barca la submarin fără să-i fi

găsit pe cei trei înotători.

După ce i-a luat la bord pe cei doi din barca pneumatică, submarinul s-a apropiat de recif cât a putut şi a patrulat de-a lungul lui la suprafaţă în nădejdea că va vedea vreun semn din partea celor dispăruţi.

O dată cu zorile, pericolul de a fi descoperit a determinat submarinul să intre în imersiune şi să treacă la adâncimi mai mari. După ce s-a luminat de ziuă, *Burrfish* a revenit la recif şi a executat o patrulare extrem de riscantă de-a lungul coralilor, în timp ce căuta prin periscop vreun semn din partea celor dispăruţi. Abia după ce au fost detectaţi de către japonezi şi în urma înrăutăţirii condiţiilor meteo, comandantul submarinului *Burrfish* a încetat căutările şi s-a îndepărtat de insulă.

Registrele capturate câteva luni mai târziu de la japonezi au arătat că membrii UTD fuseseră făcuţi prizonieri şi că le destăinuiseră anchetatorilor doar ceea ce li se spusese să zică. Reieşea că oamenii au fost expediaţi într-un lagăr de prizonieri din Filipine; nu s-a aflat însă nici o informaţie referitoare la ei. Comandantul Howard Roeder, John Mac Mahon şi Robert Black au fost decoraţi post-mortem cu Steaua de Argint; aceeaşi distincţie au primit-o şi supravieţuitorii expediţiei *Burrfish*.

Insula Peleliu a fost invadată de către infanteria marină americană la data de 15 septembrie 1944, după ce obstacolele de pe ţărm au fost înlăturate fără dificultăţi de către înotătorii UDT. Cucerirea insulei Yap a fost socotită foarte dificilă şi cerând prea multe sacrificii faţă de importanţa redusă pe care o prezenta, aşa că a fost ocolită până la sfârşitul războiului.

În toamna lui 1944, modul de executare a misiunilor UDT s-a tipizat, în funcţie de condiţiile specifice ale obiectivului. Misiunea principală a formaţiunilor UDT a devenit cercetarea zonelor de debarcare, de la linia ţărmului la maree maximă până la linia de trei stânjeni şi jumătate (şapte metri adâncime). După, sau câteodată în timpul misiunii de recunoaştere, soldaţii UDT înlăturau toate obstacolele şi barajele care ar fi putut sta în calea

ambarcaţiunilor de desant.

Raidul înot de recunoaştere se executa în general în zorii sau în amurgul zilei Z – 4, deci cu patru zile înainte de debarcare (Ziua Z). În marină zilei Z i se mai spunea ziua D sau „ziua Dragostei” – „D” venea de la „debarcare”.

După decodificare şi în urma analizării informaţiilor acumulate, se executa la nevoie un raid înot de distrugere, fie în Z – 1, ziua premergătoare invaziei, fie chiar în dimineaţa zilei Z. Recunoaşterea urma să fie executată după sistemul „loveşte şi fugi”, cu numărul necesar de transportoare amfibii, fiecare purtând una sau două brigăzi de înotători.

În cursa pentru minare şi distrugere avea să fie folosită aceeaşi tehnică de „plantare” a înotătorilor. În timp ce soldaţii aveau să intre în apă de pe partea dinspre larg a transportorului, membrii echipajului urmau să arunce în apă echipamentul greu, pachetele explozive sau geamandurile de marcare, de pe coasta transportorului îndreptată spre ţărm. Oamenii înotau spre echipamentul lor, îl asigurau şi-şi vedeau în continuare de misiune.

Metodele de amplasare şi detonare a încărcăturilor explozibile au devenit şi ele oarecum standard. Sistemul folosit era în linii mari asemănător cu cel inaugurat de către formaţiunile NCDU pe plajele din Normandia. În urma localizării din timpul cursei înot de recunoaştere, fiecare înotător urma să ataşeze de obiectivele încredinţate încărcături gata împachetate cu o anumită capacitate de distrugere.

După fixarea pachetelor, înotătorii aveau să adune toate capetele de prindere ale fitilelor primare conectate la încărcături şi să se îndrepte cu ele către ţărm. În timp ce aceştia plasau încărcăturile, înotătorii din flanc urmau să treacă în zona cuprinsă între ţărm şi zona obiectivului, mutându-se din capătul exterior.

Fiecare înotător din flanc avea să ducă, în locul explozibilului, bobine mari de fitil primar, care aveau să se desfăşoare pe măsura înaintării. În momentul întâlnirii dintre înotătorii de pe flancuri, aceştia trebuiau să

conecteze capetele fitilului, astfel încât la sfârşit un singur fitil prelung să treacă prin faţa întregii zone a obiectivului, paralel cu şirul obstacolelor.

Fiecare înotător avea să-şi lege printr-un simplu nod lestul de fitilul primar – firul principal – şi pe urmă să înoate până la punctul de recuperare.

Înotătorii izolaţi, supranumiţi şi „purtători-de-focoase”, urmau să întindă un fir de fitil primar de la obiectivul care trebuia distrus şi până la locul unde îl ataşau de fitilul principal. „Purtătorii-de-focoase” trebuiau să lege fitilul lor într-un unghi anume de fitilul principal şi pe urmă să revină la locul lor, pe partea orientată către larg a obiectivului. „Purtătorii-de-focoase” trebuiau să aştepte până când toţi ceilalţi înotători aveau să fie recuperaţi şi după aceea, în timp ce propria lor barcă de recuperare se îndrepta către ei, să tragă de amorsele antiacvatice fixate la capătul fitilului primar, pornind explozia.

Timpul până la deflagraţie avea să fie calculat cu grijă, pentru a da răgaz purtătorilor de focoase să fie recuperaţi în siguranţă; însă totul trebuia să decurgă rapid, nefiind timp de pierdut. Orice clipă de întârziere în plus sporea pericolul ca fitilul principal să fie secţionat pe undeva de un obuz răzleţ al inamicului, lăsând încărcăturile neexplodate legate de obstacolele neatinse. A rata explozia unui baraj presupunea o nouă cursă înot într-o zonă în care vizibilitatea era de acum foarte redusă în apele tulburi şi răscolite, iar inamicul se afla de bună seamă la pândă.

Datorită în mare măsură priceperii şi instruirii înotătorilor UDT, rareori era nevoie de o a doua cursă înot. Adesea în timp ce echipele reveneau la ambarcaţiuni, vedeau apele dindărătul lor, de unde tocmai plecaseră, erupând violent în coloane imense de apă înspumată amestecată cu rămăşiţele obstacolelor.

Formaţiunile de Distrugere Subacvatică au ajuns încet-încet la o formă şi o organizare standard, o echipă fiind formată în general din treisprezece ofiţeri şi o sută de soldaţi. Echipa era organizată în patru plutoane operative şi un mic pluton de stat-major. Fiecare pluton operativ era

împărţit în trei grupe de câte opt oameni, reprezentând patru perechi de camarazi, conduşi de un ofiţer. Din plutonul de stat-major făcea parte comandantul şi câţiva dintre soldaţi. Fiecare membru UDT purta un număr; mai multe echipe formau o unitate iar mai multe unităţi formau la rândul lor un escadron. La sfârşitul celui de-al doilea Război Mondial existau treizeci şi patru de echipe operative UDT, cu un efectiv de circa 3500 de oameni.

În vederea deplasării unui număr atât de însemnat de oameni, plus echipamentul aferent, transportoarele au fost reproiectate la dimensiunile unei echipe complete UDT, împreună cu materialele de trebuinţă. Aceste nave reconstruite, denumite Distrugătoare cu Unităţi de Asalt (APD) * **puteau lua la bord şi patru transportoare amfibii, câte erau necesare întregii echipe UDT.**

În golful Lingayen de pe insula Luzon din Filipine, atât Marina cât şi formaţiunile UDT au simţit pe pielea lor efectul unei noi arme redutabile. Începând cu data de 4 ianuarie 1945, au pornit la atac valurile japoneze de kamikaze, avioane cu piloţi sinucigaşi. Un singur astfel de avion a reuşit să lovească şi să avarieze portavionul *Ommany Bay*. Soldaţii UDT, nefăcând parte direct din echipajele distrugătoarelor APD, nu dispuneau de tehnică de luptă şi nu făceau decât să asiste neputincioşi la atacurile kamikaze.

Cu toate că raidurile de recunoaştere făcute de către soldaţii UDT pe 7 ianuarie la Luzon au fost îngreunate de hula puternică şi de apa întunecată din zona obiectivului, aceştia au reuşit totuşi să-şi ducă misiunea la bun sfârşit. Nu au fost descoperite nici un fel de obstacole sau mine, aşa că debarcarea din golful Lingayen a putut începe pe data de 9 ianuarie.

În timpul operaţiunilor din golful Lingayen a avut loc un nou tip de atac sinucigaş executat de către japonezi. Arma era o şalupă rapidă de asalt, lungă de şase metri, care putea fi manevrată de către un singur om, încărcată cu două grenade antisubmarine de câte 130 kilograme,

* Attack Personnel Destroyers (engl.).

amorsate în vederea exploziei sub impact; şalupa mai dispune şi de o mitralieră uşoară.

Pagubele produse de aceste şalupe au fost relativ uşoare, însă toate vasele flotei americane se ţineau pe-aproape, căutând să protejeze plajele de debarcare de piloţii kamikaze.

Oamenii din Echipa 9-UDT de la bordul distrugătorului ADP *Belknap* au întâlnit câteva formaţiuni de înotători japonezi care au fost anihilate rapid pe când încercau să arunce grenade de mână în şalupele UDT care se apropiau.

La data de 12 ianuarie, vasul *Belknap* a fost atacat şi lovit de către un avion kamikaze, şi drept urmare unsprezece înotători UDT şi-au pierdut viaţa şi treisprezece au fost răniţi. A fost cea mai grea pierdere suferită de către UDT de la debarcarea în Normandia încoace.

Ultimele insule

Statul major american vroia cu înverşunare ca Iwo Jima să fie folosită drept bază aeriană pentru operaţiunile bombardierelor B-29 împotriva Japoniei, aşa că invazia pe această insulă a fost plănuită să aibă loc pe la mijlocul lunii februarie. Patru echipe, UDT 12, 13, 14 şi 15, au fost puse sub comanda comandorului Kauffman, care urma să-i călăuzească în timpul Operaţiunii Detaşarea, debarcarea pe insula Iwo Jima.

Iwo însăşi e o măruntă insulă vulcanică, cu o lungime de vreo şase kilometri şi o lăţime de circa patru kilometri, cioplită aproximativ ca o pară. Muntele Suribachi, un vulcan stins este amplasat în „coada” arătând spre sud a lui Iwo.

Soldaţii UDT urmau să cerceteze şi să cureţe un sector de plajă de trei kilometri de pe coasta sud-estică a insulei,

de la muntele Suribachi până la portul natural East Boat. Plajele de la poalele muntelui erau, în ordine: Verde, Roşu-l, Roşu-2, Galben-l, Galben-2, Albastru-1 şi, în fine, Albastru-2, în partea de Nord.

Vasele APD *Bates*, *Barr*, *Bull* şi *Blessman* au pornit în larg cu echipele UDT în zorii zilei de 17 februarie în vederea unui tur de recunoaştere înaintea debarcării. Cele câteva obstacole descoperite în cale constau în mine subacvatice, care au fost rapid dezamorsate. Echipa 12 UDT, operând în zona plajei Roşu-l, a dat peste o grămadă de stânci într-un punct cunoscut sub numele de Stânca Futatsu şi a plasat geamanduri pentru a marca rocile subacvatice. A amplasat totodată şi un mic far orientat spre larg, chiar pe Stânca Futatsu.

Impedimentul major în calea debarcării era însă un resac furtunos de vreo doi metri înălţime, care se întindea de-a lungul ţărmului.

Aglomerarea de vase APD, ambarcaţiuni de desant, şalupe de transport ale infanteriei şi distrugătoare, toate executând foc de acoperire pentru echipele UDT în misiune, i-au făcut pe japonezi să creadă că transportoarele amfibii care îi purtau pe înotătorii UDT constituie de fapt forţa de invazie, aşa că au început să tragă din adăposturile lor camuflate.

Înotătorii n-au avut probleme prea mari, în schimb ambarcaţiunile au suferit stricăciuni grele şi mari pierderi. Şalupa din care Kauffman conducea operaţiunile a fost lovită în plin de un obuz de 20 centimetri, radio-transmisionistul de lângă Kauffman fiind ucis, comandantul scăpând însă nevătămat.

Apele extrem de reci din jurul insulei Iwo Jima au provocat cârcei multora dintre înotătorii UDT, dar aceştia şi-au continuat misiunea de recunoaştere. Câţiva dintre ei au păşit chiar pe plajă pentru a culege probe din nisipul negru, vulcanic, care să fie analizate pe navele-bază. În timp ce culegeau nisip, câţiva înotători au plantat încă unul din celebrele semne ale UDT, pe care scria:

Victimele din rândul formaţiunilor UDT pe durata operaţiunilor de la Iwo Jima au fost puţine la număr, în ciuda tirului puternic al inamicului. Un om a fost rănit la Stânca Futatsu şi unul lipsea şi a fost dat dispărut. Cel dispărut, ofiţerul secund Edward M. Anderson, a fost zărit ultima dată înotând pe lângă baza de la Muntele Suribachi, încolţit de focul de mortiere al inamicului.

Dată fiind organizarea impecabilă şi instruirea temeinică a membrilor UDT, aceştia păreau în apă cu totul în largul lor. Însă în viitor îi mai aşteptau pierderi grele.

În seara zilei de 18 februarie, cu o zi înainte de debarcarea plănuită, membrii echipei UDT-15, aflaţi la bordul vasului APD *Blessman*, se relaxau, jucând cărţi şi scriind scrisori în popota de sub punte. În jurul orelor 22.30 s-a apropiat de flotă un singur avion kamikaze care a reuşit să arunce două bombe de câte 50 de kilograme înainte de a fi doborât. Una dintre ele a lovit nava *Blessman*, pătrunzând prin punte şi explodând în popota navei. Deflagraţia a ucis 18 soldaţi UDT şi a rănit alţi 23, alături de 11 membri ai echipajului. Nava *Blessman* a luat foc instantaneu, iar majoritatea pompelor de incendiu ale navei au fost avariate de explozie.

Comandantul Kauffman, aflat la bordul navei *Gilmer*, se găsea prin preajma navei *Blessman* când a avut loc atacul. Fără să ţină seama de faptul că magaziile în flăcări de pe *Blessman* erau ticsite cu tone întregi de tetrytol exploziv, care putea detona în orice moment, nava *Gilmer* s-a apropiat pentru a ajuta cu pompele şi cu echipajul ei la stingerea incendiului. Comandantul Kauffman s-a aflat în fruntea unei echipe care s-a suit la bordul navei avariate pentru a-i îngriji pe răniţi şi a ajuta la stingerea incendiului. Atât acţiunile ferme ale echipajelor de pe ambele nave cât şi cele ale soldaţilor UDT au salvat nava *Blessman*. Patruzeci la sută din membrii echipei UDT-15 au fost victime ale atacului, cea mai mare pierdere suferită de vreo echipă UDT pe toată durata războiului.

Următoarea acţiune de pe agenda flotei americane din Pacific era Operaţiunea Iceberg, debarcarea pe Okinawa. Pe data de 1 aprilie mai bine de o jumătate de milion de soldaţi urmau să debarce pe insulă după ce în prealabil o mie de specialişti UDT le vor fi deschis cale liberă. Aceasta urma să fie cea mai amplă operaţiune amfibie din Pacific şi, după debarcarea în Normandia, cea mai mare din întreg războiul al doilea mondial.

Echipele UDT pentru operaţiunea Iceberg erau organizate în două grupuri, Grupul Able şi Grupul Baker. Grupul Able a fost ataşat unei unităţi separate de asalt care urma să cucerească Kerama Retto, un mic grup de insule la 15 mile vest de Okinawa, înainte de a avea loc debarcarea principală.

La 25 martie, trei înotători UDT au pornit operaţiunea pentru insulele Kerama Retto. Apa era extrem de rece în acel răstimp al anului aşa că înotătorii s-au acoperit cu un strat de unsoare argintie pentru osii, pentru a fi protejaţi întrucâtva de frig şi totodată a se camufla în faţa lunetiştilor japonezi.

Un pluton al echipei UDT-19 a păşit pe ceea ce presupuneau ei că ar fi o insuliţă pustie. Unul dintre înotători avea un pistol, restul oamenilor fiind înarmaţi doar cu cuţite. Japonezii ascunşi pe insulă au deschis focul, rănind un om. Rănitul a fost transportat înapoi în barca pneumatică a plutonului în vreme ce un singur om, sublocotenentul Bob Killough, a ţinut inamicul în şah cu pistolul. Killough s-a alăturat rapid celorlalţi în larg, de îndată ce a rămas fără muniţie. După întoarcerea fără probleme pe navă, plutonul a fost mustrat pentru că păşise pe uscat.

Ţărmurile de la Kerama Retto au fost curăţate până la 26 martie şi debarcările au început imediat pe şase insule. În ziua următoare, alte cinci debarcări au desăvârşit capturarea insulelor Kerama Retto. Pe lângă faptul că reprezentau o bază excelentă pentru repararea şi reaprovizionarea navelor flotei de invazie pentru Okinawa, îndată după debarcări s-a descoperit un alt mare avantaj al

capturării acestor insule.

În insulele de la Kerama Retto s-au descoperit mai bine de trei sute de şalupe rapide kamikaze, încărcate cu explozibil. Dacă aceste şalupe ar fi apucat să atace flota principală, pagubele provocate vaselor comasate ar fi fost inimaginabile.

Prima operaţiune majoră pusă la cale de către noul Stat-Major UDT pornea din largul coastelor de la Okinawa. Majoritatea ofiţerilor din Statul-Major nu erau experţi UDT, dovedindu-se în schimb organizatori şi strategi cu experienţă. În urma planificării temeinice, bazându-se şi pe experienţa acumulată în cursul operaţiunilor anterioare, flotila UDT s-a comportat remarcabil, înlăturând mii de obstacole de pe cele douăzeci şi una de plaje avute în vedere pentru debarcare.

Pe plajele Roşu-l, Albastru-l şi Albastru-2, situate la nord de orăşelul Hugushi, s-au descoperit două mii nouă sute de obstacole formate din pari groşi, înfipţi în nisipul de pe fundul mării, la mică adâncime şi legaţi între ei printr-o reţea întreagă de sârmă ghimpată. Fiecare obstacol în parte trebuia minat în vederea distrugerii.

O echipă, UDT-11, a curăţat în două zile de activitate intensă, o mie trei sute de metri de plajă, cuprinzând aproape o mie patru sute de obstacole. În vederea distrugerii, cu o noapte înainte oamenii şi-au pregătit singuri încărcăturile explozibile. Fiecare încărcătură era formată dintr-o singură bucată de tetrytol de un kilogram şi un sfert, înfăşurată într-o bucată de fitil primar legat cu un nod special şi având un capăt liber, lung de circa un metru, pentru legarea încărcăturii de fitilul principal. Alături de fitil, fiecare bucată era înfăşurată şi într-o sârmă cu capetele slobode, pentru a putea fi legată de obstacol.

Patru încărcături gata pregătite erau puse într-o traistă din pânză legată de o cameră plutitoare de minge, căreia i se spunea „Pachetul Schantz”. Fiecare înotător urma să ia cu el în misiune cinci „Pachete Schantz” însumând douăzeci şi cinci de kilograme de explozibil.

Operaţiunile au început la data de 29 martie cu câteva

curse înot de recunoaştere, urmate la 30 şi 31 martie de cursele înot destinate distrugerii obstacolelor. La data de 1 aprilie 1945 a avut loc debarcarea pe Okinawa, numeroşi oameni din UDT călăuzind primele valuri pe ţărm, prin culoarele croite în prealabil. După aceea, reîntorşi pe vasele APD, membrii UDT i-au ajutat pe mitraliorii de la antiaeriană să apere flota împotriva celor aproape o mie de avioane kamikaze, trimise de către japonezi.

Următoarele operaţiuni ale forţelor aliate şi ale UDT au avut loc în cursul lunilor iunie şi iulie în Borneo. Scopul urmărit era întreruperea liniilor japoneze de aprovizionare cu combustibil şi cauciuc, slăbindu-le astfel capacitatea de luptă. În timpul operaţiunilor din Borneo, invadarea teritoriului propriu-zis al Japoniei a fost considerată ca fiind indispensabilă pentru încheierea războiului.

Pregătirile în vederea operaţiunilor împotriva teritoriului japonez erau proiectate să dureze un an şi jumătate, până în iarna lui 1946, ceea ce lăsa timp suficient la dispoziţie pentru acţiunile din Indonezia, necesare pentru a elimina poziţii izolate ale japonezilor.

Pentru ca flota engleză să aibă un port sigur din care să poată opera în zonă, trebuia capturat golful Brunei din Malaesia, la nord de Borneo. O unitate mixtă, formată din Divizia a 9-a australiană, susţinută de forţele speciale ale Flotei a 7-a americane, urma să execute invazia pe data de 10 iunie.

La nord de gura golfului Brunei se află mica insulă Labuan.

În timp ce efectuau o cercetare a plajei insulei Labuan înainte de asalt, înotătorii UDT au fost bombardaţi de către avioane ale Flotei a 13-a aeriene americană, care i-au luat drept japonezi. Incidentul, petrecut la data de 10 iunie, a avut drept consecinţă moartea unui înotător şi rănirea altor şase. Invazia a avut loc în aceeaşi zi, fără alte pierderi în rândul echipelor UDT.

La sfârşitul lui iunie, echipele 18 şi 21 UDT au executat o recunoaştere la adâncime şi o acţiune de distrugere a obstacolelor pe o plajă la sud de Borneo. Atât masiva

aglomerare de obstacole cât şi valurile înalte de trei metri au îngreunat considerabil sarcina membrilor UDT.

Aceştia au confecţionat pachete cu explozibil de 75 de kilograme, care pluteau la suprafaţa apei şi puteau fi împinse de către un singur înotător. În ciuda tirului concentrat de mortiere şi a focului lunetiştilor de pe ţărm, soldaţii UDT au dus la bun sfârşit misiunea de distrugere, având o singură victimă, un om rănit de pe urma exploziei unui obuz de mortier.

S-a executat şi raidul înot de recunoaştere a zonei în urma distrugerii, întreaga operaţiune fiind analizată înainte ca formaţiunile UDT să treacă la următorul obiectiv, zona de debarcare pe Balikpapan.

Cu toate că aici tirul inamicului era mult mai concentrat, raidul înot de recunoaştere şi următoarea cursă înot în vederea distrugerii stavilelor au decurs fără nici o piedică. Ca o încununare, în cursul desantului din data de 1 iulie, cei din UDT au călăuzit primele zece valuri de trupe de debarcare prin culoarele proaspăt croite din 1 iulie.

În Borneo a avut loc ultima mare operaţiune amfibie din război, dat fiind că japonezii au capitulat în urma bombardamentelor atomice de la începutul lui august.

În timp ce forţele americane de ocupaţie îşi făceau intrarea în Japonia, echipele UDT au executat obişnuita cercetare a ţărmului, în vederea debarcării trupelor. În timp ce se afla pe teritoriul japonez, un pluton UDT a acceptat capitularea formală a unei mici cazemate japoneze şi a primit sabia comandantului cazematei. Când au păşit pe ţărm, infanteriştii marini au dat peste ultimul din celebrele – de acum – semne ale formaţiunilor UDT:

BINE AŢI VENIT, SOLDAŢI DIN
INFANTERIA MARINĂ!

Din partea comandantului

Scrisorile care urmează au fost descoperite de curând într-un birou de pe insula San Clemente. Ele oferă o imagine clară a atitudinilor şi a problemelor cu care Echipele de Distrugere Subacvatică s-au confruntat în timpul celui de-al doilea război mondial.

ECHIPA DE DISTRUGERE SUBACVATICĂ NR. 6
1 iulie 1944

Din partea : Comandantului
Către : Ofiţerii şi soldaţii echipei UDT-6.
Temă : Operaţiunea Forager - Acţiunile membrilor echipei.

1. Dat fiind că sfârşitul operaţiunii menţionate e destul de aproape pentru a putea avea loc o trecere în revistă a acţiunilor, folosesc această ocazie pentru a mulţumi ofiţerilor şi soldaţilor echipei UDT-6 pentru modul în care şi-au îndeplinit misiunile încredinţate.

2. În orice operaţiune militară, majoritatea anumitor unităţi e ţinută în rezervă. Alegerea unităţilor care stau retrase se bazează numai rareori pe inferioritatea respectivelor unităţi, în general însă pe necesitatea militară ca forţele să fie pregătite să intre în acţiune oricând şi oriunde e nevoie de ele. Sarcina pregătirii corespunzătoare pentru asemenea acţiuni dificile cere un grad mai înalt de profesionalism decât cel pretins executanţilor unor misiuni clare. Mai mult, inactivitatea şi starea de nesiguranţă care rezultă de aici devin extrem de apăsătoare şi afectează moralul şi eficacitatea oricărei organizaţii. Voi aţi suportat cu stoicism această apăsare.

3. Aţi bombănit şi v-aţi simţit marginalizaţi; aţi avut impresia că rolul jucat de toate echipele în general şi de această echipă în mod special n-au prezentat cine ştie ce valoare din punct de vedere militar; adesea v-aţi spus vouă înşivă că vreţi să mergeţi undeva, unde „se luptă”. Pentru toate aceste nemulţumiri există răspunsuri evidente. În primul rând, e privilegiul unui luptător să bombăne şi să boscorodească: ofiţerii lui se înşeală

întotdeauna, echipamentul său „nu-i bun de nimic” şi el nu se află la locul potrivit. Dacă nu simte astfel din când în când, ceva nu-i în regulă cu el şi trebuie dus la doctor. În al doilea rând, dacă acţiunile acestor echipe n-ar fi avut nici o importanţă militară, atunci comandantul teatrului de război din Pacific ar fi desfiinţat de urgenţă echipele; şefii unităţilor speciale n-ar fi cheltuit atâta energie a forţelor navale pentru a susţine munca echipelor, dacă această muncă n-ar fi împins înainte desfăşurarea cu succes a operaţiunii. Şi al treilea răspuns este că, dacă vreţi să vă lămuriţi ce părere au ceilalţi despre treaba voastră, staţi de vorbă cu oameni din alte ramuri ale forţelor speciale.

4. În ciuda condiţiilor dificile în care aţi lucrat, aţi făcut o treabă bună în tot ce i-a fost încredinţat acestei echipe să facă. Aţi demonstrat curaj, pricepere şi răbdare în faţa inamicului. Voi aţi dovedit ceea ce eu am intuit de la început – şi anume că echipa noastră e cea mai bună. Haideţi s-o păstrăm astfel.

5. Războiul acesta încă nu s-a terminat. Ne mai aşteaptă o mulţime de treburi care se cer rezolvate. În multe locuri, priceperea noastră de a ne face meseria poate fi sporită. Se speră să se poată efectua anumite schimbări în modul nostru de organizare şi în ceea ce priveşte dotarea, însă aceste schimbări trebuie să le solicităm noi superiorilor noştri în drept. Voi sunteţi cei mai în măsură să vă daţi seama cum poate fi pusă la punct echipa noastră. Dacă aveţi vreo propunere de făcut, aş vrea înspre binele vostru s-o discutaţi cu mine pentru a se putea acţiona în consecinţă.

6. Ne aşteaptă operaţiuni şi mai importante; operaţiuni care în câteva luni vor pune capăt viselor fantasmagorice despre imperiu ale lui Tojo şi ne vor permite să ne întoarcem cu toţii acasă la cei dragi, într-o Americă victorioasă. Sper din toată inima că voi avea privilegiul să fiu comandantul vostru în acele operaţiuni.

D.M. LOGSDON

ECHIPA DE DISTRUGERE SUBACVATICĂ NR. 6
1 august 1944

Din partea : Comandantului
Către : Ofiţerii şi soldaţii echipei UDT-6

Temă : Felicitări.

1. Această echipă şi-a îndeplinit în acest moment sarcinile ce-i reveneau în cadrul Operaţiunii Saipan-Guam-Tinian. După cum ştiţi, această operaţiune a cuprins trei faze distincte, dar cu legătură între ele. Cu toate că operaţiunile militare a două din aceste faze încă se mai află în stadiul de desfăşurare, nu încape îndoială că se vor termina printr-o victorie completă a forţelor americane. Odată încheiată această operaţiune, o verigă de o importanţă colosală se va adăuga lanţului pe care Statele Unite îl înfăşoară în jurul Imperiului Japonez.

2. Rolul pe care voi l-aţi jucat în desfăşurarea acestei operaţiuni ar trebui să vă scoată din cap definitiv ideile cum că distrugerea subacvatică în luptă nu ajută prea mult la obţinerea victoriei finale. Organizaţia din care faceţi parte a luat naştere din sângele şi nenorocirile de la Tarawa. Fără munca voastră şi cea a membrilor celorlalte echipe care au luat parte la această acţiune, ar fi murit mult mai mulţi oameni de-ai noştri pe plajele de la Saipan, Guam şi Tinian decât au pierit încercând să debarce pe Tarawa. Dacă acea muncă n-ar fi fost făcută, mulţi alţii ar fi fost masacraţi inutil, datorită neputinţei de a se aduce la ţărm material vital la locul şi la timpul potrivit.

3. Un ofiţer superior din Marină a mărturisit că, fără acţiunile acestor echipe, debarcările încercate pe insula Guam s-ar fi soldat cu eşecuri dezastruoase. Drept recunoştinţă pentru vitejia pe care-aţi dovedit-o şi îndemânarea cu care v-aţi făcut treaba, comandantul Forţelor din Sud a propus ca fiecare ofiţer şi soldat al echipelor care au luat parte la operaţiunea din Guam să fie distins cu Steaua de Bronz. O asemenea recunoaştere a muncii depuse de către fiecare om al unei formaţiuni e un lucru extrem de rar.

4. În dimineaţa zilei de 27 iulie 1944 această echipă a primit ordin să croiască rampe de debarcare pentru tancurile amfibii de desant pe o porţiune de cel puţin 250 de metri, în recifurile din largul plajei Dadi, pe coasta de sud-vest a insulei Guam. Această treabă trebuia să fie executată până a doua zi la ora 14.00. Un raid înot de recunoaştere a dat la iveală un recif neuniform cu numeroase fisuri şi o mulţime de vârfuri ascuţite de corali.

Locotenentul Y.F. Carr a fost însărcinat să ia două plutoane şi să execute o minare de probă a circa 70 de metri de recif. Aceasta muncă a fost începută la orele 14.00 şi încărcătura a fost detonată la orele 18.00. Au fost folosite în acest scop cam nouă tone de tetrytol. A doua zi dimineaţă, o recunoaştere rapidă a dat la iveală faptul că minarea de probă a creat un excelent culoar de acces; la ora 7.30 a zilei de 28 iulie 1944 locotenentul Carr a reluat acţiunea cu întreaga echipă, mai puţin vreo câţiva membri care au rămas la bordul vasului *Clemson* pentru a manevra explozibilii. La ora 12.30 era minată încă o porţiune de 180 de metri de recif şi vârfuri răzleţe de coral. Detonarea a avut loc la ora 12.45. Datorită faptului că nava *Clemson* a părăsit zona în aceeaşi după-amiază, nu a fost cu putinţă să se verifice culoarul care a fost creat prin explozie, dar se presupune că era la fel de reuşit ca şi cel din ziua precedentă. Se consideră că acesta este un record pentru formaţiunile UDT în domeniul minării şi detonării recifurilor de coral, şi a fost raportat ca atare bazei din Maui.

5. În timpul desfăşurării acestei acţiuni, locotenentul F.M. Methvin, a organizat o grupă separată, ajutat cu generozitate şi de către personalul navei *Clemson*, şi a mutat tot explozibilul rămas pe ţărm; în acelaşi timp a încărcat toate şalupele care se întorceau pentru tetrytol. În total 22 de tone de explozibil de diferite tipuri au fost scoase din spaţiul de înmagazinare şi trimise la ţărm şi 17 tone de tetrytol au fost expediate pentru a fi folosite la minarea recifului.

6. Ca urmare a remarcabilei munci de organizare, săvârşite atât de către locotenenţii Methvin şi Carr şi de către ceilalţi ofiţeri din grup, cât şi datorită muncii atente şi temeinice executate de către oamenii echipei UDT-6, a fost îndeplinită o misiune care iniţial părea irealizabilă.

7. Felicitările mele sincere pentru o misiune dificilă dusă la bun sfârşit.

D.M. LOGSDON

ECHIPA DE DISTRUGERE SUBACVATICĂ NR. 6
22 octombrie 1944

Din partea : Comandantului

Către : Ofiţerii şi soldaţii echipei UDT-6
Temă : Operaţiunile de pe insulele Palau şi Leyte.
Acţiunea personalului echipei.

1. În vederea ducerii la bun sfârşit a acţiunii de distrugere subacvatică, necesară pentru recucerirea insulei Guam, această echipă a primit ordinul să se alăture forţei de intervenţie care în momentul respectiv fusese adunată pentru atac pe insula Palau. Până la plecarea din zona de adunare, echipa a fost reorganizată, întărită cu membri noi şi s-a procurat echipament de luptă nou-nouţ.

2. Datele militare lăsau să se întrevadă faptul că faza Peleliu a operaţiunii Palau avea să fie anevoioasă şi riscantă pentru echipă, însă caracterul adevărat al misiunii n-a fost cunoscut până în momentul în care a fost stabilită data acţiunii. Atât cele trei plaje repartizate acestei echipe, cât şi zona de debarcare pentru amfibii, s-au dovedit a fi ticsite de stânci imense de coral, care aveau să zădărnicească trecerea tancurilor DUKW, a transportoarelor şi a echipamentului aferent. Mai mult: inamicul construise de-a lungul ţărmului şiruri de stâlpi legaţi straşnic între ei cu sârmă ghimpată. Ieşirile de recunoaştere au demonstrat că, pentru a fi posibilă debarcarea, trebuie croite culoare printre aceste stânci şi baraje; s-a constatat cât de bine îşi amplasase inamicul mitralierele grele, în vederea ţinerii sub foc a întregului ţărm.

3. Conform planului de atac, două din plaje au fost repartizate acestei echipe şi o a treia plajă, precum şi zona de debarcare, altei echipe. Însă un incident operativ petrecut în zorii zilei în care urma să înceapă acţiunea a făcut imposibilă intervenţia celeilalte echipe, astfel încât întreaga muncă a căzut în sarcina echipei nr. 6.

4. Acţiunea de cercetare, efectuată cu trei zile înaintea atacului, a avut loc sub tirul îndrăcit al mitralierelor grele şi al armelor cu lunetă. În cele două zile care au urmat, plutoanele operative s-au ocupat cu distrugerea stâncilor din recif în zonele cele mai expuse tirului susţinut al inamicului. Cu două nopţi înaintea atacului, opt grupe de distrugere ale acestei echipe au trecut dincolo de recif, şi la adăpostul întunericului au amplasat mai bine de o mie de încărcături explozibile, la

cincizeci de metri de mitralierele şi locaşurile de tragere ale inamicului; aceste încărcături au înlăturat obstacolele dinspre ţărm. O combinaţie fericită de acoperire cu foc executat de pe nave, de sânge rece şi experienţă de luptă din partea voastră şi de noroc nemaipomenit v-au dat ocazia să îndepliniţi aceste misiuni periculoase fără nici o victimă.

5. În cea de-a douăsprezecea zi de luptă pentru Peleliu, când infanteriştii marini îl împinseseră pe inamic la extremitatea nordică a insulei, această echipă şi echipa nr. 8 au fost însărcinate să execute o cercetare în plină zi a îngustei strâmtori dintre insulele Peleliu şi Ngesebu. Grupele de recunoaştere trebuiau să străbată înot o distanţă totală de trei mile; pe o porţiune întinsă a acestei distanţe s-au aflat cu toţii sub tirul concentrat de pe ambele maluri, al mortierelor, puştilor mitralieră şi puştilor cu lunetă.

6. Treaba remarcabilă pe care aţi făcut-o în acea operaţiune în condiţii mult mai grele decât până atunci a stârnit admiraţia tuturor observatorilor obiectivi. În raportul referitor la acţiunea de la Peleliu această echipă a fost lăudată pentru: „Realizările remarcabile din timpul misiunii, necesitând un curaj ieşit din comun şi stăpânire de sine în timpul lucrului cu explozibil pe un recif expus, fără vreun adăpost natural, sub tirul constant al inamicului. De asemenea pentru misiunea de cercetare în plină zi, la 12 septembrie 1944 şi 26 septembrie 1944, şi acţiunea de minare pe timp de noapte în apropierea ţărmurilor controlate de inamic.”

7. În vederea desăvârşirii cercetării regiunii Ngesebu, echipa a primit ordinul să se alăture forţelor de intervenţie care se adunau pentru mult-aşteptatul atac al Insulelor Filipine. Însă în această campanie, condiţiile erau cu mult diferite faţă de cele cu care aţi fost obişnuiţi. Forţa de atac avea de ales între o mulţime de insule şi plaje, astfel încât inamicul n-a fost în stare să pună la punct o apărare adecvată a ţărmurilor. De aceea misiunea voastră a fost mai uşoară decât în operaţiunile anterioare, din moment ce nu existau nici obstacole construite de mâna omului şi nici recifuri care să trebuiască să fie sparte. Singura voastră sarcină a fost aceea de a cerceta plajele de debarcare şi de a căuta mine. Inamicul v-a întâmpinat cu

destulă căldură, cu focul său de mortiere, mitraliere şi puşti cu lunetă, însă voi v-aţi făcut treaba repede şi bine.

8. Acest război va continua încă multe luni de zile, însă măsura în care va mai fi nevoie de cercetare a ţărmurilor şi de distrugere subacvatică pe viitoarele teatre de operaţiuni rămâne de văzut. De un lucru însă puteţi fi siguri: nici unei echipe nu i se va cere vreodată să execute o misiune mai dificilă şi mai periculoasă decât aceea înfăptuită de voi la Peleliu, aşa cum nici o alta nu va fi în stare s-o execute mai bine.

9. Acum puteţi privi îndărăt la acţiunile voastre încununate de succes, acţiuni în care v-aţi îndeplinit misiunile primejdioase cu mare pricepere şi curaj. V-aţi câştigat respectul şi admiraţia acelor luptători în sprijinul cărora au fost executate aceste acţiuni.

10. Felicitându-vă pentru ceea ce aţi şi făcut, sunt convins că în misiunile care vă aşteaptă în viitor veţi proba acelaşi curaj şi aceeaşi pricepere ca şi în trecut.

D.M. LOGSDON

Formaţiunile UDT sunt înzestrate cu branhii

Anii de după război

În timpul celui de-al doilea Război Mondial au fost constituite şi autorizate 34 de echipe de distrugere subacvatică. La sfârşitul războiului, 30 dintre acestea se aflau în acţiune şi 4 în pregătire. Ultima echipă UDT care a „acţionat” oficial împotriva japonezilor a fost echipa UDT-26. În luna octombrie 1945, UDT-26 a executat operaţiuni de curăţare a plajelor în mai multe puncte ale teritoriului japonez. Acţiunile urmăreau distrugerea minelor şi a obstacolelor, astfel încât ambarcaţiunile de desant ale

forţelor de ocupaţie aparţinând Armatei a 8-a americane să acosteze în siguranţă. După această operaţiune „domestică” UTD-26 a fost mutată la Coronado în California, în vederea demobilizării.

Până în luna februarie 1946 au fost demobilizate şi ultimele echipe UTD din timpul războiului, iar echipamentul lor a fost înmagazinat ori vândut la grămadă. După sfârşitul războiului, formaţiunile UDT au executat acţiuni de „curăţare”, înlăturând obstacole, distrugând ruine şi participând la nimicirea a sute de tone de armament japonez. Odată încheiate aceste sarcini, echipele au fost dezafectate şi mulţi dintre membrii lor au revenit la viaţa civilă.

Unii dintre înotătorii UDT care după război au rămas la Marină şi-au reluat vechile specialităţi în cadrul flotei. Din cei 3500 de soldaţi UDT din timpul războiului doar câteva sute au fost reţinuţi în echipe, formate după încheierea acestuia. În 1946 au fost autorizate patru noi echipe de distrugere subacvatică, prima dintre ele, UDT-1, primind autorizaţia la data de 21 mai. Două din noile echipe, anume UDT-1 şi UDT-3, au rămas la Coronado unde au fost ataşate Flotei din Pacific (ComPhibPac.). În iunie 1946, UDT-2 şi 4 au fost transferate la Little Creek, în statul Virginia, fiind ataşate permanent Flotei din Atlantic (ComPhibLant.).

Câţiva membri ai noilor echipe au devenit părtaşi ai unei noi ere, aceea a războiului atomic, în clipa în care au fost desemnaţi pentru Operaţiunea Crossroads (Intersecţia).

În iulie 1946 Marina a detonat două bombe atomice pentru a verifica efectul pe care acestea îl produc asupra navelor. Oamenii din UDT au participat la pregătirile şi măsurătorile plajelor lagunei Bikini, unde urmau să aibă loc deflagraţiile. Detonarea deasupra apei a unei bombe de douăzeci de kilograme, aruncate din avion la data de 1 iulie a primit denumirea de testul Able. Aceeaşi treabă a făcut-o UDT în vederea Testului Baker, detonarea sub apă a unei alte bombe de douăzeci de kilograme, la 25 iulie 1946.

Nu avem la îndemână nici un fel de date privitoare la

sporirea implicării formaţiunilor UDT o dată cu dezvoltarea marinei atomice. Se ştie că membrii UDT au fost folosiţi la cercetările dinainte şi de după exploziile efectuate în atolul Bikini în 1946.

În era postbelică, cea a războiului prin „apăsare pe buton”, misiunea echipelor UDT a fost considerată drept inutilă. Numeroasele flote de invazie ale celui de-al doilea Război Mondial nu puteau fi strânse laolaltă fără riscuri într-un singur loc, dată fiind existenţa armelor atomice. Părerea generală era că înotătorul-distrugător nu mai putea acţiona eficient şi că arma cea mai importantă a echipelor UDT, surpriza, nu mai dăinuia.

Formaţiunile UDT au adoptat un nou proiect în vederea sporirii capacităţii lor de acţiune. Se căuta o metodă care să permită înotătorilor să rămână sub apă mai mult de 30–60 de secunde, cât poate un om să-şi ţină respiraţia şi să continue să lucreze. În timpul războiului, cei de la grupurile operaţionale (OSS) au format o echipă de luptă subacvatică ce folosea noul „Aparat de Respirat Amfibiu Lambertson”. Această grupă a OSS a devenit mai târziu membră a Unităţii Maritime care colabora strâns cu UDT.

Misiunile din timpul războiului ale echipelor UDT nu necesitau un înot prelungit sub apă, şi ca atare aparatele complexe de respirat n-au fost introduse pentru uzul curent. Experimentele de după război au dovedit utilitatea acestor aparate, însă trebuia găsită o cale să se înlăture neajunsurile acestui sistem. La presiunea corespunzătoare unei adâncimi de zece metri în apa sărată, oxigenul pur devine toxic iar la presiunea corespunzătoare unei adâncimi de douăzeci metri este otrăvitor. Oricum, re-respiratorul nu elimina în apă bule de aer care să dea în vileag poziţia înotătorului.

În anul 1943, în Franţa, un scufundător şi ofiţer naval, Jacques Yves Cousteau, şi un inginer, Emile Gagnan, au pus la punct un sistem de respiraţie complet automat, cu aer sub presiune. În timpul războiului invenţia a fost scoasă pe şest din Franţa şi păzită pentru a nu cădea în mâinile nemţilor. Inventatorii săi l-au numit „Scaphandre-

autonome”, dar noi cunoaştem azi acest aparat sub denumirea de *aqualung* sau *scuba*⋆.

Folosirea scafandrului autonom îi dădea înotătorului completă libertate de mişcare sub apă timp de câteva ore şi la o adâncime de aproape 50 de metri. Folosirea acestui sistem a permis formaţiunilor UDT să elaboreze noi tehnici de acţiune subacvatică, fără pericolul otrăvirii cu oxigen. Scafandrul autonom este însă un circuit deschis, care elimină bule de aer în apă. În vreme de război aceste bule pot deconspira uşor poziţia unui înotător.

Proiectarea unui sistem de circuit deschis a scafandrului autonom presupune că înotătorul foloseşte amestecul respirator, – în general aer – doar o dată, exhalându-l pe urmă în apă. Inima acestui sistem o reprezintă regulatorul de presiune, inventat de Cousteau şi Gagnan. Acest regulator eliberează automat aer în funcţie de presiunea apei, în clipa în care înotătorul inspiră. Aerul e transportat în butelii de oţel sau aluminiu, unde este ţinut la o presiune de câteva sute de kilograme pe centimetru pătrat. Acest tip de sistem e relativ uşor de folosit şi echipele UDT l-au pus în practică pentru prima oară în 1947.

Sistemul în circuit închis, de genul „re-respiratorului” Lambertson, nu eliberează bule în apă şi înotătorul respiră iar şi iar acelaşi gaz. Pe măsură ce înotătorul expiră, gazul intră într-un sac flexibil. Înainte ca gazul să umfle sacul, trece printr-un recipient în care dioxidul de carbon expirat de către înotător e absorbit chimic. Înainte de re-respiraţie, gazului din sacul respirator i se adaugă oxigen proaspăt, care îl înlocuieşte pe cel consumat anterior.

Acest sistem e complex şi folosirea lui implică o mulţime de pericole. Însă un înotător cu un astfel de sistem cu circuit închis e extrem de greu de localizat de la suprafaţă. Aparatul permite şi o perioadă mai lungă de menţinere sub apă (până la şase ore) decât un aparat obişnuit cu circuit deschis.

Dată fiind varietatea sistemelor cu circuit deschis şi închis folosite de către formaţiunile UDT sau SEAL, fiecare

⋆ Self contained underwater breathing apparatus (engl.).

sistem e cunoscut după numele său specific, cum ar fi Mark IV, sau după termenul general UBA * **(aparat pentru** respiraţie subacvatică).

Pe lângă problemele respiraţiei sub apă mai există şi alt necaz major: pierderea căldurii corporale de către înotător în apa înconjurătoare. Operaţiunile din Okinawa au fost extrem de dificile şi datorită temperaturii scăzute a apei. Într-o apă relativ rece (25°C), omul obişnuit poate supravieţui cam două ceasuri. În apă rece (20°C), acelaşi om va fi epuizat în 30 de minute şi probabil mort după o oră. Pentru a-i permite înotătorului UDT să acţioneze în ape foarte reci, la scurtă vreme după încheierea războiului a fost elaborat costumul uscat. Sub acest costum, înotătorul avea să poarte un alt costum obişnuit de lenjerie lungă de corp, în vederea formării unui strat captiv de aer. Pentru a bloca aerul şi a împiedica apa să pătrundă la piele, înotătorul avea să poarte pe deasupra un costum subţire din cauciuc. Acest costum avea să fie închis ermetic la faţă, la mâini şi la picioare pentru a menţine uscat corpul înotătorului. Purtând acest „costum uscat”, înotătorul putea opera timp suficient în ape extrem de reci. Marele neajuns al acestui costum a fost însă faptul că era destul de fragil şi prin orice gaură din el pătrundea apa, înlăturând proprietăţile sale de izolare.

În 1947 echipa UDT-1 a folosit costumul uscat în cursul Expediţiei de Reaprovizionare de la Point Barrow, Alaska. Aceasta a fost prima din numeroasele operaţiuni pe care echipele UDT aveau să le execute în apele arctice. O grupă de oameni din echipa UDT-1 a lucrat alături de personalul de cercetare al Marinei pe timpul manevrelor împotriva insulei Kodiak de lângă Alaska. Echipa mixtă UDT/Marină a acţionat pe timpul manevrelor la bordul submarinului Perch (APSS 313).

În 1948, formaţiunile UDT au avut cel mai mic număr de membri. Fiecare echipă mai avea doar o structură scheletică de şapte ofiţeri şi patruzeci şi cinci de soldaţi.

Şi totuşi, continuau să fie elaborate noi facilităţi.

* UBA – Underwater breathing apparatus (engl.).

Membrii UDT au pus la punct o tehnică de izolare care le permitea să acţioneze de pe un submarin în imersiune. Această metodă era valabilă în cazul folosirii ambelor modele de aparate de respiraţie subacvatică, atât cu circuit deschis, cât şi cu circuit închis UBA. Înotătorii părăseau ori reveneau la submarin prin ieşirea de salvare, de preferinţă în timpul staţionării navei, însă operaţiunea se putea executa şi din mers.

Dovedindu-se sigure în timpul aplicaţiilor navale de pe lângă peninsula Florida, noile tehnici de izolare au permis câtorva înotători UDT să părăsească submarinul fără a fi reperaţi, în condiţii simulate de război. Aceiaşi înotători au atacat o mare navă de luptă, aflată în stare de alarmă. Ei au fixat mine magnetice în punctele strategice ale navei şi oficial se chema că au „scufundat-o”. Cu toate că înotătorii UDT ar fi fost în stare să se întoarcă în siguranţă la propriul vas, ei au ieşit la suprafaţă lăsându-se „capturaţi” pentru a-l informa pe căpitanul importantei nave că aceasta a fost „scufundată”.

Cu toate că era vreme de pace, membrii echipelor UDT se aflau într-o permanentă stare de risc. Echipamentul şi tehnicile pe care le foloseau erau încă în stadiul experimental, astfel că riscurile nu erau cunoscute în întregime. Cu toate că folosirea scafandrului autonom cu circuit deschis înlătura posibilitatea otrăvirii cu oxigen, trebuia făcut faţă unei probleme. La o adâncime de peste 30 de metri, azotul conţinut în aer începe să devină toxic. Narcoza azotului, la o adâncime de peste 60 de metri, constituie o problemă gravă şi, dincolo de 100 de metri, mortală. Odată intoxicat cu azot, un scufundător poate face foarte uşor o greşeală care să-l coste viaţa.

Prin antrenament un om poate evita multe din efectele produse de narcoza azotului, iar membrii formaţiunilor UDT se antrenau din greu. Folosirea altor gaze, cum ar fi heliul, înlătură narcoza azotului şi oferă posibilitatea unor scufundări la adâncimi mai mari într-o relativă siguranţă. În 1949 un voluntar din UDT, secundul Harold Weins, a atins – într-o scufundare simulată într-un bazin cu presiune –

echivalentul adâncimii de 180 metri, folosind un amestec de oxigen şi heliu.

Broscoiul din baltă

Maistrul principal miciman, Rudy Boesch se află de 42 de ani în serviciul activ al Marinei S.U.A. şi acest lucru se întrevede în părul său sârmos şi argintiu şi pe faţa lui tăbăcită de vânt, soare şi apă. Boesch spune că pe apa sărată stoarsă din ciorapii săi în cursul carierei, mulţi marinari ar putea naviga o viaţă întreagă. Cu toate că a slujit în Marină doar cu opt ani mai puţin de o jumătate de secol, Boesch tot nu arată ca un „lup de mare" îmbătrânit. Chiar dacă ultimii 35 de ani şi i-a petrecut în unităţile speciale de luptă ale Marinei (respectiv în UDT şi SEAL), Boesch, care acum are 59 de ani, nu e un sexagenar demodat, mustăcios şi hălăduitor pe apă, ci un marinar zdravăn, dinamic şi muncitor.

Boesch trebuie să se menţină în formă, dat fiind că e coloana vertebrală a Echipei SEAL-2, cu baza la Little Creek, statul Virginia. E de asemenea singurul organizator al Echipei II care se mai află în serviciul activ şi deţine titlul de decan al comunităţii trupelor speciale. „Eu sunt ceea ce oamenii din SEAL numesc «broscoi»", mărturiseşte acest om, originar din Rochester, statul New York. „Care va să zică eu sunt ăl mai vechi în serviciul trupelor speciale". Drept recunoaştere a acestei distincţii, în vitrina cartierului general al Echipei II-SEAL se află statueta unui broscoi imens. „Dihania aia-i a mea până când trec în rezervă", a explicat Boesch. „Pe urmă i-o pasez următorului care-i cel mai vechi pe-aici".

Însă în momentul de faţă trecerea în rezervă nu

figurează pe agenda acestui membru al SEAL. „Cu niţel noroc, când voi pleca va fi pentru că am murit pe punte”, a spus Boesch. „Nici nu vreau să mă gândesc la trecerea în rezervă. Chiar dacă Marina ar putea plăti trei marinari din banii pe care mi-i dă numai mie, lăsându-mă să plec, ar pierde toate cunoştinţele mele. Se prea poate ca regula să susţină că toţi cei care depăşesc 30 de ani de serviciu să fie trecuţi în rezervă... însă nu se spune nimic despre cei cu peste 40 de ani de serviciu”, a mai adăugat el, zâmbind.

Boesch s-a înrolat în Marină în 1945, cu puţin înainte de sfârşitul celui de-al doilea Război Mondial. Cu toate că războiul din Europa a luat sfârşit în timp ce Boesch era încă recrut, Japonia era neînvinsă în Pacific la sfârşitul ciclului său de instrucţie.

Boesch îşi aminteşte că într-o zi, la scurtă vreme după încheierea ciclului de instrucţie, compania sa a fost aliniată şi comandantul companiei a întrebat dacă e cineva care vrea să se prezinte voluntar pentru o echipă specială. Boesch a fost singurul care a ridicat mâna. Din acel moment a început lunga lui colaborare cu unităţile speciale de luptă ale Marinei, pentru că Boesch tocmai se prezentase voluntar pentru formaţiunile UDT, cunoscute dealtfel şi sub numele de Cercetaşi şi Diversionişti.

Trimis la Fort Pierce în Florida, pe atunci baza echipelor UDT, Boesch a devenit membrul uneia dintre cele mai strălucite unităţi speciale de luptă a celui de-al doilea Război Mondial, şi care avea să devină nucleul trupelor SEAL din ziua de azi.

Boesch povestea că soldaţii UDT învăţau la Fort Pierce metodele de distrugere, de manevrare a ambarcaţiunilor mici şi de mânuire a armamentului uşor, înotul în condiţii de luptă, precum şi modul de organizare a gherilelor în teritoriul chinez sub ocupaţie japoneză. Aceste unităţi de gherilă ar fi susţinut debarcarea planificată de către Aliaţi în Japonia, dacă războiul nu s-ar fi terminat în luna august 1945.

Odată încheiat războiul, Cercetaşii-Diversionişti au fost în curând lăsaţi la vatră. Boesch îşi aminteşte: „Am fost

nevoiţi să ne demontăm baza de la Fort Pierce. Am făcut-o numaidecât. Nu era prea greu, de vreme ce trăiam în corturi”.

Odată cu dizolvarea Cercetaşilor-Diversionişti în 1945, Boesch a intrat în serviciul „flotei regulate”, cum o numeşte el. În următorii şase ani fostul soldat de comando a slujit atât pe apă cât şi pe uscat în unităţi variate, ajungând de la Shanghai, China, până pe Grosvenor Square şi la Ambasada Americii de la Londra, înainte de a se alătura din nou formaţiunilor UDT şi comunităţii trupelor speciale, în 1951. De atunci nu le-a mai părăsit.

Timp de 11 ani Boesch a fost înotător în cadrul UDT, până în 1962 când sarcina formaţiunilor speciale de luptă a fost lărgită şi membrii UDT şi-au luat un nou nume şi un nou rol. Au devenit cunoscuţi sub numele de „SEALS” (focile) pentru că urmau să opereze în cele trei medii, în apă, în aer şi pe uscat şi să fie folosiţi pentru acţiuni de război neconvenţional pe mare şi în zone fluviale şi de coastă. Nucleul iniţial a fost format din oameni care făceau parte din vechea organizaţie UDT. Iniţial au fost constituite două echipe SEAL; Boesch a fost unul dintre primii membri ai Echipei II-SEAL constituită la Long Creek, statul Virginia. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

„Am făcut mai mulţi purici la Little Creek decât unii bărbieri din frizeria de acolo, glumea Boesch. Bărbierii militari sunt asemeni santinelelor de la o bază, par că nu părăsesc locul niciodată. Dar eu am văzut mulţi dintre ei venind şi plecând de la Long Creek, ceea ce vă poate lămuri cam de câtă vreme mă aflu eu la trupele speciale”.

După spusele lui Boesch, un membru SEAL nu poate fi decât o persoană deosebită. E nevoie de o condiţie fizică de excepţie, convingere şi hotărâre. Paraşutarea din avioane sau elicoptere, înotul sau vâslirea pe distanţe lungi către ţărm de pe o navă ori submarin, expunerea în glaciala apă arctică, mlaştinile junglei şi supravieţuirea în zone ocupate de inamic fac toate parte din aptitudinile unui membru SEAL. Numai gândul la asemenea eforturi le dă fiori unora. Însă pentru cei din echipele SEAL, aşa ca Boesch, aceste

probe reprezintă sarea şi piperul vieţii.

Boesch, care a slujit în cadrul SEAL în delta Mekong-ului şi Golful Cam Ranh în timpul războiului din Vietnam, spune:

„Unul dintre cele mai straşnice lucruri în Marină e să faci parte din SEAL. Îmi place, fireşte, ceea ce fac, altminteri n-aş fi rămas atâta vreme în cadrul ei. Nimic nu se compară cu viaţa de acolo. Când te scoli dimineaţa nu ştii dacă în curând te vei afla la zece metri sub apă sau la trei mii de metri în aer. Asta-mi place mie acolo. În fiecare zi e ceva nou."

Oamenii care lucrează îndeaproape cu Boesch în Echipa II nutresc pentru el cel mai mare respect şi o nemărginită admiraţie. „Rudy Boesch e un tip dat naibii", a mărturisit un membru al echipei. „Ne oferă tuturor un exemplu demn de urmat. E un adevărat suport moral."

Un alt membru al echipei spune că, mulţumită lui Boesch şi vastei sale experienţe, există în echipă o continuitate ideală. „Nimic nu se schimbă la Rudy", povesteşte el. „De exemplu, în zilele de marţi verifică întotdeauna tunsorile. Dacă nu eşti tuns eşti pus planton. Nu discută cu nimeni din echipă: dacă-i marţi şi părul ţi-e prea lung, Rudy te va bătea pe umăr şi gata, te-ai ales cu plantonul."

„Rudy hotărăşte totul", adaugă membrul. Dacă spune el „uniformă completă", atunci uniformă completă punem pe noi, cu nasturii şi pantofii lustruiţi. Nimic nu se schimbă de la un an la altul. Ştii mereu unde trebuie să mergi, când trebuie să ajungi şi cum trebuie să arăţi la sosire."

Gradul, experienţa şi maturitatea îi conferă lui Boesch o mare libertate de acţiune cu echipa lui. „Pur şi simplu, se ocupă de toate", exclamă un membru. În timpul programului de instrucţie Boesch îşi poate asuma toate corvezile administrative, astfel încât personalul de instrucţie să-şi poată dedica toată energia antrenării în teren a echipelor SEAL. Pe de altă parte, poate hotărî să lase detaliile administrative în seama altora şi să preia personal comanda echipei, aplicând soldaţilor un regim special, alergându-i şi supunându-i unor probe de înot în

faţa cărora s-ar îngrozi şi cel mai fanatic sportiv.

Boesch a văzut de-a lungul anilor o mulţime de schimbări în Marină, însă ceea ce vede azi îl impresionează. „În clipa de faţă Marina e într-o formă bună şi dispunem de nişte oameni de mare valoare, mai ales în ceea ce-i priveşte pe membrii SEAL”, spune el. „Avem oameni în echipele astea care pot face orice. Sunt isteţi, prind repede şi gândesc singuri.”

Boesch recunoaşte că dacă ar fi s-o ia din nou de la început, n-ar schimba nimic din ce a făcut până acum. „La unităţile SEAL e mereu ceva nou de văzut şi de făcut”, spune el. „E o viaţă palpitantă.”

Rudy Boesch, un „broscoi” mulţumit, îşi rezumă întreaga carieră cu un zâmbet. „Timpul petrecut în cadrul SEAL a însemnat o lungă şi plăcută peripeţie.”

Echipele UDT în Coreea

Operaţiunile pe timp de pace ale echipelor UDT au luat sfârşit în zorii zilei de 25 iunie 1950. La acea dată Armata Populară Nord-Coreeană (APNC) a sărit peste paralela 38 şi a pătruns cu forţa în Coreea de Sud. Preşedintele Harry Truman a dat pe loc ordin comandantului său pentru Extremul Orient, generalul Douglas MacArthur, să-i sprijine pe sud-coreeni cu muniţie şi materiale. După ce a constatat situaţia din Coreea şi i-a raportat-o lui Truman, MacArthur a fost împuternicit să folosească forţe maritime şi aeriene împotriva APNC.

În momentul invaziei nord-coreene un detaşament format din zece soldaţi ai echipei UDT-3 se afla în Japonia, sub comanda locotenentului George Atcheson, pentru a se instrui alături de Armata a 8-a americană. Brusc, programul

de instrucţie a fost întrerupt şi membrii UDT au fost chemaţi pe nava USS *Mount McKinley*, nava amiral a contraamiralului James H. Doyle.

Sosită la bord, echipa UDT a aflat despre situaţia din Coreea. Amiralul Doyle, comandantul Unităţii nr.1 Amfibie, primise ordin de la MacArthur să rupă linia de aprovizionare a comuniştilor de la nord. Datorită terenului stâncos al unei părţi întinse a Coreei şi în special al ţărmurilor, precum şi datorită problemelor tehnice ale radarului naval la vremea aceea, tunurile marinei nu puteau ochi trenurile de aprovizionare ale APNC, care treceau noaptea către sud. Soluţia pentru oprirea câtorva trenuri s-a considerat a fi folosirea Echipelor de Distrugere Subacvatică.

Membri UDT fuseseră instruiţi încă de la sfârşitul celui de-al doilea Război Mondial pentru operaţiuni de uscat, cercetări nocturne, acţiuni de comando şi folosirea oricărui tip de arme. Comandantul John T. Koehler a avut sub comanda sa baza de antrenament a echipelor avansate UDT de la Maui în ultima parte a celui de-al doilea Război Mondial. Alegându-se cu o Stea de Argint pentru comandarea echipei UDT-1 în timpul operaţiunilor de la Roi-Namur, Koehler cunoştea bine calităţile soldaţilor UDT. Koehler a fost convins că în anumite situaţii, membrii UDT trebuiau să păşească pe ţărm şi să intre în teritoriu pentru a-şi continua misiunea lor iniţială de cercetare. Pregătirea pentru lupta pe uscat ar fi mărit şansele de supravieţuire, drept care Koehler a avut grijă ca deprinderile necesare să fie introduse în programul de instrucţie al UDT.

Programul de instrucţie al lui Koehler a fost continuat şi după război, fiind inclus şi în specificul misiunilor UDT. Viziunea lui Koehler despre acţiunile UDT cuprindea raiduri de distrugere în interiorul teritoriului, culegerea de informaţii şi infiltrarea-recuperarea de gherile şi de spioni. Imaginea UDT, anticipată de comandantul Koehler, se potriveşte aproape întru totul cu capacităţile şi natura misiunilor unităţilor SEAL din ziua de azi.

Locotenentul Atcheson a aflat că misiunea încredinţată grupului său UDT nu era aceea de a cerceta o plajă în

vederea unei posibile debarcări. Oamenii urmau să distrugă un viaduct din Yosu, aflat la şaptezeci de kilometri în spatele liniilor inamice.

Echipa a fost transferată rapid la bordul vasului *Diachenko*, unde urma să fie baza lor de operaţiuni. În seara zilei de 5 august, *Diachenko* a ajuns în zona obiectivului. Două transportoare amfibii, fiecare trăgând după el o barcă pneumatică, au părăsit nava, îndreptându-se către ţărm. În prima se afla locotenentul Atcheson şi secundul Warren G. Foley, cu armele şi materialele pe care şi le aduseseră. În cea de-a doua era locotenentul Bill Thede, alături de o grupă de desant a UDT. Oamenii lui Thede aveau să mute explozibilul în barca lor pneumatică şi să-l ducă până la ţintă, acţionând ca un „convoi cu muniţie”.

Atcheson se frământa, gândind că luna plină şi strălucitoare de pe cer era un semn de ghinion, dat fiind că lumina ca-n palmă zona obiectivului. Când au ajuns la o distanţă de trei sute de metri de ţintă, Atcheson şi Foley s-au detaşat de transportorul care-i remorcase până atunci şi au început să vâslească în bărcile pneumatice către ţărm. Ţinta principală s-a dovedit a fi inaccesibilă pentru ei dacă ar debarca pe ţărm, astfel încât au vâslit către o ţintă secundară, un viaduct şi un tunel din preajmă.

Atcheson şi Foley, s-au apropiat de ţintă cu încă vreo 150 de metri vâslind, după care au intrat în apă pentru o incursiune înot. Neavând cu ei echipament de plutire pentru cele două automate grele Thompson, Atcheson a decis furios ca armele să fie lăsate în barcă. Luând cu ei trei grenade de mână şi un pistol calibrul 45, Atcheson a intrat în apă. Foley s-a înarmat cu câteva grenade şi cu cuţitul său de luptă şi l-a urmat imediat pe şeful său.

Cei doi au mai înotat 150 de metri împotriva unui curent neaşteptat de puternic, înainte de a ajunge la ţărm. Înotul le-a luat o jumătate de oră şi când au ajuns pe plajă erau epuizaţi. Instrucţia UDT şi-a spus însă cuvântul, astfel că Atcheson şi Foley s-au ridicat, continuându-şi misiunea. Înaintând în teren, cei doi au descoperit că drumul le era

tăiat de un dig înalt de şapte metri. Dând un ocol, cei doi cercetaşi au ajuns la ţinta avută în vedere, pentru o rapidă recunoaştere. Făcând semn cu lanternele lor stilou celor din a doua barcă să vină la mal, Foley s-a întors, marcând drumul pe care venise de pe plajă pentru a conduce „convoiul” către ţintă.

În timp ce îi aştepta la ţintă pe ceilalţi, Atcheson s-a găsit la un moment dat faţă în faţă cu o drezină cu zece soldaţi nord-coreeni. Coreenii s-au oprit după ce au ieşit din tunel, contrariaţi pesemne de bărcile pneumatice, transportoare şi navă, toate înşirate în faţa lor sub razele de lună plină. Atcheson şi-a revenit repede din uluire, punându-se la adăpost sub podul de cale ferată. Foley a auzit şi el sosirea nord-coreenilor şi s-a repezit înapoi, acolo unde-l lăsase pe Atcheson, aducând cu el şi un pistol-mitralieră Tompson. În timp ce Foley alerga de-a lungul digului, atât nord-coreenii cât şi Atcheson, neştiind cine era silueta înarmată care alerga către ei, au deschis focul. Foley a căzut de pe dig pe plaja stâncoasă, bine ascuns vederii celorlalţi.

Dându-şi seama că situaţia îl depăşea pe un singur membru UDT, Atcheson s-a pregătit pentru o cursă de cros către ţărm. Aruncând grenadele înspre coreeni, Atcheson s-a „retras din zona obiectivului”. Coreenii, surprinşi, s-au ascuns în faţa exploziilor, închipuindu-şi probabil că sunt bombardaţi de pe navă. Atcheson s-a oprit la întoarcere pentru a arunca o privire peste dig şi puţin a lipsit să nu ia sfârşit cariera sa navală în clipa în care un marinar alarmat de pe plajă, luându-l drept un soldat coreean înarmat, a dat să tragă în capul locotenentului, în clipa în care a apărut pe dig. Atcheson l-a lămurit imediat pe marinar pe cine era să împuşte şi cu toţii au revenit repede pe *Diachenko*.

Foley, care a fost capturat pe plajă, era rănit în mână şi în coapsă, ba mai mult, în cădere îşi rupsese rotula. Astfel Foley a devenit prima victimă oficială a Marinei în războiul din Coreea. Atcheson a respirat uşurat auzind că Foley a supravieţuit, şi cu atât mai uşurat cu cât aflase că rănile lui Foley fuseseră provocate de gloanţe de puşcă, şi nu de

boabe de calibru greu trase dintr-un anume pistol al Marinei, calibru 45.

În timp ce nava *Diachenko* se întorcea în Japonia, nava *Horace Bass* (APD 124) ajungea la tabăra McGill, la treizeci de kilometri distanţă de Yosuka. La bordul navei *Bass* se afla echipa UDT-1 cu jumătate din efectiv, cincizeci de oameni stând sub comanda locotenent-comandorului David „Kelly" Welsh. La bord mai erau şi două plutoane ale Companiei I Amfibii de Cercetare a Marinei sub comanda locotenenţilor Dana Cashion şi Phil Shutler. În urma raportului, la revenirea în Japonia detaşamentul UDT al locotenentului Atcheson a fost ataşat echipei UDT-1. Această unitate mixtă, UDT-Marină, a fost constituită în primul Grup de Operaţiuni Speciale (SOG)*.

Maiorul din infanteria marină Edward P. Dupras, un veteran decorat în cel de-al doilea Război Mondial, a fost numit la comanda celor două plutoane ale SOG. A urmat o perioadă de instrucţie intensă, atât a membrilor UDT cât şi a cercetaşilor. Învăţămintele trase de pe urma acţiunii lui Atcheson precum şi experienţa numeroşilor veterani de război din grup au fost folosite pentru punerea la punct a unui Procedeu Standard de Operaţiune (SOP)** al unităţii.

Grupul de Operaţiuni Speciale urma să execute raiduri de recunoaştere şi de distrugere de-a lungul coastei coreene, îndărătul liniilor inamice. Principala sarcină a SOG era să „dezorganizeze sprijinul logistic al inamicului prin distrugerea tunelelor, a podurilor, şoselelor şi căilor ferate situate de-a lungul coastei". Pentru a îndeplini această misiune, SOG a elaborat următorul Procedeu Standard de Operaţiune:

> 1. Personalul va fi transportat în raza de acţiune a unui obiectiv (patru-cinci km) la bordul navei *Bass*.
>
> 2. Nava *Bass* va lansa la apă transportoarele, care vor remorca bărcile pneumatice cu membrii UDT şi infanteriştii marini urmând să intre în acţiune.

* SOG – Special Operations Groop (engl.).

** SOP – Standard Operating Procedure (engl,).

Transportoarele se vor apropia la trei sute de metri de obiectiv, înainte de a da drumul bărcilor. *Notă*: Dat fiind că transportoarele aveau montate de eşapamente amortizoare speciale, nu făceau un zgomot prea mare pentru a nu alarma santinelele inamicului.

3. Barca din frunte va vâsli până la o distanţă de o sută cincizeci de metri de ţărm, înainte ca cel puţin doi înotători cercetaşi să intre în apă pentru cursa finală înot către mal. Alţi membri UDT din barcă vor folosi noua lunetă cu infraroşii şi binocluri pentru a cerceta cât se poate de temeinic zona obiectivului.

4. Înotători cercetaşi vor executa o scurtă recunoaştere, de vreo 15–30 de minute a zonei obiectivului, înainte de a chema restul unităţii. Chemarea va consta într-un semnal stabilit în prealabil, în principiu o rază de lanternă.

5. Infanteriştii marini ai unităţii vor stabili rapid un cordon de siguranţă în jurul obiectivului. Odată stabilit cordonul, echipa UDT se va duce la ţintă şi o va „tixi” cu explozibili. Aceştia vor fi conectaţi între ei cu fitil primar, iar un fitil auxiliar va fi întins până la marginea zonei de siguranţă. Capătul fitilului va fi conectat la un sistem de detonare cu întârziere de treizeci de minute.

6. Toţi oamenii vor reveni la transportoare cu ajutorul bărcilor pneumatice, în afară de cei care vor aprinde fitilul. După ce primesc confirmarea că toţi ceilalţi sunt în siguranţă, aceştia vor aprinde sistemul de detonare cu întârziere şi se vor alătura rapid restului echipei. Revenind la navă, vor asista la explozie şi vor raporta de executare.

Procedeul Standard de Operaţiune s-a dovedit eficient, şi Grupul de Operaţiuni Speciale l-a folosit cu succes în mai multe acţiuni. Liniile de aprovizionare nord-coreene erau tăiate mereu, în bună parte datorită acţiunilor de sabotaj ale Grupului de Operaţiuni Speciale, prin aruncarea în aer a tunelelor şi viaductelor.

Într-una din aceste operaţiuni, înotătorii-cercetaşi ai unei echipe operative formate din douăzeci şi cinci de oameni au localizat ţinta la douăzeci de metri deasupra nivelului mării şi la mai bine de o sută cincizeci metri de

mal. Ţinta era un mic viaduct dintre două guri de tunel. Când s-au apropiat, cercetaşii au dat peste doi nord-coreeni nepregătiţi, adormiţi într-un cuib de mitralieră, lângă unul din tunele. Având ordin să imobilizeze „santinelele” capturate, cercetaşii le-au legat cu ce aveau la îndemână – fitil primar. Cei doi coreeni n-au realizat poate nicicând că purtau cele mai ucigătoare „cătuşe” care au existat vreodată.

Chemând şi restul echipei, cercetaşii au minat rapid viaductul şi gurile tunelelor. În timp ce se întorceau către navă, soldaţii au avut „plăcerea” de a vedea un tren încărcat cu materiale trecând prin zona obiectivului cu zece minute înainte ca încărcăturile să explodeze. Nava *Bass* s-a înapoiat în Japonia pentru a se reaproviziona cu explozibil în vederea unor misiuni viitoare.

Când nord-coreenii au invadat Sudul, au descoperit că armata sud-coreeană nu era în stare să opună cine ştie ce rezistenţă. Acţiunile Grupului de Operaţiuni Speciale între 12 şi 25 august, combinate cu atacuri aeriene şi alte misiuni americane, au avut ca efect încetinirea înaintării nord-coreenilor în urma reducerii sprijinului logistic.

Forţele americane şi cele ale Naţiunilor Unite au tot fost împinse către sud, până când au ajuns la Pusan, pe coasta de sud-est a peninsulei Coreea. Laolaltă cu câteva unităţi ale armatei Coreei de Sud, forţele Naţiunilor Unite au săpat o linie de fortificaţii în jurul oraşului, care a devenit cunoscută sub numele de Perimetrul Pusan.

Din Statele Unite şi Anglia au sosit întăriri pentru apărătorii asediaţi ai Pusanului. La începutul lui septembrie a fost lansată asupra Perimetrului Pusan o ofensivă finală a armatei populare nord-coreene, însă aliniamentul a rezistat. Dezorganizată şi dezorientată, armata nord-coreeană a început să bată în retragere în faţa forţelor Naţiunilor Unite. Pentru a desăvârşi distrugerea APNC, MacArthur a propus o debarcare amfibie care să rupă în două forţele nord-coreene.

Contraamiralul Doyle şi comandantul Diviziei Marine I, Generalul O.P. Smith, erau convinşi că locul preferat de

MacArthur pentru o debarcare, şi anume Inchon, va fi prea anevoios şi că ar trebui găsită altă poziţie. Grupului de Operaţiuni Speciale i s-a ordonat să renunţe la expediţiile de distrugere şi să pună accent pe cercetări hidrografice, în căutarea unor posibile zone de debarcare. Maiorul Dupras a primit o listă cu diverse astfel de zone şi i s-a ordonat să elaboreze tehnicile necesare pentru supravegherea acestora.

Fostul Procedeu Standard de Operaţiune în caz de incursiuni a fost folosit şi acum, cu modificări în funcţie de noile probleme. Dat fiind că plajele de invazie se aflau în mâinile inamicului, trebuia evitat orice avertisment care ar fi putut pune în gardă forţele comuniste; acest fapt a zădărnicit toate tehnicile tradiţionale de cercetare în timpul zilei. Trebuiau create şi puse la punct metode noi de recunoaştere pe timp de noapte. Debarcările urmau să aibă loc ca şi mai înainte, infanteriştii marini asigurând un perimetru de siguranţă în jurul zonei obiectivului după o verificare prealabilă executată de către cercetaşii înotători.

Înotătorii UDT lucrau doi câte doi, folosind corzi gradate şi linii de ochire pentru a supraveghea o mie de metri de plajă. Unul dintre ei rămânea la ţărm, ţinând un capăt al corzii gradate şi acţionând două lumini de poziţie. Acestea se aflau în vârful a doi stâlpi, unul de un metru şi celălalt de doi metri înălţime. În timp ce al doilea înotător se îndepărta de ţărm, desfăşurând coarda gradată, întorcea din când în când privirea către plajă pentru a menţine direcţia. Dacă luminile de poziţie se aflau exact una deasupra celeilalte, înotătorul ştia că se află pe axa de 90° faţă de plajă. Pe măsură ce se îndepărta, se oprea la intervale regulate, însemnate pe coarda gradată, şi măsura adâncimea apei cu ajutorul unei alte corzi cu plumb la capăt, notând datele pe o tăbliţă. Când înotătorul atingea punctul unde apa avea o adâncime de şapte metri, loc denumit „curba de şapte metri”, el şi colegul său de la mal se deplasau douăzeci de metri de-a lungul ţărmului. După această mişcare şi după ce erau din nou fixate luminile de poziţie şi coarda gradată, înotătorul se apropia, măsurând iarăşi din loc în loc

adâncimea apei de la curba de şapte metri şi până la mal.

La data de 21 august, nava *Bass* a ajuns la prima dintre zonele de acostare, capul unui mic golf situat la o sută de km sud de Inchon. Sub lumina lunii pline, cercetarea Grupului de Operaţiuni Speciale a fost executată rapid şi fără probleme. Un banc de nisip din apropierea zonei de acostare a fost cât pe ce să determine eşuarea navei în drum spre obiectiv. Raportul cercetaşilor UDT descria bancul de nisip şi atrăgea atenţia că plaja nu era o zonă bună pentru desant.

GOS a trecut la cercetarea următoarei posibile plaje de debarcare. Aceasta se afla la sud de Inchon, în vecinătatea aeroportului de la Kunsan. Echipa a plănuit în aşa fel ieşirea de recunoaştere, ca să prindă fluxul maxim, astfel încât să poată reveni o dată cu refluxul.

În urma recunoaşterii prealabile, executată de către înotătorii cercetaşi, detaşamentul de siguranţă al Marinei care a păşit pe ţărm a fost condus de către maiorul Dupras personal. Dupras avea o presimţire sumbră privitoare la operaţiunea care avea loc pe vreme de lună plină, cu întreaga zonă a ţărmului scăldată în lumină.

În timp ce echipa UDT executa misiunea de cercetare, maiorul Dupras se plimba încolo şi-ncoace pe plajă, păstrând necontenit legătura prin radio cu soldaţii. Ghinionul a făcut ca plaja aleasă pentru recunoaştere să fie situată între două puncte întărite nord-coreene. La un capăt era un cuib permanent de mitralieră iar la celălalt capăt o cazarmă.

La scurtă vreme de la începerea recunoaşterii, santinelele au anunţat că soldaţi înarmaţi se apropie de echipa de cercetare. Oamenii din cuibul de mitralieră observaseră mişcare pe plajă şi chemaseră soldaţi din cazarmă să vadă despre ce e vorba. De îndată ce soldaţii coreeni au dat cu ochii de echipa de cercetare, au deschis focul. Cuibul de mitralieră a pornit şi el să tragă o dată cu soldaţii, prinzându-i pe cei din grupă într-un foc încrucişat.

Sergentul din statul-major al maiorului Dupras a fost lovit de primele rafale şi trântit la pământ. Ordonând

soldaţilor UDT şi celor din infanteria marină să se retragă imediat, maiorul Dupras împreună cu cei doi transmisionişti ai săi l-au purtat pe rănit la o barcă pneumatică.

Auzind împuşcături, Kelly Welsh şi-a adus transportorul mai aproape de ţărm pentru a scurta distanţa pe care ai săi de pe plajă o aveau de străbătut înot. Cu toţii se apropiau de transportor cât puteau de repede, vâslind din răsputeri. Însă, sub lumina razelor lunii pline, bărcile leneşe erau o ţintă ideală pentru coreeni, ale căror gloanţe împroşcau de jur împrejur. Câţiva membri UDT au sărit din bărci, încercându-şi norocul ca ţinte mai mici înotând la suprafaţa apei.

După ce transportorul i-a recuperat pe oameni şi i-a readus la bordul navei *Bass*, s-a efectuat un apel în urma căruia s-a constatat că lipseau nouă oameni din detaşamentul de infanterie marină. Locotenentul Ted Fielding s-a oferit pe loc voluntar pentru a conduce o echipă de salvare care să plece să-i aducă înapoi pe marinari. Welsh, alături de doi marinari, au plecat din nou spre ţărm cu transportorul care remorca o barcă pneumatică în care se aflau locotenentul Fielding, Fred Morrison – unicul negru din UDT la acea dată -, locotenentul George Atcheson, locotenentul Phil Shutler şi înotătorul UDT E.P. Smith.

În timp ce gloanţele de puşcă şi de mitralieră treceau pe lângă ei şuierând, Fielding a condus barca în apropierea ţărmului. Cinci dintre infanteriştii marini au fost găsiţi repede şi culeşi în barcă de pe ţărm. După ce i-a dus pe cei cinci la transportor, Fielding şi formaţia sa au revenit la ţărm pentru a da şi de urma celor patru marinari care mai lipseau. I-au găsit destul de repede şi i-au recuperat, doi dintre ei fiind răniţi.

Toţi infanteriştii marini rămaşi pe insulă îşi păstraseră stăpânirea de sine şi luptaseră cu succes, ţinându-i în loc pe coreeni. Tuturor membrilor Grupului de Operaţiuni Speciale li se spusese că nici unul nu va fi lăsat de izbelişte în interiorul inamic, aşa că cei nouă au aşteptat cu calm să fie recuperaţi.

După revenirea pe nava *Bass* s-a constatat că lipsea un

înotător UDT. După scurtă vreme s-a auzit din apele de lângă navă strigătul „*Bass* Ahoi”. Înotătorul UDT Mack Boynton, cel dispărut, înotase de la plajă până aici, mai bine de patru kilometri.

A doua zi nava *Bass* s-a întâlnit cu un mic portavion şi răniţii au fost transbordaţi pe nava mai mare pentru o mai bună îngrijire medicală. Revenind în Japonia, oamenii Grupului de Operaţiuni Speciale i-au raportat contraamiralului Doyle că zonele respective nu erau potrivite pentru debarcare; în schimb Inchon era. Aceasta avea să fie ultima misiune a Grupului de Operaţiuni Speciale.

Pentru cele două săptămâni de cercetări şi acţiuni de distrugere, Grupul de Operaţiuni Speciale a primit mulţumiri prin ordin de zi al Marinei. Pentru actele sale de abnegaţie din timpul conducerii echipei de salvare, locotenentul Fielding a fost decorat cu Steaua de Argint. Pilda de excepţie oferită de primul Grup de Operaţiuni Speciale avea să fie urmată mulţi ani mai târziu în insulele şi mlaştinile din Vietnam. Aceste acţiuni ulterioare aveau să fie conduse de grupul cunoscut sub numele de MAC-V GOS.

Grupul de Operaţiuni Speciale s-a destrămat, iar comandanţii s-au alăturat împreună cu subunităţile lor Brigăzii Marine 1 de la Pusan. Maiorul Dupras a fost repartizat la Statul-major al Grupului Amfibii 1, pentru a lua parte la planificarea debarcării iminente de la Inchon.

Echipa UDT-1 a trecut din nou la acţiune pentru a cerceta plajele de debarcare de la Inchon. Aici zona a fost cartată şi au fost ataşate geamanduri de stâncile subacvatice. Au fost descoperite atât de puţine obstacole artificiale încât s-a ajuns la concluzia că un raid de distrugere nu era necesar şi n-ar fi făcut decât să atragă prea mult atenţia. Au fost cercetate de asemenea şi amplasamentele inamicului iar câteva dintre aceste misiuni au generat lupte corp-la-corp între membrii UDT şi nord-coreeni. Dat fiind că pe timpul refluxului apăreau porţiuni întinse de mlaştină, misiunea recunoaşterii de către UDT a locului devenea şi mai importantă.

Operaţiunea Chromite – debarcarea de la Inchon – a avut loc în zorii zilei de 15 septembrie. Pentru a fi siguri că ambarcaţiunile de desant vor naviga în siguranţă în apele înşelătoare ale Golfului Inchon, membrii echipei UDT au acţionat drept călăuze ale primului val de asalt.

După ce dificila debarcare a luat sfârşit, echipa UDT-1 a luat parte la acţiunile de curăţare. Soldaţii au ajutat la recuperarea de materiale, au distrus epavele care stăteau în drum, au plantat geamanduri pentru a delimita culoarele sigure şi au condus operaţiuni de deminare şi dezamorsare a bombelor.

Debarcarea de la Inchon a separat forţele comuniştilor şi i-a făcut să înceapă lunga retragere către nord. Au fost organizate linii de aprovizionare ale trupelor Naţiunilor Unite şi a fost plănuită capturarea unor noi porturi, necesare pentru desăvârşirea înfrângerii Coreei de Nord. S-a ajuns la concluzia că porturile cele mai nimerite pentru o debarcare amfibie ar fi cele de la Wonsan, pe coasta de est, şi Chinnampo, pe coasta de vest.

Când trupele au fost pregătite să debarce, portul Wonsan se şi afla în mâinile Naţiunilor Unite. Nord-coreenii mai deţineau câteva insule în golf şi au reuşit să stânjenească operaţiunile de deminare cu tiruri de artilerie. Oraşul era sub stăpânirea nord-coreenilor încă de la sfârşitul celui de-al doilea Război Mondial şi comuniştii minaseră din abundenţă toată coasta. La 11 octombrie nava *Diachenko* a ajuns la Wonsan spre a-i lansa pe oamenii echipei UDT-3 pentru operaţiunea de deminare.

În prima lor zi de acţiune, soldaţii UDT au descoperit şi au însemnat cincizeci de mine în vederea distrugerii ulterioare. Acţionând de pe transportoarele lor de mică adâncime, oamenii şi-au dat seama că dacă s-ar fi întâmplat să se ciocnească de o mină înainte de a o observa, nici n-ar fi apucat să mai audă detunătura exploziei celor 125 de kilograme de explozibil.

Dragorul se mine *Pirat* s-a ciocnit de o mină în dimineaţa zilei de 12 octombrie şi s-a scufundat rapid. În aceeaşi după-amiază, dragorul *Pledge* s-a ciocnit şi el de o

mină. Numeroşi marinari de la bordul navei *Pledge* au fost răniţi de pe urma exploziei puternice. Distrugătorul *Endicott*, fără a ţine seama de pericolul minelor, s-a apropiat în viteză, pentru a salva oamenii de pe nava avariată.

Transportoarele încărcate cu membrii UDT au ajuns lângă nava care se scufundase şi înotătorii au urcat la bord pentru a-i salva pe răniţi. Cu puţin înainte ca *Pledge* să se scufunde, soldaţii UDT au părăsit nava. Rezultatul eforturilor celor din echipele UDT-3 a fost că doar şase oameni au fost pierduţi la scufundarea navei, şi mai mult de cincizeci dintre supravieţuitorii răniţi au fost salvaţi.

Timp de încă vreo câteva zile echipa UDT-3 a dat o mână de ajutor la înlăturarea minelor. Nava *Diachenko* se afla la Wonsan, astfel că oamenii din UDT-1 au participat şi ei la deminare, după care au plecat spre Chinnampo pentru a face şi acolo acelaşi lucru. Înainte de a pleca, echipa UDT-1 a executat o misiune de cercetare a plajelor de debarcare de la Iwon, lângă Wonsan, în folosul trupelor Naţiunilor Unite.

Pe 29 octombrie a început acţiunea de curăţare a minelor de la Chinnampo. Oamenii din echipa UDT-1 au luat-o înaintea dragoarelor, localizând minele din transportoarele lor şi dintr-un elicopter. Locotenent-comandorul Kelly Welsh se afla în elicopterul care urma să zboare înaintea transportoarelor şi să localizeze minele ancorate la câteva zeci de centimetri sub nivelul mării. Ajuns deasupra unei mine, Welsh chema un transportor al cărui echipaj intra în apă şi se ocupa de ea. Înotătorii fie că ataşau de mină o încărcătură explozivă cu întârziere, fie îi tăiau ancora în aşa fel încât să poată fi distrusă la suprafaţă cu foc de armă.

Locotenentul Ted Fielding, ofiţerul de serviciu „Jungle Jim” Lyon şi alţi membri ai UDT foloseau aceste metode, când au dat peste un nou tip de mină. Reprezenta un model sovietic de mină în inerţie M 26, şi era pentru prima dată când se descoperea aşa ceva în Coreea. Mina a fost dezamorsată, ridicată la suprafaţă, demontată şi trimisă în

Statele Unite pentru cercetare.

Operaţiunile de înlăturare a obstacolelor de la Chinnampo au avut loc între 2 noiembrie şi 1 decembrie 1950. Până la 17 noiembrie, echipa UDT-1 participase la curăţarea a circa patru sute de kilometri de culoare. Acum UDT-1 putea executa cercetarea finală a cheiurilor de la Chinnampo, înainte de debarcarea forţelor Naţiunilor Unite. În timpul acţiunilor de deminare au fost folosite din plin atât noile costume uscate de scafandru cât şi scafandrul autonom. Aceste costume au făcut posibilă şederea îndelungată în apă a soldaţilor UDT.

În timp ce majoritatea echipei UDT-1 încă mai executa operaţiuni de deminare sau de curăţare a ţărmului de la Inchon, a fost constituit un nou Grup de Operaţiuni Speciale, internaţional. Un detaşament al UDT a fost anexat unui grup al formaţiunii 41 de Comando a Marinei Regale Engleze. În cursul nopţii de 7 octombrie, unitatea mixtă a atacat şi distrus în două locuri viaducte şi tunele. Primul grup de tunele şi poduri a fost localizat la 20 km sud de Kyong Song, iar celălalt la 7 km sud de Songjin, ambele în Coreea de Nord, cu mult îndărătul liniilor inamicului.

La 27 noiembrie 1951, toate acţiunile forţelor Naţiunilor Unite s-au schimbat. La acea dată comuniştii chinezi au trimis mai bine de două sute de mii de soldaţi peste râul Yalu, frontiera Coreei de Nord cu China. Înaintarea rapidă a chinezilor a determinat o redistribuire masivă a forţelor Naţiunilor Unite şi necesitatea îmbarcării şi retragerii acestora.

Echipa UDT-1 a fost însărcinată ca, la bordul navei *Bass*, să pornească în căutarea unei plaje la fel de bune, pentru a se putea instala o bază de evacuare „în pripă”. Urmând Planul Standard de Acţiune, locotenentul Fielding şi soldatul Gordon Tribble au pornit cu un mic grup de acţiune cu barca pneumatică, în plină zi, pentru a căuta o plajă. Întrucât dispunea de prea puţin timp, grupul n-a putut să aştepte fluxul. Fielding şi Tribble au fost nevoiţi să se strecoare cale de câteva sute de metri prin nămol, până să ajungă la plajă. Odată ce-au pus piciorul pe ţărm, oamenii

au descoperit că falezele erau înţesate de amplasamente ale inamicului, unele dintre ele proaspăt excavate.

Dar în pofida tuturor fortificaţiilor, Fielding şi Tribble n-au dat cu ochii de nici un nord-coreean. Oricum, coreenii s-ar fi putut întoarce la fel de repede cum plecaseră, aşa că plaja a fost ştearsă de pe lista posibilelor zone de îmbarcare. O recuperare cu succes a trupelor Naţiunilor Unite avea să aibă loc mai târziu în altă regiune.

Acţiuni ale CIA alături de UDT

În timpul războiului din Coreea, formaţiunile UDT şi-au continuat strânsa colaborare cu organizaţia americană de spionaj, începută în timpul celui de-al doilea Război Mondial, cu OSS. CIA, pe atunci o organizaţie nouă, a cerut ca un ofiţer specializat în mânuirea bărcilor pneumatice să fie detaşat în Japonia. La doar câteva zile după debarcarea de la Inchon, locotenentul George Atcheson s-a trezit dintr-o dată expediat în Japonia ca instructor. Odată ajuns la Tabăra Drake, la nord de Tokio, locotenentul Atcheson a fost încorporat unui grup mixt format din ofiţeri de Aviaţie, Marină şi Armată, alături de o sută de coreeni. Coreenii făceau parte dintr-o unitate condusă de căpitanul Armatei Republicii Coreea, Han Chul-min.

Planul CIA era de a stabili o reţea de poziţii pe teritoriul nord-coreean, conduse de oameni experimentaţi în acţiuni de gherilă, pentru salvarea aviatorilor doborâţi. Câteva insule de pe coasta de est şi de pe cea de vest a Coreei urmau să fie punctele de recuperare, către care trebuiau îndreptaţi piloţii. Odată ajunşi pe insulă, piloţii puteau fi recuperaţi de Marină, cu submarinul. Aceasta avea să fie reţeaua S & E (salvare şi evacuare), folosită de SUA în

timpul războiului din Coreea.

Atcheson n-a ajuns instructor pentru mânuirea bărcilor pneumatice, ci instructor militar al unei unităţi de gherilă. I-a învăţat pe coreeni să citească o hartă, să utilizeze compasul, să fie ţintaşi şi alte deprinderi pe care nu se aşteptase să le predea. Din când în când, Atcheson mai ducea echipele într-un poligon vechi de artilerie, lângă Maebushi, pentru exerciţiul tragerii de luptă şi aruncarea grenadelor. După o lună de instruire a coreenilor, Atcheson a primit ordin să-i ducă pe luptătorii de gherilă la Seul. Acolo urma să-i predea unui ofiţer de informaţii al Aviaţiei, şi misiunea lui era încheiată.

Atcheson s-a înapoiat la echipa UDT-3 pentru alte misiuni şi un alt ofiţer, locotenentul Dave Gleckler, a fost ales să-l înlocuiască pe Atcheson în calitate de instructor în mânuirea bărcilor pneumatice, pentru operaţiunile CIA. Maiorul de Corp de Marină Vincent „Dutch” Kramer era şeful operaţiunilor programului CIA şi conducea instrucţia de care se ocupa Gleckler. Alături de deprinderea manevrării bărcilor pneumatice, Gleckler, împreună cu câţiva membri UDT desemnaţi pentru acest program, i-a învăţat pe luptătorii de gherilă să execute raiduri de cercetare şi distrugere. Maiorul Kramer şi alţii i-au deprins cu mânuirea armamentului greu, cum ar fi mortierele şi puştile fără recul, şi cu metodele de supravieţuire şi comunicări clandestine.

Locotenentul Gleckler a fost însărcinat să execute câteva misiuni de implantare a luptătorilor de gherilă instruiţi, care să întemeieze poziţiile de salvare şi evacuare. Unitatea acţiona de pe vasul *Begor* şi în componenţa ei intrau şi câţiva operatori din echipa UDT-3. Ajunşi în zona primului obiectiv, Gleckler, conform Planului Standard de Operaţiuni, a trimis doi înotători cercetaşi pentru a verifica regiunea. Tot aşteptând să vină de pe ţărm semnalul de lansare a celor şase bărci pneumatice pline cu luptători de gherilă, Gleckler a ajuns la concluzia că celor doi înotători li s-a întâmplat ceva. Ceea ce nu ştia Gleckler era că cei doi n-au nimerit plaja şi încă mai căutau un loc propice pentru

debarcare.

Locotenentul se hotărî să meargă el însuşi la ţărm, pentru a cerceta situaţia. Pe la ora 2.30, Gleckler a pornit împreună cu un membru UDT, şi înotară către plaja cu pricina. Plaja s-a dovedit a fi „curată”, însă când Gleckler i-a cerut colegului său lanterna, pentru a semnaliza bărcilor în aşteptare ordinul „porniţi”, acesta nu o avea. Lanterna se pierduse în timpul înotului, astfel încât Gleckler şi soldatul UDT au înotat înapoi la nava *Begor*. Gleckler a luat un alt înotător UDT şi a revenit pe plajă. Zona se dovedea tot „curată”, aşa că soldaţii de gherilă au primit semnalul de pornire.

Gherilele au ajuns în cele din urmă la mal şi s-au organizat pentru călătoria în interior. Deghizaţi în ChiComi, comunişti chinezi, soldaţii au pornit peste dealurile din apropiere. Pe tot parcursul operaţiunii, într-un sat din vecinătate lătrau câinii.

Scăpând teferi şi fără a fi descoperiţi, Gleckler s-a considerat un tip norocos, în momentul în care s-a văzut înapoi pe vas. Întregul joc de-a şoarecele şi pisica durase mai bine de două ceasuri de când nava *Begor* ajunsese la destinaţie. Lucrurile s-au rezolvat, şi chiar şi rătăcita echipă de cercetare a găsit drumul înapoi.

Alte operaţiuni ale CIA nu s-au terminat întotdeauna atât de bine precum aventura lui Gleckler. Mai târziu, în 1951, locotenentul Atcheson a revenit pentru noi misiuni în cadrul programului de Salvare şi Evacuare şi a avut experienţa unor acţiuni mai puţin favorabile.

Prima misiune a lui Atcheson a fost aceea de a instrui un mic grup de gherilă şi de a-l infiltra într-o zonă muntoasă, pe coasta de răsărit a Coreei, între oraşele Hungnam, în sud, şi Chongjin, în nord. Zona fusese menţionată drept un fel de refugiu pentru dizidenţii din Coreea de Nord, având câteva mănăstiri care nu se împăcau cu guvernul comunist. Dacă aceste rapoarte erau adevărate, zona avea să fie un loc excelent pentru o poziţie de Salvare şi Evacuare. Urma să fie executată o recunoaştere preliminară a regiunii, pentru a se confirma

rapoartele. În timpul misiunii de recunoaştere, avea să se facă o încercare de stabilire a legăturii cu una dintre mănăstiri.

Atcheson a primit sub comanda lui şase soldaţi de gherilă ai căpitanului Han, spre a-i instrui pentru operaţiune. Timp de patru săptămâni, Atcheson i-a instruit în mânuirea bărcilor pneumatice şi a petrecut ore lungi cu ei, exersând în portul de la Pusan.

Plănuise să-i ia în barcă pe soldaţii coreeni de gherilă şi să-i lase pe plaja obiectivului. Acolo soldaţii urmau să cerceteze zona şi să încerce să ia legătura cu orice mănăstire care nu s-ar fi arătat ostilă misiunii lor. La o săptămână de la lansare, bărcile urmau să revină la aceeaşi plajă pentru a-i recupera.

Lansarea a avut loc conform planului. Atcheson a înotat către ţărm, o fâşie îngustă şi stâncoasă, plină de pante abrupte, însă accesibile, şi a făcut semn că totul e în regulă. Soldaţii de gherilă au primit semnalul de pornire, iar apoi Atcheson s-a înapoiat la bordul lui *Begor*. Operaţiunea de recuperare a decurs însă cu totul altfel decât liniştita acţiune de lansare.

Grupul de gherilă cercetase zona şi a fost cât pe ce să nu vină la punctul de întâlnire plănuit iniţial. Ajungând pe plajă după asfinţit, soldaţii trebuiau să coboare pe întuneric pantele abrupte. Fiind vânaţi în cursul aceleiaşi zile de către o patrulă inamică, oamenilor le era teamă să nu fie înhăţaţi pe plajă, prinşi între coastă şi mare.

Atcheson a încălcat propriile sale reguli de siguranţă şi a încercat să lanseze semnalul soldaţilor de pe navă, când a crezut că ei se află pe ţărm. Echipa nu şi-a dat seama cât era de târziu şi a luat semnalul lui Atcheson drept o cursă a nord-coreenilor. În cele din urmă, Atcheson a reuşit să-l facă pe translatorul său, care suferea de rău de mare, să-i strige pe soldaţi şi să-i convingă să revină la navă.

Cu toate că sistemul infiltrării şi recuperării soldaţilor de gherilă a reuşit, misiunea a dat greş din alt punct de vedere. Nu s-a descoperit nici un dizident şi nu s-a stabilit contact cu nici o mănăstire. Zona n-a fost folosită pentru

reţeaua de Salvare şi Evacuare.

Un alt gen de misiune în care echipele UDT au conlucrat strâns cu CIA au fost raidurile de distrugere cu mult îndărătul liniilor inamice. În aceste raiduri, soldaţii UDT au slujit drept călăuze şi au efectuat operaţiunile de localizare, iar distrugerile în sine au fost executate de către gherilele Armatei Republicane Coreene. Atcheson a condus şi el o grupare de gherilă în câteva din aceste raiduri, însă nu toate au fost încununate de succes.

Într-una din operaţiuni, plaja pe care se afla obiectivul era situată în zona în care avusese loc primul raid de distrugere reuşit de echipele UDT. Cercetările au demonstrat că zona e liberă de orice activitate a inamicului, dar de fapt nord-coreenii se ascundeau prin preajmă, aşteptând să-l surprindă pe adversar într-o ambuscadă.

Înotătorii cercetaşi ai UDT s-au apropiat şi n-au observat nici un semn din partea inamicului. Crezând că zona e „curată”, cercetaşii au chemat şi restul echipei.

În timp ce echipa ajunsese la ţărm, nord-coreenii au atacat, sperând să-i prindă pe soldaţi, dimpreună cu bărcile intacte. S-a pornit un duel de foc, invadatorii încercând să iasă înapoi în larg. Locotenentul Atcheson s-a apropiat cât a putut de mult cu transportorul de ţărm, pentru a-i recupera pe soldaţi. Un om a fost salvat de ambarcaţiunea lui Atcheson, iar alţii au fost culeşi de către celelalte ambarcaţiuni.

În total au fost pierduţi nouă oameni în acest raid eşuat. Mai târziu Atcheson şi-a dat seama cât de puţin a lipsit să nu fie şi el o victimă. Pe lângă faptul că translatorul său a fost ucis de o schijă de obuz, în carena de lemn a transportorului său s-au găsit ulterior schije de grenadă.

Cooperarea Naţiunilor Unite

Contribuţia formaţiunilor UDT la efortul Naţiunilor Unite a fost socotită drept foarte importantă. În timpul primei părţi a războiului, o nouă echipă, UDT-5, a fost însărcinată să susţină misiunea UDT din Coreea. UDT-5 a fost repartizată Flotei din Pacific şi avea baza la Coronado, împreună cu echipele UDT-1 şi 3.

Primele misiuni în care Echipele de Distrugere Subacvatică au colaborat cu soldaţii englezi au fost socotite destul de reuşite pentru a se continua operaţiunile mixte. Valoarea membrilor UDT era recunoscută de englezi, care aveau o înaltă apreciere pentru aptitudinile acestora. Într-una dintre operaţiuni, un detaşament UDT a fost desemnat să participe alături de Marina Regală (Royal Navy) la o cercetare fluvială.

Un locotenent proaspăt avansat, Ted Fielding, a condus un detaşament al echipei UDT-1 în misiunea de recunoaştere a estuarului râului Han. Cercetarea trebuia să determine dacă un distrugător englezesc putea funcţiona şi manevra în apele înguste ale râului. Nava *Bass* urma să acţioneze pe post de distrugător şi să studieze râul, în vreme ce soldaţii UDT trebuiau să desfăşoare o observare hidrografică şi o recunoaştere a malurilor.

Nava *Bass* a reuşit să pătrundă destul de adânc în interior, demonstrând că şi distrugătorul ar putea face acelaşi lucru. După ce-au înaintat cu nava *Bass* cât s-a putut de mult, locotenentul Fielding a păşit pe mal cu oamenii săi, pentru a cerceta zona. În timp ce culegeau date, Fielding a observat câţiva copii dintr-un sat din preajmă, făcându-le semn cu mâna din mijlocul unei pajişti. Fielding le-a poruncit oamenilor săi să-şi vadă de treabă şi să nu-i ia în seamă pe copii.

Copiii continuau să le facă semn cu mâna americanilor, când unul dintre soldaţi a băgat de seamă un lucru curios la căpiţa de fân lângă care stăteau copiii. Când omul a strigat: „Hei, căpiţa aia tocmai s-a mişcat!”, Fielding le-a ordonat soldaţilor să se culce la pământ. În acel moment, cuibul de

mitralieră camuflat în căpiţă a deschis foc.

Cât timp se aflau la adăpost, soldaţii UDT nu puteau fi loviţi de tirul care venea dinspre căpiţă, însă nici nu se puteau îndepărta de malul pe care se aflau. Folosind radioul, locotenentul Fielding a cerut sprijinul artileriei de pe *Bass*, şi a tunurilor ei de 12,5 cm. Prima salvă a spulberat cuibul de mitralieră şi soldaţii au părăsit zona. Ambuscada s-a soldat doar cu câteva răniri uşoare.

Apropiindu-se de sfârşitul perioadei sale de serviciu în Coreea, locotenentul Fielding s-a prezentat voluntar la regimentul 41 al Marinei Regale. Urma să servească în calitate de călăuză într-o serie de raiduri de recunoaştere şi distrugere, în spatele liniilor inamice. Trei astfel de raiduri au fost puse la cale de-a lungul coastei de răsărit a Coreei, având drept ţintă căile ferate de la nord de Hamhung.

La data de 2 decembrie 1951, Fielding se instala pe bancheta din faţă a unui caiac de comando, urmând să înceapă prima sa operaţiune. În spate şedea sergentul major Dodds, deţinătorul recordului european de vâslire neîntreruptă cu caiacul timp de 24 de ore. Simţind că a încăput pe mâini bune, Fielding a pornit la acţiune împreună cu sergentul major.

Când au ajuns la şapte sute de metri de ţărm, Fielding a intrat în apă, pentru a executa o recunoaştere înot. Fără costumul de cauciuc care-l ferea întrucâtva de frig, Fielding probabil că n-ar fi reuşit să-şi ducă misiunea la bun sfârşit. După studierea ţintelor, Fielding a revenit la caiac şi la comanda transportorului. Raportul lui Fielding a indicat faptul că datele deţinute până atunci, referitoare la obiectiv, sunt eronate şi că ţintele sunt situate cu zece metri mai sus faţă de nivelul mării decât s-a susţinut iniţial.

Şeful comandoului, locotenent-colonelul Grant, a hotărât să continue operaţiunea. În timp ce membrii comandoului ajungeau la destinaţie, un grup de comunişti chinezi ChiCom s-a ivit din gura unui tunel din apropiere. Chinezii se deplasau pe un vagonet tip drezină, înarmaţi cu puşti mitralieră. De pe poziţia lor şi-au putut concentra focul în jurul poziţiei comandoului. Grant dădu ordin de

retragere şi soldaţii au revenit la bărci.

Aşteptându-se la o eventuală cursă, ChiCom-ii au încetat şi ei focul. Oricare ar fi fost motivul, membrii comandoului au reuşit să părăsească zona, doar cu câţiva răniţi.

În seara următoare, obiectivul avut în vedere era situat mai la nord faţă de cel din noaptea trecută. Urmând procedura obişnuită, Fielding şi Dodd au executat din nou o recunoaştere înainte de acţiune, şi au găsit zona „curată”. Se prea poate ca chinezii să fi fost alertaţi de misiunea din noaptea trecută, astfel încât acum stăteau la pândă, pregătind o ambuscadă pe viaductul care era ţinta comandoului. A urmat un duel intens de foc, în urma căruia jumătate din membrii comandoului s-au ales cu răni, înainte de a reuşi să se retragă.

În urma acelui raid abandonat, o jumătate de tonă de explozibil C3 a rămas nefolosit la bordul transportorului de comandă. Căutând totuşi să întrebuinţeze cu folos o parte din explozibil, Fielding a primit permisiunea de a ataca un pod aflat la o mie de metri mai încolo faţă de obiectivul iniţial. Socotind că soldaţii ChiCom nu se vor aştepta la o asemenea acţiune îndrăzneaţă, Fielding a pregătit câteva încărcături explozibile de 30 de kilograme, pentru mânuire rapidă. Amorsând încărcăturile cu un detonator cu întârziere de 60 de secunde, Fielding dădu ordin transportorului său să se îndrepte către ţintă.

Pregătit să pornească în clipa în care fundul bărcii va atinge ţărmul, Fielding s-a plasat la prora transportorului, cu explozibilul adăpostit în braţe. În clipa în care ambarcaţiunea a atins nisipul, Fielding a ţâşnit prin deschizătură, a plonjat cu capul înainte în apă adâncă. Transportorul nu atinsese ţărmul, ci un banc de nisip la oarecare distanţă de mal. Tras în jos de grelele încărcături explozive, Fielding era cât pe ce să se înece, însă cineva l-a adus din nou la bord.

Verificând încărcăturile, Fielding se pregătea să încerce din nou, când transportorul lovi iarăşi un banc de nisip. Şocul a aruncat peste bord una din încărcături, cu focosul

activat! Fielding a sărit imediat după ea, realizând că, dacă explodează, va scufunda transportorul sau cel puţin îi va preveni pe ChiComi.

Sub apă, Fielding a dibuit şi a dezamorsat la timp încărcătura. În timp ce-şi demonstra calităţile de înotător UDT, ţâşnind din apă la bordul transportorului, Fielding şi-a scrântit glezna, lovindu-se de fundul vasului.

În timp ce zăcea întins la bord, lui Fielding i s-a oferit ceva de băut şi a fost întrebat dacă mai vrea să continue acţiunea. Acceptând băutura, el a răspuns: „Nu, i-am promis nevesti-mii că n-o să-mi asum niciodată riscuri inutile”.

Mai târziu, Fielding a fost decorat atât cu Crucea Marinei SUA cât şi cu Crucea Britanică pentru Serviciu Deosebit. Ambele medalii i-au fost atribuite pentru acţiunile sale din cadrul comandoului.

Operaţiunea Peşte

Pe măsură ce războiul din Coreea continua, conflictul s-a împotmolit şi s-a transformat într-un război de uzură. O mare parte din dieta coreenilor era formată din peştii pe care-i pescuiau cu plasa din mare. Deoarece China se afla într-o epocă de foamete, nu putea trimite provizii soldaţilor ei din Coreea. Pescarii coreeni erau nevoiţi să întreţină atât soldaţii coreeni cât şi armata venită din nord.

Echipele UDT au primit ordin să înlăture sau să distrugă toate plasele de pescuit nord-coreene pe care le întâlneau în cale. În timp ce se deplasau de-a lungul coastei în timpul raidurilor de cercetare sau distrugere soldaţii UDT au reţinut toate poziţiile plaselor de pescuit, în cadrul Operaţiunii Peşte. Când era posibil, soldaţii intrau în apă şi distrugeau ori confiscau plasele. Acele plase capturate erau date pe urmă pescarilor sud-coreeni. Această misiune a reprezentat un alt aspect al unui război neobişnuit.

Sfârşitul războiului

Odată cu semnarea armistiţiului, la 27 iulie 1953, războiul din Coreea a luat sfârşit. Echipele UDT au participat la şaizeci şi una de debarcări de asalt, folosind unităţi mult mai reduse decât în timpul celui de-al doilea Război Mondial.

Demonstrându-şi abilitatea atât în apă cât şi pe uscat, soldaţii UDT au intrat într-o nouă formă de război, putându-se trezi în situaţia de a lupta pe uscat. Toate echipele au executat nenumărate misiuni pentru susţinerea forţelor Naţiunilor Unite în Coreea. Numai echipa UDT-1 a condus 125 de misiuni de recunoaştere, 12 raiduri de distrugere şi nenumărate operaţiuni speciale.

Anii cincizeci

După încheierea războiului din Coreea, formaţiunile UDT au revenit în Statele Unite şi şi-au văzut mai departe de antrenamentul şi de proiectele dinainte de război. La data de 8 februarie 1954 a avut loc o schimbare majoră în istoria Echipelor de Distrugere Subacvatică. La acea dată, toate echipele UDT au fost reorganizate, în aparenţă pentru a se evita confuzia cu alte unităţi similare din cel de-al doilea Război Mondial. Echipele UDT-1, 3 şi 5 de pe coasta de Vest au devenit 11 şi 12 şi respectiv UDT-13. În Virginia, pe coasta de Est, UDT-2 şi 4 au devenit UDT-21 şi respectiv 22.

După războiul din Coreea şi în urma reorganizării lor de către Marină, membrii UDT au pus în continuare la punct noile tipuri de misiuni care se iviseră în timpul conflictului coreean. Misiunea principală a lor rămânea cercetarea, însă câteva misiuni secundare noi au fost socotite acum drept o

latură nelipsită din repertoriul UDT. Aceste misiuni cuprindeau:

1. Distrugerea obstacolelor.
2. „Curăţirea” porturilor şi a canalelor navigabile.
3. Pătrunderea în golfuri, porturi sau pe cursul râurilor cu scopul atacării navelor ancorate, tăierii plaselor ori acţiunilor de distrugere.
4. Deminare.
5. Propagare de zvonuri.
6. Călăuzirea valurilor de asalt.
7. Acţionând drept salvatori pe timpul manevrelor militare.
8. Pătrunderi în teritoriu, în vederea cercetării şi/sau distrugerii.
9. Debarcarea, aprovizionarea sau evacuarea diversioniştilor, sabotorilor sau a gherilelor.
10. Îmbunătăţirea ori delimitarea culoarelor şi a porturilor.
11. Distrugerea în timpul retragerii a oricăror facilităţi de acostare.

Aceste misiuni secundare nu sunt cuprinse în nici un ordin anume şi fiecare dintre ele e considerată un motiv întemeiat pentru o operaţiune UDT. Pentru a asigura reuşita acţiunilor lor, soldaţii exersau încontinuu toate tehnicile necesare pentru oricare dintre ele.

În lunile de vară ale lui 1954, latura de cercetare a UDT a fost practicată prin exerciţii. Dat fiind că soldaţii UDT nu rezolvă aproape niciodată problemele prin metodele cele mai simple, o banală recunoaştere a unei plaje a fost făcută mult mai interesantă prin plasarea ei în apele reci ale portului Dutch şi insulei Kodiak din Alaska.

În februarie 1955 naţionaliştii chinezi au luat hotărârea strategică de a evacua trupele lor de pe insula Tachen, din largul apelor teritoriale ale Chinei. Dat fiind că Statele Unite erau obligate prin tratat să-i sprijine pe naţionaliştii chinezi, Flota a Şaptea SUA a fost detaşată la Tachen pentru a ajuta la evacuare.

Echipa UDT-11 a fost desemnată să traseze un culoar sigur pentru formaţiunea de transport amfibie, care era escortată de către Flota a Şaptea. După ce trupele naţionaliştilor au părăsit insula şi se aflau departe, în siguranţă, UDT a efectuat o dărâmare masivă pe insula Tachen. Fortificaţiile şi depozitele de muniţie au fost distruse, pentru a nu cădea în mâinile comuniştilor.

O misiune paşnică, însă mult mai dificilă, a fost întreprinsă de către UDT în acelaşi an, 1955. În zonele de nord ale Alaskăi şi Canadei, SUA construise sistemul de radiolocaţie pentru Descoperirea Ţintelor Aeriene la Mare Distanţă (linia DEW)*. **Echipele UD**T au executat cercetări şi intensive distrugeri subacvative, în apele extrem de reci ale Oceanului Arctic. Apa era atât de rece (-2°C) încât, dacă n-ar fi fost sărată, ar fi îngheţat bocnă.

În ape atât de reci un om supravieţuieşte doar câteva minute, după aceea cade în comă şi sucombă. Misiunea liniei DEW a oferit prilejul de a fi testate şi puse la punct noi costume de protecţie în apele foarte reci. A fost folosit costumul izolator, însă persista problema relativei sale fragilităţi. Dacă răsufla ori se crăpa cât de puţin, apa pătrundea rapid înăuntru, îmbibând lenjeria de corp a înotătorului şi expunându-l direct apei reci.

În operaţiunile efectuate la temperaturile scăzute din Arctica, a fost folosit pentru prima oară un nou costum. Acesta era format din burete cauciucat de 6,3 milimetri grosime şi la început era purtat sub costumul izolator, în locul obişnuitei lenjerii din lână. Dacă se „ciupea” costumul exterior, acest costum din burete cauciucat continua să-l izoleze pe înotător. Scafandrii UDT au descoperit rapid că acest costum din burete cauciucat poate fi purtat şi singur, ca un „costum ud”. Acesta nu absorbea decât o cantitate foarte mică de apă, care mai apoi era încălzită de căldura corporală a scafandrului. Acest nou model de costum subacvatic a devenit cel mai răspândit mijloc de protecţie în apele reci pentru toţi scafandrii din ziua de azi, atât militari cât şi civili.

* Distant Early Warning System (engl.).

Înotătorii UDT au însoţit primele submarine nucleare, când au călătorit pe sub gheaţa Arcticii. Locotenent-comandorul UDT Robert Terry a înotat o jumătate de kilometru sub calota de gheaţă a Oceanului Arctic. Terry a descris minunata culoare albastră, de diamant, a gheţii văzute de dedesubt.

Nu toate explorările arctice au decurs fără probleme pentru soldaţii UDT. Doi membri UDT înotau în voie, când au zărit nu departe un sat de eschimoşi. Gândindu-se să le facă eschimoşilor o vizită, înotătorii au ieşit din apă şi au început să alunece deasupra micilor sloiuri de gheaţă, pentru a se apropia de săteni. Până la linia DEW şi UDT, eschimoşul de rând nu mai văzuse un om înotând. În lumea eschimoşilor, să intri în apă fără caiac înseamnă să mori imediat din cauza apei glaciale.

Când au zărit cele două siluete negre, alunecând pe gheaţă cu labele lor mari, sătenii eschimoşi au reacţionat în maniera care li s-a părut cea mai normală. Cei doi înotători UDT s-au găsit într-o situaţie critică în momentul în care primele gloanţe sosite dinspre sat au început să muşte gheaţa din jurul celor două „foci” ciudate. Focile însă nu se purtau niciodată aşa cum au făcut-o cei doi înotători, care au început să ţopăie, dând din mâini şi ţipând.

Reducerile de efective ale Marinei pe timp de pace au subţiat rândurile echipelor UDT, la fel ca şi a celorlalte servicii. Echipa UDT-22 de pe Coasta de Est a fost desfiinţată în luna iunie 1956, datorită crizei de personal. Oamenii din UDT-22 au fost repartizaţi echipei UDT-21. Pe Coasta de Vest a avut loc acelaşi lucru, echipa UDT-13 fiind desfiinţată şi oamenii ei împărţiţi între echipele 11 şi 12-UDT.

Se prea poate ca unii ofiţeri superiori din Marină să fi fost de părere că echipele UDT şi-au încheiat menirea şi că ar trebui desfiinţate cu totul. Acţiunile de antrenament ale soldaţilor UDT au înlăturat însă asemenea gânduri. În noiembrie 1956 un detaşament mixt al echipelor 11 şi 12 a întreprins un atac asupra Canalului Panama. Cu toate că detaliile acestui atac sunt încă păstrate secrete, se ştie că

operaţiunea a fost condusă ca un atac împotriva canalului în sine, şi a fost considerată o reuşită.

Echipelor UDT le-a mers vestea că execută misiuni dificile prin metode neobişnuite, însă eficiente. În timpul exerciţiilor de antrenament, oamenii de la bordul navelor trebuiau să fie extrem de vigilenţi, atunci când se aflau prin preajmă membrii Echipelor de Distrugere Subacvatică. Câţiva înotători mai îndrăzneţi au încercat să se strecoare la bordul unui vas pe care-l fixaseră drept obiectiv, susţinând că fac parte din echipajul altui vas şi că ar vrea să facă un schimb de filme cu echipajul. Santinelele n-au înghiţit gogoaşa şi membrii UDT au fost nevoiţi să se îndepărteze.

Însă acelaşi schimb de santinele n-au luat în seamă grupul de marinari în uniforme jegoase de corvoadă, care au venit la bord cărând după ei nişte coşuri boţite de gunoi. O dată ajunşi sub punte, operatorii UDT au scos la iveală din „coşurile de gunoi" încărcăturile lor explozive, pregătindu-se să scufunde nava.

Găsindu-l pe căpitan dormind în cabina lui, oamenii din UDT au „împrumutat" niţel cheile sale. Folosindu-se de ele, diversioniştii au reuşit să descuie biroul în care erau ţinute cheile ofiţerului de trageri. Cu ajutorul acestora, au descuiat depozitele de pulbere şi de muniţii ale navei, montând încărcăturile lor cu explozie întârziată. Punând cheile la locurile lor, soldaţii UDT şi-au luat „paşapoartele" – coşurile de gunoi – şi, calmi, au părăsit nava.

Anunţat de către arbitrii exerciţiului că nava sa a fost „scufundată", căpitanul furios a ordonat o căutare imediată a încărcăturilor. Negăsind nici un explozibil, căpitanul i-a acuzat pe cei din UDT de înşelătorie şi a pretins să-şi dovedească „scufundarea". Diversioniştii au revenit pe nava-obiectiv şi, împrumutând cheile necesare, au deschis depozitele asigurate şi şi-au arătat „opera".

Astfel membrii UDT au pus la încercare sistemele de siguranţă ale multor nave şi baze navale. În majoritatea cazurilor, diversiunile lor au reuşit, însă rapoartele au rămas secrete până azi. În curând Marina a constatat că,

dacă există vreo lacună în sistemul de siguranţă, echipele UDT o vor dibui curând şi o vor exploata.

Alte acţiuni urmau să le dea de lucru membrilor UDT pe la sfârşitul anilor ’50. La fel ca şi în testele din trecut din atolul Bikini, soldaţii au fost puşi să cerceteze efectele distrugerilor provocate sub apă de explozii, în timpul testărilor bombei cu hidrogen. Alte încercări nucleare acvatice au folosit calităţile Echipelor de Distrugere Subacvatică, pentru evaluarea stricăciunilor. Pe la sfârşitul anului 1956 membrii echipei UDT-11 executau distrugeri în recifurile de corali din largul insulei Midway, pentru a înlesni accesul la insulă. În timp ce aceştia lucrau în apele calde ale Pacificului, alţi componenţi ai aceleiaşi echipe operau în apele glaciale ale Arcticii, ocupându-se de buna funcţionare a sistemului de radio-locaţie DEW.

Nu toate acţiunile UDT din anii ’50 au decurs la fel de paşnic ca nişte exerciţii de antrenament. Cu toate că nu avem acces la rapoartele despre eventualele lor operaţiuni, în vara anului 1958, în timpul crizei din Liban, formaţiunile UDT se aflau în stare de alarmă. Nici nu se sfârşise bine criza din Liban, că UDT a avut din nou de lucru pe coastele Chinei.

Naţionaliştii chinezi conduseseră acţiuni împotriva teritoriului chinez de pe câteva insule din largul Chinei comuniste. În 1958, comuniştii s-au apucat să bombardeze bazele naţionaliştilor chinezi de pe insulele Kinmen (Quemoy) şi Matsu. Statele Unite au luat imediat atitudine, trimiţând în zonă Flota a Şaptea. În timpul detaşării, în cadrul Flotei s-a aflat şi o formaţiune a UDT. Aceasta a executat cercetări ale plajelor şi recunoaşteri hidrografice, pentru cazul că ar fi fost necesară o evacuare rapidă a insulelor. Doar prezenţa Flotei a Şaptea i-a împiedicat pe comuniştii chinezi să captureze în acel an insulele Matsu şi Kinmen.

Alături de operaţiunile lor cu caracter militar, membrii UDT s-au ocupat în cursul anilor ’50 cu mai multe experimente ştiinţifice. Voluntari UDT au petrecut ceasuri lungi şi periculoase în camere presurizate, contribuind la

realizarea unor sisteme de respiraţie sub apă la adâncimi mari, a unor amestecuri de gaze. Tabelele de decompresiune cu amestec de gaze, din zilele noastre, se datorează în mare măsură acelor voluntari UDT.

În anii ’50 au avut loc poate cele mai neobişnuite experimente în care au fost implicaţi soldaţii UDT. Aceştia erau cunoscuţi ca fiind cei mai zdraveni soldaţi cu putinţă din Armata americană, cât şi cei mai în formă. Aceste calităţi asociate experienţei lor în domeniul subacvatic, i-au desemnat candidaţi pentru brigăzile „G” şi pentru testele de imponderabilitate ale noului program spaţial american.

Doisprezece membri UDT s-au prezentat la Johnsville, statul Pennsylvania, pentru o serie de teste înspăimântătoare, conduse de Personalul Medical al Aviaţiei. Oamenii au fost plasaţi în maşini centrifuge pentru a se determina rezistenţa lor la forţa gravitaţională. Cu recunoscutele lor capacităţi de rezistenţă la solicitările fizice şi mentale, soldaţii au fost folosiţi pentru a se afla un factor necunoscut. Omul putea rezista el oare la solicitările unei lansări, a stării de imponderabilitate şi a revenirii pe pământ?

Mai întâi, membrii UDT au intrat într-o centrifugă care simula echivalentul forţei de gravitaţie din momentul lansării în spaţiul extraterestru. După „lansare”, voluntarii au fost imediat scufundaţi într-un bazin de apă, pentru a simula imponderabilitatea. După 18 ore de „imponderabilitate”, au fost puşi înapoi în centrifugă pentru a verifica solicitarea la revenirea în atmosferă. Rezultatele au demonstrat că oamenii puteau face faţă solicitărilor legate de călătoria prin spaţiu, însă trebuia rezolvată cel puţin o nouă problemă. Optsprezece ore într-un bazin era prea mult pentru oamenii dinamici ai echipelor UDT. Erau plictisiţi de moarte!

Un alt test pentru cercetarea spaţială a avut loc la baza aeronavală de la Norfolk, statul Virginia, în cursul lunii aprilie 1959. Cinci voluntari UDT au fost testaţi pentru a se vedea reacţiile omului în perioade lungi de imponderabilitate. Oamenii au petrecut în timpul

experimentului 48 de ore sub apă fără întrerupere. Mâncarea le-a fost administrată prin furtunuri, testându-se cu ocazia asta şi o metodă de hrănire a astronauţilor de pe orbită. Voluntarilor li s-a pus la dispoziţie un televizor la care puteau privi din apă, şi material de citit „antiacvatic”, pentru trecerea mai uşoară a timpului. Soldaţii UDT au băgat de seamă că un ziar obişnuit poate fi citit sub apă, însă trebuie să ai grijă cum întorci foile.

După experimente, oamenii abia se puteau ţine pe picioare în afara apei. Însă în câteva ceasuri s-au refăcut complet. Voluntarii au contribuit astfel la stabilirea faptului că ore lungi de imponderabilitate pot fi suportate de corpul omenesc.

În urma acestui gen de experimente, primii oameni au putut ieşi în spaţiul extraterestru, cu şanse de a reveni în siguranţă pe Pământ.

Vietnam: primii ani

Când John F. Kennedy a depus jurământul de guvernare, în 1961, a devenit cel mai tânăr preşedinte din istoria Statelor Unite. Trecutul militar al preşedintelui Kennedy în Marină, ca şef al unei vedete torpiloare în timpul celui de-al doilea Război Mondial, era binecunoscut. Acest trecut era motivul pentru care Kennedy avea cunoştinţe de primă mână despre efectul pe care-l pot avea acţiunile grupurilor mici de oameni bine instruiţi, efect invers proporţional cu numărul lor.

Preşedintele Kennedy şi-a dat seama de necesitatea ca forţele SUA să poată duce cu succes atât un război de gherilă, cât şi un război convenţional, în această eră a armelor nucleare. În calitate de comandant suprem al

Armatei americane, Kennedy a ordonat tuturor armelor să-şi sporească aptitudinile pe tărâmul războiului neconvenţional. La începutul anului 1961, el a dat dispoziţie ca trupele americane să fie în stare să instruiască şi forţe străine pentru un război de gherilă.

Marina a început pregătirile în vederea îndeplinirii directivelor preşedintelui în cursul celei de-a doua jumătăţi a anului 1961. A fost grăbită proiectarea unor bărci cu pescaj scăzut, pentru operaţiuni în zone de ţărm. S-au făcut studii pentru stabilirea celei mai potrivite unităţi a Marinei într-un război de gherilă. S-a constatat cu uşurinţă că cea mai indicată unitate pentru o asemenea misiune rămânea UDT, însă misiunea principală a acesteia, cercetarea, era totuşi socotită ca fiind de neînlocuit.

De la începutul lunii martie, Comitetul pentru Activităţi Neconvenţionale a dezbătut câteva propuneri de a-i oferi Marinei o unitate specializată în războiul de gherilă şi în acelaşi timp de a-i lăsa pe membrii UDT să-şi vadă de sarcina lor primordială. Alături de alte propuneri, Comitetul a găsit necesară constituirea a două unităţi noi, câte una pentru fiecare Comandament al Operaţiunilor Amfibii, atât din Pacific cât şi din Atlantic.

Aceste noi unităţi aveau să devină epicentrul programului Marinei pentru războiul de gherilă. Pomenite iniţial sub numele de Echipe de Operaţiuni Speciale (SOT)*, **noile organizaţii aveau să fie ataşate echipelor UDT, pentru a li se camufla existenţa în ochii observatorilor externi.** Unităţile aveau să primească numele de cod SEAL (focă) un acronim simbolizând contopirea termenilor de *Sea* (mare), *air* (aer) şi *land* (uscat), indicând capacitatea lor de a acţiona în orice mediu. Fiecare unitate SEAL avea să fie compusă iniţial din 20–25 de ofiţeri şi 50–75 de soldaţi. Misiunea încredinţată unităţilor SEAL urma să fie compusă din trei părţi:

1. Sporirea capacităţii Marinei de a dezvolta operaţiuni specializate de gherilă-contragherilă, cuprinzând selectarea

* Special Operations Teams (engl.).

unor indivizi pregătiţi într-o multitudine de tehnici de luptă.

2. Stabilirea unui regulament de luptă.

3. Perfecţionarea unui echipament special auxiliar.

Aceste propuneri au devenit temelia pe care Biroul Şefului Operaţiunilor Navale (CNO) [**] **a construit planul Marinei de constituire în viitor a echipelor SEAL.**

Declanşarea crizei Berlinului la sfârşitul lui 1961 a frânat constituirea unor noi unităţi militare cu destinaţie specială. În vreme ce în Europa dădea din nou târcoale spectrul unei confruntări armate, s-a pus accent cu deosebire pe sporirea forţelor convenţionale de uscat.

Marina i-a îndemnat pe ofiţeri şi pe comandanţi să „sporească şi să diversifice actualele capacităţi de sprijin ale Marinei din cadrul Echipelor de Distrugere Subacvatică în ceea ce priveşte acţiunile de distrugere, sabotaj şi alte activităţi clandestine, pentru a completa capacitatea de luptă neconvenţională a Unităţilor de Călăuzire şi Cercetare ale Marinei” (conform scrisorii Şefului Operaţiunilor Navale – seria # 0087P43, 27 octombrie ’61).

La sfârşitul anului 1961, instrucţia pentru războiul de gherilă a personalului din Marină lipsea cu desăvârşire. În octombrie 1961, doar patru ofiţeri de Marină, dintre care doi făceau parte din echipa UDT-21, absolviseră sau urmau în acel moment cursurile de pregătire la centrul de Război Special al Armatei SUA. Mersul evenimentelor în Vietnamul de Sud avea să accelereze programul Marinei de instruire pentru războiul de gherilă.

Pe la sfârşitul lui septembrie, evoluţia către un guvern stabil în Vietnamul de Sud s-a împotmolit. Departamentul de Stat a estimat că numărul soldaţilor Viet Cong care acţionau în Vietnamul de Sud a sporit de la 7000 de oameni, la începutul lui 1961, la 17000 la sfârşitul lunii septembrie a aceluiaşi an. Infuziile tot mai mari de oameni şi provizii din Vietnamul de Nord permiteau soldaţilor Viet Cong să treacă din ce în ce mai mult la ofensivă. Multe din aceste provizii ajungeau în sud pe apă şi pătrundeau în

[**] Chief of Naval Operations (engl.).

Vietnamul de Sud prin Delta Mekongului şi prin zona specială Rung Sat.

Riposta administraţiei Kennedy a făcut să sporească capacitatea acţiunilor de război neconvenţional a forţelor USA. Răspunsul Marinei a fost accelerarea programului de pregătire pentru un război de gherilă. Urmau să fie puse pe picioare unităţile specializate, SEAL, alături de organizaţiile administrative necesare pentru susţinerea lor.

Vietnamezii simţeau şi ei nevoia unei unităţi navale care să aibă câteva din calităţile echipelor UDT americane. Când consilierii militari americani s-au pronunţat împotriva acestei idei, vietnamezii au apelat la naţionaliştii chinezi din Taiwan să-i instruiască. Naţionaliştii chinezi urmau un curs de instrucţie pe care îl puseseră la punct cu ajutorul membrilor UDT în anii ’50. În 1960, cursul a fost absolvit de către un singur ofiţer vietnamez, împreună cu şapte soldaţi.

Până în luna iulie a anului 1961, guvernul sud-vietnamez a instituit formaţiunea Lien Doc Nquoi Nhia (LDNN), ceea ce în traducere fidelă înseamnă „soldaţii care luptă în adâncul mării”. Echipa LDNN era compusă din patruzeci şi opt de ofiţeri şi soldaţi, cu sarcina de a înlătura obstacole subacvatice, de protejare a porturilor militare şi de întreprindere a unor operaţiuni speciale pe cursuri de apă.

Ultimele documente care atestau crearea echipelor SEAL au fost întocmite în ultimele luni ale lui 1961. Şeful Operaţiunilor Navale a emis o scrisoare în care se specifica mărimea şi modul de organizare a celor două unităţi SEAL, avute în vedere (scrisoarea CNO seria # 02158Plo, 13 noiembrie 1961).

Cele două formaţiuni SEAL urmau să fie compuse iniţial din câte şaizeci de oameni, zece ofiţeri şi cincizeci de soldaţi. Echipa 1 urma să fie staţionată la Baza Amfibie Navală (NAB) de la Coronado, lângă San Diego, şi să fie ataşată Comandamentului Operaţiunilor Amfibii (COA) din Pacific. Echipa 2 avea să aibă baza la NAB Little Creek, lângă Norfolk, statul Virginia, şi să fie ataşată COA din Atlantic.

Autorizaţia finală pentru echipele SEAL a venit din partea Şefului Operaţiunilor Navale, amiralul George W. Anderson Jr., în circulara fulger nr. 697P30, purtând data de 11 decembrie 1961. Documentul mai cuprindea destinaţiile echipelor SEAL, precum şi alte referiri privitoare la organizarea, comanda şi suportul lor logistic.

Pe data de 1 ianuarie 1961, Echipa SEAL-1 a fost brevetată prin ordin prezidenţial. O săptămână mai târziu şi Echipa SEAL-2 şi-a primit brevetul de la preşedintele Kennedy. Ambele echipe au fost desemnate „unităţi tactice” ale flotei navale, însărcinate cu executarea de operaţiuni speciale de luptă.

Locotenentul David Del Giudice a fost numit comandantul echipei SEAL-1 o dată cu brevetarea ei. Iniţial, personalul Echipei 1 era format din cinci ofiţeri şi cincizeci de soldaţi. Aceştia erau cu toţii voluntari din echipele UDT-11 şi 12.

Echipa SEAL-2 l-a primit la comandă pe locotenentul John F. Callahan jr. Voluntarii care au constituit primul lot al echipei 2 veniseră aproape toţi de la UDT-21. Echipa 2 a pornit cu un efectiv de zece ofiţeri şi cincizeci de soldaţi.

Dându-şi seama de posibilitatea creşterii în scurtă vreme a activităţii navale a Statelor Unite în Vietnam, comandantul flotei din Pacific a dat încă de la începutul anului 1962 dispoziţia de cercetare a coastelor sud-vietnameze. Vedeta *Cook* a fost trimisă pentru a cerceta plajele din vecinătatea localităţilor Quang Tri, Da Narg, Nha Trang, Vung Tousi şi Qui Nhon precum şi a golfului Cam Ranh.

Misiunea a început pe 4 ianuarie 1962, majoritatea recunoaşterilor fiind conduse de un detaşament UDT. Cercetarea configuraţiei ţărmului, a falezelor, obstacolelor submarine şi a nivelului mareelor în zonele avute în vedere a fost desăvârşită fără probleme până la 27 ianuarie. Astfel s-a încheiat prima operaţiune de campanie a membrilor Echipei de Distrugere Subacvatică în Vietnam.

În cursul primelor luni ale lui 1962, noul personal SEAL urma un program de instrucţie cu prioritate absolută.

Echipele SEAL trebuiau să poată trimite un detaşament în Asia de Sud-Est în opt până la zece săptămâni de la data brevetării. Doi ofiţeri din Echipa 1 au petrecut o parte din luna ianuarie şi februarie în Vietnamul de Sud. Misiunea ofiţerilor era aceea de a constata care sunt nevoile specifice ale sud-vietnamezilor şi cum le-ar putea SEAL satisface.

Ceilalţi soldaţi SEAL care se prezentaseră voluntari pentru a merge în Asia de Sud-Est urmau câteva cursuri ale Armatei, pentru a se pregăti de misiune. Instrucţia cuprindea tehnici ale unităţilor speciale, acţiuni de eschivare şi evadare, luptă în junglă, folosirea echipamentului neconvenţional de luptă şi executarea operaţiunilor în râuri şi cursuri mici de apă.

În luna martie, planurile de trimitere a detaşamentelor SEAL în Vietnam au fost desăvârşite. La 10 martie, doi instructori din Echipa 1 au ajuns la Saigon pentru o misiune de şase luni. Pe durata ei, cei doi instructori urmau să-i înveţe pe militarii sud-vietnamezi cum să organizeze operaţiuni maritime clandestine.

În cursul lunii aprilie 1962, prima din numeroasele Echipe Mobile de Instrucţie (MTT)* **SEAL au plecat către Vietnam. Echipa MTT 10**-62, pusă sub comanda locotenentului Philip Holtz, era formată din nouă soldaţi, iar misiunea ei era de a instrui o formaţiune vietnameză de Operaţiuni de Coastă, pregătind-o pentru misiuni de cercetare, sabotaj şi război de gherilă.

Scopul era ca absolvenţii vietnamezi ai cursului predat de SEAL să devină la rândul lor instructori, în cadrul unui curs de pregătire condus de ei înşişi. Instructorii vietnamezi aveau să reuşească să menţină noile plutoane vietnameze de comando, Biet Hai (plutoane de Comando din Forţa Joncii), în perfectă formă şi pregătire de luptă. Soldaţii SEAL din echipa MTT 10-62 urmau să activeze şi în calitate de consilieri ai formaţiunilor Biet Hai, în problemele de tactică, echipament şi modalităţi de acţiune. Până în octombrie, 62 de oameni au trecut prin cursul înspăimântător de

* Mobile Training Teams (engl.).

instrucţie al SEAL.

Echipa MTT 4-63 a schimbat MTT 10-62 în octombrie 1962. Echipa MTT 4-63 era constituită dintr-un ofiţer şi şapte oameni din SEAL. Echipa a doua a fost pusă sub controlul locotenentului Alan C. Routh din SEAL, Echipa 1.

Coordonându-şi programul de instrucţie cu cel al vietnamezilor, cu ajutorul locotenentului Ninh din marina vietnameză, membrii din MTT 4-63 au dus mai departe programul început de către cei dinaintea lor. Accentul se punea îndeosebi pe instruirea absolvenţilor vietnamezi ai ciclului anterior în tehnicile navigaţiei, în noi metode ale războiului de gherilă, ambuscada şi contraambuscada, şi operaţiuni de cercetare-diversiune.

Aceste detaşamente MTT şi instruirea pe care o practicau a trezit interesul nedorit al reporterilor de la Saigon. În numeroase gazete americane puteau fi citite articole de genul celui ce urmează:

> „O echipă de «oameni-broască» vietnamezi, soldaţi de comando instruiţi la cataramă de către americani, va fi gata să întreprindă misiuni subacvatice împotriva bazelor de coastă ale comuniştilor, după cum am aflat-o dintr-o sursă foarte bine informată. Opt instructori ai marinei americane (MTT 4-63), aflată în oraşul de coastă Da Nang, iniţiază circa 65 de «oameni-broască» vietnamezi în tehnici de distrugere subacvatică, înot pe distanţe mari şi lupta de comando. Ciclul de instrucţie de şaisprezece săptămâni va fi terminat în aproximativ două luni... Marinarii din flota Joncii, inclusiv «oamenii-broască», poartă tatuat pe piept motto-ul «SAT CONG», ceea ce înseamnă «ucideţi comuniştii». Se pare că fiecare prizonier care va fi capturat, va păţi la fel.”

Cu toate că citatul de mai sus e reprezentativ doar pentru cele care circulau în ziarele americane, ar fi interesant de ştiut ce părere ar fi avut reporterii dac-ar fi fost să afle că cei „opt instructori ai Marinei americane” erau membrii ai noii elite militare americane, asupra căreia se păstra un secret desăvârşit?

În vreme ce MTT desfăşura în Vietnam programul de instruire, alte detaşamente SEAL colaborau în Europa cu forţele NATO, în Norvegia, Grecia şi Turcia. Pe lângă faptul că soldaţii SEAL îşi puneau la punct propriile aptitudini, prin aceste operaţiuni se căuta să se vadă dacă soldaţii sunt în stare să-şi îndeplinească misiunea lor principală, de sabotaj maritim, precum şi instruirea personalului indigen.

În Norvegia, detaşamentul SEAL, compus din patru ofiţeri şi douăzeci de soldaţi, a petrecut cincisprezece zile la şcoala de Froskenenn („Oameni-broască”) de la Bergen. După instruirea din şcoală, soldaţii SEAL au luat parte la un exerciţiu mixt, în care trebuiau să pătrundă cale de 40 de kilometri în teritoriul inamic, pentru a da de o bază proprie. Pe timpul exerciţiului, membrii Gărzii Naţionale Maritime Norvegiene, susţinuţi de aparatele Aviaţiei Regale Norvegiene, jucau rolul „inamicului”. Soldaţii SEAL şi-au îndeplinit misiunea, şi norvegienii au rămas impresionaţi de calităţile acestei noi unităţi americane.

În Grecia, un detaşament SEAL format din doi ofiţeri şi cincisprezece soldaţi, a instruit nişte unităţi speciale greceşti în tehnicile de sabotaj maritim. Aceste tehnici cuprindeau şi folosirea unui aparat de respirat subacvatic cu circuit închis, metode de distrugere, folosirea armelor albe şi practicarea luptei corp-la-corp. Antrenamentul a fost condus de detaşamentul paraşutat în zonă, care ulterior a luat parte şi la atacul combinat al unui tanc petrolier, al unei centrale radio, al biroului unui şef de port şi al unui pod, toate acestea în zona portului Volos.

Detaşamentul SEAL din Turcia, format dintr-un ofiţer şi cinci soldaţi a condus o pătrundere subacvatică în liniile proprii a unei unităţi turceşti de gherilă. Strategii din Statele Unite considerau cunoştinţele şi experienţa acumulată de către soldaţi pe timpul acestor operaţiuni ca fiind deosebit de preţioase.

La sfârşitul primului an de existenţă a echipelor SEAL, au fost acumulate destule date referitoare la posibilele activităţi ale acestor formaţiuni, aşa că s-a considerat că misiunea lor ar putea deveni mai concretă. La sfârşitul lunii

decembrie 1962, contraamiralul Allen L. Reed, şeful Operaţiunilor Navale, a elaborat Publicaţia de Informare asupra Războiului Naval (NWIP)* **29**-1.

Misiunea principală a formaţiunilor SEAL era specificată în capitolul „Echipele SEAL şi metodele speciale de luptă navală”, şi era structurată pe şapte criterii. Dat fiind că textul integral al NWIP 29-1 este încă secret, misiunile SEAL erau pe scurt următoarele:

1. Punerea la punct a unor tehnici speciale de sabotaj, distrugere şi alte activităţi clandestine, executate în şi din cursuri secundare de apă, râuri şi canale. Mai cu seamă să fie în stare să distrugă vase inamice, amenajări portuare, poduri, viaducte şi alte instalaţii din zone maritime şi riverane. De asemenea, să protejeze liniile proprii de aprovizionare, instalaţiile şi alte bunuri din zonele maritime şi riverane, de atacuri similare.
2. De a infiltra sau recupera agenţi, luptători de gherilă, evadaţi sau refugiaţi.
3. De a conduce acţiuni de cercetare, supraveghere şi alte misiuni cu caracter informativ.
4. De a executa limitate acţiuni civice contrarevoluţionare, în general accidentale în operaţiuni de contragherilă. Aici intră ajutorul medical, activităţi elementare de inginerie civilă, folosirea şi întreţinerea ambarcaţiunilor şi educarea elementară a populaţiei indigene.
5. De a organiza, instrui, asista şi sfătui pe aliaţii SUA şi alte forţe militare şi paramilitare prietene în toate tehnicile pomenite mai sus.
6. De a elabora doctrine şi tactici pentru astfel de operaţiuni.
7. De a pune la punct echipament adecvat, inclusiv ambarcaţiuni speciale.

Acestea sunt principalele sarcini pe care SEAL le urmează şi astăzi. Din anul 1983, în sarcina SEAL a fost

* Naval Warfare Information Publication (engl.).

pusă şi responsabilitatea executării misiunilor de recunoaştere întreprinse odinioară de către soldaţii UDT.

Un detaşament MTT al SEAL, alcătuit din doi ofiţeri şi zece soldaţi ai Echipei 1, a fost cantonat la Da Nang din ianuarie şi până în decembrie 1963. Detaşamentul continua programul început mai devreme la Saigon, de instruire a personalului militar sud-vietnamez selectat. Vietnamezii au fost instruiţi pentru operaţiuni efectuate în ambarcaţiuni mici, sabotaj, tehnici de debarcare amfibie şi alte deprinderi. De acum, formaţiunile SEAL se stabiliseră în Vietnam, şi aveau să fie permanent prezente în Asia de Sud-Est până la retragerea SUA, în 1973.

În 1963, Echipa SEAL-1 şi-a concentrat eforturile atât asupra activităţii Echipelor Mobile de Instrucţie (MTT) în Vietnam, cât şi asupra modului în care putea susţine angajamentele americane din zonă. Echipa SEAL-2 şi-a asumat responsabilitatea pentru acţiunile SEAL din America Centrală şi de Sud, precum şi din Europa.

Soldaţii Echipei Mobile de Instrucţie format din detaşamentul SEAL-2 din Turcia şi-au continuat operaţiunile, încercând să pună pe picioare un program de acţiune şi de instruire de tip UDT/SEAL, care să fie în întregime condus de turci. În timpul acestei detaşări în Turcia, SEAL a suferit prima pierdere.

La 21 mai 1963, locotenentul Painter a fost dat dispărut şi presupus înecat în Bosfor, în urma unui accident de scufundare. În timpul accidentului, soldaţii turci practicau ascensiunea pe geamanduri plutitoare, sub supravegherea instructorilor americani. Locotenentul Painter a îmbrăcat un scafandru autonom pentru a observa soldaţii sub apă. După prima scufundare, Painter a revenit la suprafaţă, unde a fost văzut; s-a scufundat pentru a doua oară şi de atunci nu s-a mai ştiut nimic de el. Timp de câteva zile au fost întreprinse cercetări în zonă, însă trupul său n-a fost găsit.

Alte detaşamente SEAL au executat misiuni cu forţele italiene în timpul Operaţiunii „Primăvara” din Sardinia. La finele lui 1963 SEAL a luat parte şi la Operaţiunea „Stăpânul Mării” în Grecia şi Corsica. Pentru acţiunile

întreprinse alături de forţele greceşti, echipele SEAL au fost cantonate lângă Creta. În cursul unei faze a operaţiunilor, americanii au folosit o şalupă de pescuit, jucând rolul unor pescari greci, pentru a se strecura în zona obiectivului.

La sfârşitul anului 1963, numărul detaşamentelor SEAL şi al altor unităţi ale Marinei, implicate în operaţiuni de război neconvenţional în Asia de Sud-Est ori aiurea era în continuă creştere. S-a hotărât să se centralizeze controlul şi suportul administrativ pentru toate forţele Operaţiunilor Speciale Navale. La data de 10 octombrie 1963, au fost stabilite în flotele din Pacific şi Atlantic Grupele de Susţinere a Operaţiunilor Navale. Aceste grupe au preluat controlul administrativ al tuturor echipelor SEAL, UDT, unităţilor de desant şi al echipajelor de pe vedetele rapide. Ulterior, în timpul războiului din Vietnam, Grupele de Susţinere urmau să fie redenumite Grupuri Speciale de Operaţiuni Navale de Luptă 1 şi 2.

Şi echipele UDT au executat operaţiuni în Vietnam, la începutul anului 1963. Vasul blindat de patrulare *Weiss* urma să execute o recunoaştere a posibilelor zone de debarcare de-a lungul coastei din apropierea Capului Vung Tau, Qui Nhon, Da Nang şi Bac Liew. La 21 februarie, detaşamentul UDT Bravo-12, alături de o grupă a Batalionului 3 de Cercetare al Marinei, au început studierea ţărmului. Marinarii urmau să verifice zona de dincolo de limita mareei maxime, înspre junglă, în vreme ce soldaţii UDT aveau să cerceteze plaja şi apele.

La trei zile după începerea acţiunii, echipa de cercetare a Marinei a nimerit sub tirul lunetiştilor. Nu s-a înregistrat nici o victimă, şi nava *Weiss* şi-a continuat operaţiunile. Marinarii au nimerit din nou în foc, pe 12 martie, cu o unitate de aproximativ 15 soldaţi Viet Cong. Retrăgându-se din nou, fără victime, nava *Weiss* a fost rechemată cu tot cu personal înapoi la baza din Golful Subic, în Filipine, unde a ajuns fără alte incidente la 14 martie.

Pe 7 noiembrie 1963, preşedintele Kennedy a trimis un memoriu Şefului Operaţiunilor Navale, amiralul David McDonald, şi noului Secretar al Marinei, Paul H. Nitze. În

acest memoriu, ultimul către aceşti oameni – după cum avea să se dovedească ulterior – preşedintele Kennedy spunea:

> „Când am fost la Norfolk în 1962, am observat în mod special pe membrii echipelor SEAL. M-au impresionat atât ca indivizi, cât şi prin capacitatea lor de acţiune în grup. Dat fiind că armele trec tot mai mult pe tărâm nuclear şi misiunea voastră de luptă neconvenţională în cadrul unui război convenţional creşte, necesitatea operaţiunilor speciale în Marină şi în infanteria marină, va fi din ce în ce mai mare.”

În cursul anului 1964, echipele SEAL şi-au continuat antrenamentul de perfecţionare. Echipa 2 s-a antrenat cu scafandri autonomi şi tehnică submersibilă, în timp ce opera în largul Insulelor Virgine, lângă Saint Thomas. S-au întreprins programe intensive de înot, plonjare la mare adâncime, înot cu aparate tip circuit închis, topografie şi operaţiuni pe submarine. Au urmat exerciţiile de salt cu paraşuta, distrugeri, înot cu ajutorul Instalaţiei de Forţă (SPU)* şi pătrunderi în teritoriu.

Alte acţiuni au fost întreprinse alături de forţele greceşti şi turceşti. Şcoala UDT din Turcia şi-a instruit propriul ciclu UDT în 1964. În decembrie, echipa SEAL-2 din Puerto Rico a executat o misiune alături de UDT-22 şi de compania a doua de Cercetare a Marinei Americane. S-a pus accent pe cercetarea subacvatică şi pe metodele de lansare şi de recuperare a înotătorilor.

Echipa SEAL-2 a continuat instrucţia în Insulele Virgine pe durata lunilor de iarnă ale lui 1965, pregătind în acelaşi timp o echipă a Forţelor Speciale în tehnici care necesitau aparatul de respiraţie subacvatică. SEAL a colaborat şi cu o mică echipă de scafandri specializaţi în minări ai Marinei Regale Canadiene. Cele două grupuri de scufundători au făcut un schimb util de experienţă cu privire la costumul de scafandru şi la metodele de acţiune.

---

* Swimmer propulsion unit (engl.).

Un program mai elaborat a fost pus în practică alături de echipa Forţelor Speciale în zona golfurilor Salt şi West, la vest de Saint Thomas. Acest antrenament alături de Forţele Speciale avea să se dovedească foarte util mai curând decât şi-a închipuit SEAL.

La data de 30 aprilie, un mic detaşament al echipei SEAL-2 s-a prezentat la ordin la bordul navei americane *La Salle*, pentru o operaţiune în Republica Dominicană. Detaşamentul era alcătuit dintr-un ofiţer, locotenentul Doran, şi cinci soldaţi. La 16 mai, un al doilea detaşament a fost trimis la Santo Domingo pentru a executa o misiune de recunoaştere alături de membrii Grupului 7 al Forţelor Speciale. Recunoaşterea urma să fie făcută în zona Golfului Samona, la extremitatea de nord-est a Republicii Dominicane.

Detaşamentul SEAL era constituit din trei ofiţeri şi zece soldaţi, aflaţi cu toţii sub comanda locotenentului Kochey. Un trafic suspect de ambarcaţiuni mici a atras atenţia militarilor asupra zonei Golfului Samona. Se bănuia că rebelii s-ar putea să folosească peşterile din zona golfului drept ascunzători pentru arme şi muniţii. Întreaga ţară era socotită drept un punct fierbinte, şi soldaţii SEAL se puteau aştepta din clipă în clipă la o încleştare armată.

Dat fiind că o percheziţie făţişă executată de militari i-ar fi determinat pe rebeli să mute pur şi simplu tot armamentul, soldaţii au hotărât să efectueze căutările pe şest. Astfel, şi-au început recunoaşterea şi cercetarea peşterilor îmbrăcaţi în haine civile şi purtând undiţe. Pentru orice observator curios, membrii SEAL nu erau decât un grup de turişti ieşiţi la o partidă de pescuit.

De data aceasta pescarii s-au întors cu juvelnicul gol. Peşterile au fost scotocite temeinic, însă nu s-au găsit materiale de-ale rebelilor. Totuşi, membrii SEAL s-au trezit implicaţi de câteva ori în schimburi de focuri cu rebelii pe străzile capitalei, Santo Domingo. Nici un soldat n-a fost rănit şi ambele detaşamente au revenit la Little Creek pe 28 mai.

La sfârşitul lui 1965, întreaga echipă SEAL-2 a luat parte

la Operaţiunea „Crabul”, desfăşurată la Long Island, statul New-York. Soldaţii au colaborat şi cu italienii la aplicaţia „Aquile Bianca”, din Italia. În cursul acestei aplicaţii, americanii au conlucrat cu Escadrila a Şaptea Aeriană de Comando a italienilor, operând de pe submarinul U.S. *Sea Owl*. Atât italienii cât şi americanii au dobândit o mai mare experienţă în urma acestei acţiuni comune.

Vietnam: 1966

În cursul anului 1966, soldaţii comunişti vietnamezi (Viet Cong) începuseră să resimtă din ce în ce mai tare prezenţa formaţiunilor SEAL în Vietnam. În februarie, Echipa SEAL-l a aruncat în luptă, în Vietnam, Detaşamentul Golf, o formaţiune de avangardă formată din trei ofiţeri şi 15 soldaţi. Puşi sub comanda COMNAVFORV (Comandamentul Forţelor Navale din Vietnam) *, **soldaţii SEAL din Detaşamentul Golf urmau să execute acţiuni de** luptă în Zona Specială Rung Sat (ZSRS) **.

Zona Specială Rung Sat era de o deosebită importanţă strategică deoarece controla toate căile principale de acces pe apă către Saigon din Marea Chinei de Sud. Situată între râurile Lang Tau şi Soi Rap, ZSRS e o zonă mlăştinoasă de mangrove, de treizeci pe treizeci şi cinci de kilometri, cuprinzând mii de canale şerpuite şi cursuri mari de apă, şi găsindu-se pe latura de nord-est a Deltei Mekong-ului. Vasele care caută să ajungă la Saigon trebuie să treacă mai întâi prin Vung Tau, un oraş situat pe o peninsulă care iese în Marea Chinei de Sud, la Nord-Est de Rung Sat. Odată ce-au trecut de Vung Tau, navele urmează să navigheze pe

* Commander Naval Forces Vietnam (engl.).

** Rung Sat Special Zone (în original).

râul şerpuit cale de 75 km, înainte de a ajunge la Saigon.

Practic, ZSRS e o zonă neprimitoare pentru oricine pătrunde în ea. Teritoriul Rung Sat, care se întinde pe o suprafaţă de mai bine de o mie de kilometri pătraţi, cuprinde una dintre cele mai dificile zone ale Vietnamului. Vegetaţia de aici constă din plante tropicale de şes, în special mangrove – care formează o barieră de netrecut din rădăcini încolăcite – şi pâlcuri răzleţe de palmieri nipa. Pe o fâşie destul de lată de pe malurile fluviilor, vegetaţia creşte aproape de nivelul solului. În zone oarecum mai uscate existau „baldachine duble" formate din copaci care puteau ascunde activităţile de jos din faţa cercetărilor aeriene.

Fiind zonă de deltă fluvială, Rung Sat are o maree care se întinde cu o viteză de patru noduri*** **pe oră şi ridică nivelul apei cu circa doi metri şi jumătate. În urma refluxului rămâne un strat gros de mâl care uneori îi poate ajunge unui om rătăcit pe-acolo până la piept. Vegetaţia abundentă a mlaştinii de mangrove e căminul a numeroase mamifere, insecte şi reptile. Feline sălbatice, pitoni, crocodili şi şerpi** veninoşi şi-au găsit cu toatele adăpost în ZSRS. Pe lângă miliardele de ţânţari, o mulţime de păianjeni şi scorpioni imenşi şi lipitori, Rung Sat mai adăposteşte şi milioane de specii diferite de furnici mari şi lacome.

Denumită de către vietnamezi „Pădurea Asasinilor", zona Rung Sat a fost vreme de secole un port pentru piraţii din Asia de Sud-Est, pentru bandiţi şi contrabandişti. În 1964 zona devenise şi un port pentru soldaţii Viet Cong.

În anul 1966, pe lângă Rung Sat trăiau cam şaisprezece mii de civili. Existau puţine case izolate, şi majoritatea locuitorilor erau răspândiţi în nouă sate, care la rândul lor erau împărţite în douăzeci de cătune. Aproape toţi civilii trăiau fie din cultivarea orezului, fie din munci forestiere ori pescuitul în apele bogate ale regiunii.

În 1964 s-a calculat că aproximativ două sute de soldaţi Viet Cong s-au refugiat în Rung Sat. Alte forţe comuniste

*** Unitate de măsură a vitezei unei nave, a unor curenţi marini etc.; un *nod* e egal cu o milă marină pe oră, deci cu 1852 m/h. (n.t.).

din preajmă foloseau Rung Sat ca pe o zonă sigură în care să se poată odihni în urma operaţiunilor. Până în 1966 numărul adversarilor din Rung Sat a crescut îngrijorător. S-a estimat că la sfârşitul lui februarie, forţele inamicului din această zonă constau din unităţi de infanterie, genişti şi alte servicii auxiliare, inclusiv puncte sanitare de campanie. Unităţile Viet Cong din Rung Sat erau de asemenea dotate cu armament uşor, arme automate (inclusiv puştile mitralieră de calibrul 50 şi 51), mortiere şi puşti fără recul.

Detaşamentul Golf era staţionat la baza navală de la Nha Be, pe râul dintre Saigon şi Rung Sat. Din locul lor, de lângă colţul de Nord-Vest al Rung Sat-ului, soldaţii SEAL puteau întreprinde operaţiuni în zonă. Pe la sfârşitul lui martie şi începutul lui aprilie 1966, soldaţii SEAL din detaşamentul Golf au acţionat alături de înotători de luptă ai echipei UDT-11 şi de soldaţi ai Brigăzii de Infanterie Marină-5, în cadrul Operaţiunii Jackstay – debarcarea amfibie în Zona Specială Rung Sat.

Debarcările au început în zorii zilei de 26 martie cu o cercetare a ţărmului executată de către înotători din echipa UDT-11. Aceştia operau de pe vedeta *Weiss* şi au pus piciorul pe ţărm la ora 3.30. Zona verificată de către soldaţii UDT în vederea desantului, denumită Plaja Roşie, era situată la extremitatea sudică a peninsulei Long Thanh, acesta fiind punctul cel mai avansat al zonei Rung Sat, care pătrunde în Marea Chinei de Sud. După ce înotătorii UDT au declarat plaja şi ţărmul libere de mine şi alte obstacole, infanteriştii marini au început să debarce la ora 7.15.

Soldaţii SEAL din Detaşamentul Golf, alături de cercetaşii marini, au constituit 21 de echipe de către patru oameni, pentru a dibui mişcările soldaţilor Viet Cong. Micile grupuri au pătruns mai adânc în zonă decât restul unităţilor şi au plasat puncte de observaţie pentru a urmări activităţile vietnamezilor. Instalate în după-amiaza zilei de 26 martie, echipele de observaţie au făcut de gardă în tot cursul nopţii. În timpul nopţii câteva grupuri au raportat că soldaţii Viet Cong s-au apropiat atât de tare de locul în care se află ascunzătoarea lor, încât „puteau auzi respiraţia

vietnamezilor”.

A doua zi de dimineaţă grupurile au fost recuperate cu bărcile. Cu toate că în timpul serviciului de gardă nu trebuiau să se încleşteze cu inamicul, soldaţii SEAL şi marinarii au raportat că în cursul nopţii uciseseră patru vietnamezi. Aceşti soldaţi Viet Cong au fost primele victime ale inamicului din cadrul Operaţiunii Jackstay.

Operaţiunea Jackstay a luat sfârşit la 7 aprilie 1966, având drept rezultat faptul că vietnamezii au fost nevoiţi să-şi părăsească marile lor amplasamente din Rung Sat. În cursul acţiunilor au fost localizate mari bunkere şi fabrici de muniţie, astfel încât personalul SEAL ŞI UDT a avut de lucru, distrugând toate aceste amplasamente. Atacurile Viet Cong n-au provocat nici o victimă din rândul SEAL ori UDT. Rutina din activităţile soldaţilor Viet Cong care operau în zona Rung Sat a fost mereu subminată prin operaţiunea Jackstay. Se terminase cu inviolabilitatea soldaţilor Viet Cong în interiorul sanctuarului lor. Sosiseră formaţiunile SEAL, şi începuse o nouă eră în acţiunile de luptă amfibie.

În cursul primelor operaţiuni de campanie ale SEAL în Vietnam, soldaţii nu aveau mai deloc experienţă de luptă. Unităţi de foc formate din şapte sau mai mici, de trei oameni, executau misiuni în toate zonele din Rung Sat, trasând Zone de Operaţiuni şi elaborând Proceduri Standard de Acţiune. Desemnaţi iniţial pentru adunarea de informaţii şi patrulare de recunoaştere, soldaţii SEAL dispuneau de o mare libertate de mişcare pentru a-şi îndeplini misiunile. Consecinţa acestei situaţii a fost că metoda lor principală de luptă a devenit ambuscada. Cu toate că le lipsea experienţa, membrii SEAL erau foarte tehnici şi bine instruiţi şi, în plus, învăţau repede.

Absenţa acută de informaţii de primă mână a împotmolit acţiunile în timpul operaţiunii Jackstay. Soldaţii SEAL erau hotărâţi să nu mai lase să se repete o astfel de situaţie. În următoarele lor acţiuni, au strâns informaţii preţioase despre mişcările de trupe şi de materiale ale inamicului în zona Rung Sat. Valoarea echipelor SEAL în cadrul efortului din Vietnam a fost curând recunoscută de

comandamentul superior, şi Detaşamentul Golf a fost autorizat să-şi sporească rândurile.

În vara anului 1966, Detaşamentul Golf sporise la cinci ofiţeri şi douăzeci de soldaţi, împărţiţi în două plutoane operative şi un nucleu de comandă. Sfera de acţiune a SEAL s-a mărit de asemenea, cuprinzând acţiuni de hărţuire a inamicului, adunarea de informaţii şi paralizarea mişcărilor inamicului prin tactici de ambuscadă-contraambuscadă.

Patrulările erau dificile şi soldaţii SEAL învăţau şi perfecţionau mereu alte metode de acţiune pe teren. Locotenentul Bell a fost unul dintre ofiţerii SEAL repartizaţi Detaşamentului Golf în Vietnam şi a avut funcţia de ofiţer executiv. Între 13 iulie şi 26 octombrie, locotenentul Bell şi-a condus unitatea combatantă în mai bine de treizeci de acţiuni de luptă, şi asta în afara atribuţiunilor sale de ofiţer executiv al detaşamentului. Aceste acţiuni de luptă au cuprins patrulări, ambuscade şi supravegheri ale mişcărilor inamicului. La 7 august, unitatea de şoc a locotenentului Bell a surprins în ambuscadă un convoi de-al unităţilor Viet Cong compus dintr-o joncă şi două plute motorizate.

În cursul ambuscadei, locotenentul Bell şi oamenii săi trebuiau să se expună tirului inamic, stând în apă şi în mâl până la şold, pentru a avea câmp liber de tragere. Ambuscada a avut succes, soldându-se cu şapte morţi din rândul vietnamezilor şi nici o victimă SEAL. Au fost capturate şi câteva documente care conţineau informaţii valoroase. Această ambuscadă a fost una din multele întreprinse de Detaşamentul Golf în timpul sporirii operaţiunilor de la Rung Sat.

Intensificarea acţiunilor SEAL n-a decurs fără pierderi. La 19 august 1966, Echipa SEAL-1 a suferit prima pierdere în luptă. Sublocotenentul Billy W. Machen a fost ucis în timp ce făcea parte dintr-o patrulă formată din opt oameni într-o misiune, în interiorul ZSRS. Cu o zi înainte, la 18 august, patrula descoperise două clădiri ascunse în mlaştină şi conţinând o rezervă de 150 de tone de orez. Pierderea acestei rezerve a fost resimţită din plin de către trupele

Viet Cong care acţionau în Rung Sat.

Patrula se deplasa prin junglă în ziua de 19 august, în căutarea unor plute camuflate, a căror prezenţă fusese semnalată de către colaboraţionişti. Patrula a ajuns într-un luminiş şi s-a oprit brusc în clipa în care omul din frunte, sublocotenentul Machen a deschis focul asupra unui inamic nevăzut, declanşând o ambuscadă a soldaţilor Viet Cong înainte ca restul patrulei să fi pătruns în zona fatală. Datorită atât ordinelor locotenentului Truxell cât şi a şefului de echipă, sublocotenentul Moscone, patrula a reuşit să înfrângă tirul celor 30–40 de soldaţi Viet Cong, câţi se estimează că ar fi făcut parte din ambuscadă şi să recupereze trupul lui Machen. Sublocotenentul Moscone a cărat trupul camaradului său căzut cale de cinci sute de metri prin mocirla junglei, înainte ca patrula să poată fi recuperată. Lui Machen i-a fost acordată post-mortem Steaua de Argint pentru acţiunea sa îndrăzneaţă care a împiedicat alte pierderi de vieţi în rândul camarazilor săi din patrulă.

Re data de 7 octombrie, Echipa SEAL-1 a înregistrat cel mai mare număr de victime într-o singură acţiune. Un Transportor Amfibiu Mecanizat (TAM) a fost prins în ambuscadă pe râul Long Tau în clipa în care s-a întâlnit cu un grup de soldaţi Viet Cong care executau o traversare prin surprindere. Dat fiind că echipele SEAL şi alte unităţi ale Marinei făceau riscantă orice acţiune pe căile fluviale din Rung Sat, soldaţii Viet Cong nu traversau apa şi nu se deplasau pe suprafeţe descoperite decât cînd nu aveau încotro.

În ambuscadă, TAM-ul a nimerit sub tirul concentrat al unei mulţimi de soldaţi de pe ambele maluri. Vietnamezii trăgeau cu armament uşor, arme automate, mitraliere uşoare şi mortiere. Dacă transportorul n-ar fi fost reproiectat într-un vas de luptă, n-ar fi rezistat deloc sub tirul îndrăcit. Însă bordurile ambarcaţiunii fuseseră blindate şi li se ataşaseră arme. TAM-ul avea la bord un tun de 20 milimetri, două mitraliere calibrul 50, patru mitraliere calibrul 30 şi un mortier de 60 milimetri, pe lângă

armamentul personal al celor nouăsprezece soldaţi SEAL de la bord. Puntea întinsă a transportorului oferea soldaţilor o poziţie bună de luptă, însă îi făcea vulnerabili la atacuri de la înălţime. În timpul ambuscadei, s-a întâmplat inevitabilul. Un obuz de mortier inamic a lovit în plin porţiunea descoperită a ambarcaţiunii. Şaisprezece din cei nouăsprezece oameni de la bord au fost răniţi.

Locotenentul Truxell se afla şi el la bord când ambarcaţiunea a fost lovită. În pofida pericolului la care se expunea, Truxell a continuat să tragă cu arma sa, să distribuie muniţie şi să se îngrijească de răniţi în timpul ambuscadei. Marinarul Penn trăgea cu o mitralieră grea de calibrul 50, semănând un foc ucigător în poziţiile inamice din jur. Penn a fost scos din luptă în urma rănilor de la spate şi de la cap, provocate de obuzul de mortier care explodase în apropierea lui.

Un alt membru SEAL, sublocotenentul Pearson, trăgea de la cealaltă mitralieră de calibrul 50 de pe vas, în timpul ambuscadei. Cu toate rănile primite la cap şi de la braţul drept, de pe urma obuzului, Pearson a continuat să tragă, respingând inamicul cu tirul său susţinut.

Unui membru SEAL, sublocotenentului Churchill, i s-a acordat ulterior Steaua de Argint pentru acţiunile sale la bordul transportorului în timpul ambuscadei. Când soldaţii Viet Cong au deschis focul asupra ambarcaţiunii, sublocotenentul Churchill s-a postat imediat la o mitralieră calibru 30 şi a început să riposteze. Când mitraliera s-a blocat, Churchill s-a apucat febril să-şi dreagă arma. În această situaţie, obuzul inamicului a lovit puntea la circa doi metri de el.

Deşi era serios rănit şi doar semiconştient, Churchill a băgat de seamă că din sectorul mortierului de pe vas se ridică fum. Apropiindu-se pentru a vedea mai bine, Churchill a descoperit că o schijă încinsă de la obuzul explodat era pe cale să aprindă lăzile de lemn în care se găseau obuzele de 60 mm pentru mortierul de pe transportor. Dându-şi seama că în caz de explozie a muniţiei, vasul va fi distrus, Churchill acţionă pe loc. Fără să

ia în seamă durerea pricinuită de arsurile grave pe care i le provoca, Churchill a cules fragmentul încins şi l-a aruncat peste bord.

Sublocotenentul Churchill şi-a dat seama pe urmă că una din mitralierele calibrul 50 nu mai trăgea. Deplasându-se către amplasamentul armei, a observat că trăgătorul se prăvălise la podea, fără cunoştinţă. Cu toate că trebuia să se expună focului inamic pentru a ajunge la amplasament, Churchill s-a furişat până la locul unde zăcea întins mitraliorul, marinarul Penn. Împingându-l pe omul fără cunoştinţă de lângă armă, Churchill a încercat să mânuiască el mitraliera. Ofiţerul superior care se afla în preajmă s-a deplasat până la poziţia lui Churchill şi a preluat el această sarcină. Sublocotenentul Churchill s-a apucat apoi să îngrijească pe soldaţii SEAL grav răniţi din jurul său, expunându-se tirului inamic.

După ce ambuscada a luat sfârşit, rapoartele informative au indicat faptul că soldaţii SEAL uciseseră patruzeci de vietnamezi din formaţiunea de ambuscadă. Trei dintre militarii de la bordul transportorului, care au fost răniţi în ambuscadă – locotenentul Pechacek, sublocotenentul Henry şi sublocotenentul Penn – au fost retraşi din serviciul activ din pricina rănilor primite, care îi făceau inapţi pentru serviciul combatant.

La 3 şi 4 decembrie 1966, soldaţii SEAL din Detaşamentul Golf s-au oferit voluntari pentru a executa patrulări de recunoaştere, cu scopul susţinerii armatei americane în cursul Operaţiunii Charleston, din ZSRS. Folosind metode de obţinere a informaţiilor puse la punct de către SEAL, o patrulă formată din şase oameni a capturat un mare depozit de arme al soldaţilor Viet Cong. O puşcă fără recul de 57, două mitraliere de 7,92 mm din cel de-al doilea Război Mondial, două carabine U.S.M. 1, o puşcă mitralieră U.S.M. 341 şi circa 10000 de cartuşe diferite au fost descoperite în ascunzătoare. Puşca fără recul capturată cu această ocazie se află acum expusă în pavilionul rezervat războiului din Vietnam al Muzeului Marinei din Washington.

Informaţiile adunate de către SEAL au ajutat la călăuzirea unităţilor armatei către locurile în care se aflau alte depozite de arme şi provizii ale vietnamezilor. La 15 şi 16 decembrie, soldaţilor SEAL li s-a cerut să execute câteva patrulări în plus, în sprijinul Operaţiunii Charleston. La 21 decembrie, una dintre patrule a dat peste o mare tabără Viet Cong. Constatând că tabăra e utilizabilă, însă pustie, soldaţii au cerut prin radio să le fie adusă pe calea aerului o cantitate mare de explozibil. Folosind experienţa lor în materie de distrugere, soldaţii SEAL au spulberat tabăra vietnameză. În cursul Operaţiunii Charleston au fost adunate de către grupele SEAL o mulţime de documente ale inamicului şi alte date cu caracter informativ.

Cu toate că nu sunt semnificative pentru genul de informaţii culese, următoarele cifre arată rezultatele operaţiunilor întreprinse de SEAL în Vietnam în cursul anului 1966:

Soldaţi Viet Cong ucişi în acţiune 86
Soldaţi Viet Cong ucişi în acţiune (probabil) ... 15
Sampane* **distruse** 21
Jonci distruse 2
Adăposturi/ buncăre distruse 33
Orez capturat sau distrus ..... 260.800 kg.

S-au descoperit de asemenea şi numeroase documente, jurnale şi acte ale inamicului.

În afară de acţiunile din cadrul Detaşamentului Golf în Vietnam, restul plutoanelor echipei SEAL-1 executau acţiuni în Statele Unite, printre altele şi evaluarea operaţională a Sistemului de Recuperare Aeriană *Skyhook* („agăţare pe cer”).

În cadrul acţiunii Skyhook, un balon cu hidrogen înalţă în văzduh un cablu de care e agăţat un sistem de chingi. Un avion special echipat poate înhăţa cablul din zbor şi cu ajutorul unui scripete, îl poate trage la bord. La sol, un om încins cu harnaşamentul de la capătul cablului e înşfăcat,

* Bărci chinezeşti (n.t.).

săltat în aer şi adus la bordul avionului. În cursul evaluării, membri ai echipei SEAL-1 au executat mai multe „culegeri” pe viu a câte doi oameni, folosind sistemul Skyhook. Testele au fost efectuate atât pe timp de zi cât şi pe timp de noapte. A fost folosit un avion de tip S2F, zburând cu o viteză de 110 noduri.

Echipa SEAL-2 a avut şi ea de lucru în 1966, însă în Vietnam nu a acţionat. De la 25 februarie până la 1 martie, întregul efectiv al echipei SEAL-2 a luat parte la Operaţiunea Gâştele Albe. Aceasta reprezenta o acţiune de penetrare, executată împotriva Pazei de Coastă de la Capul Hatteras, statul Carolina de Nord. Soldaţii SEAL au fost împărţiţi în şapte grupuri de asalt, fiecăruia fiindu-i repartizat un obiectiv anume. Instrucţia a continuat în cursul anului 1966, alături de alte unităţi militare americane şi ale N.A.T.O.

În august, echipei SEAL-2 i-a fost încredinţată sarcina de a pregăti un detaşament operativ pentru servicii în Vietnam. Mai târziu în acelaşi an, membrilor echipei li s-a comunicat că aceasta va fi sporită ca efectiv şi va urma un nou plan organizatoric. Echipa urma să numere de acum zece plutoane operaţionale formate din câte doi ofiţeri şi doisprezece soldaţi fiecare.

Detaşamentul care urma să plece în Vietnam avea să fie alcătuit pentru început de două din vechile plutoane, însoţite de un ofiţer comandant. Cinci ofiţeri şi douăzeci de soldaţi urmau să constituie cele două plutoane ale detaşamentului. La 26 septembrie, unitatea desemnată pentru plecarea în Vietnam, cunoscută sub denumirea de Detaşamentul Alfa, a început un program intens de instrucţie în vederea detaşării în Asia de Sud-Est. Detaşamentul Alfa a ajuns la destinaţie la începutul anului 1967.

În cursul anului 1966 a avut loc în Vietnam o acţiune neobişnuită în care au fost implicate formaţiunile UDT. Un detaşament al echipei UDT-11 efectua o cercetare a ţărmului în Vietnamul de Sud. Acţionând de la bordul submarinului american *Perch*, soldaţii lucrau în sprijinul

Operaţiunii „Deckhouse III”. Misiunea UDT consta în cercetarea amănunţită a zonei de coastă de la nord de Qui Nhon. Zona era o bază de notorie rezistenţă a unităţilor Viet Cong, şi urmau să aibă loc debarcări care să-i învingă pe comuniştii vietnamezi. Ceea ce nu ştiau însă membrii UDT era faptul că vietnamezii prinseseră de veste despre iminenta vizită în zonă a submarinului *Perch*.

În noaptea de 20 august, o grupă UDT care cerceta zona a nimerit sub focul unei unităţi Viet Cong, care organizase o ambuscadă. Cu toate că tirul din poziţiile vietnamezilor nu era precis, grupul de înotători s-a rătăcit în învălmăşeală, încercând să se întoarcă la submarin. *Perch* a lansat o echipă de căutare a UDT, încercând să dea de urma înotătorilor dispăruţi.

În timp ce echipa de căutare se afla afară, cei rătăciţi au găsit drumul înapoi la submarin. Un grup format din trei membri UDT au ieşit cu o barcă pneumatică pentru a localiza echipa de căutare, după ce timpul acestora de întoarcere expirase. Asumându-şi un risc în mod conştient, locotenentul UDT din barcă a lansat o rachetă luminoasă de semnalizare în clipa în care barca se afla la jumătatea drumului dintre submarin şi ţărm. Imediat, cei căutaţi au fost auziţi strigând în direcţia bărcii, şi soldaţii Viet Cong au deschis focul. Submarinul *Perch*, care se apropiase între timp de ţărm, a deschis focul cu mitralierele sale de calibrul 50, pentru a acoperi retragerea tuturor soldaţilor UDT.

În ziua următoare, *Perch* a intrat din nou în schimburi de focuri cu unităţi inamice de pe ţărm. De astă dată trăgătorii de pe Perch au deschis focul cu toate armele de la bord, mitralierele de calibrul 50 şi tunul de 40 milimetri. Tirul susţinut de pe submarin a ajutat la înfrângerea vietnamezilor, care ţintuiseră locului pe ţărm o Unitate Republicană Vietnameză (ARVN)*. **Mai târziu, în aceeaşi după-amiază,** *Perch* a făcut din nou uz de întreg armamentul de pe bord pentru a-i reduce la tăcere pe soldaţii Viet Cong, care îi atacau pe soldaţii Republicii Vietnameze care încercau să efectueze o debarcare pe cont

* Army of the Republic of Vietnam (engl.).

propriu împotriva poziţiilor deţinute de comunişti.

Rezultatele acţiunilor submarinului *Perch* şi-au demonstrat eficienţa, fără să se fi înregistrat nici o victimă. Aceasta s-a dovedit a fi însă şi ultima acţiune efectuată la suprafaţă de către un submarin al Marinei Americane.

În cursul anului 1966 n-a fost ignorată nici capacitatea de luptă a echipelor UDT. UDT-11 a primit în cursul anului arme noi pentru a le înlocui pe cele depăşite, de care încă se mai foloseau. Automatele de 9 mm Smith & Wesson au luat locul revolverelor speciale S & W K-3P.38 din dotarea UDT. Echipa a primit de asemenea cincizeci de puşti calibrul 12, patru aruncătoare de grenade M-79 de 40 mm şi o sută de puşti M-16.

Vietnam: 1967

Echipa SEAL-1 a pornit la drum în 1967 cu 25 de ofiţeri şi 97 de soldaţi, împărţiţi în zece plutoane operative. Cele zece plutoane erau desemnate în ordine alfabetică, de la A la K. Litera I a fost omisă, pentru a nu se confunda cu cifra 1. Dat fiind că acţiunile Echipei SEAL-1 în Vietnam şi în Delta Mekongului sporeau vertiginos, în martie 1967 i s-a adăugat un al unsprezecelea pluton, purtând litera L. Tot în martie s-a mărit şi numărul membrilor unui pluton SEAL. Cele unsprezece plutoane aveau iniţial, câte doi ofiţeri, un şef de pluton cu secundul său şi zece soldaţi, iar în martie numărul lor, al soldaţilor, a crescut la doisprezece. Astfel, Echipa 1 număra acum 27 de ofiţeri şi 113 soldaţi.

Plutoanele au fost divizate mai departe în două grupe de câte şapte oameni, şase soldaţi şi un ofiţer. Mărimea grupelor s-a considerat a fi cea mai potrivită, având în vedere numeroasele operaţiuni clandestine pe care soldaţii

SEAL le efectuau în Vietnam.

Necesităţile tot mai stringente de personal SEAL au avut drept urmare o criză serioasă de oameni calificaţi, astfel încât s-a trecut la recrutarea absolvenţilor cursului de Distrugere Subacvatică, pentru formaţiunile SEAL. Ciclul ianuarie 1967 a fost primul care avea să fie recrutat. În luna septembrie, înrolarea continuă a absolvenţilor în SEAL ameninţa să lipsească formaţiunile UDT de tot personalul lor experimentat. Până la acea dată, o mare parte a fiecărui ciclu absolvent al cursului de Distrugere Subacvatică era luată în custodie şi instruită de către echipele SEAL.

Îndeletnicirea principală a oamenilor din Echipa SEAL-1 care se aflau pe teritoriu continental al Statelor Unite (CONUS) era instruirea noilor plutoane. Fiecare astfel de pluton a urmat o serie de exerciţii intensive, având în vedere eventualele misiuni viitoare din Vietnam. Exerciţiile cuprindeau tehnici de ambuscadă-contraambuscadă în luptele pe uscat, şi erau practicate pe cursul râului Alamo din sudul Californiei. Alte metode de instrucţie cuprindeau operaţiuni submarine executate în apropiere, pe coasta Oceanului Pacific.

S-au executat şi trageri cu toate categoriile de armament, pentru familiarizarea soldaţilor cu acestea. Printre armele folosite s-a numărat toată gama de automate M-16, pistoalele Smith & Wesson de 9 mm, puşti mitralieră de calibrul 30 şi 50 (M2HB, M1919A4 şi M60), aruncătoare de grenade M79 şi XM148 de 40 mm, puşca fără recul de 57 M18A1, mortierele M19 de 60 mm şi M29 de 81 mm şi pistoalele mitralieră M3A1 de calibrul 45 şi calibrul 9 Smith & Wesson M76. S-au efectuat sărituri cu paraşuta din avioane şi elicoptere atât pe timp de zi cât şi pe timp de noapte.

Operaţiuni extrem de obositoare erau acelea de transportare a plutoanelor în Vietnam pe calea aerului cu elicopterele. O atenţie deosebită s-a acordat implantării în teritoriu a soldaţilor, care coborau din elicopter pe frânghie, şi recuperarea lor cu ajutorul „velaturii McGuire” ori a „scării Jacob”.

„Velatura McGuire” fusese adoptată de la Forţele Speciale ale Armatei şi era compusă dintr-o serie de funii şi harnaşamente care erau ataşate de elicopter. Velatura era aruncată de pe ambele laturi ale elicopterului în timp ce acesta stătea suspendat în aer la o înălţime de 25 de metri sau mai mult. Fiecare soldat avea să se aşeze într-unul din cele trei harnaşamente care atârnau de fiecare funie şi să se asigure. Elicopterul urma apoi să-şi ia zborul, cu oamenii suspendaţi dedesubt. Când elicopterul ajungea într-o zonă sigură, ateriza şi echipa se suia la bord, după care îşi continua zborul.

„Scara Jacob” era un sistem mai simplu, însă mai puţin sigur. Soldaţii care urmau să fie scoşi din zonă, călcau într-un laţ făcut la capătul unei frânghii care atârna din elicopter; putea fi folosită şi o scară de frânghie cu trepte solide, astfel încât oamenii să poată călca pe ele şi să rămână agăţaţi de marginea scării. Călcând în laţ ori pe treaptă, formaţiunea SEAL putea fi urgent evacuată din zonă. Neajunsul „scării Jacob” consta în faptul că acest sistem nu putea fi lesne folosit când era vorba despre un soldat grav rănit sau fără cunoştinţă.

Plutoanele executau de asemenea şi exerciţii de comunicaţie. În afară de procedeele de mânuire a staţiei şi telefonului radio, soldaţii SEAL au fost familiarizaţi temeinic cu o diversitate de instalaţii de comunicare. Un accent deosebit s-a pus pe mânuirea staţiilor AN/PRC-25, AN/PRC-47 şi radiourile de mână Motorola, dat fiind că acestea erau principalele sisteme folosite în Vietnam de către trupele speciale.

Apoi a urmat pregătirea pentru toate felurile de capcane şi „articole surpriză”, folosirea explozibilor, tehnica de scufundare, vehicule de transport al înotătorilor şi echipament electronic de suprafaţă şi subacvatic (sondă sonoră, sonar manual, echipament acustic Burdette). Tot acum soldaţii SEAL au învăţat să mânuiască şi arme străine. O atenţie deosebită s-a acordat armelor pe care soldaţii le puteau întâlni în Vietnam, ca de exemplu, carabine SKS, automatul AK-47 şi variantele sale, precum şi

altele.

În cursul anului 1967, circa 20 la sută din soldaţii SEAL din CONUS* **urmau cursuri şi şcoli civile sau militare. Atât şcolile cât şi studenţii se alegeau cu intenţia de a-şi spori cunoştinţele operaţionale din cadrul unei echipe. Cursurile militare erau specializate pe cursuri de cercetare-diversiune, călăuzire şi luptă în condiţii de junglă. Cursurile civile cuprindeau armurăria, lăcătuşe**ria, mânuirea sistemelor de arme Stoner etc. Douăzeci şi nouă de soldaţi au urmat în 1967 cursuri de limbi străine. Printre limbile studiate se numărau franceza, thailandeza şi vietnameza.

La începutul lui 1967 Detaşamentul Golf executa operaţiuni intense în Zona Specială Rung Sat. Activităţile cuprindeau capturarea de prizonieri, operaţiuni de interceptare şi de scufundare şi patrule de recunoaştere. Primele traduceri ale documentelor capturate de către SEAL în cursul Operaţiunii Charleston le-au fost puse la îndemână în luna ianuarie. Documentele indicau faptul că soldaţii Viet Cong erau dependenţi de câteva fântâni cu apă proaspătă, situate în partea de sud a Zonei Rung Sat, lângă satul Thanh Thoi.

Cercetarea aeriană a zonei suspectate a dat la iveală numeroase poteci care duceau de la junglă până la poziţiile unora dintre fântâni. Pentru a pune capăt acestei surse preţioase de aprovizionare a soldaţilor vietnamezi, membrii SEAL au hotărât să distrugă fântânile sistematic.

La 12 ianuarie, grupele 9 şi 5, formate din câte şase oameni, au fost infiltrate cu elicopterul în zonă, lângă satul Thanh Thoi. Soldaţii SEAL plecaseră într-un raid de distrugere şi purtau cu ei mari cantităţi de explozibil. Cele două grupe au localizat şi distrus opt fântâni, fără incidente. Raidurile au fost considerate un succes deplin.

La vreo două luni după raidurile de distrugere a fântânilor, soldaţii SEAL au primit confirmarea succesului lor. Un consilier militar american se afla în satul Can Gio, din ZSRS, la circa patru kilometri depărtare de satul Thanh

* Partea continentală a Statelor Unite ale Americii.

Thoi. Consilierul i-a informat că unităţile Viet Cong din zonă erau nevoite să se deplaseze cale lungă, până în alte sate, spre a face rost de apă de băut. Nici că se putea mai bine, dat fiind că soldaţii Viet Cong care pătrundeau într-un sat străin puteau fi uşor recunoscuţi şi deveneau, astfel, vulnerabili.

Soldaţii SEAL şi-au dat seama că sursele de apă erau un obiectiv foarte important în cadrul operaţiunilor împotriva vietnamezilor comunişti. Astfel, fântânile de apă au fost considerate obiective majore ocazionale, însă ocaziile ivite n-au fost folosite întotdeauna. Un raport înaintat de către grupa 6 a Detaşamentului Golf ilustrează limpede această problemă.

În zilele de 4–5 mai 1967, grupa 6 se afla în patrulare în ZSRS. În timpul patrulării, grupa a dat peste treisprezece fântâni, câteva buncăre şi nişte capcane. Cu toate că buncărele au fost distruse, fântânile au fost lăsate neatinse, dat fiind că soldaţii SEAL le ştiau ca fiind foarte importante pentru populaţia civilă locală şi erau folosite de către fermierii din zonă (Raportul # 195).

La 20 ianuarie, soldaţii SEAL executau o misiune din cadrul Operaţiunii „Şeful Jocului”. Alături de alte unităţi ale Forţelor Speciale 116 de Control, SEAL susţinea o formaţiune a Armatei în executarea unei acţiuni de „pieptănare” a unei suprafeţe din ZSRS. Soldaţii SEAL foloseau un transportor amfibiu, înarmat, şi un altul, pentru deplasări de trupe, cu scopul de a zădărnici încercarea soldaţilor Viet Cong de a scăpa de pe o insulă a fluviului în timp ce unitatea armatei pieptăna zona.

În timp ce transportorul amfibiu se apropia de un sat, forţe ascunse ale vietnamezilor au declanşat o ambuscadă împotriva ambarcaţiunii. Foc concentrat de arme automate combinat cu rachete antitanc B-40, au pătruns în corpul transportorului. Cu toate că au fost răniţi trei soldaţi SEAL iar un ofiţer al armatei a fost ucis, s-a făcut faţă atacului inamic. Soldaţii de la bord au deschis un foc intens, folosind toate armele din dotare, precum şi mitralierele montate pe ambarcaţiune. Obţinând superioritatea focului, membrii

SEAL i-au înfrânt şi i-au îndepărtat pe soldaţii Viet Cong participanţi la ambuscadă.

Întreaga operaţiune a fost socotită ulterior un succes total de către comandantul armatei americane. În timpul acţiunii au fost ucişi patru soldaţi vietnamezi şi s-au capturat mari cantităţi de alimente, muniţie, explozibili, îmbrăcăminte şi documente. Toate unităţile care au luat parte la operaţiune, şi fiecare membru SEAL în parte, au primit câte o scrisoare de recunoştinţă din partea comandantului armatei.

În cursul lunii aprilie, în timp ce cooperau din nou cu alte unităţi în cadrul unei operaţiuni mixte, transportorul amfibiu al membrilor SEAL a nimerit din nou în foc. În timp ce trecea râul Vam Sat, a fost atacat cu un tir intens venind din buncărele Viet Cong camuflate de-a lungul ţărmurilor. La bordul vasului se aflau grupele 3 şi 4 ale plutonului K, alături de câţiva marinari sud-vietnamezi care urmau un program de pregătire de luptă. În cursul schimbului de focuri, soldaţii SEAL ţineau piept soldaţilor Viet Cong din adăposturi, când deodată a avut loc o explozie drept deasupra vasului.

Explozia aeriană a fost considerată mai târziu ca provenind de la un obuz greu de mortier, cu un focos scurt. Explozia sa şi schijele au provocat pierderi serioase pe vas. Doisprezece soldaţi SEAL au fost răniţi şi doi ucişi pe loc de suflul exploziei. Au fost răniţi de asemenea şi doi membri vietnamezi ai echipajului de la bord; unul dintre soldaţii SEAL a murit mai târziu, de pe urma rănilor.

În ciuda numărului mare de victime, transportorul a reuşit să-şi croiască drum luptând şi să iasă din ambuscadă. A trecut rapid într-o zonă din care răniţii puteau fi evacuaţi cu elicopterul. Având la bord echipajul strict necesar, vasul a reuşit să revină cu forţe proprii la baza SEAL de la Nha Be.

Majoritatea soldaţilor SEAL aflaţi la bord în timpul atacului nu sosiseră în zonă decât de trei zile, plutonul K fiind sosit în Vietnam pe 4 aprilie. Au fost ucişi în acţiune locotenentul SEAL D. Mann, soldatul Boston şi transmisionistul Neal. Câţiva dintre răniţii SEAL au fost

trimişi în Statele Unite pentru spitalizare. După ieşirea din spital, majoritatea foştilor răniţi s-au reînrolat şi au cerut să fie trimişi imediat pentru serviciul militar în Vietnam.

Din acţiunile menţionate anterior, membrii SEAL au tras concluzia că pentru acţiunile de susţinere nu trebuie să folosească ambarcaţiuni mari. Transportoarele SEAL şi alte vase urmau să fie folosite în primul rând pentru infiltrări şi recuperări, comunicaţii şi ajutor logistic. Folosindu-i pe soldaţii SEAL pentru misiuni obişnuite, chiar dacă acestea aveau oarecare importanţă şi erau prin natura lor agresive, nu se obţinea decât un număr ridicat de victime în rândul puţinilor membri SEAL.

În timpul acţiunilor, soldaţii căutau în continuu noi metode de folosire a ambarcaţiunilor din dotare. O astfel de inovaţie a fost şi noua tehnică de infiltrare practicată de Detaşamentul Golf în cursul lunii martie. Pe 19–20 martie, grupa 9 a fost strecurată în Rung Sat pentru a executa o acţiune de ambuscadă ori captură pe timp de noapte. Toată săptămâna, soldaţii SEAL au folosit pentru infiltrări vedete de patrulare. Acestea pluteau cât se putea de aproape de ţărm, cu motoarele mergând cu 1500 turaţii pe minut. Soldaţii urmau să sară de la pupa navei, înotând pe urmă către ţărm. Vedetele de patrulare nu-şi schimbau nici viteza, nici direcţia, astfel încât zgomotul motoarelor acoperea orice zgomot pe care l-ar fi putut face oamenii.

Soldaţii SEAL plecau în operaţiunile de ambuscadă-captură, foarte uşor echipaţi. Nu se purta nici un fel de îmbrăcăminte ţesută, care să împiedice înotul. Din acelaşi motiv, în patrulare nu era luată nici staţia radio. Militarii îşi luau doar armele, două încărcătoare pline, o rachetă de semnalizare şi o lanternă cu lentilă roşie. Cu toate că Grupul 9 a infiltrat soldaţi în trei locuri de-a lungul malului râului Soi Rap, vânătorii n-au avut noroc în acea noapte şi echipa s-a întors cu mâna goală.

În luna aprilie a sosit un nou pluton SEAL pentru a îngroşa rândurile echipelor speciale din Zona de Siguranţă Rung Sat. Detaşamentul Golf era compus acum din trei plutoane ale Echipei SEAL-1, cu un efectiv de şapte ofiţeri şi

treizeci de soldaţi.

Sporirea numărului de experţi SEAL a făcut posibil un nou tip de acţiune. De la 3 la 10 aprilie, Detaşamentul Golf a experimentat în Rung Sat o operaţiune de pândă, cu o perioadă mai lungă de staţionare. Supravegherea continuă a unor anumite canale era necesară comandamentului superior pentru a organiza sabotarea în vreun fel a eforturilor de aprovizionare a unităţilor Viet Cong. Aşa se face că unul din plutoanele SEAL a instalat câteva posturi de pândă cu schimburi la intervale de câte patru zile. Trei dintre aceste posturi erau pregătite pentru o perioadă şi mai lungă, şapte zile fără schimb. Punctul de maximă importanţă militară al acestor operaţiuni a fost constatarea faptului că soldaţii SEAL puteau executa misiuni de recunoaştere pe perioade lungi de timp. Soldaţii puteau completa o poziţie fără sprijin din exterior, care le-ar fi putut divulga ascunzătoarea.

Posturile amplasate pe o perioadă mai lungă de timp nu au fost folosite doar ca posturi de pândă. În cursul lunilor aprilie, mai şi iunie au fost întreprinse şi operaţiuni de ambuscadă. Câteodată soldaţii SEAL trebuiau să aştepte chiar şi patru zile în jungla înţesată de reptile şi insecte, până să-şi îndeplinească misiunea cu succes. În timp ce culegeau noi date, soldaţii se găseau adesea la foarte mică distanţă de inamic. Uneori doar câţiva metri îi despărţeau de soldaţii Viet Cong. Vietnamezii puteau vorbi încet între ei, fără a le trece prin cap că la doi paşi se află soldaţi americani.

Dacă un post de pândă al SEAL era vreodată descoperit de către o unitate mai mare de-a inamicului, era aproape imposibil ca de afară să poată sosi la timp vreun ajutor pentru a fi salvaţi. Cu toate că membrii SEAL erau extrem de capabili, nu erau şi ei decât nişte oameni, supuşi greşelii.

În cursul unei ambuscade soldaţii SEAL au aşteptat ore întregi în linişte, pândind ca o unitate inamică să folosească râul din apropiere. Tocmai când se apropia un sampan, unul dintre soldaţi tuşi. Ambarcaţiunea vietnameză a întors

rapid şi s-a făcut nevăzută. Dacă sampanul ar fi fost barca din frunte a unui convoi Viet Cong înarmat, povestea s-ar fi putut sfârşi pentru americani mult mai rău decât printr-o simplă dezamăgire.

În cursul unei operaţiuni, o grupă SEAL sub comanda locotenentului Michael Troy lucra în inima teritoriului ocupat de inamic. Locotenentul Troy, câştigător la Olimpiada din 1960 a medaliei de aur la 200 de metri fluture, îşi conducea oamenii într-o misiune de ambuscadă. Mai înainte ca soldaţii să apuce să declanşeze ambuscada, o mare unitate de vreo şaizeci de soldaţi Viet Cong se apropia de locul în care se aflau, pe malul apei.

Americanii s-au pus rapid la adăpost în apele întunecate ale râului. Ţinând expuse la suprafaţa apei doar feţele lor vopsite pentru camuflaj, membrii SEAL au aşteptat nemişcaţi timp de douăsprezece ore, până când vietnamezii au plecat din zonă. Soldaţii Viet Cong cercetaseră zona în căutarea americanilor pe care-i bănuiau că se află acolo, însă n-au aflat nimic. Locotenentul Troy îşi amintea ulterior: „Un vietnamez a venit atât de aproape de mine, încât aş fi putut întinde mâna să-l ating”. Zona în care acţionau era o porţiune de junglă deasă până la buza apei, cu vizibilitatea pe timp de zi redusă la patru metri. Noaptea, când a avut loc incidentul, nu exista efectiv nici un fel de vizibilitate.

Numărul operaţiunilor întreprinse de către SEAL în cursul lunii iunie a scăzut datorită apropierii sezonului musonic. În acest timp au fost experimentate şi puse la punct noi tehnici de infiltrare şi recuperare cu ajutorul vedetelor rapide de patrulare. Soldaţii SEAL au folosit cu succes vedetele, dat fiind că preferau silenţiozitatea, viteza şi puterea de foc a acestor vase.

În cursul ultimei săptămâni a lunii iunie, Amiralul Veth a ţinut o şedinţă pe teme SEAL. Aici urma să se stabilească cine va putea folosi cel mai bine capacităţile formaţiunilor SEAL. S-a hotărât de comun acord că operaţiunile lor în Zona Specială Rung Sat erau foarte valoroase şi trebuiau să continue neîntrerupt. S-a avut în vedere şi ideea combinării

aptitudinilor SEAL cu cele ale Forţei Riverane Mobile (CTF-117), în urma căreia ar fi rezultat o unitate de luptă redutabilă care putea fi folosită împotriva unităţilor Viet Cong şi în alte zone din Vietnam.

În prima săptămână din iulie, membrii SEAL au acţionat cu forţe combinate în ceea ce s-a dovedit a fi o operaţiune de mare succes. Plutoanele J şi K ale Detaşamentului Golf şi-au unit forţele cu unităţi de desant ale Aviaţiei de pe distrugătorul american *Brush* şi vedeta pazei de coastă *Point White* şi au pornit Operaţiunea Shallow Draft (Banc de nisip) 11-A, la data de 2 iulie. Obiectivul lor era o fortăreaţă Viet Cong din Zona Secretă Hon Heo, la nord-est de Nha Trang, în perimetrul Corpului II. În fortăreaţă se presupunea că se află câţiva conducători ai infrastructurii unităţilor Viet Cong din zonă şi soldaţii SEAL aveau de gând să-i răpească.

Raidul a fost lansat de pe nava americană *Brush* şi a reprezentat folosirea pentru întâia oară a unui distrugător într-o misiune de luptă a Echipei-1 SEAL. Pe lângă faptul că acţiona ca rampă de lansare a incursiunii, nava a rămas pe poziţie timp de trei zile, pentru a fi asigurată legătura radio. *Brush* a lansat de asemenea 162 de lovituri cu proiectile de 12,5 cm, pentru a susţine acţiunea soldaţilor SEAL.

Aceştia s-au apropiat de mal în bărci pneumatice. Înotătorii-cercetaşi au intrat apoi în apă, pentru o verificare a zonei. Odată verificarea efectuată, şi ţărmul găsit în regulă, cercetaşii au lansat semnalul către bărci. Grupul s-a deplasat în interior către primul punct de adunare şi s-a oprit pentru a stabili legătura radio cu navele *Brush* şi *Point White*. Pe urmă s-a îndreptat către apus, la dealul Nui Binh Whon. Urcând dealul, soldaţii au stabilit un post de observaţie şi s-au încartiruit pentru noapte.

În ziua următoare, grupul a ţinut încontinuu sub observaţie zona Lacurilor Gemene. Înainte de căderea nopţii, patrula de răpitori s-a apropiat de ţintă. Ceva mai târziu, un grup de patru soldaţi Viet Cong a fost văzut părăsind adăpostul copacilor şi îndreptându-se către o fântână pe care soldaţii SEAL o ţineau sub observaţie. Patrula de răpitori a fost deconspirată şi s-a dat alarma pe

nava *Brush*. Nava stătea pregătită de tragere, aşteptând semnalul de deschidere a focului.

Cei patru vietnamezi, doi bărbaţi şi două femei, s-au apropiat de fântână şi au fost întâmpinaţi amical de către translatorul echipei de răpire. Vietnamezii au rupt-o la fugă, dar au fost opriţi de către americani. În timpul goanei, una dintre femei a fost ucisă cu un foc de armă. Unul din bărbaţi s-a ales cu o rană, însă nu s-a socotit a fi ceva grav.

De la baza Phan Tiet au fost chemate elicoptere de recuperare şi vedete înarmate. Tirul de artilerie de pe nava *Brush* a răscolit pădurea în apropierea soldaţilor SEAL. Primul proiectil a explodat la patru minute de la captură. Soldaţii au fost recuperaţi cu elicopterul, laolaltă cu prizonierii lor, fără probleme.

Femeia ucisă s-a dovedit a fi fost şefa unei organizaţii feminine Viet Cong. Cei doi prizonieri bărbaţi erau şefi de celule Viet Cong. Asupra prizonierilor s-au găsit documente care conţineau informaţii valoroase, printre altele aflându-se şi o listă cu toţi membrii de celule Viet Cong.

Rezultatele operaţiunii au fost considerate extrem de folositoare. S-a sugerat ca pe viitor să se întreprindă mai des astfel de acţiuni. Cheia succesului acestei operaţiuni a fost, după spusele membrilor SEAL, aflarea de informaţii exacte asupra obiectivului, precum şi sprijinul eficient acordat în urma semnalelor radio.

Cu toate că această operaţiune mixtă a reprezentat cel mai mare succes înregistrat de către SEAL în luna iulie, restul Detaşamentului Golf a întreprins de asemenea acţiuni împotriva inamicului. În descurs de două săptămâni din iulie, plutonul K a executat câteva ambuscade în ZSRS. K a dat piept de câteva ori cu inamicul, ucigând trei soldaţi vietnamezi şi capturând o serie de documente. Alte grupuri SEAL din cadrul Detaşamentului Golf, aflate în misiuni de patrulare sau recunoaştere în ZSRS s-au confruntat de nouă ori direct cu inamicul în cursul lunii iulie.

În primele săptămâni de august, Detaşamentul Golf a fixat membrilor săi SEAL noi sarcini. Brigada 199 a Armatei executa operaţiuni în Rung Sat, cu soldaţii SEAL acţionând

pe post de călăuze şi unităţi de cercetaşi. În august, trupele SEAL încă mai executau în Rung Sat misiuni de ambuscadă, prelungite pe durata a 48 de ore. În cursul uneia din aceste ambuscade, plutonul E a înhăţat un curier Viet Cong care avea asupra lui cinci kilograme cu cele mai preţioase documente capturate până la acea dată în ZSRS.

În cursul lunilor septembrie şi octombrie, vremea a continuat să se îmbunătăţească, pe măsură ce anotimpul musonic se apropia de sfârşit. Pentru a profita de timpul favorabil, a fost sporit numărul de patrulări şi ambuscade executate de către unităţi ale Detaşamentului Golf. La 21 septembrie a avut loc o ambuscadă care s-a dovedit foarte utilă.

Plutonul A a prins cu succes în ambuscadă o formaţiune de genişti Viet Cong, mai înainte ca aceştia să apuce să-şi plaseze minele. Geniştii aveau de gând să mineze râul Lonj Tau cu o serie de mine cu telecomandă. În ambuscadă au fost ucişi sau răniţi şapte vietnamezi, şi s-a capturat o cantitate mare de material de minare.

În lunile septembrie şi octombrie pentru operaţiunile SEAL din ZSRS au fost introduse balenierele rapide *Boston*. Aceste vase aveau sarcina de a salva urgent sampanele vietnameze avariate, înainte ca acestea să apuce să se scufunde. Folosind această tactică, s-a mărit numărul de informaţii capturate de către SEAL în cursul ambuscadelor. Balenierele *Boston* s-au dovedit a fi atât de eficiente şi practice, încât echipele SEAL le folosesc şi astăzi.

Cu vremea din ce în ce mai prielnică în lunile noiembrie şi decembrie, Detaşamentul Golf a pus accent mai mare pe acţiunile de ambuscadă decât pe patrulări. Cu această tactică la care se adăugau noile tehnici şi echipamente, soldaţii SEAL au pus mâna pe cantităţi din ce în ce mai mari de informaţii. Opt ambuscade au fost efectuate cu succes în cursul lunilor noiembrie şi decembrie.

La 9 decembrie, plutonul B a înlocuit plutonul E în cadrul Detaşamentului Golf. Dat fiind că serviciul pe care îl executau îi ţinea pe soldaţi într-o stare de încordare permanentă, plutoanele SEAL executau câte un tur de

serviciu de şase luni. Şi totuşi numărul mic de plutoane SEAL aflate la dispoziţie avea ca urmare faptul că un pluton înlocuit pleca la alt detaşament, pentru a înlocui la rândul său un pluton de acolo. În Marină, această operaţiune se numeşte rotaţia „babord-tribord”.

În ziua de 23 decembrie, plutonul B a fost luat sub un tir intens al inamicului în timp ce patrula în zona cartierului general al regimentului T-10 Viet Cong. În timpul schimbului de focuri, cercetaşul din frunte, sergentul F.G. Antone, a fost ucis, împreună cu o călăuză nord-vietnameză. Tot atunci au fost răniţi şi trei puşcaşi SEAL. În pofida victimelor, soldaţii SEAL au făcut faţă îndeajuns focului inamic pentru a efectua o recuperare cu elicopterul. Mai târziu s-a constatat că plutonul păşise în perimetrul exterior al unei baze militare Viet Cong.

Acţiunile Detaşamentului Golf în ZSRS au fost socotite foarte eficiente pe ansamblul anului 1967. Operaţiunile de patrulare şi ambuscadă au exercitat o considerabilă presiune psihologică asupra unităţilor Viet Cong care operau în Zona Specială Rung Sat. Vietnamezii comunişti nu puteau fi siguri când sau unde în ZSRS o linie de ţărm presupusă sigură avea să erupă brusc într-o ambuscadă devastatoare. „Oamenii cu feţe verzi”, cum îi numiseră vietnamezii pe soldaţii SEAL, se puteau oricând ivi din pământ, din iarbă verde şi puteau lichida oameni. În urma acestei situaţii, un număr tot mai mare de dezertori Viet Cong a intrat în lagărul de la Chien Hoi.

Nu toate acţiunile Detaşamentului Golf urmăreau să vâre groaza în inimile poporului vietnamez. Membri ai echipelor SEAL au organizat în Statele Unite un program de colectare de îmbrăcăminte şi alte articole necesare pentru a fi trimise în satele situate în zonele de luptă. Un ofiţer SEAL, Wayne Boles, a avut grijă în mod special de orfelinatul din Vinh Lonj. Când Boles a primit un pachet cu prăjituri de la o fată de zece ani, membră a Cercetaşelor din Burbank, a primit cu aceeaşi ocazie şi o scrisoare în care era întrebat ce altceva se mai putea trimite soldaţilor americani. Boles i-a scris fetiţei, Patty Barso, povestindu-i

despre orfelinatul local şi despre cele ce lipseau de acolo. În urma cooperării mai multor oameni, civilii vietnamezi din zonă au primit un pachet de 800 de kilograme cu articole strict necesare. Soldaţii SEAL au livrat personal 25 de kilograme de scutece pentru cei 75 de orfani ai orfelinatului din Vinh Lonj.

Citarea prin ordin prezidenţial a Echipei SEAL-1

Poate cea mai potrivită prezentare a acţiunilor formaţiunilor SEAL în Vietnam este următorul document oficial:

Preşedintele Statelor Unite are plăcerea de a prezenta
CITAREA PRIN ORDIN PREZIDENŢIAL A ECHIPEI SEAL-1
după cum reiese din următoarea

CITARE:

> Pentru merite excepţionale şi serviciu eroic, de la 16 iulie 1966 la 31 august 1967, în executarea de misiuni de luptă neconvenţionale împotriva unităţilor Viet Cong în Republica Vietnam. Cu toate că i s-au încredinţat adesea misiuni în zone aproape inaccesibile de mlaştini şi mangrove, cu sorţi minimi de izbândă, membrii ECHIPEI SEAL-1 au adoptat o tactică agresivă de acţiune şi au reuşit să culeagă informaţii, zădărnicind operaţiunile puse la cale de către formaţiunile Viet Cong. Într-unul din cazuri o grupă de şoc formată din şase oameni a surprins în ambuscadă o joncă şi două sampane, acţiune soldată cu moartea a şapte soldaţi Viet Cong şi capturarea unor informaţii preţioase. În cursul acestei ambuscade

îndrăzneţe, toţi membrii grupului au rămas expuşi în apa adâncă până la şold, pentru a avea câmp liber de tragere. Ca rezultat al permanentei lor stări de veghe şi descifrării abile a indicatoarelor şi semnelor amplasate de soldaţii Viet Cong, patrulele ECHIPEI SEAL-1 au reuşit să descopere numeroase baze bine camuflate ale vietnamezilor, precum şi depozite cu provizii, capturând sau distrugând mai bine de 228 de tone de orez şi numeroase ambarcaţiuni fluviale, arme, clădiri şi documente. Remarcabilul spirit de echipă al oamenilor acestei unităţi a fost evidenţiat pe 7 octombrie 1966, când o lovitură în plin a unui mortier inamic a rănit şaisprezece din cei nouăsprezece oameni de la bordul vedetei înarmate a detaşamentului, şi din nou pe 7 aprilie 1967, când trei membri ai vedetei ECHIPEI SEAL-1 au fost ucişi şi unsprezece răniţi într-un schimb de focuri cu soldaţii Viet Cong plasaţi de-a lungul ţărmurilor unui râu îngust. În ambele ocazii, membrii ECHIPEI SEAL-1 valizi, în pofida serioaselor răni primite, şi-au luat poziţiile în primire şi au continuat să tragă până când vasul lor a ieşit din poziţia critică, contribuind astfel la salvarea vieţii camarazilor lor. Realizările eroice ale ECHIPEI SEAL-1 demonstrează remarcabilul profesionalism, valoarea, munca de echipă şi spiritul de jertfă al ofiţerilor şi soldaţilor echipei. Acţiunile lor se înscriu în tradiţiile înalte ale Marinei Statelor Unite.
Richard Nixon

„Aş vrea să mai am încă o mie ca ei”.

Generalul William C. Westmoreland, Şeful Comandamentului Asistenţei Militare pentru Vietnam, întrebat fiind ce părere are despre acţiunile echipelor SEAL ale Marinei în cursul anului 1967.

Vietnam: 1968

În 1968, Echipa SEAL-1 era în continuă creştere. La 22 ianuarie 1968 comandamentul Marinei a hotărât ca echipa să-şi sporească numărul la 33 de ofiţeri şi 195 de soldaţi. În iulie, echipa număra deja 29 de ofiţeri şi 182 de soldaţi, organizaţi în douăsprezece plutoane. Plutoanele au fost denumite în ordine alfabetică, de la A la M, litera I fiind săritǎ, şi nu toate erau egale ca forţă.

Dispozitivul din Vietnam al Echipei SEAL-1 număra acum cinci plutoane operative, răspândite la trei detaşamente. Detaşamentul Golf, staţionat la Nha Be, era compus din trei plutoane SEAL, cu un comandant. Golf mai acţiona îndeosebi în ZSRS, însă în cursul anului şi-a extins aria de operaţiuni şi în Delta Mekongului.

Detaşamentul Bravo era subordonat Asistenţei Militare Americane (MAC-V) din Vietnam şi lucra în sprijinul Programului Phoenix. Această unitate a fost constituită dintr-un pluton al Echipei SEAL-1 şi o parte din oamenii unui pluton al Echipei SEAL-2.

A treia unitate din Vietnam, în care au fost încadraţi membri ai Echipei SEAL-1 a fost Detaşamentul Echo. Acest detaşament era de asemenea subordonat Asistenţei Militare Americane din Vietnam şi staţiona la Detaşamentul Consultativ Naval de la Da Nang. Fiind cea mai mică unitate susţinută de către SEAL, Detaşamentul Echo dispunea de un singur ofiţer şi cinci soldaţi. Acţionând în calitate de consilieri, oamenii Detaşamentului E duceau mai departe o activitate pe care SEAL a început-o în 1962 cu Echipa Mobilă de Instrucţie 62-10, şi anume instruirea personalului vietnamez în tehnicile speciale de luptă în situaţii de contrainsurgenţă.

Majoritatea acţiunilor pe care Echipa SEAL-1 le avea la activ de-a lungul existenţei sale au fost executate în cadrul Detaşamentului Golf. Din când în când, membrii SEAL au fost desemnaţi să acţioneze alături de Grupul de Operaţiuni Speciale al Comandamentului Asistenţei Militare Americane în Vietnam (GOC MAC-V). Operaţiunile specifice în care s-au implicat unităţile SEAL au fost rareori raportate fără a

deveni imediat strict secrete, şi în general nu sunt accesibile spre a fi publicate. Cu toate că membrii SEAL nu vor vorbi în mod oficial despre acest lucru, surse neoficiale susţin că un număr de oameni a acţionat şi în apele Vietnamului de Nord.

Referitor la activităţile SEAL în Vietnam, circulă multe zvonuri. Dacă în Vietnam ar fi fost cu adevărat atâţia soldaţi SEAL, câţi indivizi susţin că ar fi fost, atunci generalul Westmoreland şi-ar fi avut cei „încă o mie ca ei”. În orice caz nu e exclus faptul că unii soldaţi SEAL să fi fost „extrem de obişnuiţi cu apele portului Haiphong”. Alte istorisiri pretind că unităţile SEAL au furat un lansator de rachete Sol-Aer-7 de pe un vas-cargou rusesc în timp ce acesta se afla ancorat în apele nord-vietnameze. Chiar şi alte poveşti spun că formaţiunile SEAL au scufundat nave ruseşti în portul Haiphong, ori că au distrus obiective tactice, cum ar fi de pildă poduri peste cursuri de apă nord-vietnameze.

Aceste poveşti, destul de interesante de altfel, sunt aproape cu neputinţă de confirmat. Realitatea operaţiunilor SEAL se oglindeşte în lungile ore de patrulare ori de pândă într-o ambuscadă, de-a lungul cursurilor de apă ale Rung Sat-ului sau ale Deltei Mekongului. Chiar şi în aceste zone, acţiunile membrilor SEAL şi rolul pe care cam puţinii membri l-au jucat, e o poveste incredibilă în sine.

Primele acţiuni SEAL din 1968 au avut loc sub forma unor operaţiuni mixte alături de unităţi ale forţelor riverane. La 2 ianuarie, o grupă SEAL din plutonul Bravo, al Detaşamentului Golf a părăsit baza din Nha Be, pentru a îndeplini o misiune la Binh Thuy, o bază riverană la vest de Can Tho, în Delta Mekongului. Această grupă colabora cu Forţele Speciale de Luptă-116, făcând parte din Operaţiunea „Stăpânul Jocului”. La 11 ianuarie, ofiţerul Casey, comandantul secund al plutonului Bravo, a condus o patrulă care s-a ciocnit cu soldaţii Viet Cong.

Patrula se apropia de un cunoscut buncăr de-al vietnamezilor, când dintr-o dată a început să se tragă. Fără ca americanii să ştie, în buncăr se afla o grupă de cinci

vietnamezi înarmaţi cu rachete antitanc; unul singur a părăsit buncărul în fugă, deschizând focul cu automatul său AK-47 în direcţia soldaţilor SEAL care se apropiau. Prima rafală l-a rănit mortal pe marinarul Keith, care a devenit astfel cel dintâi membru SEAL ucis în luptă în 1968.

Reacţionând rapid, patrula a anihilat întreaga grupă Viet Cong. Patru cadavre au fost găsite, iar despre al cincilea soldat care scăpase, se credea că e grav rănit. Au fost capturate trei automate AK-47, trei rachete şi un lansator de rachete de tipul RPG.

Plutonul Bravo a mai întreprins o operaţiune mixtă cu membri ai Echipei SEAL-2, în luna ianuarie. Soldaţii SEAL au înlăturat un baraj de pe un canal, care împiedica vasele din CTF 116 să-l folosească. La 22 ianuarie, soldaţii au utilizat 150 de kilograme de explozibil şi au curăţat trei sute de metri de canal pentru traficul ambarcaţiunilor.

Australienii au fost şi ei una din forţele străine care a cooperat în Vietnam cu Statele Unite. Serviciile Speciale Aeriene (SAS) * ale Australiei au operat în primul rând în provincia Phuoc Tuy, la est de Saigon, însă au participat şi la acţiuni în Delta Mekongului. Preferând unităţile neconvenţionale ale SUA, în locul a ceea ce australienii numeau politicos trupele „ponderate” de soldaţi americani de rând, australienii erau gata să opereze alături de membrii SEAL.

În noaptea de 22 şi în zorii zilei de 23 ianuarie, un grup de cinci soldaţi SAS australieni s-au alăturat grupei a doua a plutonului Alfa (Alfa 2), în vederea executării unei ambuscade pe timp de noapte în ZSRS. Echipa a fost infiltrată de către un elicopter, folosind pentru coborâre o scară de frânghie. Zona de acţiune era o mlaştină de mangrove, vremea era senină şi luna se afla în ultimul pătrar. Lansaţi la ora 18.30, echipa şi-a pregătit cuibul de ambuscadă şi s-a pus să-şi aştepte prada.

La unsprezece ore după infiltrare, la ora 5.30, soldaţii SEAL au desluşit apropierea câtorva bărci. Trei sampane, fiecare având la bord între opt şi doisprezece soldaţi Viet

* Special Air Service (engl.).

Cong, şi-au făcut apariţia din gura unui mic curs de apă, la circa 300 de metri distanţă de cuibul de ambuscadă. Ca nu cumva să-şi lase prada să scape, echipa mixtă a luat-o urgent din loc şi a iniţiat ambuscada.

Soldaţii SEAL au apelat la sprijin, sub forma unor proiectile luminoase de mortier, de 81 mm, de pe o vedetă înarmată care aştepta prin preajmă să recupereze echipa. Toate proiectilele de mortier trase de pe vedetă au fost rateuri, aşa că soldaţii au fost nevoiţi să lumineze singuri zona ambuscadei cu rachete trase cu pistolul de semnalizare.

Doi soldaţi Viet Cong au fost ucişi şi a fost capturat un sampan, câteva grenade şi echipamentul personal al celor doi soldaţi inamici morţi. Cercetarea uniformelor indica faptul că erau mai degrabă soldaţi de rând ai Armatei Nord-Vietnameze, decât soldaţi Viet Cong.

Vedeta a deschis focul asupra celor două sampane care încercaseră să scape, în clipa când acestea s-au angajat pe râul Thai-Vai, unde vedeta rămăsese în aşteptare. La ora 6.00, vedeta a recuperat formaţiunea de ambuscadă.

Părerea soldaţilor SEAL era că în apropierea locului în care pregătiseră ei ambuscada se instalase o mare unitate militară Viet Cong. S-a bănuit că baza s-ar afla la capătul cursului de apă pe care au apărut iniţial sampanele. Dat fiind că în zonă nu existau civili vietnamezi dispuşi să colaboreze cu americanii, un mare număr de soldaţi vietnamezi puteau folosi baza în siguranţă.

La 28 ianuarie, plutonul Delta a ajuns la Nha Be, înlocuind plutonul Foxtrot. În februarie, plutonul Delta a început să efectueze operaţiuni de campanie în ZSRS. Pentru a se acomoda cu terenul, primele operaţiuni ale plutonului Delta au avut loc în colaborare cu elemente ale plutonului Alfa.

Cea dintâi operaţiune a plutonului Delta a fost o patrulă-ambuscadă de 24 de ore. Grupele A-l şi D-l au pornit la acţiune, susţinute de elicoptere de atac Seawolf. Infiltrându-se cu ajutorul unei vedete, echipa se deplasa într-o regiune zvântată, cu pâlcuri de palmieri. În timpul

patrulării de zi n-a fost semnalat nimic deosebit.

La orele 22.25, luna era sus pe cer şi trimitea lumina ultimului pătrar peste noaptea călduroasă. Distingând sunetul produs de cele două sampane care se deplasau pe râul Rach Tram din apropiere, soldaţii SEAL s-au pregătit să lanseze ambuscada. Când cele două ambarcaţiuni vietnameze au pătruns în Zona Ucigaşă, cei din SEAL au deschis focul.

Rezultatul ambuscadei a fost uciderea în acţiune a doi soldaţi Viet Cong şi dispariţia altor doi. A fost capturată o puşcă şi ceva muniţie, alături de cele două sampane. Zona a fost socotită un loc propice pentru manevre şi botezul focului primit de plutoanele proaspete; plutonul Delta a demonstrat cu această ocazie de ce e în stare.

Plutonul Delta a părăsit Nha Be la data de 1 martie şi s-a deplasat la Binh Thuy pentru a acţiona în cadrul Operaţiunii „Stăpânul Jocului”. Plutonul Bravo a revenit la Nha Be şi a continuat operaţiunile în Zona Specială Rung Sat, alături de plutonul Muke. Cele două formaţiuni SEAL au întreprins cu succes câteva ambuscade şi distrugeri de buncăre în cursul lunii martie.

Operaţiunile speciale se înmulţeau în rândul plutoanelor SEAL, şi adesea dădeau rezultate spectaculoase. Două astfel de operaţiuni au fost executate de plutonul Delta la data de 29 martie. Delta 1 (grupa întâi), alături de plutonul şapte al Detaşamentului Alfa, au pornit într-o misiune de capturare a unei fabrici de armament, în partea superioară a Deltei Mekongului.

Soldaţii SEAL au executat misiunea cu sprijinul vedetelor fluviale şi al elicopterelor Seawolf. Infiltrându-se cu ajutorul vedetelor, soldaţii şi-au croit drum în interior prin lanuri de trestie, presărate cu crânguri de bananieri şi cocotieri. Pornind în patrulare la ora 4.30, membrii SEAL au fost conduşi spre ascunzători de către un dezertor Viet Cong denumit Hoi Chanh. Luna se afla în ultimul pătrar, pe un cer parţial noros, făcând zona foarte întunecoasă şi pe soldaţi dependenţi de călăuzitorul lor dezertor (Hoi Chanh).

Ajunşi în zona ţintei, soldaţii au stabilit un perimetru de

securitate în jurul cătunului. Dezertorul Hoi Chanh le-a arătat patru colibe, spunând că au fost folosite de către Unităţile Viet Cong. Înainte ca membrii SEAL să înceapă cercetarea obiectivului, în perimetrul de securitate au pătruns doi soldaţi Viet Cong.

Ambii militari inamici au fost ucişi în lupta corp-la-corp, fără să mai apuce să dea alarma. Locotenentul Freedley, singurul rănit SEAL al operaţiunii, a primit o lovitură de cuţit în piciorul stâng.

După protejarea cătunului, membrii SEAL au mai ucis doi soldaţi Viet Cong care încercaseră să scape. Dezertorul a dibuit ascunzătoarea, bine camuflată în interiorul unei colibe. În ascunzătoare se afla o fabrică întreagă de grenade de mână. Era singura de acest fel de care avea cunoştinţă dezertorul vietnamez, însă el bănuia că în cătun se mai află şi altele asemănătoare.

Interogarea unuia dintre localnici a dat la iveală existenţa unui al doilea adăpost cu armament greu şi muniţii, într-o cămară subterană din preajmă.

Soldaţii SEAL au încărcat vedetele lor la maximum cu materialul de război capturat. Fiindcă vasele nu puteau căra prea mult şi datorită faptului că se apropia refluxul, americanii au fost nevoiţi să distrugă cel puţin jumătate din materiale, aruncându-le în aer acolo unde se aflau.

Operaţiunea a avut ca rezultat uciderea a patru militari Viet Cong şi capturarea sau distrugerea următoarelor categorii de materiale:

28 de mine Claymore (de provenienţă locală)
Cinci mine de apă de câte 4 kg.
25 de mine de apă de câte 7,5 kg.
Două puşti-mitralieră MP-40.
Două carabine M-l.
Două puşti fără recul de 75 mm, cu afet.
Cinci rachete ultrasofisticate de 120 mm de provenienţă locală, cu lansator.
25 de grenade chinezeşti.
19 grenade obişnuite.
O cutie de materiale sanitare.

50 de capsule explozive electrice.
Şapte cutii cu grenade Viet Cong.
Opt lăzi cu muniţie provenind din China comunistă.
O carabină chino-comunistă.
Numeroase fuzee, capsule şi focoase.
O gamă întreagă de unelte de armurărie.
Un atelier complet de grenade, cu matriţe, mulaje şi piese componente.

Cele zece kilograme de documente de intendenţă aflate în ascunzătoare, prezentau valoare informativă. Unele mulaje, piese de grenadă şi alte articole capturate de către membrii SEAL în cursul operaţiunii sunt expuse în prezent în pavilionul rezervat Vietnamului în Muzeul Marinei din Washington D.C.

La 29 martie, Delta 2, grupa a doua a plutonului Delta, a întreprins de asemenea o operaţiune ieşită din comun: o acţiune de „lichidare-fulger”, anihilarea urgentă a unui obiectiv foarte important, descoperit din întâmplare. Grupa a fost infiltrată şi recuperată mai târziu de către o vedetă. Zona de acţiune era o porţiune zvântată din centrul Deltei Mekongului, şi era acoperită cu iarbă mai înaltă sau mai scundă.

În timp ce căutau o unitate vietnameză a cărei prezenţă în zonă fusese semnalată mai devreme, membrii SEAL au nimerit într-o cocioabă peste cinci soldaţi Viet Cong înarmaţi. Deschizând focul asupra lor, cei din SEAL i-au lichidat pe toţi, fără a suferi ei înşişi nici o pierdere. Când au trecut la cercetarea zonei, soldaţii SEAL au aflat buncărele şi tranşeele unei vechi tabere Viet Cong.

În timp ce controlau tabăra, s-au trezit că se trage în ei dintr-o mulţime de arme automate şi semiautomate. Doi dintre soldaţi au localizat sursa focului, şi au ocupat poziţii pentru a riposta. În timp ce membrii SEAL se desfăşurau şi dădeau răspuns focului, au auzit fluierături din junglă şi au observat schimbări în modul de executare a focului de către inamic.

Vietnamezii au folosit, se pare, metoda de recunoaştere prin angajarea în luptă, o tactică neobişnuită pentru ei, pentru a atrage tirul americanilor. În timp ce soldaţii SEAL ripostau, vietnamezii foloseau fluiere de semnalizare pentru a-i manevra pe oamenii lor în aşa fel încât să-i încercuiască pe americani şi să le taie orice cale de scăpare. Aceştia şi-au dat seama că au în faţă o numeroasă forţă inamică, estimată ulterior la două plutoane de infanterie Viet Cong.

Presimţind primejdia, soldaţii SEAL au chemat prin radio vedeta lor, pentru o recuperare urgentă. După ce ei au părăsit în siguranţă ţinutul, au îndemnat la executarea unui raid aerian.

O Unitate Uşoară de Elicoptere de Luptă, alcătuită din două aparate Seawolf, au executat un atac aerian cu rachete şi mitraliere în zona indicată de SEAL. Rapoartele de a doua zi au pomenit de 27 de soldaţi Viet Cong ucişi în acţiune.

Bineînţeles că nu toate misiunile SEAL au dat peste atâtea necazuri, ori s-au soldat cu atâţia morţi. La 3 aprilie, patru soldaţi SEAL au pornit la vânătoare de prizonieri. Capturile de prizonieri s-au dovedit a fi una din cele mai eficiente căi de a aduna informaţii. Trei soldaţi din plutonul M şi unul din D au colaborat în timpul acţiunii cu şase membri ai unei unităţi locale de recunoaştere. Incursiunea şi plecarea având loc cu o balenieră, operaţiunea s-a desfăşurat în linişte.

Deplasându-se într-o porţiune descoperită, printre lanuri de orez, membrii SEAL au executat în seara imediat următoare întreaga operaţiune într-o singură oră. Soldaţii au răpit dintr-o casă din satul Phuo Khanh un presupus şef de brigadă Viet Cong şi om de legătură. Retrăgându-se în linişte, nu au lăsat nici o urmă care să le trădeze trecerea prin acele locuri ori care să indice ce s-a întâmplat cu săteanul care a „dispărut” subit.

Cu toate că unii soldaţi de prin partea locului credeau că trupele SEAL dispun de înzestrări supranaturale, comandanţii Viet Cong încercau fără încetare să concentreze eficacitatea metodelor de acţiune ale

americanilor şi au adoptat şi ei tactici noi împotriva lor. Acest fapt a avut prilejul să-l constate grupa Bravo 1 în cursul unei operaţiuni din luna aprilie.

În noaptea de 25 aprilie, o formaţiune mixtă, compusă din soldaţi SEAL din grupa Bravo 1 şi din soldaţi sud-vietnamezi, a pornit într-o misiune de ambuscadă de douăsprezece ore. Ajunşi la ţintă la ora 23.30, membrii grupului de ambuscadă au executat incursiunea de pe o vedetă înarmată, care a rămas în bătaia puştii, pentru a-i sprijini la nevoie cu foc.

Soldaţii SEAL s-au deplasat printr-o porţiune de teren acoperită cu palmieri şi şi-a ocupat poziţia de ambuscadă după ce a executat o patrulare prin zonă. Când s-a lăsat noaptea, soldaţii au observat un mic foc arzând la vreo 75 de metri mai la sud de poziţia în care se aflau ei. În timp ce ascultau traficul radio din zonă, au descoperit că soldaţii Viet Cong au pus la punct o nouă tactică.

În timp ce ascultau la staţia radio, fără a interveni în emisie, soldaţii din SEAL au prins faptul că vedeta recepţiona nişte semnale care semănau cu un apel de recuperare rapidă din partea echipei SEAL! Vietnamezii fie că observaseră vedeta, fie că prinseseră vreun semnal radio care i-a pus în gardă. Soldaţii Viet Cong imitau procedurile radio ale SEAL-ului, pentru a încerca să inducă echipajul vedetei în eroare.

În urma stabilirii contactului cu vedeta de către ei înşişi, soldaţii SEAL au reuşit să convingă echipajul că sunt cine sunt, şi să organizeze recuperarea. Cu toate că de această dată rezultatele n-au fost prea importante, SEAL a tras învăţămintele cuvenite. Toate semnalele SEAL de chemare şi toate frecvenţele urmau să fie schimbate mult mai des decât până atunci, şi procedeele de recunoaştere urmau să fie efectuate cu stricteţe.

Plutoanele Bravo, Delta şi Mike şi-au continuat operaţiunile în cursul lunii aprilie. Pe 20 aprilie, plutonul Delta a revenit la Nha Be şi la activităţile din ZSRS. Plutonul Mike s-a prezentat la Unitatea Fluvială Mobilă CTF 117, la bordul vasului-cazarmă APL 55.

De la sfârşitul lui aprilie şi până pe la mijlocul lui mai, Echipa SEAL-1 a înregistrat un mare număr de victime. Soldaţii Pope şi Toms au fost răniţi mortal în timpul unor operaţiuni secrete, iar o grupă a plutonului Mike se afla într-o misiune de patrulare-ambuscadă, la 5 mai, când unul dintre membrii ei a fost ucis într-un accident stupid.

Soldatul David Devine din Trupele Speciale deţinea în timpul patrulării funcţia de servant al puştii-mitralieră Stoner. În timp ce efectua o infiltrare prin apă de la bordul unei vedete de pe râul Ham Loung, Devine s-a înecat de îndată ce a intrat în apă. S-a ajuns ulterior la concluzia că greutatea mare a armei şi a muniţiei pe care le purta, adăugată la întunecimea zonei la ora 3.00, când avea loc acţiunea, l-a tras pe Devine în adâncuri, înainte ca cineva să apuce să-l înşface. În urma accidentului, servanţii mitralierelor erau echipaţi cu veste gonflabile de salvare în timpul ieşirilor la apă.

La 12 mai, ofiţerul Donald Zillgitt a fost ucis în acţiune în provincia Tra Vinh. Soldaţii Viet Cong asaltaseră şi ocupaseră cătunul din Giong Lon. Zillgitt a fost ucis în timp ce-şi conducea formaţiunea de luptă împotriva poziţiilor vietnameze obligându-i pe soldaţii Viet Cong să se retragă din cătun.

Pe 15 mai, plutonul Mike se afla la bordul unui transportor de trupe, efectuând o patrulare într-o zonă în care se presupunea că are loc o întâlnire a ofiţerilor superiori Viet Cong, lângă Cho Lach. Pe lângă ambuscada pe care plănuiseră s-o execute asupra întâlnirii, soldaţii SEAL nădăjduiau să captureze şi niscaiva prizonieri Viet Cong sus-puşi. Când transportorul a început infiltrarea, a avut loc deodată o explozie neaşteptată la prora navei.

Cercetări ulterioare au demonstrat că o grenadă de mână ori de aruncător explodase drept în prora transportorului. Sergentul Patrick a fost ucis pe loc în explozie. Locotenentul Beall şi locotenentul Brierton au fost grav răniţi şi cinci alţi soldaţi SEAL au suferit răni mai uşoare de pe urma suflului. Operaţiunea a fost abandonată imediat, şi transportorul a părăsit zona.

Ofiţerul Gordon Brown a fost ucis la data de 19 mai, în timp ce îşi conducea patrula prin provincia Kien Giang. Soldaţii au descoperit o cutie cât toate zilele şi Brown se îndrepta către ea s-o studieze, când cutia a explodat. Suflul l-a rănit mortal pe Brown, şi şase oameni de-ai săi s-au ales deasemenea cu răni serioase. Se pare că acea cutie conţinea o mină-capcană.

Patru soldaţi SEAL au sosit în Vietnam din SUA pentru a înlocui pierderile suferite de plutonul M. Până când au sosit înlocuirile, plutonul Mike a fost întărit vremelnic de doi ofiţeri şi câţiva soldaţi ai plutonului Bravo.

La data de 6 iunie, plutonul Juliet a sosit la Nha Be pentru a lua locul plutonului Bravo. Juliet şi-a continuat drumul către Vinh Long, în Delta Mekongului, pentru a executa operaţiuni în zonă. Detaşamentul Golf (DG) şi-a mutat cartierul general la baza de la Binh Thuy. Două plutoane din Detaşamentul Golf au fost puse sub comanda Unităţii de Patrulare Fluvială pentru a susţine Operaţiunea „Stăpânul Jocului”. Celălalt pluton al DG-ului a fost pus sub comanda pazei marinei de Coastă, pentru cooperarea în cadrul Operaţiunii „Piaţa”.

În cursul celei de-a doua jumătăţi a anului 1968, membrii SEAL din Detaşamentul Golf şi-au continuat acţiunile în Zona Specială Rung Sat, şi s-au extins şi în Delta Mekongului. Un accent mai puternic s-a pus pe acţiunile de patrulare şi pe programele Phoenix, în urma ofensivei de la Tet, din primăvara acelui an, şi formaţiunile SEAL primeau cantităţi mai mari de informaţii, mai precise şi la intervale mai scurte de timp.

Cu toate că acţiunile de ambuscadă reveneau în principal echipelor SEAL, a sporit şi numărul operaţiunilor speciale, cum ar fi răpirea de prizonieri ori capturarea unor depozite de provizii. Operaţiunile speciale au continuat să dea rezultate spectaculoase. Acest succes a fost atribuit de către soldaţii SEAL faptului că le soseau informaţii din ce în ce mai precise.

Documentele capturate de la prizonieri, curieri ori de

prin ascunzători au sporit şi au furnizat informaţii dintre cele mai valoroase.

Într-una din acţiuni au fost capturate cinci kilograme de documente incluzând printre alte date ultrasecrete, planuri de bătălie şi un tabel complet cu personalul şi operaţiunile unui întreg batalion Viet Cong.

Acţiunea care a urmat capturării documentelor a fost executată de către plutonul Hotel după ce acesta a înlocuit, la 20 iulie, plutonul Delta. La 14 septembrie, locotenentul Parrot a ieşit cu grupa sa într-o misiune de ambuscadă. Grupa, însoţită de un translator vietnamez, a părăsit baza navală de la Qui Nhon din aria corpului 11 într-o vedetă rapidă de patrulare.

Când vedeta a ajuns în zona obiectivului, soldaţii SEAL, împreună cu translatorul, s-au mutat pe o balenieră Boston, în vederea incursiunii. După o patrulă fără peripeţii deosebite, grupa şi-a stabilit locul de ambuscare pe malul unui râu, la adăpost, şi s-au pus la pândă. În cursul nopţii, soldaţii au desluşit voci care veneau din desişul junglei, din apropiere. Translatorul a tradus ceea ce a putut auzi, şi a spus că din discuţie rezulta că respectivii erau soldaţi Viet Cong.

Ceva mai târziu, membrii SEAL au atras în ambuscadă un sampan care venea din zona în care fuseseră auzite glasurile. La bord se aflau trei vietnamezi, cel puţin unul dintre ei fiind înarmat. Soldaţii SEAL au deschis focul cu tot ce aveau la îndemână.

Ambuscada a fost scurtă, dar crâncenă. În raportul ulterior, soldaţii au menţionat că în acţiune au fost folosite 150 de lovituri de 5,56 mm (muniţie pentru automatul M-16), 145 de lovituri de 5,56 mm pe bandă (pentru mitraliera uşoară Stoner), şase grenade explozive şi două grenade de aruncător de 40 mm, 24 de lovituri de 9 mm, trei grenade percutante (MkIIIA2) şi patru proiectile luminoase albe.

După ambuscadă, soldaţii SEAL au percheziţionat rapid ambarcaţiunea şi cadavrele celor trei Viet Cong. Pe urmă au părăsit pe jos zona şi s-au întors la balenieră pentru recuperare. Pe parcursul patrulării şi recuperării, militarii

din SEAL au fost protejaţi din aer de către un elicopter Huey şi două Cobra. După executarea retragerii, soldaţii au îndrumat elicopterele să lovească zona din care li s-a părut că vin vocile.

După cum a reieşit mai târziu, soldaţii capturaseră în ambuscadă un şef de regiune Viet Cong, pe comandandul batalionului E2B şi pe un curier districtual. În cele cinci kilograme de documente capturate se aflau planuri de bătaie pentru un atac pe scară largă la Qui Nhon, tabelul complet al personalului şi structurii batalionului E2B, un inventar complet al muniţiei şi rapoartele operative ale E2B de la mijlocul lui august până în septembrie.

Folosindu-se de unele informaţii, soldaţii SEAL se strecurau adesea neobservaţi în cătune pe timp de noapte. Năvălind în câte-o casă pe care o localizaseră în prealabil, soldaţii îl trezeau pe omul pe care-l căutau şi îl luau cu ei, făcându-se nevăzuţi. Folosind această tactică, cei din SEAL provocau un uriaş şoc psihologic în zonele de acţiune. Dat fiind că zonele lor de acţiune se întindeau în continuare, soldaţii Viet Cong nu ştiau niciodată unde va avea loc următoarea lovitură.

Efectul pe care asemenea acţiuni îl produc asupra unui vietnamez care zice că se relaxează şi el pe-acasă e impresionant: americani cu feţele vopsite în negru şi verde care să iasă din apă spre a-l înhăţa pe vietnamez! Oricine putea fi luat, oriunde, oricând. Aceste acţiuni şi zvonurile pe care le-au provocat au creat un „efect SEAL” care depăşea cu mult numărul redus al acestora. În deltă se aflau mai bine de cinci milioane de vietnamezi, şi mai puţin de două sute de soldaţi SEAL. Chiar dacă se aflau pe poziţii avantajoase, numeroşi soldaţi Viet Cong au dezertat, alăturându-se programului Hoi Chanh, pentru a evita să dea ochii cu oamenii cu feţe verzi.

Echipa SEAL-2 a început anul 1968 efectuând operaţiuni în Delta Mekongului sub controlul operativ al Unităţii de Patrulare Fluvială. Detaşamentul A a fost prima unitate a Echipei SEAL-2 în Vietnam şi era compus din trei plutoane operative şi un cartier general format dintr-un singur ofiţer

şi doi soldaţi. Şapte soldaţi ai Echipei SEAL-2 au fost detaşaţi la Departamentul Bravo al Echipei 1. Aceşti şapte oameni au executat misiuni de patrulare în cadrul programului Phoenix.

În ianuarie, cele trei plutoane operative ale Detaşamentului Alfa au fost împrăştiate peste Delta Mekongului. Plutonul Şase a acţionat lângă Vinh Long, plutonul Şapte lângă My Tho şi plutonul opt lângă Binh Thuy. Cartierul general al Detaşamentului A se afla de asemenea la Binh Thuy, unde era alipit celui al Unităţii de Patrulare Fluvială.

Ianuarie a fost o lună foarte dificilă pentru soldaţii SEAL ai Echipei 2. Trei dintre cei şase soldaţi SEAL răniţi în acţiune în 1968 au murit în cursul acelei luni. La 18 ianuarie, în timp ce executau o recuperare urgentă sub tirul inamic, a fost ucis soldatul Arthur G. Williams din plutonul şase. Un glonte i-a pătruns pe sub braţ şi i s-a înfipt în şira spinării, omorându-l instantaneu.

Pe 21 ianuarie, soldatul Eugene T. Fraley a fost rănit mortal în clipa în care capcana explozivă pe care o pregătea pentru o misiune a explodat prematur. Dispozitivul a detonat accidental în clipa în care Fraley a scos mina din sacul cu nisip în care fusese asamblată.

A treia pierdere avută de SEAL în cursul lunii ianuarie a avut loc pe data de 31. Soldatul Clarence T. Risher a fost rănit mortal într-o luptă din timpul ofensivei de la Tet. Risher lua parte la luptele înverşunate din timpul eliberării zonei Chau Doc, când a fost ucis.

Tet, un an nou lunar, e o sărbătoare extrem de respectată în Vietnam. Atât SEAL cât şi alte servicii americane au prins de ştire că vietnamezii comunişti plănuiesc o lovitură majoră. Cât de mare, avea să se constate la 30 ianuarie, o dată cu ofensiva de la Tet.

Peste 84000 de soldaţi Viet Cong şi soldaţi ai Armatei Nord-Vietnameze au luat parte la cea mai mare operaţiune a comuniştilor din război până în acel moment. Amploarea ofensivei i-a uluit pe strategii militari americani. La 1 februarie, alături de Saigon au fost atacate 36 din cele 44

de capitale de provincie, 5 din cele 6 mari oraşe şi 64 din cele 242 de capitale districtuale. În Delta Mekongului, cele mai importante oraşe atacate au fost Quan Long, Khanh Hung, Rach Gia, My Tho, Vinh Long şi Can Tho. În toate oraşele, trupele Armatei şi Marinei americane au ripostat, la fel ca şi cei din trupele SEAL.

În cursul întregii ofensive de la Tet, cele trei plutoane SEAL s-au arătat capabile şi chibzuite. Majoritatea încleştărilor luaseră forma luptei de stradă. Plutoanele SEAL din Vinh Long şi My Tho, oraşe care fuseseră distruse aproape în întregime, au zădărnicit încercările trupelor Viet Cong de-a pune stăpânire pe ele.

Plutonul Opt, aflându-se în momentele respective la Chan Doc împreună cu o mică unitate de patrulare, a reuşit să elibereze capitala acelei povincii. O mulţumire prin ordin de zi, către plutonul Opt, spunea printre altele: „În lupte înverşunate, din casă-n casă, soldaţii SEAL au reuşit să răstoarne poziţiile pe care cei din Viet Cong le stabiliseră în oraş. Membrii Statului Major CORDS * **(Unitate de Susţinere a Operaţiunilor Civile şi Evenimentelor Revoluţionare)** de la Chau Doc nutresc o profundă admiraţie şi mulţumire pentru fiecare membru al acestui pluton SEAL al Marinei". Către sfârşitul Ofensivei Tet, plutonul Nouă a părăsit baza de la Little Creek, cu destinaţia Vinh Long, pentru a înlocui pe 17 februarie plutonul Şase.

După Ofensiva Tet, soldaţii SEAL au continuat să execute operaţiuni în Delta Mekongului. Lucrurile stăteau altfel în ceea ce-i privea pe soldaţii Viet Cong, care acţionau în zonă şi tacticile pe care le foloseau. La 11 februarie, plutonul Opt, alături de o unitate sud-vietnameză, un expert în probleme de patrulare şi un câine de vânătoare, au pornit să organizeze ambuscade pe două căi pe care se bănuia că ar trece liniile de aprovizionare şi de legătură ale unităţilor Viet Cong. Infiltrându-se cu ajutorul unui mic şlep la ora 20.45, soldaţii SEAL nu se aşteptau să aibă necazuri pe drum. Vremea era bună, luna fiind în ultimul pătrar.

* Civil Operations and Revolutionary Development Suport (engl.).

Terenul era prevăzut cu şiruri de pomi care împrejmuiau orezării şi cătune risipite.

Soldaţii SEAL s-au ciocnit cu două brigăzi Viet Cong în ambele puncte de infiltrare ale patrulelor. Patrulele SEAL au reuşit să se smulgă din ambuscadele vietnamezilor, cu ajutorul tirului de pe vedetele lor. Membrii SEAL au renunţat la misiunea lor, în favoarea unui aparent compromis. Ulterior, în raportul lor post-operativ, cei din SEAL au afirmat: „Militarii Viet Cong nu mai urmează metodele uzuale de comunicare şi deplasare, de la Ofensiva Tet încoace". Ceea ce nu cunoştea SEAL-ul era amploarea pierderilor din rândul formaţiunilor Viet Cong. Aceştia aproape că au fost nimiciţi ca unitate militară combatantă, datorită pierderilor din timpul Operaţiunii Tet. Nici unul dintre obiectivele pe care comuniştii le capturaseră n-a putut fi păstrat. Începând din acest moment, Armata Sud-Vietnameză conducea războiul din Vietnamul de Sud.

Dată fiind nevoia stringentă de informaţii proaspete, membrii SEAL ai plutonului Opt au organizat una dintre cele mai îndrăzneţe patrule ale războiului din Vietnam. La 14 februarie, doi soldaţi SEAL au fost infiltraţi cu ajutorul unui elicopter Huey (Slick) în regiunea celor Şapte Munţi, o redută Viet Cong în provincia Chau Doc, situată la 175 de kilometri vest de Saigon. Zona muntoasă aleasă de SEAL ca obiectiv se găsea la câţiva kilometri sud-vest de Chau Phu, capitala provinciei, chiar la graniţă cu provincia Takeo din Cambodgia.

Timpul fiind frumos, cei doi soldaţi SEAL au putut constata cu ochii lor care sunt forţele Viet Cong din zonă. Au notat numărul soldaţilor vietnamezi, mişcările lor, poziţiile şi tactica. Cei doi au observat mai bine de patru sute de soldaţi Viet Cong şi militari nord-vietnamezi în zonă.

Americanii nu s-au angajat în ciocniri cu unităţi inamice şi, după o patrulare de patru zile, au fost recuperaţi cu elicopterul. Fiind îmbrăcaţi cu haine negre, uniforma de campanie a soldaţilor Viet Cong, membrii SEAL aveau asupra lor doar echipament ales cu grijă, nimic de producţie americană. Majoritatea echipamentului folosit de

către soldaţi era de producţie sovietică ori chineză. Mai târziu soldaţii SEAL au aflat din raporturile informative că şiretlicul lor funcţionase. Americanii deghizaţi fuseseră văzuţi şi raportaţi – fiind luaţi drept consilieri ruşi.

În urma unor acţiuni de genul acesteia din urmă, soldaţilor SEAL le-a mers vestea că folosesc metode „neortodoxe”. Membrii UDT ai anilor ’50, cu coşurile lor de gunoi pline cu încărcături explozive, puteau fi liniştiţi: succesiunea lor era asigurată.

La 13 martie, grupa Bravo a plutonului şapte, se afla într-o misiune de recunoaştere în teritoriul inamic. Soldaţii SEAL au pătruns cinci kilometri în adâncimea zonei controlate de către Viet Cong, pentru a ajunge la obiectivul lor, o tabără militară vietnameză. Grupa a localizat o zonă întinsă, cu o baracă, în care se părea că se află în jur de treizeci de soldaţi inamici bine înarmaţi.

Trei soldaţi SEAL au pătruns în baracă pentru a culege câteva date suplimentare. O santinelă i-a observat şi a deschis focul. În cursul schimbului violent de focuri care a urmat descoperirii celor din SEAL, au fost ucişi cel puţin şaisprezece vietnamezi. Cinci din cei şapte membri SEAL ai grupei au fost răniţi, unul dintre ei atât de grav încât nu se mai putea deplasa.

În vreme ce americanii se regrupau, o mare unitate inamică se auzea apropiindu-se. Retrăgându-se, pentru a evita unitatea inamică, soldaţii SEAL au parcurs o distanţă de peste o mie de metri, fără a fi descoperiţi de către vietnamezii alertaţi. Au ajuns într-o zonă deschisă unde putea ateriza un elicopter. Punându-se la adăpost, au cerut prin radio o evacuare „fulger” cu elicoptere sanitare.

Doar doi membri ai grupei au scăpat nevătămaţi. În cursul retragerii, soldaţii mai uşor răniţi i-au cărat pe camarazii lor răniţi grav. În ciuda durerilor, cei căraţi erau totuşi gata să-şi folosească armele. Soldaţii SEAL n-au lăsat nicicând în urmă pe unul de-ai lor.

Vietnamezii care-i urmăreau nu se aflau decât la 30 de metri depărtare de locul unde erau ascunşi. Puteau fi auzite

strigătele lor agresive, în timp ce-i căutau. Însă membri SEAL încă nu au deschis focul.

Între timp au ajuns la faţa locului elicopterele fortăreţe zburătoare şi sanitare, însă nu i-au dibuit pe cei ascunşi. În mod normal era aruncată o grenadă fumigenă colorată, care să indice poziţia grupei. Însă în acest caz, grupa ar fi fost descoperită de inamic înainte de a apuca să fie salvată.

Luând legătura prin radio cu elicopterele, soldaţii au slobozit câteva trasoare în direcţia aeronavelor, care să le indice poziţia. Trasoarele roşii ale SEAL au fost observate din elicoptere, deosebindu-se clar de cele verzi ale comuniştilor. Această acţiune a atras atenţia elicopterelor, şi în acelaşi timp i-a derutat pe vietnamezi. Şiretlicul a funcţionat, dat fiind că soldaţii Viet Cong nu s-ar fi aşteptat ca o unitate americană să tragă în propriii ei salvatori.

Când elicopterele au aterizat, soldaţii SEAL au respins atacul inamicului câtă vreme au fost îmbarcaţi răniţii. Au reuşit pe urmă să se retragă cu bine, sub tirul intens al inamicului. Odată ajunşi în siguranţă în văzduh, americanii au direcţionat imediat tirul aerian şi al artileriei împotriva poziţiilor vietnameze. Tabăra a fost distrusă.

La 14 martie, plutonul Opt a fost infiltrat cu elicopterul într-o zonă în care se afla un avanpost regional al Armatei Republicane Vietnameze, pentru a culege informaţii în vederea unei operaţiuni apropiate. Colaboraţioniştii din zonă localizaseră o posibilă cale de aprovizionare care ducea la cantonamentul unui batalion Viet Cong. Soldaţii SEAL au plănuit să execute o ambuscadă pe acea cale de aprovizionare. Patrula a părăsit avanpostul spre a avansa până la un post de ascultare, mai aproape de obiectiv. La lăsarea serii, soldaţii au părăsit locul de aterizare şi s-au deplasat în locul în care urmau să execute ambuscada.

După ce au parcurs total descoperiţi trei kilometri prin câmpuri de orez, membrii SEAL şi-au ocupat poziţia situată lângă un mic canal. După numai o oră de aşteptare, au observat un vietnamez care îşi trăgea sampanul la mal, în apropierea ascunzătorii lor.

Vietnamezul suspect a fost capturat de către doi soldaţi

SEAL şi adus la locul ambuscadei. Un interogatoriu ad-hoc a confirmat că omul era un Viet Cong şi că făcea parte din batalionul pe care îl cercetau. Pe urmă l-au legat, i-au pus un căluş în gură şi ambarcaţiunea i-au ascuns-o.

În ciuda intensei activităţi pe care inamicul o desfăşura în zonă, soldaţii SEAL nu şi-au părăsit locul de ambuscadă. La vreo jumătate de oră de la capturarea vietnamezului, şase soldaţi Viet Cong înarmaţi s-au îndreptat cu sampanurile lor spre zona fatală.

Declanşând ambuscada, americanii i-au ucis pe toţi şi au capturat ambarcaţiunile. Adunând materialul inamic, soldaţii SEAL s-au îndreptat împreună cu prizonierul lor către locul de aterizare, aşteptând ivirea zorilor. După ce s-a crăpat de ziuă, s-au îndreptat către avanpostul republicanilor vietnamezi, de unde au fost recuperaţi.

Operaţiunea s-a soldat cu şase vietnamezi ucişi în acţiune şi un prizonier, precum şi cu capturarea unei însemnate cantităţi de material de război. Printre altele, luaseră şi opt cutii cu echipamente de comunicaţie şi documente ale unităţii. Vietnamezii ucişi şi cel făcut prizonier s-au dovedit a fi Comandantul adjunct al Batalionului, un comandant de companie, trei cadre ale unităţii şi un reporter de ştiri din Hanoi.

Rapoartele ulterioare scrise de la cartierul general al Corpului IV i-au informat pe membrii SEAL despre urmările operaţiunii lor. Pierderea cadrelor şi a instalaţiilor de comunicaţie i-a obligat pe militarii Viet Cong să renunţe pentru moment la plănuita lor operaţiune împotriva aerodromului de la Binh Thuy. Într-o singură ambuscadă, soldaţii SEAL au zădărnicit temporar activităţile unui întreg batalion Viet Cong.

Plutonul Şapte a revenit în SUA la Little Creek, la 27 aprilie, după ce a fost schimbat la My Tho de către plutonul Zece. La 12 mai, plutonul Zece a pornit într-o operaţiune de captură de prizonieri, călăuzită de către un prizonier mai vechi Viet Cong. Acesta fusese „procurat” de către Poliţia Naţională Vietnameză, şi s-a arătat dispus să-i călăuzească pe soldaţii SEAL la o „întâlnire” cu soldaţii Viet Cong. Când

au ajuns la locul de întâlnire, cei din SEAL i-au adunat pe toţi civilii din zonă. În timp ce îi ţineau, prizonierul i-a arătat pe şase dintre ei care erau agenţi Viet Cong. Aceştia au fost luaţi prizonieri şi înmânaţi Poliţiei Naţionale pentru interogatoriu.

Informaţiile obţinute de la cei şase prizonieri au condus la capturarea de către SEAL a încă treisprezece agenţi Viet Cong de spionaj şi informaţii. Interogatorii ulterioare au permis Poliţiei Naţionale şi altor agenţii aliate să aresteze mai bine de o sută de agenţi Viet Cong, care acţionau în interiorul şi în preajma capitalei districtului My Tho.

Agenţii Viet Cong înţesaseră fiecare agenţie americană şi aliată din oraş. Îndepărtarea agenţilor a paralizat cu totul fluxul de informaţii pe care formaţiunile Viet Cong le obţineau, referitoare la intenţiile Aliaţilor în provincia Binh Thoung.

Prizonierul-călăuză folosit iniţial de către SEAL deţinea o mulţime de informaţii despre indivizi din infrastructura locală, şi despre numeroasele legături Viet Cong. Dispoziţia lui de a colabora cu americanii a pus bazele unei reţele de informaţii condusă de unităţile SEAL. Reţeaua s-a întins până în momentul în care plutonul Zece a reuşit să-şi creeze propria reţea operativă. Trupele SEAL au ajuns în stare să furnizeze informaţii utile şi altor unităţi americane şi aliate.

La 15 iunie, plutonul Trei a deschis un nou domeniu de acţiune pentru Echipa SEAL-2. Luând locul plutonului Opt la Binh Thuy, plutonul Trei a mers mai departe până la Nha Be. De acolo, şi-a extins operaţiunile în Rung Sat. Era pentru prima oară de la începutul operaţiunilor ei, în inanuarie 1967, când Echipa SEAL-2 acţiona pe o scară atât de largă în Zona Rung Sat. Celelalte plutoane SEAL ale Detaşamentului A şi-au continuat acţiunile în provinciile Deltei Mekongului.

Plutonul Nouă a executat o incursiune de noapte la 26 iunie, într-o patrulă de cercetare-răpire. Intrând într-un cătun prăpădit, soldaţii SEAL au pornit să caute agenţi Viet Cong, bănuiţi că s-ar afla în zonă. Într-una din colibe, au dat

peste patru soldaţi Viet Cong care dormeau pe armele lor. În timpul luptei pentru a-i dezarma pe vietnamezi şi a-i prinde teferi, au reuşit cu toţii să scape din colibă.

Cu toate că vietnamezii îşi abandonaseră armele, unul dintre ei avea asupra lui două grenade. Toţi patru au fost ucişi de americani, după ce unul a aruncat o grenadă care a rănit un soldat SEAL. Reorganizându-se rapid, plutonul a continuat cercetarea cătunului, reţinând încă cinci suspecţi.

În timp ce se îndreptau către punctul de recuperare, soldaţii SEAL au mai capturat încă trei suspecţi. Nici unul dintre ei nu avea acte care să justifice prezenţa sa în zonă.

Interogarea pe loc a populaţiei locale a dat la iveală faptul că cei patru soldaţi Viet Cong ucişi erau, de fapt, o echipă de propagandă care se învârtea prin zonă, defăimând Republica Vietnam şi pe aliaţii ei. Cei patru încercaseră să-i îndemne pe localnici să acorde un sprijin mai mare efortului de război al unităţilor Viet Cong.

Cei trei suspecţi capturaţi la întoarcere s-au dovedit a fi cambodgieni aduşi în zonă pentru a urma un curs Viet Cong de îndoctrinare politică.

La interogatoriu, cei cinci suspecţi ridicaţi din cătun au confirmat faptul că sunt agenţi Viet Cong. În cursul aceleiaşi acţiuni au fost capturate şi două arme, cinci grenade, muniţie şi documente.

Vara nu s-a sfârşit cu bine, dat fiind că Echipa SEAL-2 a mai pierdut încă doi oameni. Soldatul Joseph Albrecht a fost rănit mortal la 2 august de explozia unei capcane, în timp ce executa o misiune de patrulare în zona celor Şapte Munţi din provincia Chau Doc. Un alt membru SEAL şi-a pierdut viaţa datorită unei capcane, în luna septembrie. Locotenentul Frederick Trani a fost rănit mortal de explozia unei capcane în timp ce conducea un grup de soldaţi sud-vietnamezi într-o patrulare de luptă.

În septembrie, plutonul Trei a fost informat că un agent sud-vietnamez a fost capturat de către Viet Cong. Agentul reuşise să scape din mâna celor care l-au prins şi acum se dădea drept membru Viet Cong într-un cătun, aşteptând să

fie salvat.

La 15 septembrie, soldaţii SEAL au pornit operaţiunea de salvare. În ciuda concentrării de trupe Viet Cong şi Nord-Vietnameze în zonă, membrii SEAL au ajuns la cătun şi l-au salvat pe agent. În ciocnirea care a avut loc cu această ocazie, americanii au ucis trei soldaţi vietnamezi şi au capturat o mitralieră AK-47, şi un mortier de 81 mm cu muniţie.

În aceeaşi acţiune au fost luaţi prizonieri şi trei membri locali Viet Cong, care făcuseră pe gardienii. Cei trei vietnamezi au fost de acord să arate soldaţilor SEAL câteva ascunzători de arme pe care le ştiau în zonă.

În următoarele trei zile, plutonul SEAL a efectuat patrulări, însoţit de o unitate a Armatei Republicane Vietnameze. Prizonierii i-au îndrumat pe soldaţi către cinci ascunzători de arme ale inamicului. Au fost capturate două lansatoare de rachete, un mortier de 60 mm, trei puşti-mitralieră, două puşti de asalt, două puşti semiautomate, cincizeci de grenade anti-blindaj şi mai bine de patru sute de kilograme de muniţie de tot felul.

Plutonul Cinci a ajuns la My Tho la 22 octombrie, pentru a lua locul plutonului Zece. Acesta reuşise să convingă comandamentul superior să renunţe la tactica de ucidere a cât mai mulţi inamici, în favoarea celei de culegere de informaţii şi identificare a membrilor infrastructurii Viet Cong.

În luna octombrie a avut loc şi ultima pierdere a Echipei SEAL-2 din anul 1968. Soldatul Roberto Ramos a fost rănit mortal în timpul unei ciocniri, pe 29 octombrie, în timp ce lua parte la o operaţiune mixtă a SEAL şi a Armatei Republicane.

Grupa Alfa din plutonul Patru a executat pe 26 noiembrie o incursiune nocturnă în apropierea graniţei cu Cambodgia. Misiunea ei era de a culege informaţii despre o tabără inamică localizată în zonă. Când s-a crăpat de ziuă, grupa s-a deplasat până la locul fixat pentru observaţie. În timpul patrulării, a fost descoperit în câmp deschis un soldat Viet Cong singuratic, înarmat.

Doi soldaţi SEAL, Toothman şi Simmons (care ulterior avea să devină comandant), au pornit să-l răpească pe vietnamez şi să-i stoarcă niscaiva informaţii despre zona în care se aflau. Soldatul Viet Cong a băgat de seamă că cei doi se apropie şi a deschis focul. În cursul rapidului schimb de focuri, vietnamezul a fost ucis, şi nici un membru SEAL n-a fost atins, în schimb tabăra inamică s-a alarmat din pricina vacarmului.

Dinspre tabără s-a deschis foc asupra celor doi SEAL care puteau fi zăriţi în câmp. Circa două companii Viet Cong au pornit să tragă cu mortiere, puşti-mitralieră de calibru 50, grenade de 40 mm, şi foc de arme automate şi semiautomate. Grosul echipei a pornit imediat un foc de acoperire pentru a-i ajuta pe cei doi soldaţi din câmp deschis să ajungă la adăpost.

În timp ce patrula SEAL era respinsă, un pluton Viet Cong a părăsit tabăra, pentru a le lua americanilor urma. Chemând un elicopter-fortăreaţă zburătoare, soldaţii SEAL au reuşit cu ajutorul lui să stabilească un perimetru de securitate.

Şeful patrulei, împreună cu încă un soldat, au plecat să dea de urma celor care lipseau din grupă. Când în cele din urmă cei doi rătăciţi au fost dibuiţi, cu toţii au fost evacuaţi din zonă pe calea aerului.

Mai târziu, la 7 decembrie, întregul pluton Patru a revenit în acelaşi loc şi a stabilit un punct de observaţie. Observând o intensă activitate inamică în zonă, soldaţii SEAL au făcut un apel radio şi au dirijat un atac aerian al elicopterelor asupra taberei inamice.

La o oră după încetarea atacului, s-a putut observa din nou o acţiune febrilă a inamicului. A fost comandat un nou atac aerian, în timpul căruia plutonul SEAL a executat şi el foc de armă automată şi de mortier asupra poziţiilor inamice.

În timp ce inamicul încerca să încercuiască plutonul SEAL, soldaţii Viet Cong au început să prăvale la rândul lor foc de mortiere asupra poziţiei americanilor. În timp ce erau atacaţi, soldaţii SEAL i-au ţinut în loc pe vietnamezi şi au

reuşit să se retragă teferi cu ajutorul elicopterelor. Ambele operaţiuni s-au soldat cu 15 militari Viet Cong ucişi, 29 de răniţi, o tabără distrusă şi o armă capturată.

Anul s-a sfârşit cu sosirea la Nha Be a plutonului Şase, care înlocuia plutonul Trei. Pentru soldaţii SEAL şi operaţiunile lor din Vietnam, fusese un an plin de succes. Fuseseră puse la punct tactici noi de luptă în condiţii de deltă, cât şi piese noi de echipament.

Bărcile de Asalt pentru Echipe SEAL pe care Echipa 2 le adusese în Vietnam cu un an în urmă, şi-au dovedit utilitatea ca soldaţii SEAL să aibă la dispoziţie o ambarcaţiune uşoară şi puternic înarmată. Însă folosirea lor din greu vreme îndelungată, le-a rablagit şi le-a făcut impracticabile.

Motoarele de barcă s-au dovedit rezistente, însă carenele s-au sfâşiat, datorită modelului de construcţie, cu fundul plat. S-a pus la punct un nou tip de barcă, ce îmbina capacităţile bărcilor mai mari de transport cu manevrabilitatea vechilor bărci de asalt. Noile vehicule au fost denumite ambarcaţiuni uşoare pentru transport SEAL (LSSC*).

La începutul lui 1969, Echipa SEAL-2 avea în folosinţă 12 bărci noi LSSC. Acestea aveau o rază de acţiune mai mare, o putere de foc sporită, posibilităţi mai bune de comunicaţie şi de protecţie faţă de intemperii. Noile carene, în formă de „V”, cu motoare încorporate în bord s-au dovedit a fi mult mai rezistente, mai silenţioase şi mai trainice decât celelalte.

În cursul anului 1968, Echipa SEAL-2 a primit una dintre cele mai mari alocaţii pentru echipament. Marina cheltuise până la urmă 400000 de dolari pentru a dota echipa cu toate cele de trebuinţă. Cu toate că în acest fel cantitatea materialelor din dotare a sporit considerabil, chiar dacă nu suficient pentru toate necesităţile Echipei SEAL-2, ale cărei rânduri se îngroşau mai repede decât putea ea obţine echipament.

* Light SEAL Support Craft (engl.).

Unele dintre noile articole primite în 1968 de către soldaţii SEAL erau nişte tipuri noi de armament şi muniţie. Fusese construit un pistol cu amortizor, care, dacă folosea o muniţie specială, în clipa tragerii producea un zgomot imperceptibil. Această armă a primit mai târziu denumirea de „pui tăcut”, şi a devenit un fel de emblemă a SEAL. Echipa 2 dispunea acum de amortizoare atât pentru puşti cât şi pentru pistoale. Pentru armamentul lor de calibru mare fusese pusă la punct o nouă categorie de muniţie, sub forma unor obuze de calibru 12 şi a proiectilelor luminoase.

Vietnam: 1969

Acesta a fost anul care avea să marcheze începutul sfârşitului activităţilor SEAL în Vietnam. La Casa Albă se afla un nou preşedinte, şi noi acţiuni urmau să aibă loc în Vietnam. Noul Ministru al Apărării, Melvin Laird, alături de noul comandant al Asistenţei Militare din Vietnam, generalul Creighton Abrams, au primit ordinul de a iniţia programe de retragere a trupelor şi de încredinţare treptată a efortului de război sud-vietnamezilor. Începuse „Vietnamizarea”.

Echipa SEAL-1 încă mai avea în Vietnam trei detaşamente operative. Primul dintre ele era Detaşamentul Golf, care-şi mutase cartierul general la Baza navală de la Binh Thuy. Celelalte două detaşamente operative au fost ataşate Forţei de Patrulare Fluvială (CTF-116), şi se aflau sub controlul operativ al comandantului unităţii respective.

Detaşamentul Bravo îşi îngroşase rândurile. Organigrama autorizată a personalului său a fost extinsă acum la treisprezece ofiţeri şi 21 de soldaţi ca la 4 octombrie 1968. Membrii detaşamentului acţionau şi ca

instructori ai unor Unităţi Republicane vietnameze în Delta Mekongului. Din cele douăsprezece posturi de instructor, Echipa SEAL-1 ocupa opt, în timp ce Echipa 2 ocupa restul de patru.

Datorită crizei severe de ofiţeri SEAL, Detaşamentul Bravo n-a dispus niciodată de atâţia ofiţeri câţi avea nevoie. Doar patru ofiţeri SEAL se aflau în Bravo în acelaşi timp. Echilibrul de forţă al detaşamentului era păstrat de numărul soldaţilor.

Detaşamentul Echo făcea şi el parte din dispozitivul vietnamez al Echipei SEAL-1 şi se afla sub controlul operativ al Comandantului Asistenţei Militare din Vietnam, cu reşedinţa la Detaşamentul Consultativ al Marinei de la Da Nang. Echo era compus dintr-un ofiţer şi cinci soldaţi. Detaşamentul instruia personalul militar vietnamez în tehnica de luptă neconvenţională împotriva unei unităţi de gherilă.

Pe 21 ianuarie, plutonul Delta s-a deplasat în Golful Cam Ranh, unde urma să intre în acţiune alături de Grupul de Supraveghere de Coastă (CTF-115), care executa operaţiunea „Market Time”, folosirea diverselor forţe navale pentru a împiedica pătrunderea în sud pe calea apei a armamentului şi materialelor Viet Cong.

În luna februarie, soldaţii plutonului Delta au fost avansaţi de către statul-major pentru acţiunile lor încununate de succes, în zone care nu putuseră fi atinse până la acea dată. Soldaţii SEAL luaseră cu asalt pentru prima oară în cursul războiului Zona Secretă Than Phu, o regiune cu o mare densitate de soldaţi Viet Cong, pe coasta de răsărit a Vietnamului. Pătrunzând adânc în sanctuarul Viet Cong, plutonul Delta a ucis în acţiune 21 de vietnamezi, a capturat câteva arme şi a distrus două clădiri.

O parte a plutonului Delta a fost denumită „invadatorii lui Kerrey”, după numele şefului, locotenentul Joseph Kerrey, care în curând avea să devină celebru. În martie, locotenentul Kerrey îşi conducea grupa într-o acţiune împotriva Viet Cong, pe o insulă din golful Nha Trang. Rănit

grav în timpul operaţiunii, Kerrey a continuat să-şi conducă oamenii. Această acţiune avea să-i aducă cea dintâi Medalie de Onoare a Congresului din cadrul SEAL.

Misiunile primite de Detaşamentul Golf au rămas asemănătoare cu cele din anul anterior. Accentul principal se punea pe culegerea de informaţii, nu doar pe numărul soldaţilor Viet Cong ucişi. Soldaţii SEAL preferau să acţioneze astfel. După cum a spus unul dintre ei: „Oricine poate da buzna acolo, să ucidă pe careva.” Această afirmaţie exprima încrederea soldaţilor SEAL în capacităţile lor şi de asemenea mergea mână-n mână cu alt moto SEAL: „De la un cadavru nu poţi obţine informaţii”.

Aşa că principalele activităţi ale SEAL erau acţiunile de ambuscadă şi capturarea de prizonieri. Detaşamentul Golf, care acum acţiona în Delta Mekongului, folosea în special informaţii obţinute prin propria reţea.

Noile ambarcaţiuni uşoare pentru transport SEAL (LSSC) au ajuns la destinaţie şi au fost primite cu entuziasm. Barca avea o lungime de 8,5 metri, şi o lăţime de trei metri, putând încăpea în pântecele unui avion cargou C-130. Cu un blindaj rezistent la proiectilele de calibru 30, barca îşi dovedise durabilitatea practic în timpul testelor de proiectare, atât la proiectilele de 30, cât şi de 50 mm, şi chiar şi la o lovitură de obuz în rezervorul ei auto-izolant. Propulsată de către două motoare încorporate, de câte 300 cai-putere, care acţionau două elice, barca putea executa o întoarcere într-un spaţiu echivalent cu lungimea ei şi putea atinge o viteză de 26 de noduri.

Cu un echipaj normal de trei oameni, barca putea transporta şi o grupă întreagă SEAL, de şapte oameni plus echipamentul necesar. Dotată cu două puşti-mitralieră M-60 şi un lansator automat de grenade de 40 mm, barca satisfăcea nevoile soldaţilor SEAL.

De asemenea, barca LSSC era foarte silenţioasă. Staţia radar de la bordul bărcii făcea ea însăşi mai multă gălăgie decât motoarele. Pe lângă radar, barca LSSC mai dispunea de o staţie completă de comunicare şi compartimente pentru provizii.

Primele operaţiuni pe care soldaţii SEAL le-au executat cu astfel de ambarcaţiuni au decurs bine, soldaţii încercând să pună la punct tehnici noi, pentru a profita cât mai mult de calităţile bărcii. Plutonul Alfa al Detaşamentului Golf a folosit barca LSSC în cursul mai multor acţiuni din ianuarie. Pe 15 ianuarie, o grupă a plutonului Alfa a folosit barca LSSC pentru a pune la cale o ambuscadă pe un canal folosit de către unităţile Viet Cong drept cale de legătură şi de aprovizionare. Soldaţii au trecut cu barca pe canalul cu pricina, până la locul ambuscadei. Rapoartele ulterioare au menţionat că această metodă de patrulare e foarte silenţioasă, când sunt folosite noile ambarcaţiuni.

Rapoartele informative indicau că un batalion Viet Cong venind dinspre nord, folosea canalul drept cale de acces. Soldaţii SEAL au ajuns la locul stabilit şi au organizat ambuscada la ora 21.45, după ce s-a întunecat. Echipa n-a trebuit să aştepte prea mult prada, pentru că pe canal se deplasau câteva sampane, care au tras la mal doar la o sută de metri depărtare de locul ambuscadei. Soldaţii puteau distinge şi zgomotul produs de câteva sampane care se deplasau pe braţul principal al râului, îndărătul lor. De pe maluri răzbăteau şi sunete produse de mişcările de trupe vietnameze.

Imediat după ora 23.00, trei sampane, dintre care două încărcate din greu, au pornit pe canal drept în faţa locului de ambuscadă al soldaţilor SEAL. Aceştia au declanşat ambuscada, scufundând două dintre ambarcaţiuni. Al treilea sampan s-a lăsat dus de curent, cât mai repede. Unul dintre soldaţi a tras cu un obuz de 40 mm care a lovit sampanul în plin. O a doua explozie violentă a indicat faptul că ambarcaţiunea avea la bord o încărcătură mai periculoasă decât orezul propriu-zis.

Americanii au zărit cinci cadavre ale vietnamezilor şi bănuiau că în sampanul care explodase se mai aflau cel puţin încă doi din Viet Cong.

Prezenţa inamicului în zonă i-a determinat pe soldaţii SEAL să se retragă urgent. Mai târziu, cât vietnamezii se mai aflau încă acolo, a fost dirijat în zonă un foc susţinut al

artileriei de pe elicoptere şi nave.

Operaţiuni ulterioare ale plutonului Alfa au demonstrat flexibilitatea şi utilitatea bărcii LSSC, atunci când e mânuită de către SEAL. La miezul nopţii de 25 ianuarie, o echipă de şoc formată din patru membri ai plutonului Alfa şi-au folosit barca pentru a pune la cale o nouă ambuscadă, pe un canal bănuit a fi o altă linie de legătură Viet Cong. Barca LSSC a fost îndrumată către locul cu pricina de către o vedetă din preajmă, care o dirija prin radar. LSSC avea în dotare şi o mică staţie radar care îi permitea să localizeze atât poziţia ţintelor, cât şi propria ei poziţie.

Soldaţii SEAL au organizat ambuscada direct din barcă, folosind armamentul instalat la bord. Două sampane de mărime mijlocie au fost văzute apropiindu-se de poziţia celor din SEAL. În timp ce aceştia le observau, cele două ambarcaţiuni au cotit şi au tras la mal, la numai 75 de metri de ascunzătoarea SEAL. Mai târziu, băgând de seamă că sampanele se pregăteau să plece, soldaţii SEAL au luminat zona cu rachete luminoase şi s-au apropiat de ambele ambarcaţiuni.

Când au ajuns lângă sampane, soldaţii au dat doar peste nişte pescari cu acte în regulă şi fără arme. Lăsându-i să plece, americanii s-au înapoiat la bază. Cu toate că această ambuscadă n-a întâlnit nici un soldat Viet Cong, membrii SEAL au fost încântaţi de modul în care barca LSSC putea fi folosită ca o mică bază de operaţiune.

Au fost folosite de către SEAL şi alte metode de incursiune şi recuperare, mai ales datorită faptului că în luna ianuarie, în întreg Vietnamul nu se găseau decât douăsprezece noi bărci LSSC. La 3 februarie, plutonul Alfa a folosit o vedetă pentru incursiune într-o acţiune de capturare de prizonieri. Însoţiţi de către doi sud-vietnamezi, soldaţii SEAL mergeau să răpească trei indivizi bănuiţi de a fi Viet Cong, din cotlonul lor. Un pescar vietnamez, folosit drept agent de informaţii, i-a identificat pe cei trei Viet Cong şi a îndrumat vedeta către locul în care se aflau.

La ora 4.30, soldaţii SEAL au pornit după prizonieri. După ce au cercetat adăpostul şi împrejurimile, negăsind

pe nimeni acasă, soldaţii s-au hotărât să pună la cale o ambuscadă în apropiere.

La ora 7.30, au fost văzuţi apropiindu-se de casă doi soldaţi Viet Cong, pe cărarea pe care cei din SEAL puseseră la cale ambuscada. Unul dintre ei a fost înhăţat imediat, însă celălalt a fost ucis în timp ce încerca să fugă. În timp ce părăseau zona cu prizonierul lor de război, acesta a recunoscut faptul că e din Viet Cong şi s-a arătat dispus să coopereze cu americanii. Prizonierul a spus că-i poate conduce pe membrii SEAL la casa şefului cătunului, un membru Viet Cong, în seara următoare. Soldaţii au fost de acord şi au început pregătirile pentru misiunea din noaptea următoare.

Pe înserat, au pornit să-l captureze pe şeful Viet Cong. Soldaţii SEAL erau însoţiţi de către doi sud-vietnamezi şi un membru al echipei UDT-11, care venise pentru a dobândi experienţă de luptă.

Grupa a pătruns în aceeaşi zonă ca şi în noaptea precedentă, folosind din nou o vedetă pentru incursiune. Călăuziţi de către prizonier, soldaţii SEAL s-au infiltrat în teritoriu la ora 4.30, îndreptându-se către casa şefului Viet Cong. Aflând casa goală, au pus la cale o ambuscadă; era ora 6.30.

După o oră de aşteptare, au fost observaţi doi soldaţi Viet Cong care se apropiau de casă. Cei doi au trecut pe la doi metri de locul în care se aflau ascunşi cei din SEAL. Aceştia au încercat să-i ia prizonieri, însă ambii vietnamezi au rupt-o la fugă. Deschizând focul, soldaţii SEAL i-au ucis pe amândoi. Cei doi morţi s-au dovedit a fi şeful Viet Cong şi adjunctul său.

Soldaţii SEAL ştiau de la prizonierul lor că membrii Viet Cong din zonă dorm noaptea prin văgăuni pentru a nu fi răpiţi de către SEAL. În acest caz, soldaţii SEAL au început să organizeze ambuscadele lor pentru capturarea de prizonieri înainte de a se crăpa de ziuă şi să aştepte până la ora 8.00 sau 9.00. Membrii Viet Cong din zona în care se aflau în prezent americanii, s-au înapoiat pe la casele lor în zori, pe la 7.15.

Echipa SEAL-1 avea pierderi încă relativ mici, în comparaţie cu eficacitatea ei în campanie. În cursul anului 1969 au fost ucişi în acţiune şase membri ai Echipei 1. Aceşti şase morţi au reprezentat o pierdere deosebită pentru formaţiunile SEAL.

Pe 18 mai un grup de soldaţi SEAL din plutonul Charlie de la My Tho lucrau în împrejurimile sediului Asistenţei Militare Americane în Vietnam, din oraşul Rach Gia. Soldaţii căutau să înlăture încărcătura explozivă dintr-un obuz de mortier de 82 mm din preajmă, provenit de la ChiCom, comuniştii chinezi, când deodată obuzul a explodat.

Au fost ucişi pe loc în deflagraţie soldaţii Kenneth E. Van Hay şi Lovell W. Meyer. Grav răniţi de pe urma exploziei au fost soldaţii Ronald E. Pace şi Lin A. Mahner. Au fost făcute eforturi eroice pentru a-l salva pe Pace, însă acesta a murit în aceeaşi zi de pe urma rănilor. Mahner a murit de blocaj renal într-un spital militar şapte zile mai târziu.

Pe 17 octombrie, locotenentul David L. Nicholas a fost ucis în timp ce conducea o patrulă de luptă. Fiind membru al plutonului Kilo, staţionat în golful Cam Ranh, locotenentul Nicholas executa o patrulare la şase kilometri şi jumătate sud-est de Nam Can, în clipa în care s-a produs incidentul.

Unitatea din care făcea parte Nicholas executa o „pieptănare” amănunţită a unei zone bănuite de a fi folosită de către formaţiuni Viet Cong. „Pieptănarea” se îndrepta către o altă unitate, care acţiona ca forţă de baraj. Când locotenentul Nicholas şi oamenii săi s-au apropiat de unitatea de baraj, aceasta din urmă a pornit să tragă. Cu toate că focul a amuţit curând, locotenentul Nicholas fusese rănit în partea stângă a pieptului şi a murit în două minute.

Ultimul membru SEAL al Echipei 1 care avea să moară în acţiune în 1969 a fost soldatul Richard O. Wolf. La 30 noiembrie, Wolf, membru al plutonului M, a plecat cu unitatea sa într-o patrulare de rutină. Grupul urma să fie infiltrat cu elicopterul. În timp ce se apropiau de zona de aterizare, elicopterul s-a poticnit şi s-a prăbuşit. Wolf a murit pe loc în impact.

Acţiunea de vietnamizare era în plină desfăşurare în

1969, însă operaţiunile SEAL continuau. În iulie, Detaşamentul Echo a fost redus de la un efectiv de un ofiţer şi cinci oameni, la doar doi oameni. Astfel, cei doi din Detaşamentul Echo lucrau acum în colaborare cu o echipă de sud-vietnamezi.

Detaşamentul Bravo a fost pus sub controlul operativ al Ministerului de Interne sud-vietnamez. Soldaţii SEAL ai detaşamentului Bravo încă mai acţionau în cadrul programului de susţinere al Armatei Republicane Vietnameze. Odată cu ieşirea de sub controlul Asistenţei Militare Americane din Vietnam, şi cu vietnamizarea efortului de război, personalul detaşamentului Bravo a fost şi el redus. Mai rămăseseră trei ofiţeri şi zece soldaţi, dintr-un efectiv iniţial de patru ofiţeri şi douăzeci şi patru de soldaţi.

La plutoanele SEAL încă se mai practica rotaţia, din şase în şase luni. La 20 iulie, plutonul Delta a fost înlocuit de plutonul Kho. La 20 august, plutonul Mike a înlocuit plutonul Echo, la 20 mai, plutonul Golf a luat locul plutonului Charlie iar pe 21 noiembrie, plutonul Golf a fost înlocuit la rândul său de către plutonul B.

În cea de-a doua jumătate a anului 1969, rândurile SEAL din Vietnam au fost îngroşate din nou. Plutonul Alfa, care fusese înlocuit în acelaşi an, a revenit în Vietnam pe 6 octombrie pentru a întări Detaşamentul Golf.

La 27 decembrie a revenit şi plutonul Charlie, de asemenea, pentru întărire. Detaşamentul Golf a încheiat anul 1969 cu cinci plutoane operative în zonă, cu un total de unsprezece ofiţeri şi şaizeci şi trei de soldaţi.

Echipa SEAL-2 a dispus în 1969 de două detaşamente în Vietnam, Alfa şi Beta. Detaşamentul Alfa era compus din şapte ofiţeri şi 34 soldaţi, împărţiţi în trei plutoane operative şi un element de comandă; elementul de comandă era alcătuit dintr-un singur ofiţer, comandantul detaşamentului, şi doi soldaţi.

Elementul de comandă al Detaşamentului Alfa, alături de un pluton operativ, acţionau de la Baza Navală de la

Binh Thuy. Celelalte două plutoane operative ale detaşamentului Alfa se aflau staţionate unul la My Tho şi celălalt la Nha Be. Operaţiunile erau întreprinse pe teritoriul Deltei Mekongului din Zona Specială Rung Sat (ZSRS) către est şi vest, de la Câmpia de Stuf către graniţa cu Cambodgia.

Detaşamentul Bravo continua să coopereze cu Armata Republicană. Câţiva soldaţi SEAL din Echipa 2 acţionaseră în cursul anului alături de detaşamentul Bravo. Singurele victime din 1969 ale Echipei SEAL-2 au fost doi soldaţi ai detaşamentului B. Soldatul Harry A. Mattingly a fost ucis în acţiune la 16 ianuarie în timpul unei patrulări.

A doua pierdere a avut loc pe 27 decembrie, când soldatul Curtis M. Ashton a fost rănit în timp ce conducea o unitate de militari sud-vietnamezi într-o patrulă de luptă. În pofida extinderii sentimentelor antirăzboinice în Statele Unite, Ashton a primit onoruri postume în oraşul său natal Sweetwater din Texas. Conform proclamaţiei date de către primar, în oraş a încetat orice activitate pe durata înmormântării membrului SEAL.

În 1968 Marina a întreprins noi eforturi ca să profite de calităţile Marinei Apelor Murdare a Lupilor de Mare şi a unităţilor SEAL. Operaţiunea, care a primit numele de SEALORDS („Stăpânii mării”, reprezentând iniţialele noţiunilor „Strategie pentru regiuni Lacustre, Oceanice, Riverane şi de Deltă din Asia de Sud-Est”) avea scopul de a tăia liniile de aprovizionare ale Viet Cong-ului, care porneau din Cambodgia, şi de a zădărnici acţiunile Viet Cong din Deltă. Dat fiind că operaţiunile „Stăpânul Jocului” şi „Market Time” se dovediseră eficiente, întrerupând căile de aprovizionare pe apă ale formaţiunilor Viet Cong, comandantul superior a elaborat un plan asemănător şi pentru căile de aprovizionare pe uscat.

În decembrie 1968, pentru operaţiunea SEALORDS a fost desemnată formal Unitatea Specială 194. În aceeaşi lună a fost pornită Operaţiunea „Bucla uriaşă”, care urmărea să oprească transporturile de provizii care soseau prin Cambodgia, într-un punct cunoscut sub numele de

„Ciocul Papagalului”, la vest de Saigon. Fâşia de teritoriu din Cambodgia pătrundea în Vietnam şi reprezenta extremitatea sudică a Căii Ho Şi Min.

Zona în care se afla „Ciocul Papagalului” era încadrată de râurile Tuan Co Dong şi Vam Co Tuy, care au devenit principalele căi de acţiune pentru unităţile folosite în operaţiunea „Bucla uriaşă”. Operaţiunea şi-a tras numele de la forma de buclă pe care o făcea bifurcaţia celor două râuri la sud de Saigon. Soldaţi SEAL au fost implicaţi de la început în operaţiune, şi s-au dovedit extrem de utili, culegând informaţii care puteau folosi la operaţiuni mai ample.

În zorii zilei de 10 ianuarie, o grupă de şapte oameni din plutonul Şase executa o patrulare în cadrul operaţiunii „Bucla uriaşă”, în apropierea râului Vam Co Dong. Când au pătruns cam un kilometru în interiorul regiunii, soldaţii SEAL au localizat şi au scos la iveală un mare depozit de arme Viet Cong. În următoarele trei ore, soldaţii au scos din ascunzătoare câteva mii de kilograme de muniţie. Au fost confiscate mai bine de 620 de obuze de mortier, rachete şi muniţie pentru puşti fără recul, alături de 27000 de cartuşe pentru armament uşor şi 65 de grenade de mână.

Formaţiunile SEAL s-au dovedit atât de utile operaţiunii „Bucla uriaşă” încât în aprilie un pluton întreg a fost detaşat la Moc Hoa, pentru a continua acţiunile mai aproape de zona vizată. „Bucla uriaşă” s-a desfăşurat timp de 515 zile, până când a fost lăsată în seama vietnamezilor, în mai 1970. Operaţiunea s-a dovedit eficientă, şi ca urmare fluxul de provizii către soldaţii Viet Cong din deltă a fost redus la o simplă picătură.

În februarie, plutonul Cinci a fost informat de către un localnic cum că un sat din apropiere se afla sub controlul membrilor Viet Cong. O grupă a plutonului a ieşit într-o patrulare de recunoaştere la 16 februarie, ca urmare a acestei informaţii. Patrula s-a deplasat dis-de-dimineaţă până în apropierea satului ţinut, chipurile de către inamic, în apropierea râului My Tho.

Pe când grupa se apropia de o casă mai răzleţită de restul satului, a observat doi bărbaţi înarmaţi trebăluind prin curte. Grupa s-a apropiat de clădire şi a zărit înăuntru încă vreo câţiva oameni, înarmaţi.

În timp ce soldaţii SEAL se apropiau de casă, unul dintre cei dinăuntru l-a zărit pe telegrafist şi a dat un strigăt de alarmă. În loc să rămână pe loc şi să-i înfrunte pe soldaţii SEAL, vietnamezii au rupt-o la fugă. Americanii au deschis focul ucigându-i pe toţi cinci.

Scotocind prin casă, soldaţii SEAL au dat peste un morman de scrisori şi alte hârtii. Casa s-a dovedit a fi o staţie poştală a Viet Cong şi a Armatei Nord-Vietnameze. În această acţiune au fost capturate două arme automate, câteva sute de cartuşe şi 15 kilograme de corespondenţă şi documente.

Unităţile SEAL continuau să acţioneze, folosind informaţii pe care le obţineau prin propriile reţele. Începuse să fie greu să mai iei prizonieri, de vreme ce soldaţii Viet Cong preferau s-o ia la sănătoasa, în loc să capituleze ori să lupte. Reputaţia soldaţilor SEAL era atât de mare, încât vietnamezul de rând nu vroia să se ciocnească cu ei, indiferent de şansele pe care le avea.

O grupă a plutonului Cinci a plecat în patrulare la 22 februarie, consecinţa informaţiilor primite de la unul din agenţi. A pornit după lăsarea întunericului şi s-a apropiat de un sat Viet Cong de lângă râul My Tho. Observând activitatea din zonă, soldaţii au pus în pripă la cale o ambuscadă.

În vreme ce grupa se organiza pentru ambuscadă, prin zona cu pricina au trecut opt oameni. Aceştia nu purtau în aparenţă nici un fel de armă, astfel încât au fost lăsaţi să treacă în linişte.

La scurtă vreme, pe aceeaşi cărare şi-a făcut apariţia un alt grup, format din şapte oameni. Băgând de seamă că aceştia erau înarmaţi, soldaţii SEAL au declanşat ambuscada.

Rezultatul ambuscadei a fost uciderea a cinci oficialităţi Viet Cong foarte sus-puse şi rănirea altor doi. Cu ocazia

asta au fost capturate două puşti semiautomate, un pistol şi un kilogram de documente.

La 2 martie, o altă grupă a plutonului Cinci a întreprins o patrulare pentru culegere de informaţii de-a lungul râului My Tho. După circa o oră de mers soldaţii s-au apropiat de două case. Translatorul s-a întors cu ştirea că în casa vecină se află soldaţi Viet Cong înarmaţi. Deplasându-se la cealaltă casă, membrii grupului au organizat rapid o ambuscadă în jurul ei. În vreme ce soldaţii SEAL îşi ocupau poziţiile de ambuscadă, unul dintre vietnamezii dinăuntru i-a observat şi a deschis focul.

Avertizaţi de focul tovarăşilor lor, ceilalţi soldaţi Viet Cong au părăsit casa în fugă. În timp ce alergau, soldaţii SEAL din jurul casei au deschis focul asupra lor.

În urma acestei acţiuni zece vietnamezi au fost ucişi în acţiune şi unul a fost rănit. Grupa a pus stăpânire pe trei puşti automate, cinci rachete B-40 cu lansatoare, şi câteva sute de proiectile.

Cu toate că membrii SEAL erau în stare, şi adesea au făcut-o, să înfrângă forţe inamice mult mai mari în număr decât ei, preferau totuşi să evite asemenea situaţii. Când obiectivul era o unitate inamică a cărei forţă nu o cunoşteau, soldaţii SEAL căutau să nu intre într-o situaţie din care să nu mai aibă scăpare.

La 25 martie, o grupă a plutonului Cinci se afla într-o misiune de localizare a unei unităţi inamice, neştiind însă nimeni mărimea ei. Despre unitate se spunea că era staţionată pe insula Thoi Son de pe râul My Tho. Soldaţii SEAL s-au îndreptat către insulă într-un sampan vietnamez, pentru a nu fi descoperiţi prea repede.

Observând o mare unitate de oameni înarmaţi în câmp deschis, membri grupului au tras la mal şi au organizat rapid o ambuscadă. Când au deschis focul asupra soldaţilor inamici la vedere, s-au trezit sub tir intens de arme automate grele, venind dintr-o mulţime de locuri.

Dându-şi seama că sunt într-o situaţie dificilă, soldaţii SEAL au luat legătură prin radio cu unitatea şi au dirijat un atac aerian asupra poziţiilor inamicului. În timp ce

elicopterele de luptă dădeau vietnamezilor de furcă, membrii grupului SEAL au reuşit să-şi ia tălpăşiţa fără pierderi de vieţi omeneşti. Mai târziu s-a aflat că unitatea inamică era formată din mai bine de două sute de oameni.

Soldaţii SEAL erau în stare să se încaiere şi să înfrângă unităţi atât de mari doar printr-o pregătire temeinică şi un grad extrem de ridicat de instruire. Elicopterele de luptă, în general „Seawolfe”, erau aproape întotdeauna gata de plecare, atunci când o patrulă pornea în misiune.

Cu ajutorul unei tactici, a unei instruiri şi a unei unităţi de foc superioare, având de partea sa şi elementul surpriză, chiar şi un grup restrâns de soldaţi SEAL putea înfrânge o unitate inamică de două sau trei ori mai mare decât el.

La 9 iunie, plutonul Opt a lansat o patrulă de mărimea unui pluton, ca urmare a unor informaţii obţinute mai devreme. Soldaţii SEAL au pătruns 1500 de metri în provincia Binh Thong pentru a prinde în ambuscadă o unitate inamică mult mai numeroasă. Plutonul s-a desfăcut în trei grupe de foc, cu scopul de a înconjura zona în care se afla inamicul. Unitatea inamică număra circa cincizeci de oameni, în vreme ce soldaţii SEAL erau paisprezece cu toţii.

Înainte de ivirea zorilor, membrii patrulei au observat mişcare în pavilioanele din centrul zonei lor de ambuscadă. Amploarea activităţii trăda faptul că în clădiri se afla un număr mare de oameni. Soldaţii SEAL au declanşat operaţiunea, deschizând focul asupra pavilioanelor.

Riposta care a venit imediat dinspre clădiri a fost neaşteptat de dură, astfel încât americanii au chemat elicopterele de luptă pentru a lovi forţele inamice. Elicopterele au acoperit de asemenea şi retragerea în siguranţă a soldaţilor SEAL. Operaţiunea s-a soldat cu 28 de soldaţi Viet Cong ucişi şi nouă răniţi. Cei din SEAL n-au avut victime.

În noiembrie, Echipa SEAL-2 a suferit ultima pierdere pe anul 1969. Locotenentul John Cook Brewton a fost grav rănit în timpul unei misiuni de patrulare din 25 noiembrie. Brewton făcea parte din plutonul Zece al detaşamentului Alfa. La 11 ianuarie 1970, locotenentul Brewton a murit de

pe urma rănilor într-un spital militar din Vietnam.

La 23 iulie 1971, unsprezece ofiţeri şi şaptesprezece soldaţi din Echipa SEAL-2 au fost martori la lansarea la apă a distrugătorului de escortă *Brewton* DE-1084, la New Orleans. Nava de luptă a primit acest nume în memoria locotenentului John C. Brewton.

Plutoanele de la Trei la Zece ale Echipei SEAL-2 au continuat în cursul anului programul de rotaţie la şase luni, pentru servicii în cadrul detaşamentului Alfa. Efectivele suplimentare de care Echipa SEAL-1 şi Detaşamentul Golf dispuneau la sfârşitul anului 1969 nu s-au înfăptuit pe baza Detaşamentului Alfa. În Vietnam se aflau întotdeauna câte trei plutoane ale Echipei 2 în acelaşi timp. Schema rotării era următoarea.

Plutonul	Datele între care se aflau în Vietnam	Schimbat de către pluton.
IV	12 aug. 1968 până la 12 feb. 1969	VII
V	12 oct. 1968 până la 12 apr. 1969	VIII
VI	12 dec. 1968 până la 12 iun. 1969	IX
VII	12 feb. 1969 până la 12 aug. 1969	X
VIII	12 apr. 1969 până la 12 oct. 1969	III

MENŢIUNE PREZIDENŢIALĂ – ECHIPA SEAL-2

În virtutea autorităţii cu care am fost investit, în calitate de preşedinte al Statelor Unite şi Comandant Suprem al Forţelor Armate ale Statelor Unite, am acordat astăzi

MENŢIUNEA PREZIDENŢIALĂ PENTRU
EROISM DEOSEBIT
ECHIPEI SEAL DOI

ECHIPA SEAL DOI s-a distins printr-un serviciu merituos şi eroic, de la 1 iulie 1967 şi până la 30 iunie 1969 în executarea acţiunilor de luptă neconvenţională împotriva unui inamic înarmat, în Republica Vietnam. Cu toate că adesea i s-a cerut să-şi desfăşoare operaţiunile în regiuni ostile şi aproape de nepătruns, această mică

unitate combatantă de elită a făcut numeroase victime în rândul inamicului şi a capturat un mare număr de soldaţi inamici, arme, muniţii şi documente de mare valoare informativă. Valoarea, profesionalismul şi spiritul de echipă ieşit din comun ale ECHIPEI SEAL DOI sunt evidente în următoarele situaţii: Pe 13 martie 1968, o grupă de şapte soldaţi SEAL a intrat în luptă cu o unitate inamică numărând circa treizeci de oameni. În timpul schimbului intens de focuri, cu toate că cinci soldaţi SEAL au fost răniţi, inamicului i-au fost provocate pierderi grele. Expuşi unei grindine de gloanţe ale urmăritorilor, soldaţii SEAL s-au retras pe o distanţă de 1000 de metri prin teritoriul inamic, către un punct de recuperare, cei mai uşor răniţi aducându-i la loc sigur pe camarazii lor răniţi grav. Cu altă ocazie, o grupă SEAL constituită din şase oameni a executat o misiune de patrulare ofensivă, pătrunzând adânc în teritoriul ocupat de inamic din Zona Specială Rung Sat, unde a ucis şase soldaţi vietnamezi. Altădată o grupă SEAL a pătruns cale de patru kilometri, până într-o tabără Viet Cong, unde a ucis doi inamici, dintre care pe unul în luptă corp-la-corp, după care s-a retras cale de doi kilometri până la un punct de recuperare, evitând o unitate inamică formată din 20 de soldaţi care se aflau la un moment dat la 15 metri distanţă de ei, căutându-i. Intrând în luptă şi cu această unitate mai numeroasă, soldaţii SEAL au ucis încă zece inamici până când au fost recuperaţi. Rezultatele deosebite obţinute în luptă de către ofiţerii şi soldaţii ECHIPEI SEAL DOI îndeamnă la o mare încredere în ei şi în Marina Statelor Unite.
Richard Nixon

Ambuscada

Ambuscada era doar una din numeroasele operaţiuni de campanie pe care soldaţii SEAL le executau în mod obişnuit

în Vietnam. Adesea o patrulă pregătea mai multe moduri de acţiune pentru câte o misiune de pândă-ambuscadă, ori de ambuscadă-captură de prizonieri. Experienţa acumulată în Vietnam de către formaţiunile SEAL le-au permis acestora să facă din tehnica de ambuscadă o adevărtată ştiinţă. Folosind metodele potrivite, o grupă mică de soldaţi SEAL putea veni de hac unei forţe mult mai numeroase de-a inamicului.

Ambuscada, adăugată la predispoziţia unităţii SEAL pentru operaţiunile nocturne, a îngreunat considerabil deplasarea formaţiunilor Viet Cong, care foloseau o mulţime de poteci, canale şi râuri din deltă şi din Rung Sat. Obişnuiţi să fie aproape invulnerabili în anumite regiuni ale Deltei Mekongului şi Zonei Speciale Rung Sat, membrii Viet Cong au aflat curând că soldaţii SEAL erau în stare să-i combată cu propriile lor vicleşuguri.

În continuare urmează un exemplu al unei misiuni tipice de ambuscadă, aşa cum se desfăşura ea în Vietnam. Echipa descrisă poate fi o grupă a oricăruia dintre plutoanele detaşate aici. Operaţiunea a avut loc în luna martie a unuia din ultimii ani ai deceniului şapte. Descrierea ei se bazează pe mai multe rapoarte ulterioare, cuprinzând doar atâtea întâmplări cât pot avea loc într-o singură acţiune.

La ora 13.25, ultimul om al grupei a fost trezit dintr-un somn adânc. Aducându-i-se la cunoştinţă de către comandantul grupei că urmează să sosească un ordin de acţiune, soldatul SEAL s-a pregătit pentru o nouă acţiune „matinală”.

Adunându-se cu toţii la cartierul general, grupa a aflat că-i aşteaptă o misiune, şi-au început să se pregătească. Adunându-şi echipamentul, câţiva din grupă s-au bărbierit urgent ori au făcut un duş „la foc automat” şi au dat pe gât o ceaşcă de cafea, după care şi-au făcut bagajul.

Ora 15.25

Cei şase soldaţi din componenţa grupei s-au adunat în „ţarcul taurului” (camera de instructaj) pentru a primi de la „volan” (ofiţer, ori şeful plutonului, ori asistentul său)

instructajul privitor la viitoarea lor misiune. Patru membri ai Patrulei Fluviale (P.B.R.) *, **care aveau să asigure transportul grupei, asistau şi ei la instructaj. Echipajul Patrulei Fluviale făcea parte din Echipa Mobilă de** Sprijin şi provenea de la Infanteria Marină.

Odată oprit accesul în cameră, „şeful" începea instructajul.

Misiunea avea să reprezinte punctul culminant al unui proiect elaborat vreme de şase săptămâni de către serviciile de informaţii ale Armatei. În zorii zilei următoare, un grup de cinci sampane, transportând zece-cincisprezece membri Viet Cong, inclusiv casierul local, era aşteptat să treacă pe o porţiune a râului din apropiere. În afară de membrii Viet Cong, sampanele aveau să fie încărcate cu arme şi muniţii pentru operaţiunile locale. Sarcina soldaţilor SEAL era să distrugă ambarcaţiunile şi să captureze atâţia vietnamezi câţi puteau. Conform Procedeului Standard de Operaţiune, soldaţii urmau să încerce să captureze şi să păstreze orice fel de material cu caracter informativ.

Grupa s-a apucat să studieze nişte fotografii aeriene foarte detaliate, şi hărţi desenate pe baza fotografiilor aeriene, înfăţişând zona de acţiune. Cu ajutorul tabelelor grafice şi al hărţilor, soldaţii au hotărât să organizeze ambuscada la treizeci de metri mai la nord de o porţiune îngustă a râului.

Instructajul a continuat cu raportul privitor la starea vremii în zonă. Vântul urma să bată de la sud-sud-vest cu o viteză de zece kilometri la oră. Urma să se înnoreze, existând posibilitatea să plouă. Temperatura aerului avea să fie de 20 de grade şi cea a apei de 21 de grade. Nefiind deloc lumină lunară, mareea urma să fie leneşă şi curentul râului de opt noduri.

Terenul era de junglă densă, care oferea în acelaşi timp adăpost, cu uşoare denivelări şi dealuri pitice. Obstacole speciale nu existau.

Forţa inamică avea să numere 10-15 oameni, şi se considera că toţi vor fi înarmaţi. Primele şi ultimele bărci

* Patrol Boat, Riner (engl.).

din convoi aveau să fie escorte înarmate. Cele mai apropiate unităţi prietene aveau să fie la o depărtare de 23 de kilometri. Soldaţii SEAL urmau aşadar să acţioneze adânc în interiorul teritoriului inamic.

După ce a reţinut semnalele de chemare pentru zona respectivă şi codurile de confirmare, grupul a „sterilizat” camera de instructaj.

Tabla a fost spălată, pentru a se îndepărta orice urme de cretă. Toate hărţile şi fotografiile şi tabelele grafice au fost puse la loc sigur. Toate bucăţile de hârtie au fost luate sau distruse. În câteva minute camera de instructaj a fost curăţată, şi nu a rămas nici o urmă care să poată fi folosită de către răuvoitori.

Ora 16.02

A fost adunată grupa şi inventarul echipamentului necesar pentru operaţiune.

„Şeful”: locotenentul comandant al plutonului Alex Brown.

Brown avea treizeci şi patru de ani, şi în trupele SEAL activa de şapte ani. Trebuia să care următoarele: un automat M-16 A1 cu 200 de gloanţe, inclusiv un încărcător cu trasoare, un pistol S & W model 39 cu 40 de cartuşe, un telescop AN/PVS-2 care putea fi montat pe mitraliera M-16 (telescopul era purtat într-o cutie etanşă), o rachetă luminoasă verde şi una roşie, două grenade defensive M26A1 şi o grenadă ofensivă MK3-A2, şi o mică lanternă cu o lentilă roşie.

Ofiţerul secund Charlie Deckert

Acesta era al doilea război pentru Deckert. Fusese membru al Echipelor de Distrugere Subacvatică (UDT) în timpul războiului din Coreea şi era cel mai vechi şi cel mai dur membru al grupei. Fiind unul din cei doi mitraliori, Deckert urma să poarte o puşcă-mitralieră M-60. Mitraliera avea ţeava retezată până la camera de gaze, pentru a fi mai uşoară. De asemenea, Deckert mai căra şi 400 de

gloanţe calibrul 7,62 mm şi două grenade defensive M26A1.

Servantul Ed Fox

În calitate de călăuză a grupei, Fox a preferat o puşcă model Ithaca 37. În plus, avea să mai ducă 50 de cartuşe, dintre care 10 cu miez de oţel, două grenade defensive M26A1, două grenade fumigene albe AN-M8HC, un set de articole pentru asigurarea prizonierilor şi un colac de funie din nylon de 5/16”, lungă de 35 de metri. Ed era tachinat din când în când de către ceilalţi membri din grupă, datorită obiceiului său de a purta şalvari, pentru a se feri de lipitori.

Tehnicianul electronist George Halls

Halls urma să fie radiotelefonistul grupei şi trebuia să ducă staţia radio AN/PRC 77. Drept armă, George avea o puşcă semiautomată S & W model 76 cu 216 cartuşe, şase încărcătoare cu muniţie de calibru 9 mm.; pistol S & W model 39, cu 40 de cartuşe, cinci încărcătoare cu muniţie calibrul 9 mm; două grenade defensive M26A1, şi două rachete luminoase, una verde şi una roşie.

Sanitarul Indigo-Jose

În calitate de medic al plutonului, Jose urma să aibă asupra lui o trusă sanitară şi un set pentru asigurarea prizonierilor. Ca soldat SEAL, Indigo avea o puşcă M16A1 cu un lansator de grenade M203 de 40 mm montat sub ţeavă. Sanitarii SEAL luau parte activă în toate operaţiunile de luptă ale camarazilor lor. Pentru a-şi îndeplini rolul său în centrul misiunii Indigo mai avea la el trei obuze brizante de 40 mm şi trei rachete luminoase albe, una roşie şi una verde, de 40 mm.

Adjunctul şefului de echipaj, Kevin Lees

În calitatea sa de servant la cealaltă mitralieră a

grupului, Kevin purta şi el o astfel de armă, M-60, cu ţeava retezată. Pentru ea avea şi 400 de cartuşe calibrul 7,62 mm, precum şi două grenade defensive M26A1, „pentru plăcerea jocului”.

Scafandrul clasa I Mike Nelson

Mike purta o mitralieră Stoner cu ţeavă scurtă, o cutie cu bandă de 150 de cartuşe, şi o altă bandă de 150 de cartuşe de rezervă. Mai avea un set pentru asigurarea prizonierilor, două grenade defensive M26A1, o grenadă fumigenă AN-M8HC şi o mină Claymore M18A1, dotat cu un fitil care ardea 30 de secunde şi cu o amorsă mecanică M-60. În cazul în care grupa era nevoită să fugă din zona ambuscadei, fiind urmărită de inamic, mina Claymore putea fi plasată la coada grupei, cu fitilul aprins. Dată fiind raza undei de şoc a unei asemenea mine, şansele erau mari ca vietnamezii urmăritori să fie prinşi în cursă.

Alături de echipamentul lor specific, fiecare membru al grupei urma să ducă două, trei sau patru bidoane cu apă şi gamele, truse individuale de prim ajutor, un ceas de mână, un cuţit cu teacă şi o trusă de supravieţuire. Trusa de supravieţuire se purta în general într-un săculeţ pentru încărcătoare de pistol-mitralieră, şi conţinea un briceag, cremene şi chibrituri, trei metri de sârmă de cupru sau oţel, cârlige de undiţă şi o mică oglindă. În funcţie de dorinţele fiecăruia, în trusă mai intrau şi alte articole. Cuţitele cu teacă din dotare erau fie model Ka-Bar, fie model Randall 1, 2, 14, sau 16.

Pentru a transporta tot echipamentul şi muniţia din dotare, fiecare individ purta o haină specială, determinată de sarcina fiecăruia. Haina avea montat în ea, alături de numeroasele buzunare şi o vestă gonflabilă de salvare. Cu toţii mai aveau şi câteva pungi din plastic etanşe, pentru a ţine în ele hărţi, documente ori alte materiale cu caracter informativ pe care putea pune mâna.

Ora 16.40

Locotenentul grupei a terminat inspectarea soldaţilor şi a echipamentului. Totul s-a dovedit a fi în regulă.

Ora 17.20

Grupa a tras de probă cu toate armele. Dat fiind că focuri de armă se trăgeau zilnic în jurul taberei, soldaţii Viet Cong n-o să intre la bănuieli din cauza asta. Fiecare soldat a lepădat orice însemne de grad ori distincţie şi orice acte de identitate, inclusiv plăcuţele de identitate. Un soldat SEAL nu lasă niciodată pe un altul în urmă, astfel încât actele de identitate nu erau socotite absolut necesare, şi aceasta elimina o posibilă sursă de informaţii pentru inamic.

Ora 18.00

Echipa era acum echipată şi gata să intre în acţiune. Dat fiind că regulile privind îmbrăcămintea în luptă nu erau dintre cele mai stricte, tricourile şi pantalonii scurţi nu reprezentau o raritate; majoritatea oamenilor purtau tricouri cu mânecă lungă şi pantalonii din campanie. Îmbrăcămintea îi proteja de vegetaţia aspră a deltei, şi în acelaşi timp ferea pielea deschisă la culoare să nu fie pârlită de razele soarelui. Mulţi soldaţi evitau să poarte bocanci sau pantofi, pentru că aceştia puteau fi supţi de nămol şi lăsau o urmă clară pe care vietnamezii o puteau depista.

Ora 18.30

Oamenii au mers la popotă, unde şi-au ales mâncarea preferată. Unii din membrii echipei obişnuiau să consume zilnic mâncare locală, peşte cu orez, deoarece soldaţii Viet Cong susţineau că-i pot adulmeca pe „halitorii de şuncă” americani de la mare distanţă. Alţii mâncau raţia obişnuită, sau raţii deshidratate, folosite în Patrulările de lungă durată (LRRP)*, **după cum le dictau gusturile.**

* Long-Range Reconnaissance Patrol dehydrated rations (engl.).

Ora 19.00

Repetiţie: Pentru a reduce la minimum orice comunicare verbală în timpul acţiunii, grupa a plănuit cu grijă desfăşurarea ambuscadei şi a studiat fiecare mişcare. Ore lungi petrecute împreună, şi ore şi mai lungi de instrucţie, au făcut ca fiecare om să ştie precis cum s-ar comporta ceilalţi într-o anumită situaţie. Metoda de acţiune a membrilor SEAL era munca de echipă, şi multe din succesele lor pot fi atribuite tocmai acestei metode.

Ora 19.50

Odată repetiţia făcută, oamenii şi-au terminat pregătirile şi punerea la punct a echipamentului. Cei care puteau au mai luat câte ceva cât au mai avut timp.

Ora 21.15

Acei membri ai echipei care dormeau au fost treziţi, şi grupa s-a deplasat la debarcader. Urcând la bordul vedetei care avea să-i transporte, soldaţii SEAL şi-au ocupat poziţiile la proră, de ambele părţi ale mitralierelor calibrul 50. Uniformele deşănţate şi puzderia de arme, atât ale soldaţilor SEAL, cât şi ale membrilor echipajului vedetei, făceau întreaga formaţiune să semene mai degrabă cu o şleahtă de piraţi asiatici decât cu o unitate militară.

Ora 22.00

Vedeta se afla deja în drum spre locul ambuscadei. Navigând iniţial pe râu, apoi pe un afluent şi în cele din urmă pe canale şi culoare, manevrarea ambarcaţiunii nu era tocmai o treabă uşoară. Delta Mekongului avea cinci ramificaţii distincte a două cursuri majore de apă, sute de afluenţi şi braţe mai mici, precum şi mii de canale. Fără priceperea şi experienţa echipajului vedetei nu s-ar fi localizat porţiunea exactă de canal care să ducă în cele din urmă către zona obiectivului. Pentru a ajunge căpitan de

vedetă, era nevoie de doi ani de antrenament, şi chiar şi atunci se impunea experienţă din timpul acţiunilor de luptă. Căpitanul acestei vedete era extrem de experimentat şi echipajul său – mai mult decât competent. Soldaţii SEAL au băgat de seamă acest lucru, şi s-au apucat să cerceteze pe îndelete malurile, pentru a nu nimeri într-o ambuscadă.

Adesea soldaţii Viet Cong pregăteau capcane, destinate anume vedetelor şi altor ambarcaţiuni asemănătoare.

Vietnamezii plasau două rachete B-40 (RPG-2), câte una pe fiecare mal. Rachetele erau îndreptate una în direcţia celeilalte, fiind conectate printr-o sârmă care trecea prin apă. Sârma avea să fie întinsă de către ambarcaţiunea în trecere, percutând ambele rachete. Acestea aveau să lovească în mijlocul vasului, acolo unde se afla echipajul, rupând ambarcaţiunea în două. Soldaţii SEAL care şedeau la prora trăgeau nădejde că în cazul în care vedeta ar fi agăţat o astfel de capcană cu rachete, ei să fie azvârliţi înainte, în apă, decât să fie prinşi în inima exploziei.

Echipajul vedetei era format din patru oameni. Unul se afla în amplasamentul tunurilor, controlând o pereche de mitraliere calibrul 50. Un altul se afla la pupa ambarcaţiunii, mânuind mitraliera calibrul 50, iar altul stătea în mijlocul punţii, lângă puşca-mitralieră M-60. Comandantul se afla în micuţa cabină conducând nava.

Ora 23.55

Vedeta a ajuns în cele din urmă la punctul final de incursiune, şi a tras la mal. Soldaţii au sărit din barcă şi s-au trezit în nămol până la şold. Ţinându-şi cu băgare de seamă armele afară din nămol, membrii SEAL au luat-o către uscat. Când grupa s-a depărtat cale de zece metri, vedeta s-a mutat în mijlocul apei, de unde putea acoperi mai bine zona cu armamentul de la bord. Grupa a aşteptat în tăcere preţ de cel puţin zece minute, trăgând cu urechea după vreun semn al unei ambuscade pusă la cale de inamic.

Nevăzând şi neauzind nimic, echipa s-a deplasat la zona ei de ambuscadă, iar vedeta a luat-o pe cursul apei în sus, depărtându-se de punctul de infiltrare. Soldaţii SEAL au

străbătut câţiva kilometri într-un semicerc, în direcţia punctului de ambuscadă. În timp ce mergeau prin junglă, membrii grupului s-au asigurat de faptul că îndărătul punctului de ambuscadă nu se află nici un soldat Viet Cong, şi că în zona de luptă nu se găseşte nici un civil.

Ora 1.04

După ce-a străbătut în semicerc trei kilometri, grupa a ajuns la punctul de ambuscare, la un kilometru depărtare, pe cursul apei în sus de punctul de incursiune. Odată ajunşi pe poziţie, o gâtuire a râului, grupa s-a desfăşurat automat, fără alte ordine. Cei doi mitraliori cu armele lor M-60 au trecut pe flancuri. Ed Fox a legat un capăt al funiei sale de mal şi a intrat în mocirla de pe mal, care-i ajungea până la şold. Locotenentul se afla la mijlocul funiei întinse a lui Fox. Radio-telegrafistul se afla îndărătul locotenentului pentru a-i acoperi spatele. Întreaga echipă s-a desfăşurat în ambele direcţii, cu locotenentul în mijloc, pe o distanţă de aproximativ treizeci de metri.

Ora 3.25

Până la această oră sunetele obişnuite ale junglei au reînceput, ascunzând faptul că cineva se află în zonă. În ciuda roiurilor de ţânţari şi alte insecte, echipa a rămas neclintită, stând în picioare în apele calde ale râului. Unii dintre soldaţi mestecau tutun, pentru a rămâne treji, iar alţii mestecau gumă ori zgârci, cu acelaşi scop. Nici unul dintre membrii SEAL nu fuma în timpul acţiunilor. Fumul de tutun este purtat cale lungă, îndeosebi pe timp de noapte.

Ora 4.04

Cerul fără lună şi pătura de nori au făcut ca noaptea să fie foarte întunecoasă. Nici un om nu putea să vadă mai mult de câţiva metri înaintea lui, cu excepţia locotenentului. El îşi ataşase luneta cu infraroşii la mitraliera lui M16A1 şi se slujea de instrumentul priveliştii nocturne pentru a cerceta partea de sus a râului.

Supravegherea efectuată prin luneta cu infraroşii făcea ca întreaga zonă să fie scăldată într-o lumină slabă, verzuie. Supraveghind partea de sus a apei, locotenentul Brown vroia să vadă Viet Congul înaintea grupei sale. El dorea să fie singurul care va declanşa ambuscada. Chiar dacă ploaia aşteptată nu şi-a pornit răpăiala, cei din SEAL n-au fost mai ocoliţi de umezeală, fiind nevoiţi să stea în noroi şi apă mai mult de trei ore, fără să se mişte.

Ora 4.04.15”

Pârâitul uşor al unui motor care se apropia i-a alarmat pe soldaţi. Cu toate că erau toţi veterani ai luptelor, multora dintre ei li s-a uscat gura, şi în urechi le răsunau bătăile inimii. Cu răsuflarea înăbuşită astfel încât nici ei să n-o poată auzi, membrii SEAL aşteptau în tăcere semnalul de deschidere a focului.

Deodată liniştea nopţii a fost sfâşiată de focul rapid al mitralierei M16A1 a locotenentului, pusă în poziţia „foc automat”. Focul trasoarelor, dirijat cu ajutorul lunetei cu infraroşii, indica limpede sampanul din frunte. S-a auzit o bufnitură în clipa în care Jose a tras cu lansatorul său de grenade M203. Un val orbitor s-a revărsat din racheta sa, luminându-i pe vietnamezi din direcţie opusă, siluetele lor decupate fiind perfect vizibile pentru restul echipei.

S-a dezlănţuit infernul în clipa în care şi restul grupei a deschis focul. Tunetul celor două mitraliere M60 era parţial acoperit de bubuitul adânc al puştii de calibrul 12 mm. Câţiva soldaţi Viet Cong au fost azvârliţi peste bord în clipa în care câteva proiectile s-au înfipt în ei. Vuietul unei explozii a izbucnit în clipa în care o grenadă MK3A2 a atins sampanul din mijloc. O a doua rachetă luminoasă a pornit să lumineze spectacolul haotic. Vacarmul şi ţipetele erau neîntrerupte, în timp ce trasoarele se repezeau asupra inamicului derutat. Un sampan a fost rupt dintr-o dată în două, în clipa în care a fost lovit de-a curmezişul de o grenadă explozivă de 40 mm.

Ora 4.05

Focul a încetat la fel de brusc cum pornise, ca la o comandă. Aerul era plin de fum, în timp ce soldaţii SEAL se îndreptau urgent către ţinta lor. Cu urechile vâjâindu-le de pe urma vacarmului, şi cu mâinile cuprinse de tremur datorită reculului armelor, membrii SEAL au pornit să adune materiale şi prizonieri. Un vietnamez a fost dibuit în timp ce se deplasa prin apă, şi a fost rapid înhăţat. Alţi soldaţi Viet Cong răniţi au fost adunaţi şi traşi la mal cu ajutorul frânghiei cu care soldaţii SEAL îşi menţinuseră poziţia în apă. Chiar şi după primul ajutor al sanitarului, unul dintre vietnamezi a murit de pe urma rănilor. Americanii nu urmăreau să-i ucidă pur şi simplu pe toţi (nu poţi obţine informaţii de la un cadavru), aşa că Jose s-a apucat să-i ajute pe ceilalţi soldaţi Viet Cong. Câţiva membri ai grupei s-au îndreptat spre sampanele ruinate, adunând rapid tot ce părea interesant, înainte de a se scufunda. În caz că ceva ar fi fost omis, vedeta care aştepta mai jos, pe cursul apei, s-ar fi ocupat de asta. Vietnamezul rănit era doar şocat de pe urma exploziei grenadei MK3A2, şi nu avea altceva decât un nas însângerat şi o teribilă durere de cap.

După o interogare rapidă a vietnamezului teafăr (doi dintre americani vorbeau vietnameza), prizonierul a fost asigurat cu cele aflate în setul special pregătit pentru acest scop. Întreaga acţiune a durat doar şase minute de la cap la coadă, cu 45 de secunde de tragere.

Ora 4.11

Vedeta a fost anunţată prin radio să se deplaseze la punctul de recuperare, cu două sute de metri mai jos de locul ambuscadei. Echipajul şi materialele au fost adunate la bord şi grupa a părăsit locul împreună cu prizonierii.

Ora 4.20

La bordul vedetei, echipa a început să se bucure de succesul repurtat: marele sac cu bani pe care-l capturaseră le-a indicat că-l înhăţaseră pe casier. Ambarcaţiunea încă se mai afla adânc înfiptă în „teritoriul indian”, aşa că

soldaţii n-au slăbit vigilenţa. Obosiţi şi acoperiţi de nămol, membrii SEAL s-au arătat mulţumiţi de munca lor de noapte.

Ora 7.40

Vedeta a ajuns înapoi la bază şi prizonierii au fost daţi pe mâna Siguranţei, pentru un interogatoriu amănunţit. Grupa s-a prezentat la raport, şi fiecare soldat a mărturisit ce-a văzut şi ce-a gândit. De data asta raportul n-a durat mult, şi membrii SEAL au avut ocazia să înfulece ceva şi să se odihnească. Cu toţii ştiau că nu va trece mult şi li se va spune iarăşi că-i aşteaptă o nouă misiune.

Vietnam: ultimii ani

Anii ’70 au adus cu sine sfârşitul războiului din Vietnam, şi ultimii soldaţi SEAL au părăsit această ţară. În cursul anului 1970, detaşamentele SEAL din Vietnam au fost reduse drastic, în ce priveşte efectivele şi operaţiunile, dat fiind că în urma programului de Vietnamizare, din ce în ce mai multe planuri de-ale SEAL au fost trecute pe umerii sud-vietnamezilor. Membrii SEAL îşi luau tot mai mult în primire rolul lor de consilieri, în timp ce acţiunile de luptă erau executate de către băştinaşii vietnamezi.

Primul detaşament SEAL desfiinţat în cursul Vietnamizării a fost detaşamentul Bravo. Din iunie 1969, consilierii SEAL şi alţii consilieri americani au primit ordin să nu mai însoţească trupele instruite de ei în misiuni. Cunoscând faptul că singurul mod de a conduce oamenii e să te afli lângă ei, unii dintre membrii SEAL s-au trecut pe listele de servicii în calitate de administratori. Cartierele

Generale superioare, fie că nu cunoşteau această practică, fie preferau să n-o ia în seamă. Membrii SEAL aveau să continue să-i conducă în misiuni pe soldaţii instruiţi de către ei cât se putea de mult.

În cursul acelui an, soldaţii SEAL şi-au continuat operaţiunile, punând accent din ce în ce mai mult pe „pasarea" acestora militarilor sud-vietnamezi. S-a dat de asemenea importanţă şi celor două noi sarcini ale SEAL, operaţiunile „Lumină Senină" (Bright Light) şi cele de salvare a piloţilor doborâţi.

„Lumină Senină" era numele care desemna operaţiunile de salvare ale prizonierilor de război deţinuţi în lagărele Viet Cong. Cu toate că nici un prizonier de război american n-a fost salvat vreodată de către membrii SEAL, aceştia au atacat cu succes câteva lagăre, eliberând un mare număr de militari sud-vietnamezi. Recuperarea piloţilor doborâţi devenise de asemenea o importantă misiune SEAL.

Raidurile şi misiunile susţinute ale SEAL împotriva unităţilor Viet Cong dădeau rezultate bune, cu pierderi minime. Echipa SEAL-2 n-a suferit pierderi în acţiune în 1970, însă în cursul acelui an au fost răniţi 18 soldaţi. Documentele referitoare la acţiunile Echipei SEAL-1 din primii ani ai deceniului nu sunt accesibile, totuşi, e cunoscut faptul că nici aici nu au existat multe pierderi.

În 1971, trupele SEAL au continuat să-şi mărească neîncetat capacitatea de luptă. Numai Echipa SEAL-2 a primit o mulţime de arme noi, inclusiv aruncătoare de grenade M203 care înlocuiau vechile lor aruncătoare XM 148. De asemenea a primit 45 de pistoale cu amortizor şi 12 puşti Stoner. Numărul de puşti Stoner de care dispunea detaşamentul Alfa asigura fiecărui pluton câte două arme de fiecare grupă.

Echipa SEAL-2 dispunea la sfârşitul anului 1970 de un efectiv de 23 de ofiţeri şi 115 soldaţi. Grupul de stat-major al detaşamentului A era format dintr-un ofiţer şi un soldat; de asemenea detaşamentul mai cuprindea şi trei plutoane. Acesta s-a dovedit a fi ultimul an al operaţiunilor organizate ale formaţiunilor SEAL în Vietnam. Regulile luptei se

schimbaseră, şi plutoanele SEAL nu aveau să mai acţioneze în luptă. Ordinele glăsuiau acum că unităţilor SEAL „nu mai le era permis să participe activ la misiuni de luptă”.

În 1971, ultimele trei plutoane operative ale Detaşamentului Alfa şi-au încheiat stagiul în Vietnam. La începutul anului, plutonul opt de la Baza navală din Dong Tan opera în special în provincia Dinh Tuong. Grupa Alfa a plutonului Nouă acţiona în întregime în afara zonei de Asistenţă Militară Americană pentru Vietnam de la Ca Mau, şi-şi desfăşurau activitatea în provincia An Xuyen. Grupa Bravo a plutonului Nouă acţiona de asemenea în provincia An Xuyen, însă baza o avea la baza Asistenţei Militare Americane de la Hai Yen. După construirea celor două pavilioane ale Marinei din zona de asistenţă militară de la Vi Thanh, plutonul Zece s-a mutat acolo în cursul lunii ianuarie. Plutonul Zece opera în provincia Chuong Thien.

În luna februarie, plutonul Opt a fost prima formaţiune a Echipei SEAL-2 care a părăsit Vietnamul fără a fi înlocuită. Zona de operaţiuni Dingh Tuong a fost încredinţată plutonului cinci al Detaşamentului Golf. Plutonul cinci îşi executa misiunile pornind de la Baza navală de la Dong Tan.

Comandant al plutonului Nouă, până la înlocuirea acestuia în aprilie, a fost consilierul principal al Zonei de desfăşurare a operaţiunii „Golful Răcoros”. Postul de comandant al detaşamentului Alfa a fost desfiinţat în cele din urmă la 8 aprilie, dată la care toate plutoanele, fie că intraseră în custodia Detaşamentului Golf, fie că părăsiseră Vietnamul, întorcându-se în Statele Unite.

În primăvară, singurul detaşament al Echipei SEAL-2 care mai rămăsese în Vietnam a fost un grup restrâns (patru oameni) care îndeplineau funcţia de consilieri, şi se aflau sub comanda Grupului Special al Marinei – secţiunea Vietnam, conduşi de către locotenentul Frederick. Acest grup avea să devină ulterior Detaşamentul Sierra.

De la 14 august 1971 şi până la 5 februarie 1972, Echipa SEAL-2 dispunea în Vietnam de o singură unitate de

patru oameni. Detaşamentul Sierra executa operaţiuni împreună cu soldaţii sud-vietnamezi, pregătindu-i pentru vremea în care Statele Unite se vor fi retras complet. Cu toate că nu fusese prevăzut ca ei să desfăşoare operaţiuni de luptă, trei din cei patru membri care s-au înapoiat în SUA au fost propuşi pentru Steaua de Bronz.

Din februarie 1972, Echipa SEAL-2 nu mai dispunea de soldaţi în Vietnam.

De asemenea, şi Echipa SEAL-1 se retrăgea din implicarea ei în Vietnam. Cu toate că documentele accesibile sunt cam sumare, reiese că în 1973 în Vietnam nu se mai aflau detaşamente SEAL. În 1972 încă au mai avut loc unele operaţiuni, dat fiind că doi soldaţi SEAL au făcut nişte isprăvi care mai târziu le-au adus Medalii de Onoare.

În 1975, Saigonul a fost capturat de către nord-vietnamezi. Soldaţi sud-vietnamezi instruiţi de către SEAL, foşti republicani şi alte Unităţi sud-vietnameze s-au retras în zona Deltei Mekongului şi au continuat lupta împotriva comuniştilor. Guvernul comunist din Vietnam încă mai încearcă să-i elimine pe toţi, ca un tribut final faţă de SEAL şi faţă de oamenii pe care i-au instruit şi alături de care au luptat.

Gazeta Masculului de Focă*

„Gazeta Masculului de Focă” era o foaie lunară, scoasă în Vietnam de către membrii Echipei SEAL-2. Gazeta a fost pusă pe picioare de către soldatul Riojas, care era considerat caricaturistul neoficial al echipei din Vietnam. Această foaie nu era o publicaţie oficială, însă era aşteptată

* În limba engleză „Seal” înseamnă focă (n.t.).

de către mulţi dintre membrii SEAL ca o sursă de bârfă. „Gazeta Masculului de Focă” servea oamenilor o mulţime de informaţii, atât oficiale cât şi neoficiale. Coperta fiecărui număr reprezenta o poantă de-a echipei, care circulase în luna respectivă.

Cele ce urmează fac parte din primul număr al „Gazetei Masculului de Focă”

Ştiri proaspete
Gazeta Echipei SEAL

Salutări ofiţerilor şi soldaţilor de la baza Can Tho! Această micuţă compunere reprezintă primul nostru efort de a aduna niscaiva noutăţi locale pentru voi, măi băieţi de acolo, din avanposturi, şi tragem nădejde să publicăm şi în continuare, dacă totul merge strună. Nu putem garanta o apariţie regulată, însă cu puţin noroc, o să fim în stare să vă expediem câte una caldă în fiecare lună.

Căpitanul e plecat deja de o lună la Fort Bragg, şi se pare că va mai fi reţinut încă vreo câteva săptămâni de zile. E vârât în ceva treburi de stat-major cu Armata, croind oarece planuri. În timpul absenţei sale, am adus la forma maximă echipa de fotbal; zâmbeşte careva?

Locotenentul Bailey şi-a prelungit contractul pe încă trei luni, şi-l roade serios gândul să treacă într-o tabără UDT/SEAL din Panama. Domnul Boyce e acum locotenentul Boyce şi mai e şi însurat pe deasupra, la fel ca şi burlacul ăla statornic, Bill Garnett. Garnett a călcat pe bec şi a fost agăţat, fără ca cineva să aibă habar, însă într-una din zilele astea se va întoarce şi atunci să te ţii! În orice caz, se pare că în viitorul apropiat se lasă cu niscaiva lăzi de bere, dar nu prea sunt mulţi băieţi adunaţi la un loc pe-aici ca să le dea gata pe toate!

Ar fi fost bine să fiţi şi voi pe-aici – locotenentul Rhinebolt se întoarce din permisie în câteva zile pentru a prelua cvartirul şefului, şi locotenentul Kochey se va muta la operativ. L’entul Marcinko are acum în custodie plutonul Opt şi-l va înlocui pe locotenentul Trani. Yeaw de la UDT-21 este prevăzut să vină aşa cum de la UDT-22 trebuie să ne

sosească din moment în moment câţiva băieţi, alde Albrecht, Johnson, Neault, Keith şi Cyrus. Pe ceilalţi îi luăm mai târziu de la cartier. Deocamdată nu ştim nume.

Cei ce urmează vor pleca la şcoala de Cercetaşi la 13 septembrie: Fox, Atkinson, şi Rabbit Detmer. La 2 septembrie, Kennedy şi Ashton vor pleca la şcoala de Judo. Plutonul Opt s-a întors la sfârşitul săptămânii trecute de la cursul de pregătire pentru războiul în junglă, unde, după ce-au asistat la câteva lecţii, au făcut pe agresorii împotriva restului clasei. Se-nţelege că Frank Scollise a coborât acolo iadul pe pământ, tratându-i pe ofiţerii superiori lui în grad ca pe nişte trupeţi de rând.

Echipa de instrucţie tocmai şi-a încheiat prima săptămână la Camp Pickett, unde se face instrucţie la cataramă. În timpul unei ambuscade autentice, Nervell s-a ales cu o shijă de M-79 în burtă, dar las' că-i trece. În primele secunde a crezut că s-a zis cu el, după cum se aude. Ne batem capul cum să-l aducem într-o stare de „inimă albastră", dar până acum nu i-a trăsnit încă nimănui ceva prin cap!

Plutonul Şapte e în drum spre „Conacul Mocasin" (Tabăra Unională) pentru o porţie zdravănă de instrucţie în zone mlăştinoase. O să stea pe-acolo vreo zece zile, sau aşa ceva. Voi cum vă descurcaţi cu manevrele prin mlaştini? Ceva probleme cu factorii voştri practici? De îndată ce se va întoarce plutonul Şapte, băieţii vor mai fi frecaţi niţel pe-aici şi vor pleca să înlocuiască plutonul Patru, al locotenentului Bointt. Au revoir!

În rest, pe-aici totul merge bine, cu excepţia gazonului din faţa reşedinţei lui Cozart; Garnett fiind plecat în insulele Bahamas în luna de miere, n-are cine să i-l mai cosească. N-am ce-ţi face, Diz!

În viitorul apropiat vom trimite cel puţin trei inşi din fiecare pluton la Fort Bragg la un curs de limbă vietnameză de 120 de ore, cu intenţia ca până la urmă în fiecare pluton să fie cel puţin patru oameni care s-o rupă pe vietnameză. După cum suntem siguri că aţi aflat pe propria piele, acest lucru va trebui să ne sporească serios capacitatea

operativă, acolo, în prima linie. Şeful Blais tocmai s-a înapoiat de la o şcoală specială de interogatori de la Fort Holabird, din Maryland, şi urmează să plece la cursul de limbă îndată ce-l putem trimite.

Cel mai proaspăt ciclu UDT, de 70 de oameni, tocmai a absolvit perioada de instrucţie. Tragem nădejde că nivelul pregătirii lor e ridicat, însă nu ne rămâne decât să aşteptăm şi să vedem. Cel puţin în ce priveşte numărul, proaspeţii absolvenţi ne întrec. Poate că, în sfârşit, vom primi şi noi oamenii de care avem nevoie, cu un asemenea flux de UDT-işti.

O'Brian tocmai s-a prezentat pentru luarea în primire a postului, şi va fi repartizat la plutonul Nouă pentru a completa echipa care pleacă la şcoala de desant. La aprovizionare a venit un marinar de la serviciile de coastă, unul care-l bagă în boală pe contraamiral şi pe Saunders; pe tip îl cheamă Broadway. Îi va sosi şi un ajutor, un magazioner, ceva mai încolo. Contaamiralul Talison, socotea că băieţii ăştia vor fi salvarea lui, însă căpitanul a comandat pentru el o pereche de cătuşe pentru picioare, cu un lanţ abia atât de lung cât să-i permită să ajungă la dosar şi la telefon. Lista de efecte a fost refăcută pentru a 'şpe mia oară, şi continuă să sosească din ce în ce mai multe materiale, în special în domeniul electronicii şi al artileriei. De asemenea, tunul Gatling, model 5,56, va fi adus de către cei de la tehnic la 8 septembrie, şi va pleca cu plutonul lui Peterson în octombrie. Bagă de seamă, Charlie! Se pare că vom primi un lansator automat de grenade de 40 mm de mare precizie, în jurul primei zile a viitorului an calendaristic (ianuarie, pentru cei dintre voi care n-au prea priceput)!

Şeful Watson pleacă pe Coasta de Vest, ca să ia şi el parte la punerea la punct a unei veste de luptă, cu tot dichisul pe ele pentru supravieţuire. Piesa asta de uniformă e acoperită cu material de camuflaj şi are buzunare şi tot felul de agăţători pentru cam tot ce purtăm în luptă; ţine locul harnaşamentelor noastre. Când ploşniţele vor fi gonite din ele cu fierul de călcat, vrem să vă trimitem câteva

prototipuri ca să vă daţi şi voi cu părerea. Lucrăm şi la o pereche de labe de înot, care pot fi încălţate peste bocanci; nu încape îndoială, de-acum suntem cu „lecţia învăţată”.

În ce priveşte desantul aerian, trecem printr-o perioadă grea, datorită crizei de aparate de zbor şi a vremii proaste. Poate că într-una din zilele astea vom putea face vreun salt, însă în momentul de faţă, elicopterele sunt de neprocurat.

Talison a plecat săptămâna asta la şcoala de „Cuţit şi Furculiţă” de la Newport Rhode Island, şi pentru ca tacâmul să fie complet, va fi trimis la echipa SEAL-1 pe o altă coastă de Vest. În curând va fi constituită o Asociaţie „Ofiţerilor Activi de pe Coasta de Vest”, cu cartierul general la Coronado, în California.

Kestner, de la popota unităţii, încă ne mai aprovizionează cu delicatese de la bucătărie – ce bine e să ai pe unul de-ai tăi într-o funcţie-cheie. Bucătarii devin şi ei din ce în ce mai pricepuţi. Gogoşile au ajuns mai bune decât prăjiturile.

Programul de dresaj al câinilor merge şi el binişor; unul l-a muşcat pe şeful de stat-major când acesta a trecut într-o zi pe aici vrând să-i arate nevesti-si câinii. Că veni vorba, noi îi dresăm să-i urmărească pe toţi ofiţerii, în general. Boesch şi Blais au trecut toate testele pentru gradul 9, la fel ca şi Gallagher, Dearmon şi Riojas, care au obţinut gradul 8. Dosarele tuturor vor fi în curând aduse în faţa comisiei de selecţie.

Porter, radiotelegrafistul a aflat acu’ vreo câteva săptămâni că după sejurul său de 37 de luni în Vietnam, s-a îmbolnăvit de malarie, aşa că voi aveţi grijă să vă luaţi pilulele; nu-i mare lucru să le luaţi, şi vă feresc să ajungeţi în situaţia lui Porter.

În încheiere, vrem să vă atragem atenţia să nu uitaţi „lecţiile învăţate” ale războiului; puneţi-le pe hârtie şi trimiteţi-le Echipei, astfel ca şefii sau instructorii să se poată folosi de ele în cadrul programului de instrucţie.

Pe curând, băgaţi capul şi curul la cutie, şi continuaţi cu treaba bună pe care o faceţi. Daţi-ne de ştire despre orice fel de probleme personale pe care le doriţi rezolvate (de

exemplu, neveste care trebuiesc îngrijite etc.) şi noi vom face tot ce ne stă în putinţă ca să ne ocupăm de ele.

Salvarea prizonierilor de război

Problema prizonierilor de război era foarte vie în mintea publicului american, în cursul anului 1970. S-au trimis scrisori, petiţii şi înalţi demnitari la guvernul nord-vietnamez pentru a încerca să se afle ceva despre prizonierii de război, dintre care unii se aflau în captivitate de mai bine de şase ani. Dar fiindcă Vietnamul nu era semnatar al Convenţiei de la Geneva, guvernul nord-vietnamez nu s-a simţit obligat să urmeze procedurile convenţionale. De fapt, ei simţeau că strigătul opiniei publice însemna că prizonierii pot fi folosiţi ca gaj pentru negocierile cu Washingtonul. Forţele Speciale ale Armatei au pornit, la începutul lui 1970, să pună la cale, un raid în Vietnamul de Nord, în cursul aceluiaşi an.

La 22 noiembrie 1970, o mare unitate de Berete Verzi, susţinute de o escadrilă pe elicoptere de luptă şi avioane de vânătoare cu reacţie, au atacat lagărul de prizonieri de la Son Tay, la sud de Hanoi. Cu toate că n-a fost salvat nici un prizonier, aceasta era prima demonstraţie pentru public, cum că armata e pregătită să facă eforturi majore pentru a localiza şi a recupera prizonierii de război.

Încă înainte de raidul de la Son Tay, au mai fost făcute astfel de încercări de către alte unităţi care nu-şi puteau permite să facă publice activităţile lor. Au fost menţionate operaţiunile întreprinse de către formaţiunile SEAL ale Marinei, sub numele codificat de „Bright Light” (Lumină vie), însă, dat fiind că multe dintre operaţiunile acestea au fost executate în secret, încercările lor de salvare n-au prea

fost făcute publice.

În 1970, comandamentul asistenţei militare americane în Vietnam avea deja de câţiva ani staţionată în Delta Mekongului o echipă de consilieri, Echipa 80. De asemenea mai dispunea şi de câteva plutoane ale detaşamentului Alfa din Echipa SEAL-2, care acţionau în zona deltei.

Plutonul VI era format din doi ofiţeri şi 13 soldaţi, sub comanda locotenentului Louis Boink. În cursul verii lui 1970, plutonul VI era staţionat la Ca Man în provincia An Xuyen din Vietnamul de Sud. Cu aproximativ 1000 de ore înainte de 21 august plutonul VI a primit dintr-o sursă mai măruntă o informaţie prin care se indica mărimea, poziţia şi puterea de luptă a unui lagăr Viet Cong de prizonieri. Lagărul se afla în districtul Dam Doi al provinciei An Xuyen. Se mai spunea în informaţie că în lagăr erau deţinuţi mai mulţi prizonieri de război americani. Se ştia la acea vreme că soldaţii Viet Cong ţin mai mulţi soldaţi americani în captivitate în Zona Deltei Mekongului, şi că încearcă să-i mute rapid din lagăr în lagăr.

Cu toate că nu s-a confirmat acest lucru, se pare că informaţia a fost furnizată de un prizonier capturat de către o unitate provincială de patrulare. Membrii acestor unităţi lucrau în strânsă colaborare cu consilierii SEAL şi cu alte unităţi în cadrul programului Phoenix şi informaţiile pe care le adunau erau în general de bună caiitate. Însă chiar şi cu „garanţia calităţii”, pe care, soldaţii SEAL o aveau, era nevoie ca informaţia referitoare la lagăre să fie confirmată de către cel puţin încă o sursă de încredere, înainte de a porni la acţiune.

Dându-şi seama de caracterul urgent al informaţiei pe care o deţinea, locotenentul Boink, în loc să urmeze calea lungă a comunicatelor oficiale, a acţionat conform pregătirii sale SEAL. Organizând rapid forţele necesare, Boink a pus la cale o operaţiune de salvare a prizonierilor de război. S-au coordonat imediat acţiunile cu unităţile din provincie şi cu alte baze locale. Focul de susţinere avea să fie asigurat de către un distrugător al Marinei americane, de către două elicoptere de luptă ale Armatei, şi de către o escadrilă de

bombardiere B-57, ale Aviaţiei regale Australiene.

Planul prevedea ca forţele terestre să debarce pe ţărm la est faţă de lagăr, în vreme ce bombardierele australiene aveau să lovească de la sud. În acelaşi timp, elicopterele de luptă urmau să tăbăcească zonele de vest şi de nord ale lagărului cu rachete şi proiectile de tun calibru mic. Intenţia era de a-i copleşi pe vietnamezi cu foc, silindu-i să fugă şi să părăsească lagărul.

Dat fiind că numărul prizonierilor se spunea că întrece cu mult pe acela al gărzilor, se spera că gardienii mai degrabă îi vor abandona pe prizonieri, decât să-i ia cu ei, încetinindu-şi astfel retragerea. Apropierea rapidă a unităţilor terestre avea să împiedice de asemenea lichidarea prizonierilor de către soldaţii Viet Cong. Deţinuţii salvaţi şi forţele terestre urmau să fie evacuaţi cu elicopterul, după ce lagărul avea să fie asigurat.

În primele ceasuri ale zilei de 22 august 1970, cei 15 soldaţi SEAL ai plutonului VI, susţinuţi de către 19 vietnamezi din compania 974 regională, au aterizat cu elicopterul pe o plajă dinspre Marea Chinei de Sud. În vreme ce corpul expediţionar ateriza, bombardierele B-57 îşi aruncau bombele în sudul lagărului, zădărnicind orice mişcare a inamicului în direcţia respectivă.

După ce elicopterele de luptă şi-au efectuat şi ele raidurile, completând cercul de foc de baraj al forţelor de susţinere, asupra soldaţilor SEAL s-a deschis focul dintr-un buncăr al unităţilor Viet Cong, ascuns pe coastă. Un membru SEAL, subofiţerul Slator Blackiston, a ţinut buncărul sub foc continuu, în vreme ce restul membrilor echipei căutau să treacă de amplasament şi să-şi continue drumul către lagăr.

Unitatea a continuat să se deplaseze către apus şi în curând s-au trezit cu toţii în lagărul de prizonieri camuflat din greu. Nu se vedea ţipenie de gardian sau de prizonier însă s-a dat peste o cărare limpede de urme de tălpi, care ducea înspre inima junglei. În vreme ce echipa a pornit-o de-a lungul urmelor, în jungla mlăştinoasă, tirul artileriei navale a fost îndreptat către sud, pentru a stăvili calea

oricărui soldat Viet Cong care ar fi luat-o pe acolo ca să scape. Când unitatea a pătruns mai adânc în junglă, soldaţii au început să dea peste echipament individual abandonat, şi boccele de haine aruncate pe lângă drum de către gardienii în retragere. Starea materialelor arată că vietnamezii goniţi se află doar cale de câteva minute distanţă de urmăritorii SEAL.

Membrii SEAL au cerut prin radio ca tirul de rachete de pe elicopterele de luptă să fie intensificat pentru a spori presiunea asupra soldaţilor Viet Cong în retragere. După încetarea focului, patrula a mai parcurs doar o distanţă scurtă, descoperind 28 de prizonieri sud-vietnamezi ai căror gardieni tocmai părăsiseră zona. O interogare rapidă a prizonierilor a indicat faptul că nu se mai aflau alţi prizonieri cu gardieni şi că în zonă nu există prizonieri de război americani.

Subofiţerul Blackiston, care ocupa postul de transmisionist al unităţii, a asigurat o mică zonă de evacuare care a fost rapid culcată la pământ, în jungla înconjurătoare. Chemând elicopterele de recuperare, Blackiston a coordonat rapida evacuare a tuturor prizonierilor eliberaţi precum şi a unităţii de luptă. Blackiston, care ţinuse sub foc şi buncărul inamic de pe ţărm, avea să fie distins ulterior, drept recunoaştere a acţiunilor sale din timpul raidului cu Medalia de Bronz.

Au fost descoperite şi trecute la capitolul „ucişi în acţiune” cadavrele a trei soldaţi Viet Cong, forţa expediţionară neînregistrând nici o victimă. Douăzeci şi opt de prizonieri vietnamezi au fost eliberaţi, unul dintre ei după o perioadă de captivitate de peste patru ani. Cu toate că n-a fost salvat nici un prizonier de război american, operaţiunea a fost considerată un succes şi un caz clasic al genului. Operaţiuni ulterioare în zona deltei, s-au soldat cu eliberarea în total a 48 de prizonieri de război vietnamezi în cursul anului 1970, însă nu s-a găsit nici un prizonier american.

Programul „Lumină Vie” urma să cuprindă o serie de raiduri efectuate de către unităţi SEAL pentru salvarea

prizonierilor americani de război ale căror poziţii puteau fi determinate. Programul de salvare era considerat unul din motivele cele mai întemeiate pentru prezenţa în continuare a unităţilor SEAL în Zona Deltei Mekongului, încă multă vreme după ce forţele combatante americane au încetat operaţiunile. Soldaţii SEAL constituiau ultima unitate combatantă americană care mai opera în Mekong, până când în cele din urmă şi-au încetat operaţiunile în 1972.

Prima operaţiune din cadrul programului „Lumină Vie” e considerat a fi raidul executat de plutonul VI. O dată eliberat lagărul de prizonieri, au fost capturate câteva arme, şi oarecare echipament de luptă. Publicul american din SUA era interesat în primul rând de cele dintâi imagini ale infamelor „cuşti de tigru” din bambus, în care se spunea că au fost ţinuţi prizonierii americani. Plutonul VI a primit o menţiune specială pentru acţiunile sale din timpul raidului, precum şi pentru desăvârşitul profesionalism cu care a executat toate operaţiunile din deltă. Echipa SEAL-2 a primit de asemenea o Menţiune Prezidenţială pentru al doilea an consecutiv. În document se face referire în mod special la încercarea de salvare şi la rezultatele ei.

Faptul că un singur pluton, condus de un locotenent, a fost în stare să deţină rapid resursele necesare unei operaţiuni speciale e o dovadă a gradului înalt de profesionalism şi devotament al membrilor SEAL. Instruirea şi priceperea oamenilor e demonstrată de faptul că plutonul a fost în stare să profite imediat de o ocazie neaşteptată. Locotenentul Boink a adunat imediat o unitate de şoc multinaţională şi multifuncţională, şi a ştiut să profite de informaţiile pe care formaţiunea SEAL o obţinuse din surse proprii.

MENŢIUNE PREZIDENŢIALĂ – PENTRU ECHIPA SEAL-2

> În virtutea autorităţii cu care am fost investit, în calitate de Preşedinte al Statelor Unite şi Comandant Suprem al Forţelor Armate ale U.S.A., am acordat astăzi

MENŢIUNEA PREZIDENŢIALĂ (A MARINEI)
PENTRU EROISM IEŞIT DIN COMUN
ECHIPEI SEAL DOI

Pentru eroismul ieşit din comun şi realizările remarcabile în timpul desfăşurării acţiunilor neconvenţionale de luptă împotriva forţelor inamice din Republica Vietnam de la 1 iulie 1969 până la 30 iunie 1971. În timpul îndrăzneţelor operaţiuni împotriva cazematelor şi fortificaţiilor inamice din zona Deltei Mekongului, Echipa SEAL Doi a adus inamicului pierderi grele de vieţi omeneşti, a capturat soldaţi, arme, muniţii şi documente de mare importanţă informativă. Caracteristice pentru curajul, profesionalismul şi devotamentul membrilor Echipei SEAL Doi au fost acţiunile lor din cursul primelor ore ale zilei de 22 august 1970. În timp ce unităţi ale armatei americane şi aviaţiei australiene executau barajul de foc, un pluton SEAL a eliberat douăzeci şi opt de prizonieri de război sud-vietnamezi dintr-un lagăr de prizonieri situat adânc în teritoriul extrem de ostil al districtului din Delta Mekongului. Cu altă ocazie, grupa SEAL a angajat un schimb de focuri cu un grup de gardieni ai unui lagăr de prizonieri, în cursul căruia gardienii au fugit, lăsând în urma lor patru răniţi şi şase arme individuale. Într-un alt caz, elicopterele de luptă ale Marinei au făcut opt victime în rândul inamicului. Excepţionalele fapte de arme ale ofiţerilor şi soldaţilor Echipei SEAL Doi au demonstrat o mare dăruire faţă de Marina Statelor Unite.
Richard Nixon

Medalia de onoare

În forţele armate ale zilelor noastre există numeroase medalii care simbolizează vitejia în luptă a unui individ. În

general, clasificările pornesc de la Steaua de Bronz, trecând prin Steaua de Argint, Crucea pentru Serviciu Militar Deosebit, Crucea Marinei şi Medalia de Onoare. Diferite alte decoraţii din alte servicii indică meritele purtătorului. Însă în toate serviciile, Medalia de Onoare se situează deasupra tuturor, ca un indicator al valorii absolute.

De la instituirea ei, în timpul Războiului Civil, Medalia de Onoare a fost acordată la trei mii trei sute nouăzeci şi patru de oameni. Optsprezece dintre ei au câştigat-o de două ori. În acest secol, medalia a fost acordată soldaţilor ale căror acte individuale de eroism au presupus un grad de risc al propriei vieţi, mai presus de chemarea datoriei.

În cursul anilor intervenţiei americane în războiul din Vietnam, două sute treizeci şi opt de soldaţi au fost distinşi cu Medalia de Onoare; o sută cincizeci dintre ei au murit în timpul actelor care mai târziu aveau să le aducă medalia. Medaliile de Onoare au fost distribuite la o sută cincizeci şi cinci de soldaţi ai Armatei, la cincizeci şi şapte de soldaţi din infanteria marină, la doisprezece aviatori (câţiva dintre ei prizonieri de război) şi paisprezece la marinari.

În cursul anilor petrecuţi în Vietnam, membrii SEAL n-au acţionat cu gândul la medalii. Soldaţii SEAL şi-au îndeplinit misiunile cât au putut de bine. În cursul perioadei lor din Vietnam, soldaţii SEAL au fost distinşi cu un număr de decoraţii. În afară de câteva sute de decoraţii „Inima Purpurie” pentru rănile suferite, membrii SEAL au primit două Cruci ale Marinei, patruzeci şi două de Stele de Argint, patru sute două Stele de Bronz, două Legiuni de Merit, trei sute cincizeci şi două de Medalii de Merit ale Marinei, cincizeci şi una de Medalii pentru Serviciul Naval, şi trei Menţiuni Prezidenţiale. Aproape toate medaliile au fost acordate pentru acte de vitejie. Trei membri SEAL au obţinut Medalia de Onoare, şi nici unul dintre ei post-mortem.

Joseph R. „Bob” Kerrey era proaspăt ofiţer când s-a prezentat la cursul pentru acţiuni de Distrugere Subacvatică, la 18 iunie 1969. Şase luni mai târziu, sublocotenentul Kerrey a absolvit cursul şi a fost repartizat

Echipei SEAL-1. Fiind unul din cei doi ofiţeri ai plutonului Delta, sublocotenentul Kerrey a plecat în Vietnam, în serviciul Detaşamentului Golf. Era foarte agreat de oamenii pe care-i avea sub comandă; „Trupeţii lui Kerrey” îl considerau pe şeful lor ca fiind un „operator operativ”.

În martie 1969, plutonul Delta executa operaţiuni în Zona Golfului Cam Ranh, în cadrul Grupului de Supraveghere de Coastă şi a Operaţiunii „Market Time”. În timp ce acţiona în provincia muntoasă Khanh Hoa, locotenentul Kerrey, a obţinut ştirea despre o întâlnire locală a şefilor Viet Cong pe o insulă din Golful Nha Trang. Informaţiile indicau faptul că aici urma să aibă loc o întâlnire la nivel înalt între personaje-cheie ale mişcării Viet Cong din regiune. O asemenea ţintă nu trebuia ratată. Menţiunea oficială pentru această operaţiune sună în felul următor:

> Pentru actele de vitejie şi îndrăzneala cu care şi-a riscat viaţa mai presus de chemarea datoriei la 14 martie 1969 în timp ce acţiona în calitate de şef al unei echipe SEAL într-o acţiune îndreptată împotriva agresorului inamic (Viet Cong) în Republica Vietnam. Acţionând pe baza unor informaţii de primă mână, locotenentul Kerrey şi-a condus echipa SEAL într-o misiune de capturare a unor membri importanţi din sferele politice ale inamicului, şi care se ştia că se află pe o insulă din Golful Nha Trang. Pentru a-l lua pe inamic prin surprindere, el, împreună cu echipa lui, a escaladat o coastă abruptă de 120 de metri înălţime, pentru a ajunge deasupra tăpşanului pe care se afla inamicul. Împărţindu-şi echipa în două grupuri şi coordonându-le pe ambele, locotenentul Kerrey şi-a condus oamenii în coborârea periculoasă către tabăra vietnameză. Tocmai când se apropiau de capătul coborâşului, au fost luaţi sub intens tir de foc al inamicului, şi locotenentul Kerrey s-a ales cu răni grave de pe urma unei grenade care a explodat la picioarele sale şi l-a azvârlit înapoi, izbindu-l de stâncile colţuroase. Cu toate că sângera din abundenţă şi suferea de dureri cumplite, a dat dovadă de un curaj şi o prezenţă de spirit ieşite din comun, dirijând imediat focul grupului său în

inima taberei adverse. Cu ajutorul radiotelegrafistului său, locotenentul Kerrey a dat ordin de tragere şi celui de-al doilea grup, care a prins pe vietnamezii uluiţi într-un devastator foc încrucişat. În urma înăbuşirii cu succes a tirului inamic, şi în pofida rănilor sale multiple care îl imobilizau, a continuat să-şi păstreze stăpânirea de sine, ordonând grupului său să asigure şi să apere o zonă de recuperare. Locotenentul Kerrey şi-a condus oamenii cu iscusinţă, în pofida stării sale de semi-conştienţă, până când în cele din urmă, a fost evacuat cu elicopterul. Haosul stârnit în rândurile inamicului de această misiune reuşită a fost de nedescris. Vietnamezii făcuţi prizonieri au furnizat informaţii preţioase pentru efortul de război al Aliaţilor. Locotenentul Kerrey, prin conducerea sa curajoasă şi inspirată, precum şi prin spiritul său de luptător şi devotamentul de care a dat dovadă în faţa unor dificultăţi aproape copleşitoare, face cinste Serviciilor Navale ale Statelor Unite.

Richard Nixon

În urma spitalizării, Bob Kerrey a părăsit serviciul militar şi s-a întors acasă, în Nebraska. Nefiind unul dintre aceia pe care un handicap fizic să-i dea gata, Kerrey a început să lucreze şi să se obişnuiască repede cu piciorul său artificial. La fel ca şi în perioada de instrucţie în Unităţile de Distrugere Subacvatică, robusteţea şi-a spus cuvântul, şi Kerrey a alergat într-un Maraton de la cap la coadă, pentru a demonstra că e-n stare.

După ce a pus cu succes pe picioare un lanţ de restaurante în zona Omaha, Kerrey s-a orientat înspre tărâmul politicii. Aruncându-şi pălăria în arena politică în noiembrie 1982, democratul Bob Kerrey a fost ales guvernator al Statului Nebraska. Nici asta n-a fost de-ajuns şi în 1988 Bob Kerrey a ajuns Senatorul democrat din Nebraska.

Thomas R. Norris şi-a dorit să zboare. Intrând în serviciile de rezervă ale Marinei în 1967, Norris s-a înrolat voluntar în serviciul activ din 1968. Prezentându-se la şcoala de zbor de la Pensacola, statul Florida, Norris a fost

eliminat din program datorită lipsei simţului de adâncime. În timp ce aştepta să fie reînrolat, Norris a dat peste un articol despre unităţile SEAL ale Marinei. Considerând că aceasta era o alternativă rezonabilă pentru zbor, Norris s-a prezentat voluntar la Unităţile de Distrugere Subacvatică.

După o perioadă petrecută în Vietnam, Norris a revenit în S.U.A. pentru a urma cursurile şcolii de limbă. În martie 1971, Norris a plecat din nou în Vietnam pentru o nouă perioadă activă, în cadrul detaşamentului de interior al Echipei SEAL-2.

În cursul ofensivei de Paşte a Armatei Nord-Vietnameze, în 1972, locotenentul Norris s-a deplasat împreună cu plutonul său către nord, pentru a veni în sprijinul Armatei Republicane Vietnameze. La extremitatea nord-estică a provinciei Quang Tri, cea mai nordică provincie din Vietnamul de Sud, şi cea mai apropiată de zona demilitarizată, Norris a întreprins acţiunea care ulterior avea să-i aducă Medalia de Onoare. Menţiunea pentru această distincţie sună în felul următor:

> Pentru actele de vitejie şi îndrăzneala cu care şi-a riscat viaţa, mai presus de chemarea datoriei, în timp ce acţiona în calitate de Consilier SEAL în cadrul Directoratului Echipei de Asistenţă Tehnică şi Strategică, de la cartierul general al Asistenţei Militare S.U.A. în Vietnam. Între 10 şi 13 aprilie 1972, locotenentul Norris a întreprins o acţiune fără precedent, de salvare terestră a doi piloţi doborâţi, la mare adâncime în teritoriul ocupat de inamic, în provincia Quang Tri. În noaptea de 10 aprilie, locotenentul Norris a condus o patrulă formată din cinci oameni pe o distanţă de 2000 de metri printr-o porţiune de teren supravegheată strict de către inamic, a localizat în zori pe unul dintre piloţii doborâţi şi s-a înapoiat la Baza Avansată de Operaţiuni. La 11 aprilie, în urma unui devastator atac de mortiere şi rachete asupra micii Baze Avansate de Operaţiuni, locotenentul Norris a condus o echipă formată din trei oameni în două încercări nereuşite de salvare a celui de-al doilea pilot. În după-amiaza zilei de 12, un Supraveghetor Aerian l-a localizat pe pilot şi l-a înştiinţat pe locotenentul Norris. Deghizaţi în haine de

pescari şi folosind un sampan, locotenentul Norris şi un vietnamez s-au deplasat în cursul nopţii şi au dat peste pilot în zori. Acoperindu-l pe pilot cu bambus şi vegetaţie, au pornit pe drumul de întoarcere, eschivându-se cu succes din calea unei patrule nord-vietnameze. Apropiindu-se de Baza Avansată de Operaţiuni, au nimerit sub un tir concentrat de puşcă-mitralieră. Locotenentul Norris a comandat prin radio o ripostă aeriană, care a sosit imediat, executând foc de nimicire şi asigurând o perdea de fum care a permis ambarcaţiunii să ajungă la destinaţie. Prin hotărârile sale remarcabile, prin curajul său necontestat şi prin dăruirea de sine în situaţii limită, locotenentul Norris a făcut cinste tradiţiilor Marinei Statelor Unite ale Americii.

Gerald R. Ford

În urma misiunii sale de salvare, Norris şi-a continuat drumeţia în Vietnam. Şase luni mai târziu, locotenentul Norris s-a aflat din nou într-o împrejurare care avea să se soldeze cu acordarea Medaliei de Onoare, cu toate că de această dată medalia a fost primită de altcineva.

În timp ce îndeplinea funcţia de Consilier principal într-o misiune mixtă, Norris a fost grav rănit. Un alt membru SEAL al echipei, Michael E. Thornton a pătruns până la locul în care se afla locotenentul rănit, şi l-a transportat în siguranţă. Lovit în cap de un glonte, locotenentul Norris se afla într-o stare foarte gravă. Acţiunile lui Thornton aveau să-i aducă ulterior Medalia de Onoare.

Astfel, pentru prima oară în istoria medaliei, un om a câştigat Medalia de Onoare, salvând pe un deţinător al Medaliei de Onoare.

Rănile foarte grave l-au ţinut pe Norris prin spitale timp de doi ani. Odată retras din Marină în 1975, invocându-se incapacitatea medicală, Norris a continuat să lucreze pentru a-şi depăşi handicapul. Astăzi, Thomas Norris e un agent special al F.B.I.-ului, în rândurile căruia a intrat în septembrie 1979.

Michael E. Thornton s-a înrolat în Marină la sfârşitul anului 1967, după absolvirea liceului. Timp de aproape doi

ani, Thornton a servit în calitate de servant de tun la bordul distrugătoarelor. În noiembrie 1968, Thornton s-a prezentat la Coronado, la instrucţia unităţilor de distrugere subacvatică.

După absolvirea acestui ciclu de instrucţie, Thornton a fost repartizat la Echipa SEAL-1, în cadrul căreia a început să efectueze o serie de raiduri în Vietnam. De la 1 ianuarie 1970 şi până în decembrie 1972, Thornton şi-a petrecut majoritatea timpului în acţiuni desfăşurate în Vietnam şi în Asia de sud-est.

La 31 octombrie 1972, în Noaptea Sfântă, Thornton, instructorul său principal, locotenentul Norris şi trei soldaţi din trupele speciale vietnameze, au pornit într-un raid de capturare de prizonieri şi culegere de informaţii, în preajma Zonei demilitarizate de pe coasta privinciei Quang Tri. În cursul acelei misiuni, Norris a fost lovit în timp ce dirija prin radio tirul de susţinere de pe nave. Thornton i-a sărit lui Norris în ajutor după cum reiese din următoarea menţiune:

> Pentru actele de vitejie şi îndrăzneala cu care şi-a riscat viaţa, mai presus de chemarea datoriei, în timp ce lua parte la o îndrăzneaţă operaţiune împotriva forţelor inamice în Republica Vietnam, la 31 octombrie 1972, Subofiţerul Thornton, în calitate de instructor secund al Marinei S.U.A., alături de un locotenent al Marinei S.U.A., care acţiona în calitate de instructor principal, au însoţit o patrulă de trei oameni din trupele speciale ale Marinei Vietnameze într-o operaţiune de captură de prizonieri şi culegere de informaţii, într-o bază fluvială deţinută de inamic.
>
> Lansată de pe o joncă a Marinei Vietnameze, într-o barcă pneumatică, patrula a atins malul şi-şi continua drumul pe jos către ţintă, când deodată s-a trezit sub tirul intens al unei unităţi superioare numeric. Patrula a cerut prin radio sprijinul artileriei navale, şi apoi s-a prins cu inamicul într-un schimb intens de focuri, făcând multe victime în rândul vietnamezilor, după care s-a retras pentru a nu fi încercuită. Aflând că instructorul principal a fost rănit şi se presupunea că şi murise, subofiţerul Thornton s-a întors printr-o grindină de gloanţe până la

locul în care locotenentul fusese văzut ultima oară. A lichidat rapid doi soldaţi inamici pe cale de a lua poziţia de asalt, şi a reuşit să-l aducă la mal pe ofiţerul grav rănit şi fără cunoştinţă. Pe urmă a umflat vesta de salvare a locotenentului, şi l-a tras după el, purtat de curentul apei, timp de două ore, până când a fost cules de către o ambarcaţiune de patrulare. Prin perseverenţa şi curajul lui ieşit din comun, Thornton a fost direct responsabil pentru salvarea vieţii ofiţerului său superior şi pentru retragerea în siguranţă a tuturor membrilor patrulei.

Richard M. Nixon

În urma decorării, Thornton a fost singurul membru SEAL distins cu Medalia de Onoare care a rămas în serviciul activ. Ulterior Thornton avea să se prezinte voluntar pentru acţiuni alături de Echipa SEAL-6, atunci când aceasta a fost constituită pentru acţiuni antiteroriste. Locotenentul Thornton a ajuns ofiţer în Marină în 1983, şi în clipa în care sunt scrise aceste rânduri, încă se mai află în rândul formaţiunilor SEAL.

Phoenix

Programul Phoenix a fost probabil cea mai neînţeleasă şi mai controversată operaţiune SEAL în Vietnam. Corespondenţii americani de ştiri şi activiştii antirăzboinici au etichetat programul Phoenix drept „asasinare organizată”, în cadrul căruia erau torturaţi şi asasinaţi mii de civili nevinovaţi. Adevărul despre programul Phoenix era cu totul diferit de poveştile mass-mediei.

Din moment ce soldaţii Viet Cong duceau un război de gherilă, erau greu de dibuit în rândul populaţiei civile. Războiul de gherilă necesită o structură de comandă şi de

control mai mare decât lupta obişnuită. Fără comandanţi, grupurile de gherilă nu pot acţiona ca o unitate coerentă şi în general degenerează în mici bande de tâlhari care pot fi rapid neutralizate. Obiectivul programului Phoenix a fost acela de a elimina infrastructura de comandă şi aprovizionare pe care unităţile Viet Cong o construiseră cu atâta migală de-a lungul anilor. Un al doilea obiectiv al programului Phoenix era culegerea şi confirmarea unor informaţii de primă mână.

Nevoia de coordonare a informaţiilor în vederea atacării infrastructurii Viet Cong a fost trasată limpede încă din 1961. Sir Robert Thompson a activat la ambasada engleză de la Saigon, la începutul anilor ’60 şi a fost numit expert principal în probleme de antigherilă. În opinia lui Sir Robert, infrastructura Viet Cong trebuia să fie principala ţintă a acţiunilor contrainsurgente din Vietnam şi putea fi atacată cu succes printr-un efort concentrat al tuturor serviciilor aliate de informaţii din această ţară. Pe când Sir Robert făcea această declaraţie, numai în Saigon operau şaptesprezece servicii secrete de informaţii ale mai multor naţiuni aliate.

În 1966, într-un efort dirijat de către S.U.A., s-a început atacarea infrastructurii Viet Cong. De o mare importanţă pentru o campanie încununată de succes în Asia de sud-est s-a considerat a fi protejarea civililor vietnamezi în faţa represiunilor Viet Cong. Ambasadorul american Henry Cabot Lodge cunoştea în amănunţime situaţia serviciilor secrete din Vietnam la acea oră şi a declarat: „Miezul problemei constă în lovirea infrastructurii Viet Cong”.

Reorganizarea reţelei informative îndreptate împotriva noului obiectiv a început prin stabilirea programului de Coordonare şi Exploatare a Informaţiilor (ICEX). ICEX era o operaţiune mixtă a Asistenţei Militare Americane în Vietnam şi a CIA* **şi a fost precursoarea programului Phoenix.**

Vietnamezii care lucrau în teren pentru programul ICEX

* Central Inteligence Agency – Agenţia Centrală de Informaţii, serviciul american de spionaj-contraspionaj.

erau băştinaşi din zonele care le fuseseră desemnate. Înainte de a intra în acţiune, aceşti recruţi erau instruiţi de către Forţele Speciale ale Armatei S.U.A., sau de către membrii SEAL. Adunaţi apoi în echipe înarmate de cercetare, oamenii erau trimişi în zonele lor natale în Unităţi provinciale de recunoaştere. Alături de Poliţia Naţională Vietnameză şi echipele mobile ale poliţiei, unităţile provinciale de recunoaştere au constituit braţul de acţiune al programului de Coordonare şi Exploatare a Informaţiilor (ICEX).

În 1966, echipa SEAL-1 a început să trimită în Vietnam plutoane întregi în calitate de unităţi combatante. Iniţial au fost expediate cinci plutoane, fiind repartizate la cele trei detaşamente operative: Golf, Bravo şi Echo.

Detaşamentul Golf a fost cel dintâi şi cel mai mare detaşament operativ SEAL din Vietnam. Cu baza la Nha Be, detaşamentul executa patrulări de recunoaştere şi de culegere de informaţii îndreptate împotriva unităţilor Viet Cong care acţionau în Zona Specială Rung Sat. Fiind format din trei plutoane operative de câte doi ofiţeri, doisprezece soldaţi, şi un ofiţer-comandant. Detaşamentul Golf se afla sub controlul operativ al Comandantului Asistenţei Militare Americane din Vietnam (COMUSMAC-V) şi – sau – în funcţie de misiune – a Comandantului Forţelor Navale din Vietnam (COMNAVFOR-V).

Detaşamentul Echo a fost cel mai mic detaşament SEAL din Vietnam din primii ani de război. Fiind format dintr-un ofiţer şi cinci soldaţi, detaşamentul era pus sub comanda COMUSMAC-V. Acţionând în cadrul Detaşamentului Consultativ al Marinei de la Da Nang, detaşamentul Echo urma să familiarizeze personalul indigen cu metodele speciale de acţiuni contrainsurgente în teritoriu riveran.

Detaşamentul Bravo era constituit în cursul primelor sale acţiuni, dintr-un pluton cu un ofiţer şi doisprezece soldaţi. Aflat sub comanda COMUSMAC-V, acţiona cu tot efectivul pentru susţinerea directă a Unităţilor provinciale de recunoaştere. Membrii SEAL ai detaşamentului Bravo erau repartizaţi la unităţile provinciale de recunoaştere din

Delta Mekongului, mai exact din Zona Tactică a Corpului IV (IV CTZ). Fiecare soldat SEAL în parte opera în câmp cu un membru al Unităţii de Patrulare, acţionând în calitate de consilier şi instructor. Prin acest sistem, membrii SEAL ai detaşamentului Bravo au fost în stare să execute operaţiuni de Coordonare şi Exploatare a Informaţiilor în douăsprezece din cele şaisprezece provincii ale Deltei.

Dat fiind că unul din scopurile misiunii sale era acela de culegere de informaţii, detaşamentul Bravo prefera să-i captureze pe membrii infrastructurii Viet Cong, decât să-i omoare. Din clipa în care soldaţii SEAL i-au lămurit pe sud-vietnamezii alături de care lucrau că nu poţi obţine informaţii de la un cadavru, operaţiunile lor s-au soldat cu reuşite depline. Folosind surse autohtone şi locale de informaţie, echipele mixte au început să desfăşoare acţiuni sistematice împotriva infrastructurilor Viet Cong. Perceptorii de taxe şi alţi lideri locali Viet Cong erau ţintele principale ale raidurilor de răpire ale SEAL, în care erau prinşi în ambuscade ori răpiţi din aparenta siguranţă a colibelor lor din sat.

În urma răpirilor de prizonieri, a ambuscadelor şi a dezertărilor din ce în ce mai numeroase din rândurile membrilor Viet Cong, programul ICEX, de coordonare şi exploatare a informaţiilor, şi detaşamentul Bravo şi-au dovedit utilitatea. În 1968, detaşamentul Bravo alături de Unităţile provinciale de recunoaştere ajunseseră să neutralizeze câte opt sute de membri ai infrastructurii Viet Cong în fiecare lună. Din păcate, informaţiile culese în cursul acestor operaţiuni n-au fost apreciate şi folosite cum trebuie de către eşaloanele superioare ale diferitelor agenţii de informaţii. Acestei situaţii i s-a pus capăt la 31 ianuarie 1968 – o dată cu izbucnirea furibundelor atacuri cunoscute ca aşa-zisa Ofensivă de la Tet.

Cu toate că Ofensiva de la Tet a fost stăvilită de către forţele americane şi sud-vietnameze şi s-a dovedit a fi un dezastru militar pentru Viet Cong, faptul că luase prin surprindere serviciile de informaţii era extrem de grav. O astfel de situaţie era inadmisibil să se mai repete.

Preşedintele Vietnamului de Sud, Nguyen Van Thieu, a folosit Ofensiva de la Tet drept unul dintre motivele pentru care trebuia să se urgenteze programul Phoenix. Thien vroia o reţea de informaţii mult mai organizată, în care toţi sud-vietnamezii să fie ţinuţi sub control. Statele Unite urmau să asigure consultanţă şi ajutoare pentru programul Phoenix, însă comanda urma să fie în mâna sud-vietnamezilor. Phoenix urma să fie pus pe picioare cu un procent mult mai ridicat de vietnamezi în raport cu consultanţii americani. Raportul trebuia să fie de cinci sute de vietnamezi la un consultant american.

Statele Unite au avut un rol important în planificarea şi organizarea programului Phoenix. Dintre oficialităţile americane implicate în această punere la cale au făcut parte ambasadorul S.U.A. în Vietnam, Robert W. Komer, William E. Colby, care mai târziu avea să devină directorul C.I.A., şi John Paul Vahn, consilierul civil principal. Mai devreme, ambasadorul Komer lucrase cu preşedintele Thieu, şi cei doi lansaseră de fapt programul Phoenix încă înainte de începerea Ofensivei de la Tet. Însă până la brusca năvală a comuniştilor, nu se făcuse mai nimic pentru punerea în practică a programului.

Numit de către vietnamezi „Phuang Hoang”, denumirea unei păsări mitologice, programul Phoenix a fost reînceput pe 1 iulie 1968. Majoritatea rapoartelor desemnează acea dată drept zi de începere a programului, deoarece programele anterioare ICEX de Coordonare şi Exploatare a Informaţiilor, precum şi alte operaţiuni, erau păstrate într-un secret desăvârşit.

Cu toate că a dat naştere unei noi birocraţii, programul Phoenix a fost socotit un mare pas înainte, în ceea ce priveşte prelucrarea informaţiilor culese din teren. Toate informaţiile adunate de către braţul activ urmau să fie colaţionate şi analizate de către o echipă mixtă americano-vietnameză la fiecare cartier general de provincie în parte, înainte de a fi trimise la comandamentele superioare. Fiecare provincie avea un Centru Provincial de Coordonare a Informaţiilor care raporta descoperirile sale centrelor

districtuale. Fiecare district în parte dispunea de asemenea de un Centru Districtual de Coordonare a Informaţiilor, care raporta direct Cartierul General de la Saigon.

Neutralizarea infrastructurii Viet Cong pe teritoriul Vietnamului de Sud era scopul mărturisit al programului Phoenix, şi numărul obiectivelor posibile era primejdios de mare. Se estimau că, în 1968, în Vietnamul de Sud se aflau între şaizeci şi cinci şi optzeci de mii de membri ori simpatizanţi ai infrastructurii Viet Cong.

Combaterea în zonele urbane a infrastructurii Viet Cong era sarcina Poliţiei Naţionale, susţinute de către unităţile de teren ale poliţiei. Poliţia de teren era o fracţiune paramilitară a Poliţiei Naţionale, care era în stare să opereze atât în oraş cât şi în ţinuturile din jurul zonelor urbane. Unităţile provinciale de recunoaştere acţionau în toată ţara, în zonele rurale şi pentru Programul Phoenix reprezentau unitatea principală de acţiune, la fel cum fuseseră şi pentru programul ICEX.

Sub tutela coordonatorilor lor SEAL, membrii unităţilor provinciale de recunoaştere din Zona Deltei Mekongului au continuat să-şi sporească eficienţa în luptă. Cu toate că majoritatea membrilor acestor unităţi erau vietnamezi, existau în rândurile lor şi humong (munteni) de prin munţi, cambodgieni de dincolo de graniţă, câţiva chinezi şi chiar dezertori din Armata Republicii Vietnam. Dezertorii erau cel mai adesea atraşi de solda mai mare pe care o primeau în cadrul unităţilor provinciale, cât şi de ocazia de a-şi apăra ţinuturile de baştină. Dezertorii nord-vietnamezi şi Viet Cong au fost incluşi şi ei în unităţile provinciale, ca urmare a programului Chieu Hoi (Braţele Deschise), care făcea şi el parte din strategia generală a acţiunii Phoenix. Programul Chieu Hoi a fost pornit în 1963. Oferindu-le amnistie dezertorilor Viet Cong, forţele americane s-au ales cu unele informaţii deosebit de valoroase, cât şi cu oameni instruiţi şi experimentaţi pentru unităţile provinciale de recunoaştere.

Aceste unităţi au devenit în scurtă vreme unele dintre cele mai eficiente formaţiuni indigene ale războiului din

Vietnam. Organizate în general în echipe de câte zece-douăzeci de oameni, unităţile provinciale de recunoaştere erau în stare să acţioneze rapid, pe baza unor informaţii „brute” ori confirmate, asupra unui obiectiv din infrastructura Viet Cong. Prin volumul lor redus şi riguroasa organizare, soldaţii unităţilor provinciale puteau acţiona decisiv în locuri în care unităţi mai mari ar fi fost stânjenite de propria lor proporţie. Deplasându-se în adâncimea teritoriului ocupat de inamic, unităţile provinciale puteau să ia prizonieri, să organizeze ambuscade, să răpească membri importanţi ai infrastructurii Viet Cong, să adune informaţii şi să organizeze şi menţine reţele de agenţi locali.

Eficienţa programului ICEX se prea poate să fi contribuit în mare măsură la înfrângerile suferite de către Viet Cong în cursul Ofensivei de la Tet. Nu încape îndoială de efectul major pe care unităţile provinciale de recunoaştere şi programul Phoenix l-au avut în lupta împotriva infrastructurilor Viet Cong. În 1969, comuniştii şi-au concentrat eforturile împotriva programului Phoenix care, după părerea lor, le distrugea reţeaua de conducere. E interesant de observat faptul că exact în această perioadă, în mass-media din Statele Unite au început să apară basmele despre „echipele de asasinare”.

Succesul membrilor SEAL ai detaşamentului Bravo şi al aliaţilor lor din unităţile provinciale s-a adeverit prin eliminarea aproape completă a forţelor Viet Cong în mai multe regiuni ale Deltei Mekongului. În urma atacurilor susţinute ale unităţilor militare şi cele ale altor detaşamente SEAL în regiunea Deltei, precum şi în urma înlăturării infrastructurii Viet Cong de către membrii SEAL, alături de cei ai unităţilor provinciale din cadrul programului Phoenix, au fost eliberate regiuni din Delta Mekongului care se aflaseră sub dominaţie comunistă vreme de zece ani.

Expresia „Charlie nu mai locuieşte aici”, care a răzbătut din deltă e mărturia efectului pe care unităţile SEAL, cele provinciale şi programul Phoenix, l-au avut asupra organizaţiilor Viet Cong.

Detaşamentul Bravo a demonstrat că operaţiunea e din cale afară de importantă, şi aşa se face că în 1968 efectivele sale au fost sporite. Având iniţial un singur ofiţer şi doisprezece soldaţi, a ajuns să numere pe 4 octombrie 1968 patru ofiţeri şi douăzeci şi patru de soldaţi.

Din cele douăsprezece posturi de consultant al unităţilor provinciale, opt erau ocupate de către membri SEAL ai Echipei 1 şi restul de patru de către membri SEAL ai Echipei 2. Rezultatul acestei situaţii a fost că Echipele SEAL 1 şi 2 aveau fiecare în Vietnam un detaşament Bravo în acelaşi timp.

La sfârşitul lui 1968, unităţile regionale din Zona a IV-a de luptă erau aproape în întregime sub îndrumarea personalului SEAL. Consultanţii SEAL îi însoţeau pe soldaţii unităţilor regionale în circa cincisprezece operaţiuni în fiecare lună. În majoritatea acestor operaţiuni, membrii SEAL erau adesea singurii americani care acţionau în zonă.

Aproape nici o informaţie referitoare la operaţiunile întreprinse de către formaţiunile SEAL în cadrul programului Phoenix nu e accesibilă pe cale oficială. Toate dosarele operaţiunilor de campanii ale unităţilor regionale răzleţe sunt încă rânduite şi ţinute sub cheie, neputând fi publicate în această carte. Mai mulţi membri SEAL au fost decoraţi pentru acţiunile de pe lângă operaţiunile unităţilor regionale, şi doar pe baza mărturiilor de pe diplome am putut întrezări întrucâtva colaborarea dintre consultanţii SEAL şi unităţile regionale.

În primăvara lui 1969, subofiţerul SEAL John S. Fallon activa în cadrul detaşamentului Bravo în calitate de consultant al unităţilor regionale de recunoaştere. Lucrând pe baza informaţiilor obţinute din surse locale, la 20 martie, Fallon şi-a condus unitatea într-o misiune în teritoriul inamic. Infiltraţi cu elicopterul în zona obiectivului, Fallon şi unitatea sa au coborât din aparatele de zbor şi s-au îndreptat către ţintă.

În timp ce traversau o orezărie, unitatea de recunoaştere a dat peste o formaţiune Viet Cong, bine cuibărită într-o tranşee, care a deschis imediat focul. Prinsă

sub grindina de oţel a focului automat, unitatea s-a pus urgent la adăpost, însă doi membri ai ei fuseseră deja loviţi şi se prăbuşiseră.

Neţinând seama de propria siguranţă, Fallon şi-a părăsit poziţia şi a alergat în câmp deschis lângă cei doi răniţi. Le-a administrat primul ajutor, după care a comandat prin radio o evacuare medicală aeriană. Când elicopterul sanitar a ajuns la faţa locului, Fallon, aflându-se în continuare sub un tir intens al soldaţilor Viet Cong, l-a cărat pe cel mai grav rănit la elicopter şi l-a urcat la bord.

Revenind la unitatea sa de recunoaştere, Fallon şi-a organizat oamenii şi a pornit un asalt împotriva poziţiilor Viet Cong. Rezistenţa vietnamezilor s-a frânt şi aceştia au luat-o la sănătoasa, lăsând în urmă patru morţi. Unitatea lui Fallon a capturat de asemenea un prizonier Viet Cong, precum şi două lansatoare de rachete. Acţiunea lui Fallon a câştigat devotamentul neclintit al soldaţilor unităţii sale regionale de recunoaştere, şi e reprezentativă pentru nivelul general de profesionalism şi dăruire al SEAL faţă de cei din subordinea lor. Cu toate că la 20 martie a fost decorat cu Steaua de Argint pentru acţiunile sale în luptă, cea mai mare răsplată a lui Fallon a fost consideraţia pe care membrii echipei de recunoaştere o aveau pentru el şi pentru modul său de a conduce.

Din când în când, membrii unităţilor provinciale erau adunaţi în unităţi de mărimea unei companii, pentru a îndeplini un obiectiv mai deosebit ori pentru a executa o operaţiune militară standard. S-au dovedit a fi cele mai eficiente unităţi dintre toate organizaţiile militare ori paramilitare sud-vietnameze. Pe lângă faptul că unităţile provinciale de recunoaştere aveau numărul cel mai scăzut de dezertori din armata sud-vietnameză, avea de asemenea şi rata cea mai scăzută de pierderi. În schimb, pierderile provocate nord-vietnamezilor de către aceste unităţi, şi în special de către cele care acţionau în Delta Mekongului, au fost cu mult mai numeroase decât cele proprii.

Ambuscada a fost după toate probabilităţile principala

şi cea mai des folosită tactică de atacare a inamicului. Cu toate că uneori era foarte greu să identifici o persoană ca aparţinând de Viet Cong atunci când se afla în zona sa de baştină, în sat, membrii unităţilor de recunoaştere au găsit alte metode de confirmare a obiectivelor lor. De exemplu, când un individ suspect era văzut în puterea nopţii umblând prin junglă, înarmat cu un automat AK-47 şi însoţind alţi membri Viet Cong, era simplu să-l identifici ca făcând parte din infrastructură.

În vara anului 1969 a avut loc o ambuscadă în districtul Vinh Loi din provincia Bac Lien, în urma căreia au fost eliminaţi câţiva membri necunoscuţi ai infrastructurii Viet Cong. Consultantul SEAL din cadrul programului Phoenix a susţinut mai târziu că unitatea regională acţionase pe baza informaţiilor conform cărora o echipă Viet Cong de propagandă se va afla într-un anume sat într-o anumită noapte. Planul prevedea ca echipa să fie interceptată la ieşirea din sat.

Formaţiunea de ambuscadă, compusă din zece membri ai unităţii regionale şi doi consultanţi americani, a ocupat o poziţie din care putea supraveghea cărarea pe care se presupunea că o va folosi grupul Viet Cong. După vreo două ore de aşteptare, s-a făcut auzită o unitate Viet Cong care se apropia de zona de ambuscadă. Membrii SEAL au fost surprinşi să descopere că în fruntea unităţii Viet Cong se afla şeful satului din apropiere, care convinsese autorităţile locale că el nu e simpatizant Viet Cong.

De îndată ce unitatea formată din cincisprezece oameni a pătruns în zona fatală a ambuscadei, unitatea regională de recunoaştere a deschis focul. Şeful satului, împreună cu câţiva soldaţi vietnamezi, s-au prăbuşit imediat. Ceilalţi soldaţi Viet Cong, care nu fuseseră răniţi ori ucişi în ambuscadă au rupt rândurile şi s-au răspândit în pădure. Câţiva dintre cei răniţi au fost capturaţi pe când încercau să se adăpostească în lăstărişul din împrejurimi. Interogaţi ulterior de către echipa locală de informaţii, prizonierii Viet Cong au recunoscut faptul că şeful satului fusese un membru activ Viet Cong de mai bine de zece ani.

În 1969, pierderile pe care formaţiunile Viet Cong le sufereau în rândurile agenţilor lor clandestini din teren, datorită programului Phoenix, au fost foarte mari. Adăugându-se pierderilor suferite de Viet Cong în timpul Ofensivei de la Tet, programul Phoenix făcea ca multe zone şi unităţi din teren să rămână fără comandă. Documentele (# 6–029–045171) capturate în 1971 de la soldaţii Viet Cong în provincia Long Khanh au demonstrat faptul că succesul programului Phoenix a slăbit serios poziţia comuniştilor, că americanii, în general, nu mai erau implicaţi la acea dată în război. Alături de contramăsurile pe care urmau să le ia împotriva acestui program, documentele mai conţineau de asemenea şi nişte liste cu agenţii şi informatorii compromişi ai programului Phoenix; membrilor locali Viet Cong le-au fost „trimişi clandestin nişte agenţi secreţi pentru cercetarea activităţilor Phoenix”, ceea ce demonstra faptul că ierarhia Viet Cong era dispusă să cheltuiască energii considerabile pentru a se opune programului Phoenix.

Programul Phoenix a devenit atât de controversat în Statele Unite în mare parte şi datorită succesului său. Dat fiind că operaţiunile şi metodele programului Phoenix erau – de nevoie – ultrasecrete, afirmaţiile referitoare la ele nu puteau fi confirmate oficial, şi nici negate. Între optzeci şi cinci şi nouăzeci la sută dintre membrii infrastructurii Viet Cong neutralizaţi în urma programului Phoenix au fost fie ucişi, fie capturaţi de către unităţile regionale sud-vietnameze în timpul operaţiunilor de campanie. În ciuda acestui fapt, imaginea publică a programului Phoenix apărea ca o „fantomă” a C.I.A. care călăuzea un grup de mercenari asiatici criminali, în puterea nopţii, în satele neajutorate. Publicului american i se servea imaginea împuşcării în cap cu un pistol cu amortizor a unui sătean nevinovat în timpul somnului, şi nu povestea soldaţilor SEAL americani care ore în şir stăteau în apa care le venea până la piept, alături de tovarăşii lor din unităţile provinciale, aşteptând să apară o unitate înarmată de soldaţi Viet Cong, pe care s-o ia prin surprindere. Cei care

se opuneau implicării S.U.A. în Asia de sud-est refuzau să creadă că o operaţiune secretă putea avea succes datorită doar profesionalismului şi unui înalt grad de instruire. Senzaţia creată era mai mare dacă acuzai programul Phoenix că determină comiterea de atrocităţi, chiar dacă n-aveai nici o dovadă concretă.

Reacţia opiniei publice şi scandalul din presă a fost de o asemenea anvergură, încât implicarea americană în programul Phoenix a încetat din ordin la începutul anilor ’70. Detaşamentul Bravo al SEAL a fost dizolvat în martie 1970 şi operaţiunile sale din cadrul programului Phoenix au fost cu totul în mâinile sud-vietnamezilor.

În ciuda mai multor anchete congresionale, referitoare la rapoartele privind excesele programului Phoenix, nici o dovadă a implicării americane în asasinate n-a fost adusă la cunoştinţa opiniei publice, şi n-a fost demonstrată. Majoritatea oponenţilor programului Phoenix nu puteau decât să mărturisească ceea ce cunoşteau din auzite, de pe la tot felul de agenţi individuali, fără vreun document oficial care să susţină poveştile lor de groază despre atrocităţile comise.

Membrii SEAL încă mai susţin ferm că misiunea lor a fost aceea de a culege informaţii şi de a conduce misiuni de luptă, nu de a comite asasinate. SEAL au fost singurele unităţi din Vietnam care erau în stare să culeagă informaţii prin mijloace proprii, să execute o operaţiune de luptă bazată pe acele informaţii şi apoi să analizeze rezultatele, toate acestea cu aprobarea cercurilor de comandă.

Rezultatele acţiunilor de luptă ale formaţiunilor SEAL în Vietnam, 1966 – 1971.

Echipa SEAL-1	1966	1967	1968	1969	1970	1971	1972 *	Total
Inamici ucişi în acţiune (număraţi)	86	60	187	235				568
Inamici ucişi în acţiune (probabil)	15	30	52	122				219
Inamici răniţi în acţiune	—	—	—	—	—	—	—	—
Personal capturat		24	96	114			234	
Arme capturate		40	24 +					64 +
Documente capturate		câteva	câteva	20 kg	20 kg			40 kg+

Pierderile Echipei SEAL-1

Ucişi în acţiune.	1	5	6	6	4 (1)	23
Răniţi în acţiune	16	26	15	19	0 (1)	77

Echipa SEAL-2	1966	1967	1968	1969	1970	1971	1972*	Total
Inamici ucişi în acţiune (număraţi)	163	477	285	52	49			1026
Inamici ucişi în acţiune (probabil)	49	161	164	25	20			419
Inamici răniţi în acţiune	56	119	91	10	23			299
Personal capturat	98	382	270	29	67			846
Armament capturat	40	200	131	12	38			421
Documente capturate		câteva	câteva	52,5kg	149kg	37kg		237,5kg+

Pierderile Echipei SEAL 2

Ucişi în acţiune	0	6	2	1	0	9
Răniţi în acţiune	19	40	28	18	0	105

* Pentru aceşti ani, documentele SEAL sunt încă păstrate secrete. Singurul membru SEAL ucis în acţiune în 1972 a fost locotenentul Melvin S. Dry. Ucis în Golful Tonkin la 6 iunie, pierderea lui a fost înregistrată iniţial ca fiind o urmare a unui accident operativ. Locotenentul Dry a fost ultimul membru SEAL ucis în acţiune în războiul din Vietnam.

Bilanţul realizărilor SEAL în operaţiunile din Vietnam, 1966 – 1972

Inamici ucişi în acţiune (confirmaţi prin numărare)	1594
Inamici ucişi în acţiune (probabil, corpurile nu s-au găsit)	638
Personal inamic capturat	1080
Arme inamice capturate	mai bine de 485
Documente (informaţii) capturate	mai bine de 277,5 kg

Pierderi SEAL

Ucişi în acţiune	32
Răniţi în acţiune	182

Raportul pierderilor SEAL (ucişi în acţiune) faţă de pierderile inamicului (ucişi în acţiune-număraţi)

1 membru SEAL la 50 inamici

Creaturi

În mlaştinile, bălţile cu noroi şi canalele de apă ale Vietnamului, existau mult mai multe ameninţări pentru acţiunile membrilor SEAL decât doar soldaţii Viet Cong. Moartea fulgerătoare se deplasa tăcută prin apă, se târa prin iarbă sau zăcea în aşteptare.

Crocodilii de apă sărată, nişte mâncători-de-oameni recunoscuţi, puteau atinge lungimi de peste opt metri, şi infestau multe zone de pe coasta Asiei de sud-est. Şerpii variau, de la masivul piton birmanez şi până la micuţa, însă extrem de veninoasa viperă. În atmosfera umedă a Asiei de sud-est existau şi miriade de insecte. Ameninţarea venea din partea tuturor, începând cu roiurile de ţânţari şi muşte purtătoare a tot felul de boli şi ajungând la păianjeni de

mărimea unei farfurii şi scorpioni de mai bine de cincisprezece centimetri lungime.

Cu toate formele de viaţă din jur, zonele în care acţionau soldaţii SEAL erau aproape de nepătruns. În mlaştinile de mangrove, aşa cum erau cele din Zona Specială Rung Sat (ZSRS), vegetaţia era deasă şi bogată. Plantele se alăturau terenului mocirlos, pentru a împiedica mişcarea pe tot locul, cu excepţia cursurilor deschise de apă. În unele regiuni ale ZSRS, chiar şi o echipă SEAL bine pregătită, muncind din greu, nu putea răzbate decât vreo două-trei sute de metri într-o zi întreagă.

Această zonă inospitalieră a fost cea care a atras iniţial pe soldaţii Viet Cong în Zona Specială Rung Sat. Unităţile de rând Viet Cong erau în stare să se deplaseze şi să se ascundă într-o regiune în care unităţile militare obişnuite ar fi fost silite să se lase păgubaşe. În astfel de zone trebuiau să acţioneze soldaţii SEAL, având de furcă în timpul misiunilor lor cu animale tropicale, insecte, boli, capcane năstruşnice, gropi cu ţepi şi, în ultimă instanţă, cu inamicul însuşi.

În cursul unei operaţiuni în ZSRS un pluton format din doisprezece soldaţi SEAL, sub comanda locotenentului David Janke şi a unui subofiţer, a pătruns adânc în mlaştina de şapte sute de kilometri pătraţi. Plutonul verifica o informaţie conform căreia lângă o pagodă veche s-ar afla un depozit ascuns de arme Viet Cong.

Apropiindu-se de locul unde se afla depozitul, soldaţii SEAL au dat peste o mică unitate formată din şase soldaţi Viet Cong. Vietnamezii s-au pus la adăpost într-o colibă din apropiere şi au deschis focul asupra americanilor, care încă se mai aflau în barca cu care se deplasau. Marinarul Gary Gleason, care avea o puşcă de 57 mm, fără recul, a trimis cu precizie câteva obuze brizante în colibă, care au pus rapid capăt luptei.

Ceea ce nu cunoşteau membrii SEAL era că cei şase nu erau decât ariergarda unui batalion Viet Cong din preajmă, care tocmai avea treabă la depozitul de arme. În timp ce americanii trăgeau la mal, un mare număr de inamici şi-au

făcut apariţia mai încolo, pe malul râului. Când soldaţii Viet Cong i-au zărit pe americani şi barca lor, au deschis focul imediat. Cu toate că aveau în faţă o forţă superioară, soldaţii SEAL au pornit la atac, reuşind în încercarea lor şi alungându-l pe inamic.

Americanii i-au fugărit niţel prin junglă pe soldaţii Viet Cong, după care s-au oprit. Îngrijorat de faptul că plutonul putea fi surprins într-o ambuscadă în vreme ce muniţia îi era pe terminate, locotenentul Janke a dat ordin ca formaţiunea să se întoarcă la malul râului. Când plutonul a ajuns din nou lângă barcă, oamenii şi-au făcut de îndată plinul cu muniţia din rezervele de la bord. Informând comandamentul superior despre situaţie, locotenentul Janke a hotărât să continue misiunea.

Poruncind ca barca să se înapoieze la bază, membrii SEAL au pornit la drum, ca să ajungă la pagodă şi la depozitul inamic. După câteva ceasuri de mărşăluială prin junglă, plutonul s-a oprit dintr-o dată, văzând că cercetaşul lor din frunte se apropie. Acesta descoperise un grup de soldaţi inamici care se apropia de poziţia în care se găseau americanii. Comunicând prin semnale de comunicare silenţioasă, cercetaşul a informat plutonul SEAL că circa douăzeci de inamici se apropiau din direcţia pagodei. Vietnamezii erau supraîncărcaţi cu arme şi muniţii din ascunzătoare, şi ofereau o ţintă tentantă pentru plutonul avansat.

Soldaţii Viet Cong se aflau doar cale de cincisprezece minute, când cei din SEAL au organizat iute o ambuscadă şi s-au pus la pândă. Când vietnamezii au pătruns în zona fatală, soldatul Gleason a declanşat ambuscada cu un obuz de 57 milimetri tras din puşca lui fără recul. Soldaţii vietnamezi din frunte au fost ucişi pe loc de explozie. Alţi patru inamici au fost seceraţi rapid de grindina de gloanţe care venea din poziţiile americanilor. Supravieţuitorii din Viet Cong au lepădat bagajele şi-au rupt-o la fugă.

Locotenentul Janke a socotit că plutonul întinsese coarda cât se poate de mult în ziua aceea, şi a ordonat retragerea. Scotocind rapid leşurile inamicilor în căutare de

niscaiva materiale cu valoare informativă, soldaţii SEAL au distrus proviziile abandonate înainte de-a o lua din loc.

Deplasându-se spre miazăzi, plutonul SEAL a pătruns mai adânc într-una din cele mai dense zone ale mlaştinilor de mangrove din ZSRS, locotenentul socotea că în cazul în care rămăşiţele batalionului Viet Cong le-ar fi luat urma, plutonul ar fi avut mai multe şanse în teren mlăştinos. Soldaţii SEAL foloseau împotriva soldaţilor Viet Cong propria metodă de acţiune a acestora din urmă. Dat fiind că plutonul SEAL era relativ restrâns ca număr, s-ar fi putut deplasa în zone în care batalionul mai mare, Viet Cong, nu se putea aventura lesne.

În timp ce se deplasau pe lângă mlaştină, înainte de lăsarea întunericului, unul dintre membrii SEAL s-a împotmolit în nămolul de pe fundul unui canal. În timp ce căuta să-şi elibereze picioarele, soldatul a observat că spre el se îndrepta ceea ce iniţial crezuse că ar fi un buştean. Cel împotmolit a făcut semn în tăcere unui alt om din pluton, chemându-l la faţa locului. Apoi a scos rapid încărcătorul automatului său M-16 şi a scos cartuşul de pe ţeavă. Şi-a dat seama că în cazul în care ar fi fost tras un foc din greşeală, inamicul care îi căuta, ar fi ştiut imediat că plutonul SEAL încă se mai afla prin preajmă. Cu arma descărcată, soldatul captiv în nămol îşi putea folosi în siguranţă arma ca pe o ghioagă, în caz de forţă majoră. Constatând situaţia, colegul său a făcut acelaşi lucru.

Când buşteanul a venit mai aproape, a devenit limpede de ce se putea deplasa în contra curentului apei. „Buşteanul” era un crocodil flămând! Când crocodilul a ajuns la câţiva paşi de locul în care se afla, soldatul împotmolit în nămol a pocnit reptila cu patul armei între ochi. Imensa reptilă s-a îndoit în urma loviturii neaşteptate, încasând un nou pat de armă, de data asta din partea celuilalt soldat. Derutat de ploaia de lovituri, crocodilul s-a răsucit până când a fost în stare să se îndepărteze, înotând. După toată această păţanie, soldatul care se împotmolise în noroi a descoperit că picioarele îi fuseseră eliberate în timpul încăierării. Întorcându-se pentru a traversa canalul,

cei doi membri SEAL au zărit restul plutonului pe malul opus. Oamenii din pluton râdeau pe înfundate la vederea spectacolului pe care cei doi „Tarzani” l-au dat în faţa unui crocodil mai degrabă timid.

Dând peste o movilă de mangrove care se situa niţel peste nivelul mlaştinii, plutonul s-a pus la adăpost pentru noapte. După ce s-au postat santinele, ceilalţi s-au aşezat pe pământul relativ uscat, pentru a încerca să tragă un pui de somn înainte de a-şi continua misiunea în ziua următoare.

Înainte de a se crăpa de ziuă, plutonul era din nou în mişcare. Soldaţii SEAL se îndreptau din nou către miazănoapte, înspre obiectivul lor iniţial, pagoda.

Ajungând lângă pagodă pe la ora zece, soldaţii au ocupat poziţii în jurul clădirii şi s-au pus pe aşteptat. Trei ceasuri mai târziu, încă se mai aflau nemişcaţi, iscodind cu răbdare. În urma întregii activităţi în zonă, din urmă cu o zi, nu era exclus ca soldaţii Viet Cong să aştepte şi ei într-o ambuscadă, pândind întoarcerea americanilor. Soldaţii SEAL aveau de gând să observe zona până când ar fi fost siguri că nu-i aşteaptă nimeni. În cursul acestei lungi aşteptări, avu loc o nouă întâlnire cu fauna locală.

Subofiţerul-şef al plutonului şedea ghemuit îndărătul unui copac imens, de unde avea o vedere excelentă asupra pagodei. Lângă şef, la vreo cinci metri mai încolo, la stânga, stătea ascuns locotenentul Janke. La cinci metri în spatele amândurora se aflau un puşcaş şi un marinar, ambii într-o poziţie din care puteau observa spatele şi flancurile aşezării plutonului.

După vreo douăzeci de minute, oamenii au perceput un sunet straniu. Primul care l-a auzit a fost şeful, care s-a întors către soldatul din spatele lui, pentru a vedea dacă şi el auzise zgomotul. *Observă că marinarul observa ceva* în copac, deasupra capului şefului. Înainte de a apuca să ridice şi el privirea, un piton imens a alunecat din copac şi a căzut la câţiva paşi de şef.

Toţi cei care au zărit şarpele, au jurat că avea pe puţin zece metri lungime. Şeful a fost de acord că şarpele era

mare, însă tot ce a zărit el a fost capul reptilei care-l privea de la o jumătate de metru. Soldatul şi şarpele s-au privit în felul acesta mai bine de două ore şi jumătate. În cele din urmă, plictisit de situaţie, masivul piton s-a îndepărtat încet, târându-se. Şeful însă nu apucase să se plictisească.

Odată îndepărtată reptila, membrii SEAL au ieşit să cerceteze pagoda. Dând peste mai multe capcane de-ale inamicului, însă peste nici un fel de depozit, soldaţii s-au lăsat păgubaşi şi au plantat şi ei câteva capcane proprii, înainte de a o lua din loc.

În timp ce se înapoiau la râu, călăuza i-a raportat locotenentului că în faţa lor se află un mare număr de soldaţi Viet Cong, care se pare că aşteaptă într-o ambuscadă întoarcerea americanilor. După o manevră atentă care a durat mai bine de un ceas, soldaţii SEAL au reuşit să înconjoare ambuscada.

O grenadă aruncată înspre flancul exterior al ambuscadei, era semnalul pentru pluton de a deschide focul asupra vietnamezilor surprinşi. În cursul schimbului aprig de focuri, unsprezece inamici au fost ucişi, înainte ca restul să rupă rândurile şi să se facă nevăzuţi în junglă. Unul dintre ei n-a fost destul de iute de picior şi a fost capturat de către un soldat SEAL, acelaşi care cu o zi în urmă se luptase cu crocodilul.

Comandând prin radio o evacuare aeriană, americanii au părăsit zona cu elicopterul, însoţiţi de prizonierul lor. Cu toate că plutonul nu avusese răniţi în timpul operaţiunii, unul dintre membrii SEAL a fost marcat permanent de această misiune. Începând cu acea zi, şefului i s-a spus Pitonul.

Nu toate întâlnirile membrilor SEAL cu pericolele naturale ale Vietnamului s-au sfârşit atât de bine, fără altă urmare decât o poreclă şi o poveste straşnică de spus mai departe. În cursul unei alte operaţiuni înregistrate în raportul # 275, rezultatele au fost cu totul diferite.

În zorii zilei de 11 august 1967 o formaţiune a Echipei SEAL-1 din detaşamentul Echo a organizat o ambuscadă pe o potecă din junglă. Se presupunea că o patrulă inamică va

folosi această potecă, aşa că soldaţii SEAL s-au îngropat în pământ pentru a stabili zona fatală a ambuscadei.

În timp ce-şi curăţa poziţia în terenul mocirlos, un soldat SEAL pe nume Hertenstein a fost muşcat de un păianjen care stătea ascuns în lăstărişul pe care soldatul încercase să-l îndepărteze. În câteva minute, Hertenstein avea probleme cu respiraţia, i se tulburase vederea şi pe cea mai mare parte a corpului avea o umflătură. Evacuarea rapidă cu o vedetă şi pe urmă cu un elicopter sanitar a reuşit să-i salveze viaţa.

Cu prima poziţie demascată, restul grupei a căutat alt loc în care să organizeze ambuscada. Fără a intra în contact cu inamicul nici în ziua următoare, soldaţii au revenit la cartierul general al detaşamentului lor, la Da Nang.

În afară de combaterea în Vietnam a faunei locale, membrii SEAL au şi pus animalele la treabă pentru ei. La sfârşitul lui decembrie 1967, Silver, un câine ciobănesc german în vârstă de doi ani şi jumătate, ataşat Echipei SEAL-2, a devenit primul câine al Marinei care să primească emblema cu paraşuta înaripată. Distincţia i-a fost dată după ce Silver a absolvit un curs de dresaj de şaisprezece săptămâni la Şcoala Canină a Armatei de la Fort Benning, statul Georgia.

Dresorul SEAL al câinelui, intendentul Dewayne G. Schwalenberg, era un paraşutist recunoscut de când a fost detaşat la Şcoala Canină. Schwalenberg a trebuit să înveţe o metodă cu totul nouă de a sări şi a ateriza, pentru a putea acţiona cum trebuie în tovărăşia câinelui care cântărea treizeci şi unu de kilograme.

Pentru a executa o săritură cu paraşuta, Silver era dotat cu un harnaşament special, din care putea atârna fără pericolul de a cădea ori de a aluneca. După ce-i monta cum trebuie harnaşamentul lui Silver, Schwalenberg îl lega pe câine de el printr-o coardă lungă de şapte metri. La bordul avionului de paraşutare, Schwalenberg agăţa încă o dată harnaşamentul lui Silver de al său cu ajutorul unei carabine care se putea desface rapid.

Schwalenberg trebuia să sară din avion cu Silver în

braţe, şi apoi, pe timpul coborârii, câinele urma să-i atârne lângă şold. Când cei doi mai aveau vreo 75 de metri până la pământ, Schwalenberg urma să coboare câinele cât îi permitea coarda cu care era ataşat. În ultima clipă dinaintea impactului, avea să tragă în sus de coarda lui Silver, pentru a-i amortiza aterizarea.

Silver se dovedise deja un animal capabil şi inteligent, încă înainte de a fi terminat dresajul. În cursul unei sărituri de instrucţie, Schwalenberg aterizase prost şi zăcea dezorientat la pământ. Când umbrela paraşutei a fost umflată de vânt, începând să-l târască pe omul neajutorat pe pământ, Silver a sărit pe paraşută, culcând-o la pământ, şi salvându-l pe Schwalenberg de eventualele accidentări. Cu toate că nu făcea parte din dresură, Silver putea constata situaţia şi „judeca” rapid.

Dresura pe care o primise Silver în Şcoala Miliară cuprindea principalele comenzi, patrularea, atacul, descoperirea capcanelor, cercetăşia şi urcarea în elicopter. Tot timpul cheltuit cu instruirea câinilor a fost considerat ca fiind cu folos, ţinând mai ales seama de cele câteva avantaje în luptă pe care un ciobănesc german le are faţă de un om, chiar şi de un soldat SEAL. Auzul lui Silver era cu douăzeci la sută mai ascuţit decât al omului, simţul mirosului cu patruzeci la sută mai fin şi privirea cu zece la sută mai bună. De asemenea, nici „armamentul” cu care-l înzestrase natura nu era de lepădat. Fălcile unui ciobănesc german zdravăn pot exercita o presiune de până la o sută de kilograme pe centimetrul pătrat, ceea ce e de ajuns pentru a ţintui locului chiar şi un om puternic.

Silver a fost doar unul dintr-o serie de câini folosiţi în Vietnam de către Echipa SEAL-2. Primul dintre aceşti câini se situează chiar mai presus decât ceilalţi. Cel care a demonstrat eficacitatea în luptă a unor echipe mixte, în care să intre şi câinii, şi care a stabilit standardele la care trebuiau să se ridice Silver şi alţi câini, a fost un dulău pe nume Prince.

Pornind în viaţă ca animal de suflet al unei familii, Prince a crescut în scurtă vreme prea mare, şi a fost socotit

prea agresiv pentru copiii familiei. Un ofiţer de poliţie din Virginia, Gene R. Griffith, l-a obţinut pe Prince de la stăpânii săi iniţiali în 1965, cu intenţia de a face din el un câine poliţist.

Griffith l-a considerat pe Prince „unul dintre cei mai isteţi câini pe care i-am întâlnit vreodată, cu un miros şi o abilitate de a lua urma ieşite din comun”. După spusele ofiţerului Griffith, Prince „putea să adulmece, cu vântul în faţă, un om de la cincizeci-şaizeci de metri distanţă”.

Prince a început programul de dresaj la baza de la Norfolk K-9, avându-l pe Griffith drept dresor, şi în această situaţie a fost descoperit de către membrii SEAL. Subofiţerul William Bruhmuller a fost trimis de către Echipa SEAL-2 să efectueze un dresaj cu un alt câine la baza Norfolk K-9. Primul câine avut de SEAL, un ciobănesc pe nume Duke, n-a dat rezultatele aşteptate în timpul dresajului, şi a fost exclus din program. Bruhmuller a rămas impresionat de Prince şi a preluat el dresura câinelui. Animalul s-a dovedit repede la înălţimea aşteptărilor.

Odată încheiat cursul de dresaj al şcolii K-9, Prince a fost trimis cu vaporul, în 1966, în primul său stagiu de şase luni în Vietnam, cu Bruhmuller pe post de stăpân. Aceasta a fost cea dintâi dată când o unitate a Marinei a întrebuinţat câini drept călăuze în acţiunile din Vietnam. În timpul primei sale ieşiri, Prince a prins un agent Viet Cong în apropierea unei baze de patrule riverane din Binh Thuy în Delta Mekongului. Omul era îmbrăcat asemeni unui soldat sud-vietnamez şi, când a fost descoperit de către Prince, tocmai se îndepărta de bază pe o bicicletă. Dând crezare reacţiilor câinelui, soldaţii SEAL l-au reţinut şi l-au anchetat pe individ care s-a dovedit a fi un agent deghizat. Agentul a fost dus la cartierul general şi predat celor de la Contrainformaţii.

Cu toate că în acţiune avea succes, s-a considerat că Prince e folositor, însă că ar putea face şi lucruri mult mai importante. S-a dispus mutarea sa la Şcoala Canină a Armatei, şi Prince a fost trimis acolo pentru instruire, alături de noul său dresor, marinarul Mike Bailey.

Prince şi dresorul său au trecut prin cursul de instrucţie de şaisprezece săptămâni de la Fort Benning unde, între multe alte şiretlicuri militare, animalul a învăţat să descopere capcane. După încheierea dresajului, Prince şi Bailey s-au înapoiat în Vietnam pentru un stagiu de şase luni, în a doua jumătate a anului 1967.

În timpul unei patrulări, Bailey i-a dat lui Prince drumul să zburde în voie în vreme ce grupa se oprise să mănânce. În timp ce soldaţii mâncau, Prince a revenit lângă ei ţinând în gură o grenadă! Condusă de câine, patrula a ajuns la un mare depozit de arme automate, muniţie pentru armament uşor şi mortiere, rachete, echipament sanitar şi o mulţime de documente ale inamicului.

În cursul celui de-al doilea stagiu în Vietnam, Prince a fost rănit în piept şi în labe în urma exploziei unei capcane în timpul unei patrulări, şi drept rezultat a fost decorat cu „Inima Roşie”. Soldatul care mergea înaintea câinelui a declanşat capcana care l-a rănit pe Prince, înainte ca acesta să apuce să o descopere. Câinele s-a refăcut de pe urma rănilor şi a revenit în serviciul activ.

În 1968, Prince a revenit în Vietnam pentru al treilea stagiu activ. Sarcina sa principală era de a-şi preveni patrula de două ori în faţa unei ambuscade inamice din calea lor. Câinele îşi atenţiona stăpânul prin poziţia „alarmă”. Când „alarmează”, câinele devine agitat şi nervos, îşi ţine capul ridicat, cu urechile ciulite. Sarcina stăpânului e de a constata ce anume îl nelinişteşte pe câine.

În timpul celui de-al treilea stagiu, Prince a câştigat cea de-a doua „Inimă Roşie”. Atunci când soldaţii SEAL s-au angajat în luptă cu o unitate inamică lângă o reţea subterană, Prince a fost rănit de câteva schije de grenadă. Reportajele apărute în ziarele din S.U.A. se amuzau publicând fotografii ale câinelui SEAL tărcat, purtând atârnate de gât două panglici cu două „Inimi Roşii”.

În august 1970, Prince a împlinit şapte ani. Supravieţuise în trei stagii din Vietnam, primise două decoraţii pentru răni căpătate în luptă şi a demonstrat

utilitatea programului SEAL de folosire a câinilor cercetaşi. Nu e rău deloc pentru un câine care pornise în viaţă ca animal de suflet la o familie.

Echipele SEAL au folosit în luptă şi alţi câini în afară de Prince şi pe Silver. Primele elemente de dresaj erau efectuate cu câinii la Şcoala Canină a Armatei, însă instruirea specială animalele o primeau de la stăpânii lor, unele părţi ale instruirii fiind extrem de originale. Un ciobănesc, de exemplu, l-a ajutat pe stăpânul său la interogarea unor prizonieri.

Vietnamezii, deşi căliţi şi rezistenţi, sunt mici de statură. Când un membru Viet Cong devenea prizonier al „oamenilor cu feţe verzi”, porecla pe care o dăduseră celor din SEAL, era cuprins de îndată de o stare de spirit extrem de încordată. Când mai apărea şi un dulău imens şi turbat care începea să-i sfâşie prizonierului hainele cu colţii, majoritatea dintre ei le mărturiseau totul interogatorilor, numai să ia dihania de pe ei. Îndeobşte prizonierii nu băgau de seamă că animalul nu atingea niciodată carnea de sub îmbrăcăminte, ci sfâşia doar pânza hainelor, întocmai cum îl învăţase stăpânul său să facă.

Formaţiunile SEAL au folosit în repetate rânduri conlucrarea om-animal. Una din aceste operaţiuni a fost cea denumită „Uşa Trainică”, şi s-a soldat cu folosirea unor animale dresate în modul cel mai neobişnuit din toată istoria S.U.A. Operaţiunea „Uşa Trainică” prevedea protejarea şi patrularea porturilor-cheie sud-vietnameze şi a navelor ancorate în rada acestora. Atât formaţiunile SEAL cât şi cele UDT au acţionat alături de alte unităţi ale Marinei în cursul acestei operaţiuni, descrisă în următorul anunţ pentru presă al Departamentului Marinei din 1968:

> Unităţile operaţiunii „UŞA TRAINICĂ” menţin o supraveghere vizuală şi prin radar timp de 24 de ore a radelor portuare şi a zonelor de ancorare. Vedetele de patrulare ale operaţiunii „UŞA TRAINICĂ” interceptează şi controlează ambarcaţiunile locale ale indigenilor, menţin o supraveghere vigilentă pentru depistarea oricăror înotători inamici sau obiectelor plutitoare care ar mai putea fi mine,

şi transportă scafandri membri ai echipelor de deminare, pentru a inspecta corpul navelor şi lanţurile de ancorare.

Multe dintre patrulările întreprinse în cadrul operaţiunii „Uşa Trainică” erau plictisitoare şi de rutină, însemnând oprirea şi scotocirea prin câteva sute de sampane în fiecare zi. În cursul raidurilor prin unele rade portuare, marinarii mai aruncau din când în când grenade în apă şi urmăreau bulele de apă care trădau prezenţa unui scafandru inamic prin zonă. Câteodată mai apărea la ţărm şi trupul unui înotător inamic, ca o mărturie sângeroasă a eficacităţii acelor acţiuni.

Însă de departe cea mai sângeroasă patrulare a avut loc în golful Cam Ranh, sub conducerea unităţilor SEAL şi UDT.

Golful Cam Ranh, din zona Corpului II, adăpostea în Marea Chinei de Sud o bază navală americană în valoare de miliarde de dolari. Era cea mai mare bază navală de la vest de golful Subic din Filipine, şi putea primi nave ale Marinei de tonaj maxim. Aşa se face că baza era o ţintă de importanţă majoră pentru înotătorii de luptă Viet Cong. Marina folosea cu titlul experimental un sistem unic în cadrul forţelor de protecţie ale bazei navale: echipe special dresate de delfini ucigaşi.

Fostul şef al Oficiului C.I.A. de studiere a delfinilor, James Fitzgerald, a scăpat, după război, câteva informaţii despre delfinii gardieni. El a afirmat: „Cu sonarul pe care îl au de la natură, delfinii detectau scafandrii distrugători inamici aflaţi în misiuni de sabotaj. Ei îi înţepau pe scafandri cu nişte lungi ace hipodermice conectate la cartuşe cu dioxid de carbon. Scafandrii explodau pur şi simplu”.

Detalii exacte privind locurile şi modurile în care au fost folosiţi delfinii în golful Cam Ranh nu sunt accesibile şi Marina încă mai consideră proiectul ca fiind secret. Conform unor estimări neoficiale, delfinii se pare că au ucis în jur de şaizeci de înotători inamici.

E uşor de văzut cum de sunt delfinii în stare de asemenea performanţe. Un delfin adult normal, din cei

folosiţi în golful Cam Ranh, cântăreşte în jur de două sute de kilograme, şi se poate deplasa prin apă cu o viteză de douăzeci şi patru de noduri (cam cincizeci de kilometri pe oră). Pentru a putea conduce şi dirija o asemenea masă de muşchi, delfinul are un creier puţin mai mare decât cel al omului, şi are nişte simţuri extrem de ascuţite pe care le foloseşte în mediul său acvatic.

Privirea delfinului e atât de ageră, încât poate fi dresat să sară şase metri afară dintr-un bazin cu apă şi să apuce o ţigară scurtă dintre buzele dresorului. Însă cea mai redutabilă armă a sa e auzul extrem de fin, conectat la sonarul său natural.

Un delfin poate detecta sunete variind între 20 şi 150000 de cicluri pe secundă. Un om nu poate distinge în medie decât sunete atingând 16000 de cicluri pe secundă. Această acuitate a auzului delfinul o foloseşte la sonarul său.

Întrucât apa e mult mai densă decât aerul, permite mult mai bine circulaţia sunetului. În mod inconştient delfinii folosesc acest aspect al mediului lor pentru sistemul lor extrem de precis în ecolocaţie, mult superior celor mai avansate sisteme sonare construite de om.

Când un delfin îşi fixează sonarul asupra unui obiect, cunoaşte imediat mărimea obiectului, forma, structura, densitatea, direcţia şi distanţa. Testările au scos la iveală faptul că sub apă delfinul poate face chiar şi diferenţa între unele metale, cum ar fi cuprul şi aluminiul. Diferenţa de mărime între o minge cu diametrul de trei centimetri şi una cu diametrul de trei centimetri şi jumătate e aproape cu neputinţă de sesizat de către o persoană aflată la o distanţă de numai trei metri. Delfinul poate deosebi cele două mingi de la mai bine de şapte metri.

Aceste calităţi naturale ale delfinului l-au adus iniţial în atenţia Marinei şi a C.I.A. Marina având nevoie de o capacitate ofensivă, instructorii au studiat instinctele naturale ale delfinului şi metodele sale de atac. Unul dintre puţinii duşmani naturali ai delfinului e rechinul şi delfinul a pus la punct o metodă eficientă de a face faţa adversarului.

Singurele puncte exterioare vulnerabile ale rechinului sunt fantele bronhiale dindărătul capului. Un grup de delfini îl atacă pe rechinul prădător, izbind cu boturile în bronhiile sale până îl omoară, sau îl gonesc. Lucrând împreună şi folosind această metodă, delfinii pot ucide până şi Marele rechin Alb.

Dresorii Marinei au decis să folosească tehnica de atac prin izbire a delfinului, însă trebuiau să sporească fatalitatea atacului. În caz contrar, dacă înotătorul inamic n-ar fi fost ucis rapid, acesta putea detona încărcăturile explozive pe care le-ar fi avut asupra sa, rănind sau omorând şi delfinul atacator.

Folosind un proiectil exploziv, în genul rachetelor de artificii, putea fi rănit şi delfinul în aceeaşi măsură cu inamicul. Orice obiect ascuţit, gen lance ori cuţit, ar fi trebuit să fie înfipt mult prea precis pentru a provoca moartea instantanee, şi sângele vărsat ar fi atras rechinii în zonă.

Problema a fost rezolvată printr-un simplu harnaşament, pe care delfinul îl putea lesne purta pe cap şi pe bot. În vârful botului se monta un ac scurt, gros şi tubular, conectat la un cartuş standard de dioxid de carbon. Când delfinul împungea scafandrul inamic, acul nu avea decât să lovească trunchiul corpului, ţinta pe care în fond o viza şi delfinul. Când acul lovea ţinta, găurea şi cartuşul cu gaz, injectându-l în corpul victimei. Brusca injecţie masivă de gaz omora un scafandru aproape instantaneu, fără ca acesta să apuce să-şi dea seama că e atacat.

Sistemul a fost eficient; nu a reuşit nici un atac al înotătorilor inamici asupra oricărui fel de ambarcaţiune din golful Cam Ranh. Marina încă mai dresează şi instruieşte delfini la centrul de cercetare de lângă San Diego, însă pentru alte scopuri, inclusiv pentru salvarea scafandrilor rătăciţi. Nu s-a emis nici o informaţie oficială referitoare la folosirea în luptă a delfinilor instruiţi. Se presupune că folosirea delfinilor dresaţi pentru luptă face încă parte probabil din viitoarele operaţiuni SEAL.

Lupii de mare

În cursul primelor discuţii despre Unităţile de Patrulare şi utilizarea lor pentru organizatorii din Marina, a devenit evident faptul că orice vedetă rapidă de patrulare va avea nevoie de un partener de acţiune. Vasta reţea de canale din Delta Mekongului şi din Rung Sat era prea complexă pentru ca o vedetă de patrulare să se poată deplasa rapid de la un punct fierbinte la altul. În cazul în care vedeta ar fi nimerit într-o ambuscadă, o altă ambarcaţiune de patrulare n-ar fi putut să ajungă la timp pentru a o salva. Partenerul rapid al vedetei de patrulare s-a hotărât să fie elicopterul de luptă.

Planul prevedea ca Marina să fie dotată cu elicoptere adecvate şi piloţii Marinei să fie instruiţi în vederea unor acţiuni de salvare rapidă a vedetelor de patrulare. Elicopterul avea să-şi folosească marea vizibilitate, viteza şi abilitatea de manevrare, pentru a culege informaţii privitoare la mişcările sampanelor şi a trupelor Viet Cong, şi pentru a depista incursiuni clandestine ale sampanelor. În timp ce vedetele şi forţele de uscat urmau să pornească în întâmpinarea soldaţilor Viet Cong, elicopterele de luptă trebuiau să rămână prin preajmă, gata să intervină cu foc acolo unde era nevoie.

Pe la mijlocul anilor ’60, Marina nu dispunea de elicoptere adecvate pentru misiuni de escortă. Elicopterele Marinei erau folosite doar pentru lupta împotriva submarinelor, ori pentru misiuni de căutare şi salvare. Armata a venit în ajutorul Marinei şi a fost de acord să o doteze cu douăzeci şi două de elicoptere utilitare 1B (UH-1B) pentru operaţiunea „Stăpânul Jocului”. Compania 197 de Aviaţie a Armatei a asigurat aparatele de zbor, şi Compania 120 de Aviaţie – instructorii.

La început, Armata a asigurat opt aparate UH-1B, care au fost trimise ulterior de către Marină în misiunile lor specifice. La jumătatea anului 1966, patru detaşamente de câte opt piloţi şi opt membri de echipaj fiecare au părăsit Plaja Imperială din California şi s-au prezentat la aerodromul Tan Son Nhut de lângă Saigon pentru instrucţie. Primul, Detaşamentul 29, a început instrucţia în luna iunie 1966. Piloţii Marinei au fost învăţaţi cum să zboare şi echipajele lor cum să întreţină aparatul UH-1B. Armata le-a arătat de asemenea piloţilor care sunt cele mai potrivite tactici pe care să le folosească în lupta împotriva unităţilor Viet Cong.

Cele patru detaşamente, fiecare dispunând de câte două elicoptere, au fost repartizate pe la bazele navale din deltă. Bazele erau nişte barje special construite, cu amenajări atât pentru vedete cât şi pentru elicoptere, dispunând şi de bărăci şi de mijloace de întreţinere a echipajelor. Operaţiunile au început în septembrie 1966, piloţii Marinei acţionând în cadrul Detaşamentului HC-1 de la Vung Tau. În cursul acestor prime operaţiuni, unităţile navale au primit din partea instructorilor lor din Armată numele de Lupi de Mare.

Elicopterul UH-1B, „Huey”, era unul din aparatele obişnuite de zbor din timpul războiului din Vietnam. Avea un singur motor-turbină, o lungime de optsprezece metri şi o deschidere maximă a elicei de cincisprezece metri. Sarcina maximă pe care o putea transporta era de două mii de kilograme, cu o viteză la încărcătura maximă, de nouăzeci de noduri.

Versiunea cea mai răspândită a modelului UH-1B era transportorul de trupe „Slick” (Dibaciul). Echipajul unui „Slick” era compus din pilot, copilot şi doi trăgători laterali, unul dintre ei fiind şeful echipajului. Cei doi trăgători laterali aveau fiecare câte o mitralieră grea M-60. Elicopterul putea transporta cu uşurinţă opt soldaţi echipaţi pentru luptă. Versiunea UH-1B folosită de către Lupii de Mare a fost elicopterul de luptă.

Elicopterul de luptă era de fapt modelul standard al

aparatului UH-1B, care avea montat pe el sistemul de armament M-16. Acest sistem era format din două instalaţii ataşate de o parte şi de cealaltă. Fiecare instalaţie avea câte două mitraliere grele M60-C şi un lansator de rachete.

Un astfel de lansator era încărcat cu şapte rachete FFAR de 2,75”, care puteau fi lansate câte două simultan, una din fiecare parte, ori mai multe deodată, „la darac”.

Fiecare mitralieră M60-C dispunea de o încărcătură de trei mii de cartuşe, care puteau fi trase într-o cadenţă de şase sute de lovituri pe minut. Mitralierele grele puteau fi manevrate pentru urmărirea unei ţinte până la un unghi minim cu fuselajul de unsprezece grade şi un unghi maxim de şaptezeci de grade; unghiul de înălţare varia de la plus unsprezece la minus şaizeci şi trei de grade. În cazul în care mitralierele erau aţintite din greşeală pe orice secţiune a aparatului de zbor, nişte întrerupătoare de limitare opreau automat tirul.

Lansatoarele de rachete erau montate în aşa fel încât să tragă drept înainte, şi ochirea era executată de pilot printr-un vizor manevrabil şi prin orientarea aparatului către ţintă. Armele fiind comandate de la maneta de control, mitralierele încetau automat tirul în clipa în care erau lansate rachetele.

Echipajul elicopterului de luptă era format din pilot, copilot, şeful echipajului şi trăgătorul lateral. Pilotul lansa rachetele, copilotul acţiona mitralierele montate pe laturi, şi şeful echipajului împreună cu trăgătorul manevrau fiecare câte o mitralieră grea M-60. Aceste mitraliere din deschizăturile laterale ale elicopterului erau agăţate în general de tavanul aparatului. La modelele mai noi, aceste arme erau montate pe un afet mobil. Şeful echipajului răspundea de buna funcţionare a aparatului de zbor, iar trăgătorul avea grijă ca toate sistemele de arme să funcţioneze cum trebuie. Alături de toate aceste arme încorporate, elicopterul mai dispunea de două aruncătoare de grenade M-79, câte una de fiecare parte, o mitralieră M-60 de rezervă, şi câte un automat M-16 şi un pistol pentru fiecare membru în parte, drept armament individual.

În luna iunie 1967, detaşamentele HC-1 au fost adunate într-o nouă escadrilă detaşată la Vung Tau. Noua unitate a primit denumirea de Escadrila a Treia a Elicopterelor de Atac, HAL-3. Echipajele aeriene desemnate pentru HAL-3 executau în Vietnam stagii de câte douăsprezece luni, în condiţii aspre. În pofida acestui fapt, mulţi membri ai personalului Marinei, desemnaţi pentru HAL-3 s-au prezentat ulterior voluntari în repetate rânduri. Echipajele se roteau, lucrând în schimburi, douăzeci şi patru de ore în serviciu şi douăzeci şi patru ore liber. În timp ce se aflau „pe picior de plecare”, soldaţii dormeau adesea în costumele lor de zbor, pentru că în orice clipă putea veni o chemare urgentă „la asalt”. Echipajele „Lupilor de Mare” zburau în medie şase sute de misiuni, trei mii cinci sute de ore de zbor, pe parcursul unui stagiu de un an.

Lupii de Mare zburau în două formaţiuni obişnuite de patrulare. Formaţiunea obişnuită era Unitatea Uşoară de Foc, formată din două aparate de zbor. Unitatea Grea de Foc era văzută mai rar, fiind formată din trei aparate de zbor. La începutul anului 1968, HAL-3 dispunea de douăzeci şi două de aparate UH-1B, distribuite în detaşamente de câte două elicoptere fiecare, situate la Nha Be, Binh Thuy, Dong Tam, Rach Gia şi Vinh Long. Trei detaşamente erau staţionate în deltă, pe baze plutitoare mobile. Restul elicopterelor erau reţinute la Vung Tau, pentru ca toate detaşamentele să le folosească pe rând, conform unui grafic de rotaţie.

În 1969, Cartierul General al Escadrilei a Treia a Elicopterelor de atac s-a mutat de la Vung Tau la Binh Thuy, în zona centrală a deltei. Escadrila a primit pentru folosinţă nouă aparate UH-1C, eliberând elicopterele de luptă pentru alte misiuni. Până în acel moment, elicopterele de luptă ale „Lupilor de Mare” fuseseră folosite în mare parte pentru acţiunile de infiltrare şi de recuperare a unităţilor SEAL în misiune. Aceste elicoptere se aflau mereu la câteva minute distanţă de oricare punct din deltă. Multe echipe SEAL ori echipaje de pe vedete îşi datorează viaţa reacţiilor rapide şi capacităţii „Lupilor de Mare”.

În luna iulie 1976, „Lupii Roşii”, Escadrila a Patra a Elicopterelor de Atac, HAL-4, a fost detaşată la Norfolk, în statul Virginia ca făcând parte din Grupa a Doua de Operaţiuni Speciale ale Marinei. HAL-4 a fost dotată iniţial cu şapte elicoptere de luptă HH-1K, înarmate cu sistemul de arme M-21. În cadrul acestui sistem, locul tunurilor M60-C ale sistemului M-16 a fost luat de două tunuri mici de 7,62 mm, fiecare cu o cadenţă de tragere de trei mii de proiectile pe minut. Pe Coasta de Vest, HAL-5, „Ulii Albaştri” au fost repartizaţi Grupei Întâi de Operaţiuni Speciale ale Marinei, şi a menţinut renumele câştigat de către „Lupii de Mare” în mlaştinile şi bălţile Vietnamului.

Marina Apelor Tulburi

Marina Apelor Tulburi a fost o altă unitate specială de luptă, înfiinţată pentru a spori efortul american în Vietnam. Termenul „Ape-Tulburi” se referă la zonele riverane în care această unitate specială urma să acţioneze. Termenul de „riveran” include toate cursurile interioare de apă, râuri, fluvii, lacuri, canale şi zone mlăştinoase, care se găseau din abundenţă în partea de sud a Vietnamului. Pentru a acţiona în această zonă, Marina a pus la punct câteva noi ambarcaţiuni mici, care permiteau ca lupta să fie dusă adânc în sanctuarele Viet Cong din regiunile mocirloase ale junglei. Cea mai răspândită din aceste ambarcaţiuni a fost vedeta fluvială de patrulare (PBR).

Primele vedete fluviale de patrulare au fost modelele Mark-I, care au ajuns în Vietnam în luna martie 1965. Designul vedetelor se baza pe un corp obişnuit de zece metri lungime, din fibră de sticlă, cu câteva modificări care să-i permită să opereze şi să lupte în asprele regiuni

vietnameze. Principalele modificări aduse corpului navei au fost ataşarea unui sistem cu reacţie, de propulsare prin apă şi a unor afeturi pentru amplasarea armelor.

Sistemul de propulsare era format de fapt din nişte pompe cu reacţie, ataşate la un sistem de tuneluri pentru dirijarea apei, acţionate de două motoare Diesel de 440 cai putere. Prin acest sistem de „hidropropulsie”, vedeta putea atinge o viteză de douăzeci şi cinci de noduri.

Nici în ceea ce priveşte sectorul armelor, ambarcaţiunea nu a fost neglijată. La prora se afla încorporat un locaş de tragere rotativ, de unde se putea acoperi cu foc oricare parte a navei. În locaş erau două mitraliere gemene de calibrul 50 şi o mare cantitate de muniţie. Pe puntea pupa era amplasată o altă mitralieră de calibrul 50, de data asta pe un piedestal care-i conferea armei un câmp de foc de 360 de grade. La mijlocul ambarcaţiunii chiar îndărătul micii cabine, se afla un alt afet ridicat pe un piedestal, acesta fiind făcut să susţină un lansator automat de grenade de 40 mm ori o mitralieră grea M60.

În 1966 au fost construite o sută şaizeci de vedete model Mark-I, care au fost bine primite de către cei care le foloseau în Vietnam. Rapide şi uşor de manevrat, vedetele se puteau apropia rapid de o anumită zonă şi puteau satura poziţiile inamice cu puterea de foc de care dispuneau la bord. Sistemul special de propulsare făcea ca fundul navei să rămână neted, ea putând fi folosită prin locuri puţin adânci şi pline de deşeuri, impracticabile cu ajutorul elicelor obişnuite. Cu toate că modelul Mark-I dădea rezultate bune şi respecta designul vedetelor, avea şi el câteva neajunsuri majore. Motoarele şi pompa se blocau prea uşor pentru o folosinţă constantă în zone de luptă, şi corpul din fibră de sticlă putea fi uşor avariat. Pentru a înlătura aceste probleme, a fost elaborată în scurtă vreme vedeta Mark-II.

Făcându-şi intrarea în Vietnam în decembrie 1966, vedetele Mark-II au fost detaşate pentru prima oară în Delta Mekongului cu unităţile de patrulare din cadrul operaţiunii „Stăpânul Jocului”. Sistemul îmbunătăţit de propulsare prin

apă al acestui nou model îi conferea vedetei o viteză maximă de douăzeci şi nouă de noduri. Corpul din aluminiu al navei s-a dovedit şi el mai trainic decât vechiul corp din fibră de sticlă.

Vedetele au devenit în scurtă vreme catârii de muncă ai Marinei Apelor Tulburi. Acţionând în cadrul forţelor operaţiunii „Stăpânul Jocului”, vedetele se puteau deplasa şi puteau lovi în oricare parte a deltei în care vroiau să le ducă echipajele lor de patru oameni. Unităţile radar Raytheon de 1900/W şi cele două sisteme de comunicare radio de la bordul vedetelor le asigurau acestora o capacitate operativă de douăzeci şi patru de ore, în orice fel de condiţii atmosferice. Armele amplasate la bord erau completate cu mitralierele M79, M60 şi M-16 şi cu alte arme aduse la bord de către echipaje.

În larg, forţele operaţiunii „Market Time” aveau nevoie de o ambarcaţiune mai zdravănă şi mai rezistentă la solicitările mării, în cadrul Marinei Apelor Tulburi. Pentru întărirea unităţilor fluviale, Marina a pus la punct vedetele rapide de patrulare PCF *, **cunoscute sub numele de** „Swift” (Rapid). Aceste ambarcaţiuni aveau corpul în întregime metalic, dotat cu amplasamente pentru arme şi cabine de protecţie. În afara celor două mitraliere identice de calibrul 50, situate în locaşul de pe acoperişul cabinei principale, pe punte se mai afla o armă neobişnuită. În mijlocul punţii pupa, pe un piedestal, se afla un mortier de 81 milimetri modificat, având montat deasupra lui o mitralieră de calibrul 50. Cu toate că era încărcat prin gura ţevii, ca orice mortier obişnuit, acest mortier model 0 din dotarea vedetelor Mark-II avea un mâner de pistol şi un trăgaci cu care era executată percutarea, putând trage şi din poziţie orizontală asemenea unui tun. Mitraliera de calibrul 50 venea să completeze efectul puternicului mortier, asigurând vedetei o redutabilă putere de foc.

Vedeta „Swift” PCF, propulsată de două motoare Diesel identice de 960 cai putere, se deplasa cu o viteză maximă de douăzeci şi opt de noduri. Echipajul era format din şase

* Patrol Craft, Fast (engl.).

oameni care puteau ieşi cu ambarcaţiunea în largul mării, sau pătrundeau adânc pe râurile şi canalele deltei. Vedetele se puteau apropia atât de mult de mal, încât pentru mortierul de pe punte a fost construit un obuz special, MK120 Model 0. În cazul în care vedeta nimerea pe neaşteptate într-o ambuscadă, mortierul, care era în permanenţă încărcat cu un obuz MK 120, era aţintit asupra zonei de ambuscadă, şi percutat asemenea unei uriaşe puşti cu alice. Cele o mie trei sute de vârfuri de oţel cu aripioare, ale obuzului special, tăiau o cărare largă prin orice obstacol din calea lor.

Vedetele rapide şi cele obişnuite de patrulare (PCF şi PBR) erau folosite adesea de către soldaţii SEAL atât pentru acţiunile de incursiune şi recuperare, cât şi pentru acoperire cu foc în timpul misiunilor. Operaţiunile Marinei Apelor Tulburi s-au desfăşurat în întreg Vietnamul de Sud, însă au fost concentrate îndeosebi în zona Deltei Mekongului şi în Zona Specială Rung Sat.

Prima operaţiune a Marinei Apelor Tulburi, şi cea care avea s-o pună pe făgaş, a fost operaţiunea „Market Time”. Unitatea Specială 71, reorganizată mai târziu în Unitatea de Patrulare (CTF) 117, cunoscută şi sub numele de Unitatea Pazei de Coastă, era însărcinată cu dirijarea operaţiunii „Market Time”. Pornită pe 24 martie 1965 şi ţinând până în 1973, Market Time a reprezentat efortul Statelor Unite de a stăvili incursiunile şi aprovizionarea din nord a unităţilor Viet Cong pe calea mării. Executată ca o blocadă navală, operaţiunea avea scopul de a rupe căile de aprovizionare din Vietnamul de Nord către Vietnamul de Sud.

În ceea ce priveşte apele de coastă, operaţiunea „Market Time” a fost organizată în jurul a opt, mai târziu nouă sectoare de patrulare care împărţeau cei două sute de kilometri de coastă sud-vietnameză ce se întindeau de la paralela şaptesprezece până la graniţa cu Cambodgia. Acţionând până la o distanţă de şaizeci de kilometri în larg, unităţile operaţiunii patrulau pe o vastă întindere a oceanului, căutând să stăvilească orice gen de trafic clandestin.

Cu toate că anvergura operaţiunii era imensă, forţele care acţionau în cadrul ei au reuşit să oprească relativ repede fluxul aprovizionării unităţilor Viet Cong. În 1968, căile de aprovizionare pe mare erau deja inaccesibile pentru Viet Cong. Astfel, Calea Ho Şi Min a devenit cu atât mai importantă pentru efortul de război al unităţilor Viet Cong.

„Stăpânul Jocului” era numele operaţiunii care urma să înlăture posibilitatea de acţiune a unităţilor Viet Cong în Delta Mekongului şi în Rung Sat. Forţele operaţiunii „Stăpânul Jocului”, unităţile de patrulare, acţionau în inima deltei şi a regiunilor din Zona Specială Rung Sat, ajungând la taberele pe care soldaţii Viet Cong le considerau ca fiind inaccesibile. Misiunea specifică a acestei operaţiuni era de a instaura blocaje pe apă, pentru zădărnicirea navigaţiei, de a face imposibile incursiunile soldaţilor Viet Cong, de a împiedica taxarea (jecmănirea) traficului civil pe apă de către membrii Viet Cong şi de a contracara mişcările inamicului şi eforturile sale de aprovizionare în apele interioare.

Pornită oficial pe 16 decembrie 1965, „Stăpânul Jocului” a fost prima operaţiune navală din Vietnam în care au fost antrenate unităţi SEAL. Forţele operaţiunii erau împărţite în două unităţi majore, prima dintre ele, Unitatea Specială de Patrulare 116-1 fiind desemnată pentru acţiuni în Delta Mekongului. Cealaltă unitate majoră era Unitatea Specială 116-2 cu terenul de acţiune în Zona Specială Rung Sat. Alături de aceasta din urmă, Detaşamentul Golf al SEAL şi-a început operaţiunile în Vietnam în 1966.

Când primele vedete rapide de patrulare au sosit în Vietnam, în martie, 1965, au fost repartizate imediat unităţii de patrulare 116, în cadrul operaţiunii „Stăpânul Jocului”. Optzeci de vedete au intrat în dotarea unităţii 116-1, unitatea 116-2 primind restul de 40 de ambarcaţiuni. Vedetele s-au dovedit atât de eficiente, încât în februarie 1967 comandamentul superior a hotărât ca tranşa iniţială de o sută douăzeci de vase să fie sporită la două sute cincizeci.

Planul veritabil de acţiune al operaţiunii „Stăpânul Jocului” prevedea ca unităţi riverane de câte zece ambarcaţiuni să opereze de la bazele avansate din Delta Mekongului şi Rung Sat. Pentru operaţiunile din Rung Sat, unităţile riverane aveau bazele la Nha Be şi Cat Lo. Pentru Delta Mekongului, bazele iniţiale se aflau la My Tho, Vinh Long, Can Tho, Sa Dec şi Long Xuyen. Alături de bazele din localităţi, mai existau şi patru baze plutitoare pentru vedete, câte una la vărsarea fiecăruia din cele patru braţe principale ale Deltei.

Acţiunile unităţilor Viet Cong din Zona Specială Rung Sat au scăzut vertiginos când trupele SEAL şi Marina Apelor Tulburi şi-au început operaţiunile. Iniţial, raportul de forţe între trupele din cadrul operaţiunii „Stăpânul Jocului” şi echipajele vedetelor, împărţite între Delta Mekongului şi Rung Sat, era de doi la unul. Mai târziu, succesele repurtate în Rung Sat au determinat o schimbare din ce în ce mai mare, ajungându-se ca în deltă să acţioneze şase unităţi pentru fiecare unitate din Rung Sat.

În timpul războiului din Vietnam, în cadrul operaţiunii „Stăpânul Jocului” au fost folosite unele dintre unităţile cele mai ieşite din comun. Pentru scurtă vreme, din noiembrie şi până în decembrie 1966, operaţiunea a antrenat o divizie de vehicule pe pernă de aer în Câmpia de Trestii, o porţiune mlăştinoasă a Deltei Mekongului, la vest de Saigon. Divizia 10 de Vehicule de Patrulare pe Pernă de Aer (VPPA) a dispus în Vietnam de trei vehicule SK-5. Aceste vehicule erau acţionate prin ventilaţie, şi glisau pe o pernă imensă de cauciuc, plină cu aer.

Efectul pernei permitea ambarcaţiunilor să se deplaseze pe aproape orice suprafaţă de teren din deltă. Pe lângă faptul că atingea o viteză destul de mare, vehiculul pe pernă de aer putea depăşi o mulţime de obstacole, cum ar fi diguri de patru metri înălţime, ziduri de un metru şi jumătate, valuri înalte de doi metri şi întinderi cu vegetaţie acvatică abundentă.

Elicele principale de acţionare îi confereau vehiculului o viteză maximă de şaizeci de noduri, precum şi o mare

uşurinţă în manevrare. Dotat cu mitraliere şi aruncătoare de grenade, VPPA i-a îngrozit pe soldaţii Viet Cong, care puteau distinge de la distanţă apropierea unui astfel de vehicul, pe care ei îl numeau „monstru” şi „barcă-dragon”.

Echipajele vehiculelor de patrulare pe pernă de aer – care îşi aveau baza la Moc Hoa – au rămas atât de surprinse de efectul pe care acestea îl aveau asupra vietnamezilor, încât pentru semnalul lor de recunoaştere radio, au folosit echivalentul vietnamez al cuvântului „monstru”, denumindu-şi operaţiunea lor principală „Acţiunea Quai Vat”.

În cursul celor şaisprezece zile ale Acţiunii Quai Vat, echipajele VPPA au ucis douăzeci şi trei de soldaţi Viet Cong, au capturat unsprezece, au distrus şaptezeci de posturi inamice şi au scufundat şaptezeci de sampane. Vacarmul pe care-l făceau vehiculele pe pernă de aer eliminau unele dintre efectele vitezei lor, dat fiind că vietnamezii ştiau să se adăpostească la apropierea „monştrilor”. Zgomotul prea mare pe care-l făceau în acţiune precum şi costul ridicat al fiecărui astfel de vehicul, de nivelul milioanelor de dolari, a făcut ca acestea să nu fie folosite în Vietnam atât cât ar fi trebuit.

Ultima unitate mai importantă care a acţionat în cadrul Marinei Apelor Tulburi a fost Unitatea Mobilă Riverană (UMR). Constituită în septembrie 1966, UMR – Unitatea Specială 117 – era o unitate mixtă a Marinei şi Armatei, executând operaţiuni în deltă alături de unităţi ale diviziei a 9-a Infanterie, alături de forţe sud-vietnameze. Această unitate mobilă avea ca scop transportarea forţelor de uscat ale Armatei americane şi ale celei sud-vietnameze înspre zonele stăpânite de inamic din Delta Mekongului şi Rung Sat, folosind micile ambarcaţiuni ale Marinei.

În urma livrării trupelor de uscat în zona obiectivului, unităţile navale mobile rămâneau pe loc, pentru a asigura la nevoie sprijin cu foc pe timpul operaţiunii.

Toate forţele principale ale Marinei Apelor Tulburi au fost dezafectate la începutul anilor ’70. Desfiinţată a fost mai întâi Unitatea Mobilă Riverană, bunurile ei fiind date pe

mâna sud-vietnamezilor în luna august 1969. Pe timpul operaţiunilor lor, forţele care constituiseră Marina Apelor Tulburi şi-au demonstrat valoarea, o dată cu numeroasele victorii repurtate asupra unităţilor Viet Cong. Datorită acţiunilor soldaţilor SEAL, a Lupilor de Mare şi a Marinei Apelor Tulburi, unităţile Viet Cong şi cele ale Armatei nord-vietnameze au fost izgonite aproape în întregime din Delta Mekongului şi din Zona Specială Rung Sat.

Delta Mekongului a fost una din ultimele regiuni care au căzut în mâna forţelor nord-vietnameze, în 1975. A fost o revenire a îndepărtatelor zile când soldaţii Viet Cong puteau acţiona în deplină voie aproape în oricare punct al deltei.

Înaltul Comandament al Marinei nu a ignorat după războiul din Vietnam capacităţile Marinei Apelor Tulburi. În ziua de azi, Escadrilele Speciale de Vedete (ESV) continuă glorioasa tradiţie începută în urmă cu mai bine de două decenii în mlaştinile şi canalele Vietnamului.

Escadrila Specială de Vedete nr.1 e repartizată Unităţilor Speciale de Luptă a Marinei-I la Coronado şi e formată din unităţile ESV 11, 12 şi 13. Escadrila Specială de Vedete nr. 2 face parte din Unitatea Specială de Luptă a Marinei-II de la Little Creek, fiind formată din unităţile ESV 20, 22 şi 24. Escadrilele conlucrează strâns cu toate unităţile speciale de luptă americane, însă în mod deosebit cu unităţile SEAL.

Echipamentul SEAL

În vederea îndeplinirii sarcinii lor de a-şi „dezvolta” capacităţile, membrii SEAL aveau nevoie de o mare cantitate de echipament specializat, multe dintre articole

lipsind cu desăvârşire. Într-un raport din 1967, Echipa SEAL-1 a înşirat pe listă mai bine de două sute de piese diferite de echipament, unele dintre ele aflându-se fie în stadiu de proiectare fie în fază experimentală. Aceste materiale erau folosite de către unităţile SEAL pe lângă cele pe care le obţineau pe căile de aprovizionare.

La fel ca şi formaţiunile de Distrugere Subacvatică (UDT) în perioada celui de-al doilea Război Mondial, unităţile SEAL aveau prioritate absolută când venea vorba de comandarea unor noi materiale. Fiind concepute în mod special pentru soldaţii SEAL, noile articole erau utile în multe domenii, ţinând cont de toate caracteristicile posibile ale misiunilor încredinţate unităţilor speciale. Echipamentul pornea de la cel prozaic, cum ar fi trusa etanşă de prim ajutor, şi până la exotic, bunăoară puşca subacvatică WOX-5 care trăgea cu proiectile reactive. Pe lista priorităţilor se mai aflau şi explozibili speciali, echipament de scufundare la adâncime, minisubmarine (SDV) şi ambarcaţiuni mici.

Micile arme individuale aflate în dotarea trupelor SEAL provocau invidia multora din unităţile angajate în Vietnam. Datorită numărului restrâns de soldaţi SEAL disponibili în Vietnam şi a dimensiunilor mici ale unităţilor lor operative, principala cerinţă a soldaţilor SEAL era de a dispune permanent de o maximă putere de foc. În acest scop, foloseau multe arme care încă nu puteau fi procurate de alte unităţi combatante.

Cea mai simplă armă care poate spori considerabil puterea de foc a unui individ este puşca cu repetiţie. Fiecare lovitură trasă dintr-o puşcă împrăştie un snop de nouă sau mai multe cartuşe, fiecare dintre ele, fiind în stare să doboare adversarul. Pe distanţe mai mari, snopul îşi măreşte diametrul, sporind şi şansele de atingere a ţintei. Din apropiere, lovitura pleacă aproape ca un singur cartuş, rupând orificii largi în ţintă.

Soldaţii SEAL cunoşteau aceste caracteristici ale puştilor şi foloseau armele cu mare eficienţă în timpul acţiunilor lor de luptă. În Vietnam au fost folosite iniţial o mulţime de puşti de modele diferite, care puteau fi

procurate pe calea transporturilor de materiale. Pe măsură ce războiul progresa, soldaţii SEAL s-au obişnuit să folosească în principal puşca model Ithaca-37. Iniţial, încărcătorul cu cinci lovituri a Modelului 37 a fost considerat cam prea mic pentru standardele SEAL. După 1968, soldaţii SEAL au început să primească noi puşti model 37, cu încărcătoare de câte opt lovituri.

În ziua de azi, membrii SEAL folosesc în principal puşca marca Remington, Model 870, cu încărcătoare de cinci sau opt lovituri. Majoritatea acestor arme au ataşate paturi de lemn, însă trupele SEAL dispun şi de câteva cu pat rabatabil din metal, pentru folosinţă în situaţiile în care considerentele de mărime şi de volum o cer. Puştile Remington au în mecanismul lor ceea ce se cheamă un deconector. Funcţionarea necesită ca trăgaciul să revină la poziţia normală înainte să se poată repeta tragerea. Modelul Ithaca-37 nu avea deconector, şi soldaţii SEAL au băgat de seamă că un încărcător poate fi golit în cel mai scurt timp, prin simpla apăsare o singură dată a trăgaciului. Această metodă de tragere mai-mai că transformă puşca într-o armă automată, având un efect devastator când e folosită într-o situaţie care necesită un tir de intensitate maximă în cel mai scurt timp.

În 1967, Compania de Armurierie Remington a pus în mâna unităţilor SEAL ceea ce reprezintă probabil cea mai puternică şi temută armă concepută vreodată pentru lupta strânsă: puşca automată.

Modelul Remington 7188 a fost conceput iniţial cu gândul de a avea putere de foc, ceea ce cu siguranţă că a avut. Atât modelul simplu 7188, cât şi modelul 7188 Mark-I erau, ambele, nişte modificări ale modelului sportiv Remington 1100. Modificările acestuia au constat în introducerea unui încărcător cu opt lovituri, în redesenarea cutiei mecanismelor, care conferea armei capacitatea de a alterna focul şi, în cazul modelului Mark-I, un ventilat scut de protecţie a ţevii şi un sistem de fixare a baionetei.

Acţionată la foc semiautomat, modelul 7188 funcţiona asemenea unei puşti semiautomate cu repetiţie, câte o

lovitură la fiecare apăsare de trăgaci. La foc automat, putea împroşca muniţia într-o cadenţă de patru sute douăzeci de lovituri pe minut. Folosind cartuşe care conţineau fiecare câte nouă bile, această armă îşi putea goli încărcătorul într-o singură secundă şi jumătate, arma scuipând şaptezeci şi două de „gloanţe” de calibru 0,33. Aceasta reprezintă o putere mai mare de foc decât cea a doua pistoale-mitralieră care trag simultan la foc automat.

Cu toate că erau apreciate de către soldaţii SEAL care le aveau în dotare, şi râvnite de către ceilalţi militari care le ştiau din vedere, puştile 7188 nu erau chiar atât de practice pe cât ar fi trebuit. Fiind greu de controlat în clipa în care executau foc automat, au fost retrase din serviciu odată cu sfârşitul războiului din Vietnam. Oricum, s-a constatat necesitatea unei puşti automate, astfel încât în momentul de faţă unităţile SEAL cercetează câteva posibile prototipuri moderne.

Eficienţa unei puşti e stabilită în funcţie de muniţia folosită, şi membrii SEAL aveau o gamă largă din care puteau alege. Cea mai frecvent folosită încărcătură de luptă era un cartuş de calibru doisprezece, umplut cu nouă bile din plumb de calibru 0,33. Când era de găsit, muniţia de puşcă preferată de către SEAL în Vietnam era proiectilul M-7 cu tub cartuş metalic. Construit în timpul primului război mondial, acesta era aproape în întregime etanş, un detaliu extrem de apreciat de către soldaţii SEAL care adesea stăteau ore în şir în apă în timpul unei misiuni.

Mai târziu, în războiul din Vietnam, membrii SEAL folosesc în locul proiectilului M-19 noile lovituri cu tub cartuş de plastic XM-162 şi XM-257. O lovitură XM-162 conţine douăzeci şi şapte de bile de calibru patru. Răspândirea mai deasă a „alicelor” de calibru patru era considerată mai eficientă faţă de cartuşele cu bile de calibru 0,33, forţa de penetrare a acestora fiind însă mai mică, deci mai puţin periculoasă. Astăzi principala încărcătură de puşcă a unităţilor SEAL o reprezintă totuşi cartuşele cu bile de 0,33.

De asemenea, pentru armele soldaţilor SEAL se mai

găseau şi alte încărcături deosebite. Unele dintre ele lansau zeci de ace din oţel prevăzute cu „aripioare”, altele conţinând doar încărcături de manevră. Însă probabil cea mai neobişnuită categorie de muniţie concepută vreodată pentru o puşcă, a fost pusă la punct în vederea îndeplinirii unei cerinţe specifice a membrilor SEAL. Ceea ce le trebuia soldaţilor era o lovitură silenţioasă care să poată fi trasă dintr-o puşcă obişnuită. În anul 1968, compania Aircraft Armaments a elaborat, la cererea formaţiunilor SEAL, ceea ce s-a numit Proiectilul Silenţios de Puşcă. Acesta folosea o capsulă metalică extensibilă ce acţiona un piston din plastic, care, la rândul său, arunca pe ţeavă cele douăsprezece bile de calibrul patru cu o viteză de o sută cincizeci de metri pe secundă. Capsula extensibilă din metal împiedică gazele provenite prin percutare să scape şi astfel, singurul sunet perceput în momentul tragerii cu Proiectilul Silenţios de Puşcă era declicul cuiului percutant al puştii.

Pe lângă puşti, soldaţii SEAL foloseau cu precădere mitralierele, pentru sporirea în luptă a puterii de foc. Puştile-mitralieră standard americane, model Browning M1919A4 şi M-60 erau intens folosite de către membrii SEAL în Vietnam. Cu toate că erau preferate datorită puterii şi preciziei lor, modelele Browning şi M-60 treceau drept prea grele pentru tactica „loveşte şi fugi” pe care o foloseau americanii. Pentru a uşura puşca-mitralieră M-60, soldaţii SEAL modificau adesea arma chiar în timpul operaţiunilor, retezând bucata de ţeavă din faţa camerei de gaze. Această schimbare înlătura vreo câteva kilograme de greutate, inclusiv crăcanele pliante ale mitralierei, şi o făceau mai practică în lupta strânsă. În fotografiile soldaţilor SEAL înarmaţi cu puşti-mitralieră M-60 poate fi observată adesea o cutie goală de conserve, ataşată în dreptul orificiului stâng de alimentare al armei. Această cutie ajuta la întinderea şi dirijarea benzilor lungi de cartuşe, folosite la bordul ambarcaţiunilor de luptă ale SEAL. În ziua de azi, membrii SEAL folosesc puşca-mitralieră M-60E3, care funcţionează cu acelaşi tip de

muniţie ca şi modelul iniţial. M-60 însă cântăreşte doar nouă kilograme şi un sfert, faţă de cele mai bine de unsprezece kilograme şi jumătate cât cântărea o armă M-60.

Pentru a elimina problema greutăţii puştii-mitralieră M-60 şi a asigura totuşi echipelor de luptă focul susţinut al unei arme automate cu bandă de cartuşe, formaţiunile SEAL s-au orientat către un sistem complet diferit de armă, Stoner-63. Concepută de către Eugene Stoner, proiectantul iniţial al automatului M-16, mitraliera Stoner 63, şi ulterior 63-A, era un sistem unic în domeniul armamentului uşor. Având o singură cutie a mecanismelor şi un set de ţevi şi piese, o serie întreagă de arme, de la carabina cu ţeavă scurtă şi până la puşca-mitralieră, puteau fi uşor asamblate, fără nici un fel de sculă.

Cel mai mult i-a încântat pe soldaţii SEAL versiunea puştii-mitralieră a sistemului Stoner. Acesta folosea muniţie de acelaşi calibru ca şi puşca M-16, şi anume de 5,56 x 45 mm. Cartuşele sunt ţinute într-o bandă flexibilă de metal, asemănătoare cu o bandă miniaturală pentru mitraliera M-60. Banda de cartuşe era ţinută în câteva cutii de diferite mărimi, care puteau fi toate ataşate sub armă. Cutia preferată a soldaţilor SEAL era un tambur de metal care putea fixa de armă în siguranţă o bandă cu o sută cincizeci de cartuşe.

Mitraliera uşoară Stoner-63 a fost folosită în special datorită greutăţii reduse, cât şi a puterii de foc. Încărcată cu un tambur de o sută cincizeci de lovituri, puşca-mitralieră Stoner cântărea doar vreo nouă kilograme. După experimentarea în luptă a armei, soldaţii SEAL i-au făcut armurierului câteva observaţii pentru modificarea formei. Fabricantul, Societatea Cadillac din Warren, statul Michigan, a folosit câteva dintre propunerile SEAL la noul model, Stoner 63-A.

Noul sistem 63-A dispunea de un model special cu ţeavă scurtă, cunoscut sub denumirea de „Comando”. Modelul Stoner Comando fusese proiectat special pentru trupele SEAL, care l-au adoptat sub denumirea de Mark 23

Mod 0. Acesta avea o ţeavă mult mai scurtă decât mitraliera Stoner obişnuită, şi era foarte uşor de manevrat. Cântărind, încărcată cu o sută cincizeci de cartuşe, ceva mai mult de şapte kilograme, modelul Mark 23 a fost întâmpinat cu entuziasm de către soldaţii SEAL din Vietnam.

Unul dintre principalele neajunsuri ale sistemului Stoner era acela că armele trebuiau păstrate extrem de curate, la care se adăuga şi faptul că aveau o mulţime de componente mărunte, care se puteau pierde uşor când arma era dezmembrată pentru curăţare în condiţiile de luptă în junglă. Aceste dezavantaje au făcut ca mitraliera Stoner să nu intre în dotarea soldaţilor americani.

Datorită instrucţiei pe care o făcuseră, soldaţii SEAL îşi întreţineau cu conştiinciozitate întregul echipament. Când foloseau aparatele de respiraţie în timpul acţiunilor de distrugere subacvatică, erau conştienţi cu toţii că cea mai mică neglijenţă în corecta întreţinere a echipamentului poate fi fatală. Lecţiile învăţate pe timpul scufundărilor au fost aplicate pentru toate materialele SEAL şi în mod deosebit pentru arme. Buna întreţinere a făcut ca soldaţii SEAL să evite o mulţime de necazuri cu modelele lor Stoner în Vietnam.

La bordul ambarcaţiunilor de incursiune şi a vedetelor riverane, membrii SEAL foloseau o serie de mitraliere grele. Mitraliera Browning M2HB era eficientă, însă incomodă datorită faptului că avea nevoie de o platformă mare de tragere, care să absoarbă puternicul recul al armei. Minitunul de 7,62 milimetri era folosit şi el de către echipele SEAL acolo unde era nevoie de volumul său mare de foc. Minitunul, o versiune modernă a tunului cu repetiţie, putea trage cu muniţia pe care o avea la uluitoarea cadenţă de şase mii de lovituri pe minut. Ceea ce înseamnă o sută de gloanţe pe secundă trimise la ţintă! Această capacitate ridicată de foc consumă mari cantităţi de muniţie, astfel încât minitunul se folosea şi încă se mai foloseşte doar în situaţii în care trupele SEAL au nevoie de o acoperire cu foc copleşitoare.

Ultima piesă de „sporire a puterii de foc”, folosită de către brigăzile SEAL e lansatorul de grenade de 40 milimetri. Conceput ca un posibil înlocuitor al mortierului de 60 de milimetri, acesta aruncă un obuz exploziv de o sută douăzeci şi cinci de grame la o distanţă de patru sute de metri cu mare precizie. Primul lansator de grenade de 40 milimetri folosit în luptă a fost modelul M-79. Aceasta a fost arma pe care soldaţii SEAL au luat-o cu ei în Vietnam.

M-79 este o armă cu tragere foc cu foc, semănând cu o puşcă supradimensionată. Cu toate că era apreciată în mod deosebit de către membrii SEAL, modelul M-79 avea câteva neajunsuri. Problema principală era aceea că fiind o armă cu tragere foc cu foc, era anevoie de încărcat. Odată lansată grenada, trăgătorul nu avea altă armă cu care să se apere decât un pistol. În cazul în care ţinta nu merita să fie lovită de o grenadă – grenadele erau grele şi bolovănoase –, trăgătorul nu o lansa, pentru a nu reduce puterea de foc a echipei. Aceste probleme au fost puse în vedere proiectanţilor de arme din Statele Unite şi din 1967 soldaţii SEAL au început să primească noi lansatoare de grenade.

Primul nou lansator a fost un sistem uşor de 40 milimetri, XM148 care putea fi montat sub ţeava unui automat obişnuit M-16. Noua armă a fost primită cu entuziasm de către soldaţi fiind imediat folosită în acţiunile de luptă.

Lansatorul fiind ataşat sub pistolul mitralieră M-16, soldatul putea trage cu oricare din cele două arme, apăsând pe unul din cele două trăgace separate. Acest fapt îi lăsa trăgătorului la dispoziţie mai bine de douăzeci de cartuşe de calibru 5,56 pentru a se apăra după lansarea grenadei. Cu toate că era folosit intens, acest model avea şi el unele neajunsuri, astfel încât în primăvara lui 1969 a fost înlocuit cu modelul M-203.

Acesta era de asemenea un lansator de grenade de 40 mm, care trăgea foc cu foc şi era ataşat sub ţeava unui automat M-16. Fiind precis şi uşor de mânuit, modelul M-203 a rămas în inventarul armatei americane şi al trupelor SEAL până în ziua de azi.

Unităţile SEAL vroiau însă un lansator de 40 mm cu repetiţie, care să poată fi folosit de către un singur om şi să aibă o putere mare de foc. Arma trebuia să fie portabilă şi la fel de uşor de mânuit ca o puşcă obişnuită. Au fost concepute mai multe modele experimentale cu repetiţie şi cu mai multe ţevi, însă doar unul a avut succes. Prototipul de 40 mm preferat al soldaţilor SEAL a fost un lansator cu repetiţie cu patru lovituri, pe principiul carabinei, care semăna cu caricatura unei puşti. Arma însă înceta să mai fie o caricatură în clipa în care arunca patru grenade explozive atât de rapid pe cât putea soldatul să armeze şi să tragă. Primit de către unităţile SEAL în 1968, lansatorul cu repetiţie a fost imediat folosit în luptă. Oficial au fost construite din acest model doar treizeci de bucăţi, detaliile lor fiind încă secrete.

La sfârşitul anilor ’60, soldaţii SEAL îşi aleseseră deja principalele arme şi puterea de foc a unei echipe a devenit oarecum standard. Armamentul obişnuit pentru un grup de ambuscadă format din trei soldaţi SEAL era următorul: o puşcă cu repetiţie cu opt lovituri, model Ithaca-37; un automat M-16 având ataşat un lansator de grenade, fie XM 148, fie M-203; o mitralieră Stoner Mark 23 cu ţeavă lungă sau scurtă, şi cu o bandă cu 150 de cartuşe; o varietate de grenade de mână, muniţii, cuţite, o staţie radio şi alte articole de luptă şi supravieţuire.

Soldaţii SEAL aveau veste speciale, concepute astfel încât să poată purta pe ele toate materialele. Croite în jurul unei veste gonflabile de salvare, vestele soldaţilor veneau în trei modele. Unul avea buzunare pentru încărcătoare, aparţinând trăgătorului. Altul avea o mulţime de buzunăraşe în care se purtau grenadele de 40 mm, aparţinând grenadierului; ultimul avea în faţă buzunare pentru încărcătoare de automat iar în spate un mare buzunar etanş pentru staţia radio, fiind modelul transmisionistului.

În ce priveşte uniformele de luptă, soldaţii SEAL aveau o mare libertate de alegere. Cele mai obişnuite uniforme de luptă erau fie nişte salopete indigene „tigrate”, fie

combinezoane în camuflaj ale trupelor speciale din Marină. Dat fiind că nu foloseau aproape niciodată căşti de oţel, membrii SEAL preferau în schimb „cipilicile” lăieţe de junglă. Din când în când, mai purtau în luptă şi câte-o beretă în camuflaj, care a devenit un fel de simbol neoficial al lor. Nu era ceva ieşit din comun ca unii soldaţi SEAL care porneau în misiune să poarte chiloţi de sport, colaci de înot, tricouri, tenişi sau să plece chiar şi desculţi!

În plus faţă de cele descrise mai sus soldaţii SEAL au folosit încă multe alte arme şi materiale în timpul războiului din Vietnam. Puşti G-3, M-14, AK-47, puşti semiautomate M3-A1, lansatoare automate de grenade Mark 20 şi Mark 19, pistoale M1911-A1, 45, toate făceau parte din arsenalul de luptă al unităţilor SEAL. De remarcat sunt în special două arme, care n-au fost văzute decât în mâna membrilor SEAL. Acestea sunt puşca semiautomată Mark 24-0 şi pistolul Mark 22 Mod 0.

SEAL au fost singurele unităţi din Vietnam care foloseau în luptă arme silenţioase. Rapoartele care indică folosirea altor asemenea arme sunt superficiale, armele fiind probabil încă de pe timpul celui de-al doilea Război Mondial.

Prima armă cu amortizor creată special pentru trupele SEAL a fost pistolul Mark 22 Mod 0. Acesta era un model modificat al pistolului semiautomat Smith & Wesson-39, de nouă mm. Modelul 39 a fost dotat cu o ţeavă mai lungă, de doisprezece centimetri şi jumătate, un cui de siguranţă care putea bloca cursorul pistolului în momentul tragerii, şi aparate mecanice de ochire mai înălţate. La gura ţevii a fost montat un amortizor Mark 3 Mod 0 din dotarea Marinei. Pentru pistolul Mark-22 a fost conceput un cartuş special pentru un glonte masiv, de nouă mm, cu viteză subsonică. Această muniţie a fost denumită „cartuşul Mark 144”.

Amortizorul Mark 3 e un tub cilindric compartimentat care absoarbe sunetul. În interiorul cilindrului se află patru discuri moi din plastic, de câte o jumătate de centimetru grosime, cu câte o gaură în mijloc. Discurile au o acţiune de amortizare, încetinind evacuarea gazelor de pe urma percutării. Dat fiind că aceste gaze produc cel mai mare

zgomot într-o împuşcătură, stăvilirea evacuării lor absoarbe întrucâtva sunetul. Cuiul de siguranţă împiedică reculul cursorului în timpul tragerii, eliminând şi o mare parte din zgomotul mecanic. Dar fiind că glontele din seria Mark 144 zboară cu o viteză mai mică decât cea a sunetului, nu există un „pocnet” sonic în urma glontelui. Amortizorul rezistă doar la circa douăzeci şi patru de gloanţe model Mark 144 înainte de a trebui înlocuit. Dacă se foloseşte muniţie standard, amortizorul nu rezistă la mai mult de şase focuri.

Pistolul Mark 22, intrat în folosinţă în 1968, a fost poreclit „Şo, căţel!”, dat fiind că era folosit îndeosebi pentru lichidarea în tăcere a câinilor de pază inamici. Au fost fabricate doar circa două sute de astfel de arme. Considerate practice de către soldaţii SEAL, mai sunt folosite sporadic şi acum de către trupele speciale.

Trusa de accesorii a pistolului Mark-26 Mod 0 conţinea amortizorul, douăzeci şi patru de cartuşe M-144, şase dopuri pentru gura ţevii, patru pentru camera de gaze şi alte câteva articole. Dopurile împiedicau apa să pătrundă în ţeava armei, până la o adâncime de şaptezeci de metri. La suprafaţă, soldatul nu avea decât să scoată pistolul cu amortizor din tocul etanş, să armeze şi să dea drumul port-închizătorului, aruncând astfel afară dopul camerei de gaze şi băgând cartuş pe ţeavă, putând după aceea să execute foc prin dopul de la gura ţevii.

La sfârşitul anului 1969, firma Smith & Wesson a produs o versiune din oţel a pistolului cu amortizor „Şo, căţel!”. Noua armă putea ţine şaisprezece cartuşe, faţă de opt, câte încăpeau în încărcătorul Modelului 39. În 1971, Smith & Wesson au elaborat un nou prototip de pistol, Modelul 59 care însă nu avea amortizor şi accesorii.

Pe lângă preferinţa lor pentru puşti de mână de calibrul nouă mm, soldaţii SEAL aveau nevoie şi de puşti semiautomate de nouă mm. Cu toate că dispuneau de modelul suedez Carl Gustav, erau de părere că forma e prea butucănoasă pentru această categorie de armament, şi greu de obţinut în cantităţile necesare şi ca urmare au

cerut să fie înlocuit. În iunie 1968, compania Smith & Wesson a început producţia puştii semiautomate Model 76, punând-o la dispoziţia unităţilor SEAL. Găsind Modelul 76 pe plac, soldaţii au adoptat arma, aceasta primind denumirea de puşcă semiautomată Mark 24 Mod 0.

Mark 24 era o armă simplă şi uşoară, care putea fi micşorată prin plierea patului ei metalic. Cu patul montat, avea o precizie mare şi când se trăgea cu ea la foc automat, şi când se executa foc cu foc. Învelişul perforat al ţevii era demontabil, şi mulţi soldaţi şi-l scoteau de la armă.

Mai multe încărcătoare cu treizeci şi şase de cartuşe pentru Mark 24 puteau fi lipite între ele cu bandă adezivă, pentru o rapidă reîncărcare, însă acest lucru nu se făcea prea des deoarece muniţia se putea murdări, ducând la blocarea armei. Construcţia simplă a puştii Mark 24 permitea ca aceasta să fie lesne purtată sub apă, şi pusă rapid în funcţionare la suprafaţă.

Soldaţilor le convenea puşca semiautomată Mark 24, în prezent înlocuită de modele mai moderne. Această armă a devenit un fel de mijloc de recunoaştere al soldaţilor SEAL, de vreme ce ei erau singura unitate care purta o astfel de armă.

În ziua de azi, membrii SEAL folosesc o mulţime de arme uşoare şi majoritatea armelor din epoca Vietnamului sunt scoase din uz. Puştile Mark 24 şi Ingram M 10 ale SEAL au fost înlocuite cu automatele Heckler & Koch MP5A5, MP5SD5 şi MP5KA4. Sistemul Stoner nu mai dispune de piese de schimb şi doar câteva mai sunt folosite pentru instrucţie.

Arma de bază a rămas însă automatul M16 şi subansamblele sale, cum ar fi lansatorul de grenade M203. Soldaţii mai folosesc în unele aplicaţii şi puşca M14, iar la unele arme au montat ţevi noi din oţel.

Cu toate că încă se mai găsesc şi unele arme „Şo căţel”, membrii SEAL folosesc pistoale noi, unele dintre ele cu amortizor. Printre ele se numără modelele Heckler & Koch P9S şi Beretta M92F (M9) care au fost întrebuinţate deopotrivă de membrii SEAL în arme prevăzute cu

închizătoare şi amortizoare Qualatech. Lunetiştii SEAL utilizează în prezent puşti sofisticate cu lunetă, de calibre puternice, pentru tragerea precisă la distanţe mari.

Unităţile SEAL pun la punct şi testează în continuare noi arme şi materiale de luptă. Când nimeresc un lucru funcţional, îl folosesc până când apare ceva şi mai practic. De aceea soldaţii SEAL sunt ultimii care folosesc anumite articole din echipament.

Încă mai e folosită şi grenada defensivă de mână „ananas” (Mark II), făurită înainte de cel de-al doilea Război Mondial. „Pachetul Hagensen”, conceput iniţial pentru a fi folosit în timpul debarcării din Normandia, şi-a schimbat compoziţia explozibililor, dar şi-a păstrat acelaşi rol important în cadrul materialelor de luptă, pe care l-a avut şi în 1944.

Cu toate că au la dispoziţie unele din cele mai moderne materiale ale armatei americane, soldaţii SEAL încă se mai aprovizionează cu articole mai vechi de prin depozitele şi inventarele Marinei. Acest lucru s-a întâmplat mai cu seamă în primii ani ai acţiunilor SEAL în Vietnam. Căpitanul Michael Jukowski, directorul Diviziei Speciale de Luptă a Marinei din cadrul Pentagonului, a afirmat într-un interviu cu autorul acestei lucrări că uneori soldaţii SEAL purtau lucruri ciudate în timpul stagiilor lor în Vietnam. Căpitanul Jukowski a afirmat că uneori erai tentat să exclami: „De când e asta pe-aici? Pesemne că a sosit cu ultimul transport din timpul celui de-al doilea Război Mondial!”

Ultima misiune a echipelor de distrugere subacvatică

Unităţile de Distrugere Subacvatică (UDT) au acţionat şi ele în Vietnam, cu unele rezultate. Făcând faţă uneori la situaţii de luptă, alteori executând acţiuni de salvare şi de distrugere, precum şi patrulări de coastă, soldaţii, şi mai cu seamă ofiţerii, se transferau de la UDT la SEAL şi din nou înapoi, în funcţie de necesităţi. Trupele SEAL continuându-şi acţiunile şi după războiul din Vietnam, nevoia de Unităţi speciale de Distrugere Subacvatică devenea din ce în ce mai mică.

La 1 mai 1983, o dată cu desfiinţarea ultimelor echipe UDT, a luat sfârşit îndelungata lor istorie. Echipele UDT 11 şi 20 au devenit echipele 5 şi respectiv 4 SEAL. Echipele UDT 12 şi 22 au ajuns echipele 1 şi respectiv 2 SDV.

În anii ’60 şi la începutul anilor ’70, soldaţii UDT au efectuat mai mult decât simple servicii militare. Toate astronavele americane care reveneau pe pământ au fost întâmpinate după contactul cu apa mai întâi de către înotătorii UDT. După ce au efectuat câteva săptămâni de instruire în noile procedee, membrii echipelor UDT 11 şi 12 au alcătuit grupa de recuperare a navetei Schirra, la data de 4 octombrie 1962, navetă care efectuase un zbor până la planeta Mercur.

Toate capsulele spaţiale care reveneau pe Pământ erau întâmpinate de către membri ai echipelor 11 şi 12 UDT. Când a început seria misiunilor Apollo, înotătorii Unităţilor de Distrugere Subacvatică au revenit la Centrul Aerospaţial, cu Echipaj Uman de la Houston, pentru o instruire specială. După săptămâni de zile în care au studiat procedee de decontaminare şi de urgenţă, membrii grupului UDT au fost pregătiţi pentru a interveni.

Când o capsulă Apollo avea să se prăbuşească în apă, înotătorii UDT urmau să sară din elicopterele care se aflau în preajmă. Înotând până la capsula plutitoare, soldaţii aveau să fie cei dintâi care-i felicită pe astronauţi la înapoierea acestora pe Pământ. Pe urmă înotătorii aveau să ataşeze rapid colaci plutitori de capsula spaţială, având grijă ca nu cumva aceasta să se scufunde din greşeală.

După ce lansau o ancoră şi umflau două bărci

pneumatice, membrii UDT urmau să-i ajute pe astronauţi să iasă din capsulă. Pe urmă aveau să rămână lângă capsulă până când aceasta avea să fie recuperată.

Primele revendicări de pe Lună au fost tratate în mod diferit. Înotătorii UDT purtau costume de decontaminare în clipa în care se apropiau de capsulă. Ameninţarea unei posibile contaminări biologice îi obliga pe astronauţi să rămână în interiorul capsulei până când aceasta putea fi deschisă la bordul navei de recuperare. Înotătorii ataşau de capsulă un cablu care atârna dintr-un elicopter de deasupra, capsula fiind astfel ridicată din apele oceanului.

Începând cu testele pentru efectele imponderabilităţii, din cursul anilor ’50 şi până la recuperarea primilor exploratori lunari, membrii UDT au jucat un rol deosebit în efortul spaţial al Statelor Unite ale Americii.

Echipa SEAL-6

Unitatea cea mai puţin cunoscută este Echipa SEAL-6, organizată ca o brigadă antiteroristă şi de salvare din cadrul Marinei. Despre ea există extrem de puţine informaţii. Sau Marina refuză să confirme oficial, sau neagă de-a dreptul existenţa ei. Constituită în luna noiembrie 1980, Echipa SEAL-6 era formată iniţial în mare parte din soldaţi şi ofiţeri ai Echipei SEAL-2. Ataşată Grupului Doi al Unităţii Speciale de Luptă Marină din raţiuni administrative, Echipa 6 primeşte instrucţiuni din altă sursă şi e staţionată în alt loc decât la Cartierul General al Grupului Doi, de la Little Creek.

Aflată sub controlul direct al Cartierului general al Comandamentului Reunit pentru Atlantic, de la Norfolk, Echipa 6 ascultă de ordinele date de Secretarul Apărării şi

de Casa Albă. Cantonaţi la Centrul de Instrucţie de Luptă al Flotei din Atlantic (CILFANT) de la Dam Neck, Statul Virginia, membrii acestei echipe pun la punct o bază proprie de instruire, aparte faţă de cea a echipelor obişnuite SEAL. Doar proiectele de construcţie pentru această bază au constituit prima confirmare „oficială” că Echipa 6 există.

Primul proiect a fost cel de construire a unui bazin de înot în perimetrul Centrului de Instrucţie de Luptă al Flotei din Atlantic, unde nu existau amenajări speciale pentru înot, ci doar oceanul din apropiere. Cererea prevedea un bazin închis de înot în care echipa să poată testa echipamentul şi tehnicile noi într-o zonă independentă de starea vremii de afară, însă având şi scopul de a păstra secretul asupra materialelor şi tehnicilor de luptă. Proiectul, purtând numărul P-327, a figurat pe lista cererilor pe anul 1982, fiind pus în aplicare cu un cost de patru milioane de dolari.

Următoarea menţionare oficială a Echipei SEAL-6 a fost într-o copie oficială a Planului Comandantului Acţiunilor Speciale de Luptă ale Marinei, din 1986 în care se afla o prezentare a proiectului P-329. Acesta prevedea construirea la Centrul de Instrucţie al Flotei din Atlantic a unui poligon acoperit pentru trageri cu pistolul şi cu puşca, având ataşată şi o platformă pentru aterizarea elicopterelor. Construcţia urma să fie încheiată în luna septembrie 1987, la un cost estimat iniţial la 3,15 milioane de dolari. Genul de tragere defensivă şi de Luptă în Spaţii Închise, practicat de către membrii echipei e unic în domeniul acţiunilor de salvare antiteroristă, necesitând, pentru o bună pregătire, unele instalaţii sofisticate. Construirea acestei baze pentru operaţiunile Echipei SEAL-6 dovedeşte faptul că echipa va rămâne încă multă vreme la Centrul de Instrucţie de Luptă al Flotei din Atlantic.

Cu toate că formaţiunile SEAL, în general, şi cu deosebire Echipa 6, nu intră sub comanda directă a Comandamentului Unic al Operaţiunilor Speciale, acestea colaborează strâns cu comandamentul şi execută exerciţii

mixte cu unităţile sale, conform unui program bine stabilit.

La 11 iulie 1987, s-a constituit Comandamentul Acţiunilor Speciale de Luptă ale Marinei, care făcea legătura între formaţiunile SEAL şi Comandantul Suprem American al Operaţiunilor Speciale. Acest comandament „supraveghea” instruirea şi pregătirea membrilor SEAL, încorporând totodată unităţile speciale ale Marinei într-o structură unitară.

Echipa 6 urmează un program riguros de pregătire specifică, deosebit de cel pe care îl efectuează restul unităţilor SEAL. Membrii Echipei 6 au trecut prin cele mai bune şcoli americane, civile şi poliţieneşti, de pregătire individuală şi tehnice de luptă. Au luat de asemenea parte şi la concursurile anuale de tir ca de pildă cel anual din Michigan, printre altele, fiind concurenţi redutabili. În urma acestor cursuri de pregătire şi evenimente armate au luat naştere speculaţii pe seama Echipei SEAL-6.

Echipa e împărţită după configuraţia normală a celorlalte echipe SEAL şi anume pluton-grupă, probabil între două şi patru grupe în fiecare pluton. Grupele se identifică printr-o culoare, de exemplu Grupa Roşie, Grupa Verde etc., şi sunt formate din aproximativ opt oameni, împărţiţi la rândul lor în două grupuri de câte patru. Efectivul actual al Echipei 6 e ultrasecret, însă probabil că ea numără o sută de oameni, unele estimări mergând până la o sută şaptezeci şi cinci–două sute.

În secret se mai efectuează antrenamente şi cu Detaşamentul Operativ al Forţelor Speciale ale Armatei-Delta, cunoscut sub denumirea de Forţa Delta. Soldaţii SEAL ai Echipei 6 au lucrat cot la cot cu Forţa Delta în cel puţin două ocazii ştiute: în timpul invaziei în Grenada şi cu prilejul incidentului deturnării navei *Achille Lauro*. Detaliile acestor acţiuni sunt descrise în capitolele care urmează. Alte operaţiuni de luptă ale Echipei 6 nu au fost divulgate de către Departamentul Marinei, fiind posibil ca ele să nu fie cunoscute nicicând de către publicul larg.

Se ştie că membrii Echipei 6, denumită de către cei din interior „Gloata”, sunt foarte competenţi în misiunile lor,

fiind o stavilă puternică în calea acţiunilor teroriste marine îndreptate împotriva Statelor Unite şi aliaţilor lor.

Grenada

Grenada e o mică insulă de circa două sute de kilometri pătraţi, cu o populaţie care numără aproximativ 110000 de locuitori. Principalele surse de venit ale ţării sunt turismul şi exportul de mirodenii. Majoritatea americanilor n-au avut habar de existenţa insulei, până când evenimentele de la sfârşitul lunii octombrie 1983 au adus mica naţiune în actualitate.

Pe 25 octombrie 1983, preşedintele Ronald Reagan a anunţat poporul îngrijorat al Statelor Unite că trupele americane, susţinute de un mic contingent de forţe ale câtorva naţiuni din Zona Caraibelor, au invadat mica insulă Grenada, situată în sud-estul Mării Caraibelor, în cadrul unei operaţiuni denumită „Furia rapidă”. Acţiunile echipelor SEAL şi a altor trupe speciale care au avut un rol în timpul acţiunii „Furia rapidă” sunt încă în cea mai mare parte secrete, puţine date fiind accesibile publicului. Urmează aici cea mai completă relatare a acţiunilor SEAL în Grenada, obţinută din surse oficiale.

Grenada s-a aflat sub dominaţie britanică până la acordarea independenţei, în 1974. Sir Eric Gairy, un fost organizator al uniunii comerciale, a fost instalat drept cel dintâi prim-ministru al insulei. Regimul lui Gairy a fost unul de corupţie şi de folosire a tacticilor dure pentru suprimarea oricărei opoziţii politice. În martie 1979, Maurice Bishop, un rival politic al lui Gairy, a răsturnat guvernul corupt în urma unei lovituri de stat fără vărsare de sânge. Ocupându-şi locul în fruntea Guvernului

Revoluţionar Provizoriu din Grenada, Bishop s-a îndreptat în scurtă vreme către Cuba şi sfera comunistă de influenţă, pentru a rezolva problemele financiare ale ţării sale. Bishop şi-a numit partidul politic Mişcarea *New Jewel**, *„Jewel”* fiind acrostihul expresiei Năzuinţa Comună către Bunăstare, Educaţie şi Eliberare. Cerând în următorii patru ani ajutorul Cubei şi Uniunii Sovietice, Grenada a venit în conflict cu interesele zonale ale Statelor Unite. Guvernul Provizoriu a trecut la înfăptuirea unui proiect ambiţios privind construirea unui aeroport, cu scopul mărturisit de a spori afluxul de turişti în Grenada. Construit în mare parte de către muncitori cubanezi, aeroportul urma să dispună de o pistă lungă de trei mii de metri, destul de lungă pentru avioanele cele mai mari. Documente capturate ulterior au scos la iveală intenţia Cubei de a folosi aeroportul ca bază de tranzit pentru îmbarcarea trupelor cu destinaţia Africa, precum şi ca punct de escală şi realimentare a aparatelor sovietice care zburau spre Nicaragua.

De sprijinul venit din partea comuniştilor au beneficiat în primul rând armata din Grenada, militarii din Forţele Armate Populare Revoluţionare, depăşind ca număr soldaţii tuturor celorlalte naţiuni din estul Caraibelor la un loc, la nivelul anului 1983. Dezamăgit de sprijinul economic pe care-l primea, Bishop urmărea să se îndrepte către guvernele apusene pentru un sprijin mai consistent acordat poporului său. Vice-prim-ministrul Bernard Coard a condus o fracţiune a mişcării New Jewel care cerea o convertire mai rapidă a Grenadei într-un stat marxist autentic. La 13 octombrie Coard, obţinând sprijinul armatei, l-a înlăturat pe Bishop din funcţie şi l-a pus sub arest la domiciliu din ordinul Armatei Populare Revoluţionare.

Evenimentele din Grenada au preocupat în mod deosebit guvernul S.U.A., care la 13 octombrie 1983 a convocat la Departamentul de Stat o întrunire a tuturor agenţiilor pentru a analiza situaţia. Principalul motiv de

* Joc de cuvinte intraductibil, Jewel însemnând în limba engleză „Giuvaer”, şi reprezentând acrostihul expresiei „Joint Endeavor for Wellfare, Education an Liberation” (n.t.).

intervenţie îl constituia protejarea vieţilor celor aproximativ o mie de cetăţeni americani care trăiau şi munceau în Grenada. Circa trei sute dintre ei erau rezidenţi, în vreme ce restul erau fie studenţi, fie cadre la Şcoala Medicală a Universităţii Saint George. Pe 14 octombrie, Consiliul Naţional de Securitate a ordonat reuniunii Şefilor de State Majore să plănuiască o „evacuare nonpermisivă”, ceea ce în limbajul Departamentului de Stat însemna o salvare pe cale militară, a tuturor cetăţenilor americani din Grenada. Dat fiind că Grenada e o insulă, şefii reuniţi ai statelor majore l-au însărcinat pe amiralul Wesley McDonald, comandantul Forţelor din Atlantic, să recruteze personalul necesar.

La 18 octombrie două forţe navale de luptă au părăsit Statele Unite, pornind în misiune în Mediterana. Cea dintâi era Unitatea Operativă 124, adunată în jurul portavionului Guam, şi Escadra Amfibie 4, alcătuită din patru nave de debarcare, purtând o mie şapte sute de soldaţi din infanteria marină a Unităţii 22 Amfibii, pregătiţi de luptă. Unitatea Operativă 124 se îndrepta către Beirut, în Liban, pentru a înlocui Unitatea 24 Amfibie. (Unitatea 24 Amfibie era cea care avea să sufere atacul terorist de bombardare a camioanelor pe aeroportul internaţional din Beirut, pe 23 octombrie.) De asemenea pornea în misiune către Mediterana şi Grupul de Luptă *Independence*, cuprinzând portavionul *Independence* şi grupul său de escortă constituit din crucişătoare şi distrugătoare.

Ziua următoare, 19 octombrie, s-a dovedit a fi cea mai încărcată de evenimente care au precedat invazia. Ministrul de externe al Grenadei, Unison Whiteman, tocmai se întorsese de la New York, unde renunţase la programarea de a se adresa Naţiunilor Unite. Ajuns în Grenada, Whiteman s-a apucat să adune suporteri de-ai lui Bishop. Atrasă de oratoria lui Whiteman, mulţimea adunată între timp s-a hotărât să se deplaseze la locul de detenţie al lui Bishop, hotărâtă să-l elibereze chiar ea. Găsindu-se faţă în faţă cu mulţimea furioasă, gardienii lui Bishop au cedat numaidecât, şi acesta a fost eliberat, salutându-şi masa de

susţinători, care acum număra mii de oameni. Întorcându-se la Saint George, Bishop s-a îndreptat către Fort Rupert, unde puţinii gardieni care se aflau în acel moment acolo au fost nevoiţi să lase mulţimea să pătrundă. În timp ce Bishop saluta pe câţiva dintre miniştrii săi care fuseseră deţinuţi în fort, afară şi-au făcut apariţia trei transportoare blindate de trupe, încărcate cu soldaţi ai Armatei Populare Revoluţionare. Ofiţerul care comanda subunitatea a dat ordin să se deschidă focul asupra mulţimii rănind mai bine de o sută de oameni şi ucigând peste cincizeci. În vreme ce supravieţuitorii fugeau, Bishop, patru dintre miniştrii săi şi trei dintre susţinătorii săi cei mai fervenţi au fost duşi în curtea interioară de la Fort Rupert şi împuşcaţi.

De îndată ce a aflat despre această situaţie, ambasadorul Bish, consulul american staţionat la Bridgetown, în insula Barbados, cel mai apropiat post diplomatic american faţă de Grenada, a contactat de urgenţă Departamentul de Stat. Bish a afirmat că „se pare că cetăţenii americani rezidenţi în Grenada se află în pericol”. A continuat, descriind „situaţia tot mai critică” din insulă, ceea ce însemna proteste de masă, transportoare blindate patrulând pe străzi şi victime în rândul civililor. Bish propunea o „evacuare de urgenţă” a tuturor cetăţenilor americani din Grenada.

În seara zilei de 19 octombrie, Şefii Statelor Majore au trimis un ordin de avertisment comandantului flotei din Atlantic, în care cereau pregătirea unei evacuări „non-combatante” din Grenada. A fost trimisă şi o cerere către Comandantul Unităţilor reunite de Operaţiuni Speciale de a pregăti un plan de evacuare a americanilor din Grenada de către Forţele Speciale.

Pentru dimineaţa următoare a fost fixată o întâlnire a şefilor de state-majore, în care ambele grupuri să-şi expună planurile. În cursul întâlnirii din 20 octombrie o evaluare a forţei militare a Grenadei era precară, neexistând informaţii proaspete în acest sens. Se credea că Grenada are sub arme circa două sute cincizeci de cubanezi şi trei sute de indigeni. Aceasta avea să se dovedească cea mai

superficială evaluare a armatei Grenadei. Comandamentul Unităţilor de operaţiuni speciale, contând pe numărul mic al forţelor opozante, a plănuit o operaţiune care urma să cadă exclusiv în seama trupelor speciale. Planul Comandantului flotei din Atlantic, bazat pe o evaluare mai mare a forţelor de pe insulă, prevedea folosirea soldaţilor din infanteria marină, într-o operaţiune amfibie de debarcare. Conform rapoartelor reiese că întâlnirea a devenit tensionată, fiecare parte susţinându-şi propriul plan. Hotărârea finală a fost un compromis. La asaltul iniţial, cercetaşii şi trupele speciale urmau să cucerească jumătatea sudică a insulei, în vreme ce infanteriştii marini aveau să se năpustească asupra jumătăţii de nord.

Şefii statelor-majore au hotărât ca, din motive de securitate dar şi din alte motive, operaţiunea să fie condusă de Marină. Comandamentul american al forţelor din Atlantic de la Norfolk, Statul Virginia, a primit ordin să constituie de îndată un grup de comandă şi planificare, comanda supremă având-o Şeful flotei din Atlantic.

Odată luată hotărârea de pornire a operaţiunii şi de executare a unor planuri amănunţite, şefii statelor majore au cerut o completă securitate operativă a tuturor aspectelor acţiunii. Această obsesie a securităţii, cu toate că era explicabilă, a fost pusă mai târziu pe seama planificării inadecvate. Excepţie de la această directivă făcea Grupul de Luptă *Independence* şi Unitatea Operativă 124. Pe data de 21 octombrie la orele 3.00 ambele unităţi au primit ordinul de a se îndrepta către coordonatele geografice de lângă coasta Grenadei şi de a aştepta acolo noi ordine. Dacă până la 24 octombrie nu soseau noi ordine, unităţile urmau să-şi continue drumul către obiectivele iniţiale. Altă lămurire nu s-a mai dat şi unităţile navale nu ştiau ce le aşteaptă.

La 22 octombrie, două oficialităţi ale Departamentului de Stat de la postul american din Bridgetown au ajuns în Grenada. Raportul pe care l-au trimis şi care pomenea de numeroase arestări şi de interdicţia de circulaţie de 24 de ore pe zi, cu ordin de tragere fără somaţie în caz de

încălcare, au întărit afirmaţiile făcute mai devreme de către ambasadorul Bish. În ziua următoare, Organizaţia statelor din estul Caraibelor s-a întâlnit şi a adoptat o rezoluţie, anume aceea de a cere ajutorul Statelor Unite pentru restabilirea ordinii în Grenada. În cele din urmă, la 24 octombrie, Tom Adams, primul ministru din Barbados a anunţat că a primit o scrisoare de la guvernatorul general, Sir Paul Scoon. În 1978, Sir Paul Scoon fusese numit reprezentant al reginei Angliei în Grenada de către regină însăşi. Locuitorii Grenadei încă o consideră pe regină drept conducătorul oficial al statului. În calitate de reprezentant al reginei pe insulă, Scoon a fost tolerat de către guvernul Bishop cam ca o figură de ceară. Când Coard a preluat puterea, Scoon a fost ţinut prizonier la reşedinţa guvernului, marea casă de la Saint George a guvernatorului. Scrisoarea trimisă de către Scoon era o cerere oficială de intervenţie externă pentru restabilirea ordinii şi pentru protecţia personală a lui şi a statului său major. Statele Unite nu au recunoscut autoritatea Consiliului Militar Revoluţionar al lui Coard ca fiind noul guvern al Grenadei, şi au considerat scrisoarea lui Scoon ca pe o cerere oficială de ajutor.

Comandantul flotei din Atlantic, Wesley McDonald, concepuse până la această dată planurile pentru invadarea Grenadei şi însărcinase pe şefii reuniţi ai statelor majore să pună la punct un plan special de operaţiune folosind pentru anumite misiuni atât Forţa Delta cât şi unităţile SEAL. Planul conceput de către McDonald interzicea în mod special folosirea de către trupele de invazie a formaţiunilor avansate de recunoaştere. Aşa se face că Unitatea Amfibie-22 n-a putut folosi detaşamentul SEAL de la bord în cadrul misiunii. Conform planului, în operaţiune urmau să ia parte elemente ale Echipelor SEAL-4 şi 6, ale Forţei Delta, ale batalioanelor de diversionişti 1 şi 2, a unităţii Aeropurtate-82, a secţiunii întâi de Operaţiuni Speciale a Forţelor Aeriene şi a Unităţii Amfibie-22.

Operaţiunea din Grenada a fost considerată ca fiind deosebit de importantă, deoarece pentru prima oară de la

războiul din Vietnam încoace, toate cele patru servicii urmau să opereze cot la cot.

Contraamiralul Joseph Metcalf a fost numit comandant al operaţiunii care acum primise denumirea de „Furia rapidă”. Ocupându-şi postul la bordul navei Guam, vasul-amiral a ceea ce acum se chema Forţa Specială 120, Metcalf a început operaţiunile conform unui plan care s-a dovedit ulterior de mare dificultate. Existau cinci misiuni principale pentru Forţele Speciale şi pentru detaşamentele SEAL:

1. Un detaşament Delta avea să fie paraşutat înainte de ivirea zorilor, asigurând aeroportul Port Salines. Delta urma să ia sub control perimetrul şi să elibereze pista, pentru a permite avioanelor care-i purtau pe diversionişti să aterizeze.

2. Un alt detaşament Delta urma să atace închisoarea Richmond Hill, eliberându-i pe funcţionarii de stat şi pe ceilalţi cetăţeni deţinuţi.

3. Un detaşament al Echipei SEAL-6 urma să atace reşedinţa lui Sir Paul Scoon, salvându-l pe guvernatorul general şi echipa lui şi evacuându-i de pe insulă.

4. Un pluton al Echipei SEAL-4 urma să captureze postul de radio „Grenada Liberă” şi să-l scoată din funcţiune până când putea fi folosit de către forţele americane. Radio „Grenada Liberă” era singurul post important de radio de pe insulă.

5. Un alt pluton al Echipei SEAL-4 urma să cerceteze plajele de la Grenville şi zona din jurul aeroportului Pearls, în vederea desantului Unităţii Amfibii-22.

În ultima clipă a fost făcută o schimbare în plan, soldaţii SEAL desemnaţi pentru zonele de desant şi Unitatea Amfibie-22 urmând să fie folosite pentru a infiltra o Echipă de Control Aerian (ECA) lângă aeroportul Port Salines, înainte de ziua Z. ECA urma să dirijeze avioanele care transportau unităţile de diversionişti.

Înainte de zorii zilei de duminică, 23 octombrie, o

echipă formată din doisprezece soldaţi SEAL şi patru specialişti din forţele aeriene au fost paraşutaţi în marea Caraibelor, în apropierea insulei Grenada, pentru a se întâlni cu un distrugător al Marinei. Două avioane C-130 au fost folosite pentru transportul echipei mixte într-o zonă situată la patruzeci de mile nord-nord-vest de Port Salines în afara bătăii radarului de pe insula Grenada. La punctul de întâlnire, echipa urma să fie paraşutată în apă cu tot cu echipamentul şi cu două bărci pneumatice. Pentru părăsirea aparatului de zbor şi aterizarea în zona prevăzută, soldaţii au folosit Sistemul de Extragere a paraşutei la altitudini joase. Condiţiile meteo erau destul de bune şi marea era relativ liniştită. Ce s-a întâmplat exact după aceea e un mister, însă patru dintre soldaţii SEAL au dispărut, dimpreună cu una din bărcile pneumatice. Fie că soldaţii au avut probleme la săritură ori că s-au încâlcit în barcă, acest lucru nu s-a făcut public şi s-ar putea ca cei de la comandă să nu cunoască nici ei adevăratul motiv. Cert este că aceşti patru oameni au devenit primele victime ale operaţiunii Furia Rapidă. Numele soldaţilor au fost pomenite la o ceremonie memorială la Coronado, în 1984. Aceştia sunt: maşinistul Kenneth John Butcher, timonierul şef Kevin Erin Lunberg, tehnicianul Stephen Leroy Morris şi mecanicul şef Robert Rudolph Schamberger.

Restul echipei, alături de cei patru membri ai Echipei de Control Aerian (ECA) s-au îndreptat către Grenada şi către plajele din apropierea aeroportului Pearl. Misiunea soldaţilor SEAL era de a dirija Echipa de Control aerian către ţărm, unde aceştia urmau să cerceteze aeroportul şi să lanseze semnale radio. Aceste semnale urmau să dirijeze avioanele care transportau trupele de diversionişti către zona din care ECA le putea dirija prin radio către aeroport. În timp ce barca încărcată din greu se îndrepta către insulă, soldaţii SEAL au băgat de seamă că se apropie o vedetă de patrulare grenadiană, care va trece la mică distanţă faţă de ei. Oprind rapid motorul, americanii au reuşit să se strecoare neobservaţi pe lângă patrula din apropiere. Oprirea bruscă a motorului a făcut ca ambarcaţiunea SEAL

să înceapă să se legene în bătaia valurilor. Când a fost ajunsă de valurile iscate de vedeta de patrulare, barca pneumatică a fost inundată, şi motorul a fost înecat. Eforturilor soldaţilor de a îndrepta barca la ţărm li s-au opus curenţii puternici care veneau dinspre uscat şi care purtau ambarcaţiunea către larg. Echipa a fost salvată mai târziu de către nava *Caron* (DD 270), după ore întregi de derivă pe mare.

Din plutonul desemnat pentru lovitura asupra postului de radio „Grenada Liberă” s-a constituit de urgenţă o a doua echipă SEAL, care a fost purtată în zbor pentru întâlnirea cu nava *Caron*. După o paraşutare în mare fără probleme, noua echipă, folosindu-se de o altă barcă, s-a unit cu rămăşiţele primei echipe, şi a încercat o nouă incursiune pe insulă. Noua echipă mixtă a navigat cu bine către ţărm prin bezna nopţii de luni, 24 octombrie.

Pe ultima porţiune până la ţărm a avut loc un incident în urma căruia ambele bărci au fost inundate şi echipamentul Echipei de Control a fost pierdut. Mai târziu soldaţii au fost recuperaţi, însă nu reuşiseră să-şi îndeplinească misiunea. Astfel rămăseseră prea puţini soldaţi ai Echipei SEAL-4 care să ducă la bun sfârşit toate aceste misiuni speciale, şi ca urmare s-a hotărât ca Unitatea Amfibie-22 să folosească propriul detaşament SEAL.

Comandanţii Unităţii Amfibie-22 au fost informaţi în noaptea de luni că nu aveau să dispună în prealabil de informaţii culese de către alte echipe SEAL referitoare la zona obiectivelor lor, şi ca urmare li s-a permis să trimită la ţărm propriul detaşament SEAL. Acesta făcea parte din Grupa a Doua Specială de Luptă şi fusese detaşat la Unitatea Amfibie-22 pentru a participa la acţiunile obişnuite de desfăşurare. Planul comandantului flotei din Atlantic pentru operaţiunea „Furia rapidă” interzicea în mod categoric folosirea pentru misiuni de recunoaştere a unităţilor care făceau parte, de fapt, din forţele de desant. Acest ordin avea atât scopul de a respecta normele de totală securitate, cât şi acela de a menţine o comandă unică, centralizată, asupra tuturor unităţilor de Operaţiuni

Speciale. Prin detaşarea unităţii a doua SEAL în vederea misiunii la Port Salines rândurile Unităţilor de Operaţiuni Speciale erau subţiate prea mult şi infanteriştii marini aveau şi ei dreptul de a folosi propriile lor forţe SEAL. Detaşamentul SEAL-22 al Unităţii Amfibii a pornit la orele 22.00 ale serii de luni, 24 octombrie, să cerceteze plajele de debarcare.

Soldaţii SEAL s-au îndreptat către insulă folosind propriile lor bărci „Seafox" de recunoaştere, pe care le tot purtaseră după ei. Când s-au apropiat de ţărm într-atât încât bărcile ei să nu poată fi încă detectate, echipa a trecut în bărci pneumatice echipate cu motoare silenţioase, speciale, în vederea parcurgerii ultimei porţiuni care-o mai despărţea de insulă. Misiunea echipei era aceea de a cerceta în primul rând plajele de desant, şi de a efectua o cercetare hidrografică a apelor din preajma ţărmului. După această recunoaştere, soldaţii SEAL urmau să se deplaseze în interior şi să studieze aeroportul Pearl, raportând starea în care se află şi modul în care e apărat.

Debarcând în Grenada în timpul unei puternice ruperi de nori, soldaţii SEAL s-au trezit imediat în apropierea unui grup de muncitori localnici. Aceştia săpau locaşuri de tragere pe plajă în vederea unei eventuale invazii americane. Soldaţii i-au auzit pe muncitori plângându-se de faptul că o invazie nu va avea loc şi că munca lor e o pierdere de vreme. Peste câteva ceasuri muncitorii erau prizonieri de război. La ora 2.00, în dimineaţa zilei de marţi, soldaţii SEAL îşi încheiaseră misiunea şi au transmis şefilor lor în aşteptare de la bază, fraza codificată „Purtaţi încălţări de teren". Cuvintele codificate însemnau că în apele de lângă zonele de debarcare sunt recifuri de corali, făcând regiunile accesibile doar pentru ambarcaţiuni foarte uşoare de desant, cu fundul plat.

Contraamiralul Metcalf a hotărât ca două companii de soldaţi – cu compania Echo şi Unitatea Amfibie – să fie debarcaţi cu elicopterul, una lângă aeroportul Pearl şi cealaltă în apropiere, la Grenville. Zonele prevăzute iniţial pentru desant au fost schimbate, pentru a se evita

amplasamentele antiaeriene raportate de către soldaţii SEAL. Compania Golf, prevăzută iniţial să fie purtată pe insulă pe calea apei, era ţinută în rezervă, pregătită să intervină. Debarcările infanteriştilor marini au început la ora 5.20 în zorii zilei de marţi 25 octombrie.

În cursul dimineţii, alte unităţi SEAL îşi executau misiunile, în cadrul „Furiei rapide”. Operaţiunea specială care a decurs aproape fără probleme a fost raidul echipei SEAL-4 asupra postului de radio „Grenada Liberă”. Echipa SEAL plănuise iniţial un atac de noapte, însă întârzierile şi necesitatea de coordonare a tuturor atacurilor i-a obligat pe soldaţi să lovească postul pe timp de zi.

Conform unor rapoarte, acţiunea de paraşutare a unor elemente înainte din cadrul Forţei Delta pentru ocuparea aeroportului Port Salines a decurs conform planului. Însă descoperirea rapidă a lor de către unele unităţi terestre şi rezistenţa lor neaşteptată a ţintuit la pământ Forţa Delta şi a alarmat toate unităţile grenadiene de pe insulă.

Întârzierile debarcării pe insulă, la care se adăuga desantul de mai devreme al Forţei Delta, au făcut ca unitatea SEAL să ajungă la faţa locului fără a beneficia de protecţia nopţii, într-o zonă în care forţele adverse erau deja alarmate. Soldaţii SEAL au debarcat în barci pneumatice pe ţărmul golfului Grand Anse la mică distanţă nord-est de aeroportul Port Salines, şi au pornit în interior să captureze postul de radio „Grenada Liberă”. Echipa se îndrepta către staţia de radio, când deodată s-a trezit sub tirul intens al forţelor grenadiene. În pofida rănirii a patru oameni din totalul de opt, soldaţii şi-au continuat misiunea de capturare a postului de radio.

Postul de radio „Grenada Liberă” era un transmiţător de şaptezeci şi cinci de mii de waţi, construit cu materiale livrate de către Uniunea Sovietică şi capabil să acopere o porţiune întinsă a Caraibelor. Reporterii de ştiri care încercau să ajungă în Grenada cu bărcile în dimineaţa zilei de 25, au auzit cu puţin înainte de ora 6.00 pe postul „Grenada Liberă” o chemare la arme a poporului grenadian pentru respingerea invaziei. O oră mai târziu, acelaşi grup

de reporteri au auzit postul explodând.

Echipa SEAL ajunsese la post, îl capturase şi-l închisese înainte de a apuca crainicul să furnizeze informaţii exacte referitoare la locurile în care debarcau forţele americane. Auzind explozia postului de radio, o unitate de soldaţi grenadieni, dispunând şi de un transportor blindat de trupe, a pornit să cerceteze situaţia. Soldaţii SEAL uşor înarmaţi primiseră ordin să păstreze postul intact, însă în clipa în care s-au găsit faţă în faţă cu o unitate grenadiană mult mai numeroasă şi mai bine înarmată, au fost nevoiţi să se retragă şi să distrugă emiţătorul. Membrii SEAL au abandonat zona şi s-au îndepărtat fără a înregistra alte victime. Câteva ore mai târziu au reuşit să se alăture forţelor americane de pe insulă. Dacă ar fi reuşit să captureze postul de radio mai devreme, înainte ca acesta să înceapă să transmită, ar fi reuşit probabil să-l păstreze intact, până când ar fi fost eliberaţi de către forţele americane care se apropiau.

Principala acţiune specială din Grenada în vederea căreia soldaţii SEAL erau special pregătiţi, era salvarea guvernatorului general Sir Paul Scoon şi a statului său major. Guvernatorul general fusese ţinut sub stare de arest la domiciliu la Casa Guvernului de la marginea oraşului Saint George. Scoon era considerat de către S.U.A. drept autoritatea legitimă a guvernului Grenadei, şi acţiunii de salvare a lui i s-a dat atenţie deosebită, la fel ca şi salvării cetăţenilor americani de pe insulă. Un grup de soldaţi ai echipei SEAL-6 a fost ales pentru a pleca să-l elibereze pe Scoon în dimineaţa zilei de 25 octombrie. Având iniţial de gând să pătrundă şi să se retragă pe timpul nopţii cu ajutorul elicopterului, soldaţii SEAL au fost nevoiţi să se apropie de zona de desant pe timp de zi, datorită întârzierilor.

Primul elicopter Blackhawk, purtând la bord o parte a echipei de salvare SEAL a ajuns la reşedinţa guvernatorului, unde a nimerit de îndată sub tirul intens al soldaţilor Armatei Republicii Populare şi al militarilor cubanezi. Prin metoda „coborârii rapide pe frânghie” echipa a părăsit

rapid elicopterul ciuruit din greu, care s-a îndepărtat imediat. Tirul cu care a fost întâmpinat primul elicopter n-a provocat victime, însă a avariat staţia radio cu bătaie lungă a echipei, care a rămas sus, după ce soldaţii au părăsit aparatul de zbor.

Comandantul de la sol a dat ordin celui de-al doilea elicopter, care transporta întăriri să se retragă. În timp ce al doilea aparat se îndepărta, amplasamentele antiaeriene de lângă Fort Rupert şi Fort Frederick au deschis focul, însă nu şi-au atins ţinta. Prima echipă de aproximativ treisprezece soldaţi SEAL care se aflau deja la sol, şi-au croit drum peste răzor, care din întâmplare avea pe el un semn ce saluta infanteria marină americană, şi au pătruns în clădire, unde s-au baricadat rapid. Poziţia clădirii, situată pe culmea unui mic deal înconjurat de gazon, le oferea soldaţilor SEAL câmp liber de tragere şi cu mare avantaj tactic faţă de trupele grenadeze şi cubaneze din preajmă.

Legându-l rapid pe guvernatorul general Scoon şi încuindu-l într-un closet pentru siguranţa sa personală, membrii SEAL au stabilit câmpuri de bătaie a focului de jur împrejurul clădirii, pentru a împiedica apropierea trupelor grenadeze şi cubaneze. Un soldat SEAL, înarmat cu o puşcă cu lunetă, model G3-SG/1 trecea prin diverse poziţii la geamurile de la etajele superioare, de unde putea lovi pe oricare soldat inamic expus. Dând dovadă de o mare precizie, acest soldat a ucis între şaptesprezece şi douăzeci şi unu de inamici, rolul său fiind hotărâtor în stăvilirea forţelor copleşitoare ale inamicului. Comandantul Armatei Republicii Populare, dându-şi seama de dificultatea încercării de luare cu asalt a clădirii, a hotărât o încetare temporară a focului, timp în care urmau să sosească întăriri, inclusiv trei transportoare blindate de trupe model BTR-60PB.

Planul iniţial de evacuare cu elicopterul a lui Scoon şi a oamenilor săi a fost abandonat după ce elicopterele Blackhawk au fost silite să părăsească zona. Pierderea posibilităţii de comunicare la mare distanţă a limitat de asemenea comunicarea soldaţilor SEAL cu restul unităţilor

americane de pe insulă. Membrii SEAL au reuşit să ia legătura cu câteva unităţi americane folosind sistemul local de telefoane, şi i-au putut raporta amiralului Metcalf situaţia în care se aflau. Din raport reieşea că poziţia soldaţilor SEAL era precară, astfel că Amiralul Metcalf a trimis imediat două din puţinele elicoptere de luptă AH-1T Sea Cobra pe care le avea la dispoziţie, pentru a oferi soldaţilor acoperire aeriană.

Ajungând după prânz deasupra aeroportului Saint George, primul elicopter Sea Cobra s-a oprit pentru a se ocupa de amplasamentele antiaeriene de pe lângă Fort Frederick şi de cartierul general cubanez de alături. În timp ce oprise pentru a lansa o rachetă TOW, aparatul a fost ciuruit de proiectile de 23 mm trase dintr-o mulţime de guri de foc, precum şi de proiectile de 14,5 mm de la o mitralieră BTR-60 ascunsă. Pilotul, comandorul Tim Howard a fost rănit grav de explozia în cabină a unui proiectil de 23 mm, care i-a sfâşiat antebraţul şi piciorul drept. Howard a reuşit să aterizeze forţat cu elicopterul pe un stadion de fotbal din mijlocul oraşului Saint George.

Coordonatorul de tir al elicopterului, căpitanul Jeb Seagle şi-a pierdut cunoştinţa în urma unei lovituri încasate în timp ce elicopterul se afla sub tirul de la sol. Seagle şi-a revenit după aterizare şi a reuşit să-l târască pe pilot afară din elicopterul cuprins de flăcări. În timp ce se pregătea să semnalizeze celuilalt elicopter, a fost secerat cu foc de armă automată.

Al doilea elicopter Sea Cobra a fost doborât în port în timp ce încerca să asigure foc de acoperire unui elicopter sanitar care dădea să vină în ajutorul căpitanului Howard. În cele din urmă Howard a fost salvat şi mai târziu şi-a revenit complet. Căpitanul Seagle şi echipajul de doi oameni al elicopterului Sea Cobra care s-a prăbuşit în port au fost singurele victime ale Marinei din timpul operaţiunii „Furia rapidă”.

După doborârea celor două elicoptere de luptă, comandantul trupelor Armatei Populare Republicane care înconjurau reşedinţa guvernului a ordonat un atac asupra

soldaţilor SEAL blocaţi înăuntru. La începerea atacului şi-a făcut apariţia deasupra clădirii un elicopter de luptă Spectre AC-130, care a distrus imediat unul din transportoarele de trape, stăvilind atacul. Elicopterul a rămas pe poziţie tot restul zilei, rotindu-se deasupra clădirii, situându-se în afara bătăii antiaeriene de la sol. Metcalf a ordonat un asalt aerian general asupra poziţiilor defensive care înconjurau oraşul Saint George, folosind avioane A-7 lansate de pe portavionul *Independence*. Raidurile aeriene au distrus aproape toate amplasamentele antiaeriene care doborâseră cele două elicoptere Sea Cobra şi au împiedicat lansarea unui atac organizat asupra reşedinţei guvernatorului. Comandantul Armatei Populare Republicane, nefiind în stare să captureze clădirea, s-a mulţumit s-o înconjoare şi să-i ţină sub asediu pe soldaţii SEAL dinăuntru.

În cursul nopţii de 25 octombrie, amiralul Metcalf a ordonat navei de desant *Manitowoc*, având la bord compania Golf de infanterie marină ţinută în rezervă, să dea ocol insulei şi să debarce soldaţii la Saint George pentru a-i elibera pe membrii SEAL. Un comandor care cu ani în urmă navigase în apele Grenadei a afirmat că în golful Grand Mal, la nord de Saint George, se află un loc propice pentru o debarcare amfibie, şi s-a hotărât ca acolo să fie debarcate unităţile amfibii. Compania Fox, care se afla deja pe insulă, a traversat-o cu elicopterul şi a aterizat lângă golful Grand Mal la ora 3.00 a dimineţii de miercuri.

Comandorul John Kolata a îndreptat pupa navei sale de desant către centrul micii plaje din golf şi a dat ordin de debarcare soldaţilor săi din infanteria marină. Vehiculele amfibii de asalt ale infanteriştilor marini n-aveau de străbătut decât o jumătate de milă până să debarce pe ţărmurile Grenadei, la ora 4.00. Întărită cu cinci tancuri M60A1 debarcate de nava de desant *Fort Snelling*, compania G a pornit rapid să facă joncţiunea cu unităţile companiei Fox, debarcate mai devreme.

Formaţiunea mixtă, sprijinită şi de elemente de artilerie, s-a îndreptat rapid către reşedinţa guvernatorului şi

membrii SEAL blocaţi înăuntru. În timp ce se îndreptau către clădire, soldaţii au întâmpinat doar o uşoară rezistenţă. Un transportor blindat de trupe grenadian a încercat să oprească înaintarea infanteriei marine, însă a fost rapid anihilat de unul din tunurile de 105 milimetri de pe un tanc M60A1.

Soldaţii SEAL din reşedinţa guvernatorului au petrecut o noapte de groază. În zorii zilei de miercuri, ajunseseră la ultimele cartuşe. Lunga noapte a fost o revelaţie şi pentru comandantul trupelor Armatei Populare care înconjurau clădirea, deoarece aflase despre evenimentele care aveau loc pe restul insulei. Când tancul american a distrus fără dificultate unul din transportoarele sale, comandantul s-a decis să aleagă o cale mai bună spre viaţă – el şi oamenii săi s-au retras subit. Cu sprijinul aerian al avioanelor de atac de pe portavionul *Independence*, compania Golf i-a eliberat pe soldaţii SEAL la ora şapte şi douăsprezece minute. Guvernatorul Scoon, oamenii săi şi soldaţii SEAL au fost evacuaţi rapid cu elicopterele şi duşi la bordul navei Guam, care aştepta în larg.

Odată cu eliberarea soldaţilor SEAL şi salvarea guvernatorului general Scoon, misiunile speciale ale formaţiunilor SEAL în Grenada au luat sfârşit şi unităţile s-au întors la bazele lor. Detaşamentul SEAL detaşat la Unitatea Amfibie-22 a rămas în Grenada cu navele sale până pe 2 noiembrie, când escadra s-a îndreptat către obiectivul ei iniţial, înlocuirea Unităţii Amfibie-24 la Beirut, în Liban.

O unitate a Grupei a Doua Speciale de Luptă a continuat operaţiunea în Grenada după 25 octombrie. E vorba de cele două vedete rapide de patrulare Mark-III, care fuseseră aduse la bordul vasului de desant *Fort Snelling*. Detaşate la Unitatea Amfibie-22 în acelaşi mod ca şi detaşamentul SEAL, aceste două vase ale Unităţii a Doua Navale aveau la bord un detaşament de luptători de suprafaţă, care executau patrulări în apele teritoriale ale Grenadei.

Cele două vedete au acţionat energic timp de câteva

zile, interzicând micilor ambarcaţiuni care transportau pe foştii miliţieni revoluţionari să părăsească insula. Vedetele Mark-III, dotate cu mitraliere şi tunuri de douăzeci şi de patruzeci de milimetri, au executat acţiuni exemplare de patrulare, fiind cele mai mici nave de luptă la suprafaţă care au luptat în cadrul operaţiunii „Furia rapidă”.

Deturnarea transatlanticului *Achille Lauro*

În ziua de luni, 7 octombrie 1985, a avut loc un incident terorist care a implicat Echipa SEAL-6 într-una din puţinele ei operaţiuni cunoscute de public. În acea dimineaţă, patru membri ai Frontului pentru Eliberarea Palestinei (FEP) au părăsit cabina numărul 82 a transatlanticului italian de lux de 23629 de tone, *Achille Lauro*. Luxosul vapor de croazieră putea transporta în mod normal mai bine de o mie de pasageri, însă majoritatea dintre ei nu se aflau la bord. Înainte de a acţiona, teroriştii aşteptaseră până când majoritatea pasagerilor au părăsit vasul la Alexandria, Egipt, pentru o călătorie în ţară, înainte de-a pleca mai departe.

Înarmaţi cu automate AK-47, pistoale, şi grenade, cei patru terorişti au pătruns în salonul principal slujind drept sufragerie, unde era adunată majoritatea pasagerilor care mai rămăseseră la bord. Trăgând nebuneşte în timp ce îşi făceau intrarea, pistolarii au rănit două persoane înainte de-a înceta focul. Pe urmă teroriştii au început să-i separe pe cei trei sute douăzeci de membri ai echipajului, în majoritate italieni, şi pe cei optzeci de pasageri în grupuri, pe naţionalităţi. După ce i-au purtat pe prizonierii americani şi englezi de-a valma pe punte, teroriştii i-au înconjurat cu

butoaie de petrol pe care ameninţau că le vor aprinde. După ce l-au asaltat pe căpitanul Gerardo de Rosa pe propria punte de comandă, teroriştii au ordonat ca vaporul să se îndrepte către portul sirian Tartus.

Reacţia Statelor Unite nu a întârziat deloc, preşedintele Reagan detaşând unităţi ale Forţei Delta şi Echipei SEAL-6 la o bază americană din Sicilia. Dat fiind că acţiunea teroristă avea loc pe mare, unitatea de bază pentru ripostă era Echipa SEAL-6. Italienii au reacţionat şi ei în faţa situaţiei, plasând unităţi ale echipelor lor de elită Commando Reggruppamento Subaqueri ed Incursor (COMSUBIN) şi Gruppi Interventi Speciali (GIS) la o bază militară engleză din Cipru, aşteptând urmările. COMSUBIN e o grupă de înotători de luptă ai forţelor armate italiene, specializaţi în acţiuni de comando, asemănători cu unităţile SEAL americane, şi care au o istorie proprie lungă, mergând înapoi până la primul Război Mondial. GIS e o unitate special instruită a poliţiei paramilitare italiene, specializată în acţiuni antiteroriste. Ambele unităţi sunt binecunoscute instituţiilor americane, fiind întreprinse şi programe de instrucţie în comun, mai cu seamă între COMSUBIN şi SEAL.

Teroriştii cereau eliberarea a cincizeci de palestinieni deţinuţi de către guvernul israelian, şi marţi dimineaţa, în timp ce vasul se îndrepta spre Siria, negocierile erau în toi. Guvernul sirian, în urma consultărilor cu reprezentanţi ai guvernelor american şi italian, a refuzat să permită acostarea navei *Achille Lauro* la Tartus. Când aceste negocieri au început să se întoarcă împotriva teroriştilor, aceştia au împuşcat un ostatec american.

Leon Klinghoffer era un fost om de afaceri evreu din New York, în vârstă de şaizeci şi nouă de ani, care fusese parţial paralizat în urma a două atacuri de cord, şi rămăsese ţintuit de scaunul rulant. Klinghoffer a fost îndepărtat de restul pasagerilor, inclusiv de soţia lui, care călătorea împreună cu el, şi împuşcat în cap şi în piept. Doi din membrii echipajului au fost obligaţi pe urmă să arunce peste bord corpul lui Klinghoffer şi scaunul rulant. După aceea teroriştii au poruncit ca nava să se îndrepte către

Port Said, în Egipt, destinaţia iniţială a vaporului, dat fiind că încercările de acostare în Cipru au eşuat de asemenea.

Câteva zile după încheierea evenimentelor, corpul lui Leon Klinghoffer a ajuns, purtat de valuri, pe ţărmul Siriei. Autopsia a stabilit data şi modul în care a fost ucis.

Italienii aprobaseră un plan care prevedea chemarea în ajutor a echipei americane SEAL, şi acum se aştepta lăsarea întunericului. Recunoscând avansul deţinut de americani în tehnologie şi în tehnicile de atacare ale unui vapor pe mare, unităţile italiene au fost de acord să acţioneze ca forţe de sprijin, în vreme ce soldaţii SEAL aveau să conducă asaltul propriu-zis. După salvarea încununată cu succes, membrii SEAL urmau să părăsească zona, păstrându-şi anonimatul şi lăsându-i pe italieni să culeagă laurii.

Informaţiile referitoare la acţiunile teroriştilor la bordul vasului *Achille Lauro* erau foarte restrânse, şi ziariştii n-au putut afla mai nimic. Statele Unite trimiseseră avioane sofisticate de observaţie, care executau zboruri pe deasupra navei deturnate, transmiţând pe monitor evenimentele de la bord. Toate informaţiile adunate de către avioane sunt încă secrete.

Miercuri dimineaţa nava *Achille Lauro* a ajuns la Port Said, în Egipt, unde a aruncat ancora. Echipa americană SEAL s-a adunat la bordul vasului amfibiu de asalt *Iwo Jima*, aşteptând la oarecare distanţă de Port Said lăsarea întunericului. Planul prevedea ca soldaţii SEAL să se apropie de navă la adăpostul nopţii în bărci mici cu motoare speciale, silenţioase. Folosind metode secrete, soldaţii urmau să se caţere la bordul navei şi să lichideze toţi teroriştii de la bord. Odată neutralizaţi teroriştii, membrii SEAL aveau să-şi ia încet tălpăşiţa de pe vas, permiţând echipelor italiene să urce la bord şi să-l ia în primire.

Evenimentele care au avut loc în cursul dimineţii şi la începutul după-amiezii zilei de miercuri aveau să aducă o schimbare radicală în planul de operaţiune al SEAL şi în cooperarea dintre S.U.A., Egipt şi Italia. Acţionând ca o aşa-zisă „a treia parte interesată”, Yasser Arafat, conducătorul

Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei (OEP), a trimis doi emisari care să contribuie la negocierea soluţionării paşnice a situaţiei de la bordul navei *Achille Lauro*. Unul dintre negociatori era Abbu Abbas, un ofiţer superior din OEP şi şeful Frontului pentru Eliberarea Palestinei, ai căror terorişti deturnaseră de fapt nava.

Cei doi „negociatori”, precum şi ambasadorii Italiei şi Republicii Federale Germania, au pornit către vasul de croazieră în dimineaţa de miercuri, purtând cu ei garanţiile oferite de către preşedintele Egiptului, Hosni Mubarak. Garanţiile prevedeau ca făptaşii să obţină ieşirea în siguranţă din Egipt şi transportul către o ţară, la alegere, în cazul în care părăsesc nava şi eliberează pasagerii nevătămaţi. Mai târziu s-a stabilit că la ora la care făcuse oferta părăsirii în siguranţă a Egiptului, guvernul egiptean nu avea cunoştinţă despre asasinarea lui Leon Klinghoffer.

Profitând de aceste garanţii, şi probabil la ordinul superiorului lor, teroriştii au acceptat oferta Egiptului. La ora 16.30, teroriştii au părăsit nava de croazieră. Conform spuselor egiptenilor, teroriştii au debarcat la Port Said şi au părăsit ţara aproape imediat către o destinaţie nemenţionată.

Odată încheiată deturnarea şi deţinerea ostaticilor, diferitele unităţi speciale din zonă, atât italiene cât şi americane, au luat poziţia de repaos. Unii dintre membri au pornit în câteva ore spre casă.

Ambasadorul Americii în Egipt, Nicolas Veliotes, a suit la bordul vasului *Achille Lauro* în seara zilei de miercuri, pentru a sta de vorbă cu cetăţenii americani care fuseseră ţinuţi ostatici. Aflând de uciderea lui Leon Klinghoffer, Veliotes a fost cuprins de furie şi a luat legătura prin staţia radio de la bord cu ambasada lui din Cairo.

Mesajul său necodificat a fost conceput într-un limbaj oarecum nediplomatic: „Spuneţi Ministerului de Externe (al Egiptului – n.a.) că cerem ca ticăloşii ăia să fie puşi sub urmărire”.

Se părea că era de-acum prea târziu ca teroriştii să fie arestaţi de vreme ce guvernul egiptean susţinea insistent

că aceştia au părăsit deja ţara. În seara zilei de miercuri, agenţiile americane de informaţii au primit din partea guvernului lui Mubarak informaţia că teroriştii nu părăsiseră încă Egiptul, dar că se pregăteau să zboare a doua zi la cartierul general al Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei din Tunisia.

Locotenent colonelul Oliver North era omul din Consiliul Naţional de Securitate responsabil cu eforturile antiteroriste în S.U.A. Când a auzit unde se află teroriştii, a fost de părere că încă mai pot fi capturaţi. Preşedintele Reagan a aprobat planul de acţiune propus, şi angrenajul a fost pus în mişcare.

În zorii zilei de 10 octombrie, un aparat Boeing 737 egiptean părăsea baza aeriană Al Maza din apropiere de Cairo. La bordul avionului se aflau cei patru terorişti, negociatorii OEP şi patru membri ai unităţii egiptene de elită Forţa 777. La aflarea acestei informaţii, planul S.U.A. a fost pus imediat în aplicare.

Avioanele de luptă F-14 Tomcat se ridicaseră deja în văzduh de pe portavionul U.S.S. *Saratoga* care naviga în Marea Egee. Avioanele au stabilit un punct de control la sud de insula Creta, unde un avion de observaţie electronică E2-C Hawkeye urmărea Boeingul vizat. Acestuia i-a fost refuzată permisiunea de aterizare pe aeroportul din Tunis, în Tunisia, încotro se îndreptase iniţial. Ulterior, nici la Tripoli, în Libia, avionul nu a primit permisiunea de aterizare, aşa că în timp ce dădea să se îndrepte către Atena, avioanele de luptă F-14 au pornit atacul.

Patru aparate F-14 au încolţit avionul egiptean, ordonându-i să se îndrepte către baza aeriană NATO de la Sigonella, în Sicilia. Încercările avionului Boeing 737 de a contacta Egiptul sau pe oricine altcineva au fost complet blocate de avionul de război electronic care însoţea aparatele F-14. Nefiind în stare să obţină ajutor, Boeing-ul a urmat avioanele F-14 la Sigonella.

Membrii Echipei SEAL-6 se pregătiseră cu o seară înainte să se întoarcă la Gibraltar şi de acolo înapoi în S.U.A., când au fost anunţaţi că-i aşteaptă o nouă misiune.

Echipa s-a deplasat în Italia, unde s-a pregătit să-i întâmpine pe terorişti. Datorită secretului absolut al operaţiunii, guvernul american nu-i informase pe italieni că avionul egiptean va ateriza la Sigonella până când formaţiunea aeriană n-a pătruns în spaţiul aerian italian. Controlorii de trafic aerian de la Sigonella au refuzat să-i acorde avionului egiptean permisiunea să aterizeze, până când pilotul a anunţat disperat că aparatul e pe cale să rămână fără combustibil.

Când Boeing-ul a oprit, a fost înconjurat imediat de către soldaţii SEAL, care se aşteptau ca membrii comandoului Forţa 777 de la bord să se opună capitulării. Unitatea poliţiei paramilitare italiene de Carabinieri de pe aeroport i-a înconjurat rapid pe membrii SEAL, care păndeau avionul capturat. Italienii îi cereau pe terorişti şi soldaţii SEAL refuzau să-i predea. Situaţia a devenit extrem de încordată şi se părea că cele două unităţi înarmate vor deschide focul una asupra celeilalte.

La începutul acestui eveniment, al deturnării, Departamentul de Stat trimisese la Roma o oficialitate de la Oficiul pentru Combaterea Terorismului, pentru a stabili legătura cu italienii. Această persoană de la Departamentul de Stat se afla pe aeroportul Sigonella când au aterizat teroriştii, şi „trăgea cu urechea” la comunicările radio dintre membrii SEAL. „A fost o situaţie aiurită”, a spus persoana oficială după ce totul se terminase. „La un moment dat am auzit cum unul dintre ofiţerii SEAL întreba dacă n-ar trebui să le ordone oamenilor săi să deschidă focul asupra italienilor. Acest lucru ar fi avut urmări extrem de neplăcute”.

Incidentul s-a terminat fără vărsare de sânge în clipa în care secretarul de stat George Schultz a primit asigurări din partea italienilor că teroriştii vor fi judecaţi pentru crimă. Atunci Schultz le-a ordonat membrilor SEAL să se dea la o parte şi să-i lase pe Carabinieri să pună mâna pe prizonieri.

După ce situaţia s-a liniştit şi italienii îi aveau pe prizonieri în mâinile lor, membrii comandoului egiptean au fost trimişi acasă. Însă membrii SEAL nu erau mulţumiţi de

rezultat. Fără a mai avea încredere deplină în cineva în urma duplicităţii egiptenilor, comandantul echipei SEAL nu vroia să-i scape din vedere pe terorişti. Închipuindu-şi că italienii îi vor elibera, după cum se ştia că fac, de îndată ce americanii dispăreau din vedere, comandantul SEAL, împreună cu un mic contingent de soldaţi, a escortat avionul teroriştilor pe tot drumul până la Roma într-un mic avion de-al lor. Membrii SEAL au invocat nişte necazuri la motor, şi li s-a permis să aterizeze exact în spatele avionului teroriştilor pe aeroportul din Roma.

Italienii i-au întemniţat pe terorişti şi i-au judecat pentru crimă, eliberându-l pe Abbu Abbas care avea paşaport diplomatic irakian. Interceptarea avionului i-a înfuriat pe egipteni, iar acţiunea militară pe teritoriul italian a dus la încordarea relaţiilor italo-americane. Dar în ansamblu operaţiunea a fost considerată de către americani drept un mare succes, cu toate că puţini sunt cei care cunosc în ce măsură acest succes se datorează acţiunilor şi hotărârii soldaţilor marinei din Echipa SEAL-6.

Exemplul demn de urmat*

Comandantul Nelson: un exemplu demn de urmat pentru noi soldaţii SEAL.

Păşind ţanţoş în uniforma sa kaki, membrul SEAL intră în atelierul Echipei Întâi. Cu toate că e un bărbat masiv, se mişcă uşor, cu agerimea caracteristică atleţilor. Atitudinea lui denotă stăpânire de sine. E un om stăpân pe sine şi pe

* Reprodus din publicaţia Marinei S.U.A., „*All Hands*”, decembrie 1987 (n.a.).

împrejurări.

„Prima oară când l-am văzut pe şef, am ştiut că totul e-n regulă”, spuse servantul Diederik „Didi” Molenaar, referindu-se la Andrew Nelson, un ofiţer proaspăt numit comandant. „Pentru mine Andy a fost întotdeauna un şef de mâna-ntâi. De multă vreme merita să fie avansat”.

Ca instructor în materie de arme şi distrugeri, Nelson e o parte a celulei de instrucţie a Echipei Întâi. Baza echipei se află în Coronado, Statul California. „Văd în Andy un exemplu demn de urmat”, afirmă Molenaar, instructor la rândul său. Nici măcar n-are nevoie de un program de lecţie atunci când predă. În materie de distrugeri, Andy a uitat mai multe decât voi cunoaşte eu vreodată. De fiecare dată când cineva are o nelămurire, sau caută un mod mai eficient de a face o treabă, îl cheamă pe Andy”.

Nelson atribuie majoritatea cunoştinţelor sale învăţămintelor pe care le-a primit de la ceilalţi membri SEAL. „Am fost crescut în vechea tradiţie”, spune el. Intrând în echipă imediat după războiul din Vietnam, Nelson a fost instruit de către oameni care îşi trăgeau cunoştinţele din experienţa autentică de luptă.

„Regulile erau scrise cu sânge”, spune Nelson. Sunt reguli despre care el observă că sunt reguli uitate de către unii membri mai tineri ai echipei. „Eu am fost instruit de către oameni care au învăţat să acţioneze în situaţii între viaţă şi moarte.” Odată cu trecerea timpului, mulţi dintre aceşti veterani s-au retras, ducând cu ei şi cunoştinţele lor de mâna-ntâi. Nelson spune că încearcă să păstreze vii acele lecţii, astfel încât să nu trebuiască să fie rescrise cu sângele unei noi generaţii.

„Tot ce trebuie să facă cineva e să îşi exprime interesul pentru a învăţa, şi Andy îl va lua de îndată pe noul-venit sub aripa sa”, afirma Molenaar. „Îi place în mod vădit să-i instruiască pe cei noi”, încuviinţează un alt colaborator. „Andy se pune mereu în situaţii în care-i poate învăţa pe alţii.”

Cu treisprezece ani în urmă, Nelson, un muncitor forestier din Tacoma, Statul Washington, a luat o hotărâre

care avea să-i schimbe viaţa pentru totdeauna. Era într-o vineri, zi de plată, şi tocmai terminase o zi lungă de lucru, evaluând calitatea lemnului de la moara locală. „Ca în orice altă zi de plată, tipii cu care lucram se adunau să tragă la măsea şi să-şi joace cecurile de plată la zaruri”, spune Nelson. Dintr-o dată a văzut într-un coleg bătrân de breaslă cum va arăta el peste douăzeci de ani; doi dolari în buzunar, aşteptând ziua de plată ca să dea cu zarul. „A doua zi am intrat în biroul de recrutare, spunând: Scoateţi-mă de aici.”

Ca fiu al unui sergent aviator trecut în rezervă, ce l-a îndemnat pe Nelson să aleagă Marina? Şi de ce unitatea SEAL? Răspunsul: un prieten deosebit, cineva cu care avea amintiri comune încă de pe vremea liceului. Un bun prieten de-al lui Nelson, Mitch Croft, a intrat în Marină şi s-a prezentat voluntar pentru trupele SEAL. De fiecare dată când Croft venea acasă în vizită, cei doi se întâlneau, adesea pentru a vâna căprioare. În timpul unei astfel de escapade, pe când vânau în adâncul pădurii, Croft i-a povestit lui Nelson despre recentele sale aventuri în cadrul SEAL. „Mi s-a părut extrem de captivant”, mărturiseşte Nelson. „Şi unde mai pui că unităţile SEAL pot face tot ce fac şi alte unităţi speciale de luptă, şi chiar mai mult – mai mult, datorită capacităţilor noastre de acţiune subacvatică”.

Mama lui Nelson, Joyce Nelson, povesteşte că la început a fost surprinsă, aflând că fiul ei s-a hotărât să se prezinte voluntar la trupele SEAL. „A fost întotdeauna un om bun, aducând acasă animale rănite şi câte altele”. Dar, spune ea, nu o surprinde faptul că Andy a devenit un expert în arme şi tehnici de distrugere.

Îşi aminteşte cum Mitch şi Andrew adunau cutii goale de prin lăzile de gunoaie învecinate. „Duceau cutiile lângă o mlaştină din apropiere şi le aruncau în aer cu artificii. Şi pe drumul de întoarcere lui Andy îi plăcea să facă lucrurile să bubuie”.

Cei doi băieţi trăgeau tot timpul, ţintind câte ceva. „În cadrul SEAL ne distrăm de minune”, spune Croft, râzând.

Acum avem jucării mai mari, facem mai mult zgomot şi răspunderea noastră a crescut”.

Când Croft a aflat că Nelson a intrat în Marină şi urmează cursurile speciale de distrugere, s-a bucurat pentru amicul său şi era încrezător că acesta va trece cu bine de perioada de instrucţie. „Îmi aduc aminte cum Andy mă tachina. „Dacă tu poţi, pot şi eu”, spunea. „Nu-i atât de simplu, dar eu consideram că Andy are chemarea şi resursele necesare. Şi mai cred că era vorba şi de o chestiune de mândrie, nu doar că trecusem şi eu prin asta, însă el spusese tuturor că va fi un soldat SEAL. Aşa că soldat SEAL avea să se şi facă!”

Hotărârea e una dintre însuşirile pe care Nelson le-a avut dintotdeauna. „Nu se lasă pagubaş”, spune Joyce. Fiind membru al echipei de luptă a liceului său, Nelson a făcut desprindere de stern chiar înaintea unui turneu regional. Doctorul său i-a spus că pentru anul acela era terminat. Joyce îşi aminteşte: „Andrew s-a uitat în ochii doctorului şi i-a spus că se înşală. Arătaţi-i mamei cum să-mi bandajeze umărul. Mă duc la regionale.” Nelson a continuat, şi nu numai că a câştigat turneul, dar a şi stabilit recordul pentru cea mai rapidă placare. „Pur şi simplu l-a ţintuit pe adversar la podea secunde întregi”, spune Joyce. „Mai târziu mi-a mărturisit că bandajul îi bloca respiraţia şi prin urmare era nevoit să-l dea rapid gata pe adversar.”

După spusele lui Nelson, nu doar hotărârea sa l-a ajutat să treacă prin perioada de instrucţie la unităţile de distrugere, ci mai degrabă o mare teamă pentru un eventual eşec. „Nici o clipă nu m-am gândit să renunţ”, spune el. Din cei o sută douăzeci şi cinci de inşi care am început pregătirile, numai douăzeci şi cinci le-au dus până la capăt. „Ştiam că n-o să mă dau bătut, dar mi-era teamă să nu fiu dat afară. Nu cred c-aş fi suportat să mi se spună «nu eşti destul de bun».”

Hotărârea lui Nelson şi dorinţa aprigă de a fi cel mai bun în tot ceea ce face sunt stări pe care nu le dezvăluie nimănui. Lumii îi prezintă o imagine uşurică. Până şi cei care-l cunosc cel mai bine îl descriu ca pe-un tip distins,

unul care „nu se consumă prea mult”.

Comandantul James „K-bar” Kauber istoriseşte o întâmplare care pe cei mai mulţi i-ar fi zdruncinat, însă n-a părut să-l afecteze pe Nelson. În timpul unui exerciţiu de sărituri cu paraşuta în Okinawa, Nelson era conducătorul acţiunii. Era pentru prima oară când se încerca o săritură dintr-un aparat de zbor cu aripă fixă, într-o asemenea zonă de desant, cu o lungime de două sute şi o lăţime de o sută de metri, înconjurată de junglă deasă. După ce a paraşutat în siguranţă jumătate din echipă, Nelson a revenit, pentru o a doua săritură. „Andy nu doar că a ratat zona de desant, dar a paraşutat patru dintre soldaţi prin copaci.” Reacţia lui Andy, mai degrabă lipsa lui de reacţie – a fost: „Hopa, cred c-am greşit ţinta.”

Însă Nelson, în calitate de conducător al acţiunii de paraşutare, ştia prea bine că la un salt din avion există întotdeauna pericole. Aşa cum spune şi el: „După ce i-ai scos pe oameni din avion, nu-ţi recapeţi suflul decât după ce vezi că toate paraşutele sunt bune”. El adaugă apoi: „Aterizarea prin copaci poate fi extrem de riscantă. Tot ce poate face un paraşutist e să se ghemuiască pe cât se poate şi să spere că va aluneca printre crengi.” Nu s-a simţit uşurat decât în clipa în care i-a văzut pe toţi păşind în siguranţă. „După ce s-a sfârşit şi am aflat că toată lumea e zdravănă, băieţii mi-au administrat o săpunea lă şi-o boscorodeală pe cinste. De fiecare dată când mă simt la pământ, sau plecat cu sorcova, fac un salt în cădere liberă ca să-mi reîncarc bateriile. Din partea mea, poate fi şi de la înălţime maximă”, spune Nelson. Dar nu a fost mereu aşa. Îşi aduce aminte cum se întreba câteodată înaintea unei sărituri fără coardă fixă: „Vreau cu adevărat să fac asta?”

Soldaţilor SEAL li se cere să execute saltul cu coardă fixă, însă, cu toate că nu li se pretinde să înveţe să sară în cădere liberă, aproape toţi o fac. Face parte din decor. Nelson a simţit că trebuie să taie acest cordon ombilical pe care-l reprezintă coarda fixă, pentru a se simţi cu adevărat în largul său. „Vroiam să mă specializez în căderi libere.”

În afara serviciului Nelson e un tip foarte sociabil. După

spusele colaboratorilor săi, el şi cu soţia sa Debbie invită adesea colegi de echipă acasă la ei, la un picnic şi la câteva berici. Fiind o gazdă grijulie, Nelson îi previne din timp pe invitaţi de ciudata sa colecţie de animale de suflet. Când un oaspete păşeşte în căminul lui Nelson, va fi întâmpinat de un animal care pare făcut numai din muşchi şi colţi. Fiţi pe pace, e Knuckles (Box), unul din dulăii săi de rasa Pitt Bull, care vrea doar să fie scărpinat după ureche.

La fel de înspăimântători pentru cei care nu sunt de-ai casei e şarpele său Boa cu coadă roşie, „Domnişoara şarpe.” Lui Nelson îi plac şerpii şi nu consideră că e un lucru ieşit din comun să aibă unul de suflet. Oricum, această fascinaţie a şerpilor a devenit un subiect de discuţie şi de amuzament pe care soldaţii SEAL îl povestesc în cercurile de prieteni.

Totul a început în momentul în care un prieten de-al lui Nelson, comandantul Bill Nehl, era de gardă într-o tabără de instrucţie dintr-o regiune pustie a Californiei. Înainte de a-i preda serviciului lui Nelson, Nehl înhăţase şi vârâse într-o cuşcă trei şerpi cu clopoţei. „Când m-am întors în tabără, am auzit că unul dintre băieţi fusese muşcat de un şarpe cu clopoţei. Ştiam că Andy era cel cu pricina. Se-nţelege că Andy nu s-a putut abţine să nu se joace cu şerpii. Şi-a vârât mâna în cuşcă şi a fost muşcat”, povesteşte Nehl. Andy a scăpat fără urmări grave, însă această întâmplare a pus capăt capturării de şerpi în tabără.

Lăsând şerpii la o parte, lui Nelson i-a mers vestea de bun comandant. În 1986 Echipa Unu l-a numit Marinarul Anului şi, din spusele şefului său direct, Girardin, reiese că „Nelson a fost o piesă grea în funcţiile sale de comandă. E genul de om pe care te poţi oricând baza.”

Un soldat SEAL grav rănit a aflat în ce măsură se poate baza pe Nelson. În cursul unui alt salt care a dat greş, Nelson a putut observa cum unul dintre soldaţii săi aterizează şi se încurcă în nişte sârme de înaltă tensiune. Reuşind cu greu să evite el însuşi sârmele, l-a văzut pe tovarăşul său arcuindu-se, luând foc şi căzând la pământ. Aterizând rapid, a înşfăcat trusa de prim ajutor şi a dat fuga

la soldatul rănit căruia a început să-i aplice un tratament pentru şoc, chemând imediat prin radio un elicopter sanitar. „În meseria noastră lucrurile merg câteodată prost. Încerci să eviţi asemenea situaţii, însă accidente se mai întâmplă. Tot ce-ţi rămâne de făcut e să acţionezi cât mai repede”, spune Nelson. Pentru acţiunea sa rapidă, Nelson a primit Medalia Recunoştinţei Marinei, însă ceea ce a contat pentru el a fost că i-a salvat viaţa camaradului său.

Comandanţii lui Nelson nu-l apreciază doar pentru sângele lui rece în situaţii limită, ci şi pentru priceperea sa în materie de explozibili şi arme de foc. Fiind lunetist, e chemat adesea să dea date exacte despre armele de foc ale echipei. „Poţi fi sigur că orice informaţie pe care ţi-o furnizează Andy a fost mai întâi verificată temeinic”, spune Girardin.

„Îmi place să acţionez, să fac treburi de-ale unităţilor SEAL”, mărturiseşte Nelson. Asta-i genul de meserie în care poţi întinde coarda cât vrei! „Nelson recunoaşte superioritatea unităţilor SEAL asupra restului Marinei. În echipe, fiecare are un glas, o idee pe care merită s-o asculţi. Nu contează că e marinar ori şef, o idee bună e o idee bună. „Oricine care se descurcă, face treabă. Nu eşti legat de o ierarhie inflexibilă de comandă.”

Fiind un om căruia îi place acţiunea, „Andrew e întocmai ca şi tatăl său”, spune Joyce. „Dacă un lucru trebuie făcut, îl va face”. La început era îngrijorată din pricina meseriei periculoase pe care fiul ei şi-a ales-o. Până când într-o zi a tras-o lângă el şi i-a spus să nu-şi mai facă griji. Mi-a spus „Mamă, ţine minte, eu fac exact ceea ce îmi doresc să fac. Îmi place. Şi dacă va fi să mor făcând ceva ce-mi place, ei bine, câţi oameni pot spune asta?”

Joyce s-a hotărât să încredinţeze siguranţa fiului ei în mâinile Domnului. „Nu e un uşuratic, şi a primit cea mai bună instruire din câte există!”

Formaţiunile de vehicule pentru transportul înotătorilor

Echipele Vehiculelor pentru Transportul Înotătorilor (SDV) *, **sunt cele mai noi membre ale comunităţii SEAL, însă istoricul începe de pe vremea primului Război Mondial şi al Torpilelor Umane italiene. Echipele SDV au fost brevetate la 1 mai 1983, odată cu desfiinţarea ultimelor Echipe de Distrugere Subacvatică (UDT). Primul contingent de soldaţi al echipei SDV-1, cu baza pe Coasta de Vest, a provenit de la echipa UDT-12, iar contingentul iniţial al Echipei SDV-2 de pe Coasta de Est a provenit de le echipa UDT-22.**

Primul pluton SDV a fost constituit în 1969 de către Echipa SEAL-1, fiind format din doi ofiţeri şi zece soldaţi. Astăzi, echipele SDV sunt construite pe calapodul echipelor standard ale SEAL, echipele fiind împărţite în plutoane, fiecare pluton în parte putând acţiona la nevoie independent. În prezent, fiecare pluton SDV care se află în misiune operativă, ia cu el cel puţin unul din fiecare model SDV din dotare, punând accentul deosebit pe modelele Mark VIII şi Mark IX. Un pluton mai dispune, pe lângă efective de soldaţi, şi de opt operatori pentru Vehiculele pentru Transportul Înotătorilor şi patru tehnicieni, dintre care doi mecanici şi doi electricieni. Cei doisprezece soldaţi ai unui pluton sunt conduşi de doi ofiţeri, îndeobşte locotenenţi. Celor doi ofiţeri ai plutonului le revine rolul de navigator, iar în timpul misiunii unul din cei opt operatori are funcţia de pilot. În timpul scufundărilor de manevră, ofiţerii se schimbă unul pe altul, astfel încât unul să fie permanent vioi şi odihnit, gata să pornească în misiune. Cei doi ofiţeri dispun fifecare de câte un pilot principal şi de un pilot de rezervă, în caz că unul se îmbolnăveşte ori e

* SDV – Swimmer Delivery Vehicle (engl.).

incapabil să pornească în misiune. O a treia pereche de operatori, cu unul din soldaţi pe post de navigator, vor sta şi ei prin preajmă în caz că e nevoie de o a treia echipă de scufundare.

În cadrul extinderii forţelor operative speciale al Armatei, echipelor SDV le sunt alocate unele din cele mai mari sume de bani din fondul de susţinere al formaţiunilor SEAL. Dintre proiectele avute în vedere pentru punerea la punct a unităţilor SEAL în a doua jumătate a deceniului nouă, echipele SDV au beneficiat direct de mai bine de unsprezece milioane de dolari. Înmulţirea personalului a sporit efectivele până la sfârşitul anului fiscal 1990 la circa douăzeci de ofiţeri şi o sută douăzeci de soldaţi în echipa SDV-1, şi douăzeci şi patru de ofiţeri şi o sută cincizeci şi nouă de soldaţi în echipa SDV-2.

Detaşamentul SDV-1 din Hawaii a fost de asemenea întărit, până la sfârşitul anului fiscal 1990, ajungând la un efectiv de cinci ofiţeri şi treizeci şi şase de soldaţi.

Motivul pentru sporirea fondurilor alocate echipelor SDV a fost constatarea eficienţei unor asemenea unităţi şi a capacităţii lor de luptă.

Principalul avantaj pe care îl prezintă Vehiculele pentru Transportul Înotătorilor e capacitatea lor de a purta înotătorii de luptă mai departe şi mai repede decât sunt ei în stare să înoate şi-o fac într-un mod greu de observat. De asemenea înotătorii sunt în stare să-şi prelungească timpul de şedere sub apă, folosind amestecurile respiratorii de la bordul vehiculelor, păstrându-şi astfel încărcăturile portabile de oxigen pentru înotul final către ţintă.

Vehiculele SDV sunt în stare să acţioneze ca nişte „cai de povară” subacvatici, purtând la distanţe mari cantităţi mult mai însemnate de materiale decât ar fi putut transporta înotătorii. Dezavantajele vehiculelor SDV constau în necesitatea de a li se asigura acestora o minuţioasă îngrijire de specialitate, precum şi în nevoia de personal extrem de bine pregătit, atât pentru buna întreţinere, cât şi pentru conducerea corectă a aparatelor.

Folosirea pe timpul cât se află în vehicule SDV, a

aparatelor de respirat cu circuit închis, în special a modelelor mai vechi ale acestor aparate, necesită un control permanent şi exact al adâncimii. Acest nivel de instruire atât pentru întreţinerea, cât şi pentru conducerea vehiculelor SDV a făcut necesară constituirea unor echipe SDV separate de obişnuitele unităţi SEAL. Facilităţile şi fondurile alocate echipelor SDV au sport capacităţile lor operative, limitând sau eliminând dezavantajele.

În ziua de azi Vehiculele pentru Transportul Înotătorilor sunt special concepute să-şi execute sarcinile în modul cel mai eficient şi nu seamănă mai deloc cu cele din trecut, un fel de torpile uşor modificate folosite în cele două războaie mondiale. Aparatele SDV folosite în prezent de către soldaţii SEAL se deosebesc în mare măsură faţă de vechile modele, însă caracteristicile generale şi formele de bază sunt aceleaşi.

Toate vehiculele SDV au o instalaţie de propulsie constând dintr-o sursă de energie, un ax de transmisie şi o elice. Mai au de asemenea şi o instalaţie de control a balastului care poate fi reglată de către operator, o varietate de instrumente care indică adâncimea, direcţia, viteza, timpul şi poziţia vehiculului, precum şi o cabină de unde se controlează toate aceste instrumente şi care protejează operatorii, pasagerii şi încărcătura în faţa forţei de deplasare a apei.

Toate vehiculele SDV folosite în prezent fac parte din categoria celor „ude”, ceea ce înseamnă că apa din jur pătrunde în cabină şi ocupanţii nu sunt feriţi în adânc de presiunea apei. În submarinul „ud” toţi ocupanţii trebuie să folosească un echipament individual de respiraţie şi să protejeze materialele care nu sunt etanşe.

Primul vehicul SDV, Mark I, a fost un aparat foarte simplu – puţin mai mult decât un motor cu mânere, acţionat de un singur om. Corpul aparatului era un cilindru cu o lungime de un metru şi jumătate, rotunjit la capete şi cu un diametru de circa patruzeci de centimetri. În spate avea două mânere pentru conducător şi sub ele o elice protejată. Motorul şi bateriile dinăuntru aveau destulă

putere pentru a remorca unul sau doi scafandri, la o viteză de trei până la patru noduri.

„Calul de Mare” italian a fost primul submersibil „ud” utilizat de către echipele UDT şi SEAL. Folosit în timpul anilor ’60, Calul de Mare era un Vehicul pentru Transportul Înotătorilor, în număr de patru, care putea deplasa doi oameni într-un compartiment frontal descoperit, aşezaţi unul în faţa celuilalt, şi doi oameni în aceeaşi poziţie în compartimentul din spate. Experimentele cu „Calul de Mare”, inclusiv lansarea sa sub apă de la bordul unui submarin, au demonstrat calităţile acestui model, care ulterior a fost pus la punct, luând astfel naştere primul model de vehicul SDV construit în SUA.

Acesta a primit numele de Modelul 14 General Dinamic, fiind folosit de către unităţile SEAL în cadrul programelor lor specifice. Marina a aprobat Modelul 14 pentru serviciul activ sub denumirea de SDV Mark VII. Acesta era un submersibil „ud” de patru persoane, acţionat de la o sursă de şase baterii de câte şaisprezece celule pe bază de argint-cadmiu. Cu toate că detaliile exacte nu sunt accesibile, parametrii operativi avuţi în vedere de Marină prevedeau ca aparatul să se poată deplasa cu o viteză maximă de patru noduri şi jumătate la adâncimi de până la şaptezeci de metri şi cu vizibilitate zero. Aparatul Mark VII îşi putea menţine viteza maximă timp de opt ore, având o rază maximă de acţiune de patruzeci de mile marine. Capacitatea de încărcare era de douăzeci şi trei de kilograme de echipament („ud”) în plus, pe lângă cei patru înotători.

Sistemul de respiraţie folosit în aparatul SDV Mark-VII era format din opt rezervoare de aer din aluminiu, de câte trei metri cubi care alimentau patru regulatoare de aer cu câte un tub fiecare. Acest sistem comercial a fost folosit doar pentru exerciţiile cu aparatul Mark-VII. În vederea acţiunilor de luptă, vehiculului SDV i se ataşa un sistem semiînchis care îi conferea o autonomie şi o capacitate mai mare de scufundare, sporind astfel şansele unor incursiuni clandestine. Un alt accesoriu era o platoşă de alunecare,

similară cu cele de pe avioane, care protejau echipajul de presiunea exercitată de frecarea apei.

În anii ’70 au fost construite două noi modele de aparate SDV, care au fost date în folosinţă echipelor SEAL şi UDT. Modelul 2-Mark-VII şi 6-Mark-VII au fost tipurile standard.

Modelul 2-Mark-VII avea o carcasă din fibră de sticlă, majoritatea accesoriilor fiind fabricate din materiale neferoase, acest fapt reducând efectul sonic şi magnetic al aparatului. Sistemul de conducere era electric, folosind baterii cu acumulatori care acţionează un puternic electromotor care la rândul lui răsuceşte o singură elice amplasată în spate. Instrumentele şi sistemele electrice erau montate în canistre uscate, vacuumizate şi rezistente până la o adâncime de câteva sute de metri. Canistrele, împreună cu conţinutul lor, erau uşor demontabile, uşurând întreţinerea vehiculului.

Carliga arcuită a modelului 2-Mark-VII are comenzile amplasate în faţă şi două scaune pentru scafandri, amplasate unul îndărătul celuilalt. Carliga din spate e rânduită la fel cu cea din faţă, însă nu are un al doilea set de comenzi. Ambele carlingi au acoperişuri de protecţie. În faţa carlingii din frunte se afla un ecran transparent prin care pilotul are câmp de vedere înainte. Ecranul a fost fabricat din aceleaşi materiale opace ca şi restul carcasei. Conducerea se efectuează cu ajutorul unei cârme verticale din spatele navei şi a două planuri înclinate amplasate în faţă, care pot fi demontate în timpul depozitării.

Modelul SDV 2-Mark-VII avea o lungime de cinci metri şi douăzeci de centimetri, cu o înălţime de 142 de centimetri şi o lăţime de 87 de centimetri, fără planurile înclinate. Vehiculul cântărea 1100 kilograme, cu echipamentul la bord, însă fără echipaj.

Modelul SDV 6-Mark-VII a fost modificat, corectându-se neajunsurile descoperite după folosirea în luptă a Modelului 2. Probleme au existat la capacitatea de transport şi la sistemele electrice, putându-se corecta fără modificări majore aduse proiectului iniţial, însă aceste modificări nu

puteau fi făcute la aparatele SDV-2 aflate deja în folosinţă.

Corpul vehiculului a fost lungit cu patruzeci şi cinci de centimetri, pentru a se crea un spaţiu mai mare de transport, astfel încât Modelul-6 putea lua la bord mai mult armament decât Modelul-2. Contururile botului şi ale cozii vehiculului au fost schimbate pentru a se putea instala noi transmiţători sonari. Subsistemele electronice adăugate noului sonar au sporit precizia de evitare a obstacolelor şi de navigaţie a aparatului, precum şi capacitatea sa de revenire sub apă la submarinul-bază.

Noile accesorii, precum şi necesara rearanjare a celor vechi în interiorul carcasei vehiculului 6-Mark-VII presupuneau ca unele instalaţii să fie reproiectate, având în vedere noile coordonate de greutate şi balans. S-au adăugat noi tancuri de balast, lest fix, lest mobil precum şi o nouă canistră pentru motor. Volumul tancurilor de balast a fost mărit pentru a compensa greutatea sporită a Modelului 6; a fost adăugat şi un sistem de umplere rapidă cu aer a tancului principal de balast în caz de urgenţă.

Ecranul transparent al carlingii din faţă a fost înlăturat ca fiind inutil, iar platoşele de alunecare deasupra compartimentelor au fost opacizate, făcând astfel posibilă folosirea luminii în interiorul vehiculului, pentru manevrare, fără a putea fi reperată din afară sau de la suprafaţă. În rest, Modelul 6-Mark-VII poate atinge sub apă viteze cuprinse între patru şi şase noduri, timp de mai bine de cinci ore.

În anii ’70 au fost construite noi modele de Vehicule pentru Transportul Înotătorilor, care de fapt sunt modelele standard pe care unităţile SEAL le folosesc în ziua de azi. Aparatul Mark-VIII seamănă cu seria Mark-VII, însă are capacităţii mult mai mari. Cunoscut în timpul proiectării sub denumirea de EX-VIII, modelul Mark-VIII poate transporta în compartientul din spate patru înotători de luptă, fiind condus de un pilot şi un navigator, situaţi în compartimentul din faţă. Mark-VIII e propulsat printr-un sistem electric care acţionează o elice cu cinci aripi situată la coada navei şi care se alimentează de la baterii cu

acumulatori. Dirijarea se face cu ajutorul unei cârme verticale şi a unui stabilizator orizontal situat în spatele navei, capacitatea de plutire fiind controlată prin două sisteme de balast, unul închis şi unul deschis.

Principala funcţie a sistemului închis de balast e de a regla greutatea sub apă a vehiculului astfel încât capacitatea de plutire să fie neutră în timpul operaţiunilor subacvatice, cu diferite încărcături. Sistemul deschis de balast asigură scufundarea şi ridicarea rapidă la suprafaţă a vehiculului, în vreme ce sistemul închis rămâne reglat pe starea neutră de flotabilitate, pentru încărcătura specifică a fiecărei misiuni. Un subsistem de echilibrare menţine aparatul în poziţie orizontală, reglând orice deplasare de greutate care ar putea apleca vehiculul înainte sau înapoi. Reglarea echilibrului se face printr-o instalaţie de contragreutate mobilă, amplasată în centrul vehiculului. Deplasând greutatea înainte sau înapoi, operatorul poate regla înclinaţia navei, stabilizând-o.

Planurile înclinate ale modelului Mark VII au fost păstrate şi la vehiculul Mark-VIII. Comenzile sunt acţionate manual de către pilotul din carlinga frontală, care şade alături de navigator, şi nu în faţa lui, ca în modelele anterioare al SDV. Deasupra poziţiei fiecărui membru sunt trape culisante care pot fi deschise şi închise independent una faţă de cealaltă. Mai există de asemenea două trape culisante şi în spatele vehiculului, câte una de fiecare parte a compartimentului pasagerilor.

Mark-VIII are la bord un sistem de respiraţie pentru folosinţa echipajului şi al pasagerilor, conceput în aşa fel încât să permită comunicarea prin voce între cei dinăuntru. Aparatul computerizat de respiraţie subacvatică M-XV cu amestec de gaze e folosit în principal de către operatorii SDV ca sistem individual de respiraţie, pentru că poate fi folosit la adâncimi mai mari şi ţine mai mult decât sistemul Drager Lar V folosit de către înotătorii de luptă SEAL. O mască facială completă permite aparatului M-XV UBA să fie compatibil cu sistemele de comunicaţie de la bordul vasului Mark-VIII.

La bordul aparatului Mark-VIII e instalat un sistem computerizat „Doppler” de navigaţie, care simplifică în mare măsură treaba navigatorului şi sporeşte precizia vehiculului în timpul deplasării. Un subsistem special de sonar pentru evitarea obstacolelor se află de asemenea montat la bord. Acesta asigură prevenirea automată în faţa oricăror obstacole, lucru deosebit de important de vreme ce pilotul vehiculului SDV e „orb” şi conduce cu ajutorul instrumentelor. Pentru revenirea la bază sau pentru oprirea pe diferite platforme este folosit un sistem separat de „parcare”, ce poate fi folosit şi pentru a localiza o echipă de înotători. Un model standard de staţie radio navală se află de asemenea montat la bordul vehiculului SDV Mark-VIII, permiţându-i să stabilească legătura cu alte nave atunci când iese la suprafaţă.

Toate instrumentele şi subsistemele electrice sau electronice de la bordul vasului Mark-VIII se află în canistre detaşabile vacuumizate, capabile de a rezista presiunii apei din jur până la o adâncime de peste o sută de metri. Deasupra vehiculului SDV se află o bară de tracţiune, cu care aparatul poate fi ridicat din apă cu ajutorul unei macarale obişnuite. De-a lungul barei se află antena sistemului radio, care de obicei stă întinsă de-a lungul corpului navei, dar care poate fi ridicată la suprafaţa apei pentru a mări raza de bătaie a staţiei.

Vehiculul Mark-VIII are o lungime de şase metri şi treizeci şi cinci de centimetri, lăţimea şi înălţimea fiind de câte un metru şi treizeci de centimetri. Lăţimea relativ mare permite echipajului să lucreze într-o poziţie „coastă în coastă”, sporind astfel capacitatea submersibilului, acesta putând transporta patru înotători de luptă, fără a fi cu mult mai mare decât modelele anterioare.

Cel mai nou vehicul pentru transportul înotătorilor e modelul Mark IX, cunoscut mai demult sub denumirea de EX-IX. Având o formă neobişnuită, aparatul Mark-IX apare mai degrabă ca un paralelipiped turtit decât ca o siluetă de „balenă”, cum erau modelele mai vechi. Prevăzut să transporte doi înotători de luptă şi echipamentul lor, sau

alte materiale, Mark-IX dispune de calităţi unice.

În timpul deplasării, aparatul e condus de un motor electric care acţionează două elice identice cu trei pale amplasate în spatele navei, şi care se alimentează de la baterii cu acumulatori.

Poziţia vehiculului la suprafaţă, cât şi în imersiune, precum şi balastul şi adâncimea la care se află sunt controlate de un subsistem de evacuare, lestare şi echilibrare. Nava e condusă manual, prin stabilizatori adăugaţi la cele două aripi din spate şi printr-un singur stabilizator orizontal care se întinde pe toată lăţimea părţii posterioare. Două aripi verticale de control, încadrează stabilizatorul din spate, având de asemenea rolul de a absoarbe vibraţiile pe timpul cât nava se află în imersiune. Modelul Mark-IX dispune la rândul lui de un subsistem Doppler computerizat de navigaţie în inerţie, care ajută la dirijarea navei. Mai are şi un subsistem sonar pentru evitarea obstacolelor, cât şi un subsistem de „parcare” pentru revenirea la nava-bază.

Cu toate că transportă doar doi înotători, împreună cu echipamentul lor, SDV Mark-IX are o lungime de cinci metri şi optzeci şi doi de centimetri, cu o lăţime de o sută nouăzeci de centimetri şi o înălţime de doar optzeci de centimetri. Cu tot echipamentul, greutatea aparatului Mark-IX e de circa două mii cinci sute de kilograme. În imersiune la fel ca şi modelul Mark-VIII atinge câteva noduri.

În 1985 a fost început un nou proiect pentru Mark-IX, marcând pentru echipajele SDV o nouă etapă în tehnica luptei subacvatice. În 1985 Marina a iniţiat un program în valoare de 12,5 milioane de dolari, care prevedea modificarea în aşa fel a torpilelor încât să poată fi lansate de pe un vehicul SDV Mark-IX. Acest sistem, denumit Ansamblul Armat de Distanţă, urma să permită vehiculelor SDV în imersiune să lanseze torpile asupra unei ţinte îndepărtate. Torpilele au o diversitate de sisteme de ghidare şi circuite logice de atac care pot fi programate de la nava lansatoare. De exemplu, o torpilă de şapte sute de kilograme transportă o ogivă explozivă de o sută şaizeci şi

cinci de kilograme cu o viteză de douăzeci şi patru de noduri. Acest sistem de armament a pus bazele unei categorii cu totul noi de misiuni şi de capacităţi pentru echipele SEAL şi SDV.

Vehiculele SDV pot fi transportate în zona obiectivului printr-o mulţime de mijloace. Unul din vasele care pot transporta şi ridica ori lansa la apă aparatele SDV e o ambarcaţiune de desant modificată, ASDV. Înfăţişarea inconfundabilă a vaselor ASDV a făcut ca acestea să nu fie folosite decât pentru misiuni de antrenament sau de aplicaţie. Trei nave de desant au fost convertite în vase ASDV, două dintre ele având baza la San Diego şi una la Little Creek. Pentru manevrarea aparatelor SDV atât pe uscat cât şi în avioane de transport e folosit un simplu scripete mecanic.

O metodă mai puţin obişnuită de transport a vehiculelor SDV pe apă e folosirea unui fel de sanie care poate fi remorcată în spatele unei ambarcaţiuni adecvate, a unei vedete de exemplu. Sania are marginile deschise şi o mare platformă curbată care la viteză mare o ridică la suprafaţă în poziţie orizontală. Când ambarcaţiunea de remorcare încetineşte, sania se scufundă până la un nivel la care e menţinută de cele două geamanduri de plutire, câte una de fiecare latură. Când sania e scufundată, vehiculul SDV transportat poate pleca pur şi simplu prin spate fără nici un fel de ajutor. Sania poate fi folosită şi pentru recuperarea vehiculelor SDV, inversând procedeul descris mai sus.

Cea mai eficientă şi mai bine păzită metodă de infiltrare a unui SDV în zona obiectivului a fost demonstrată pentru întâia dată în anii ’60. Experimentele de lansare a „Căluţului de Mare” de la bordul unui submarin convenţional aflat în imersiune au demonstrat eficienţa folosirii unui submarin ca bază de operaţiuni pentru SDV. Membrii echipajului erau în stare să iasă înot prin trapa de evacuare a submarinului şi să desprindă „Calul de Mare” de pe puntea de transport. O problemă majoră a sistemului era obligativitatea de a ieşi la suprafaţă pentru a executa majoritatea întreţinerilor şi pregătirilor aparatului SDV,

necesare pentru o operaţiune. Însă între timp apăruse un vehicul ieşit din comun, care avea să rezolve majoritatea problemelor legate de lansarea şi transportul SDV-urilor de către submarine.

Brevetat pe 7 martie, 1958, la Baza Marină de la Mare Island, în California, *Greyback* a fost cel dintâi dintre submarinele americane care urma să poarte racheta apă-aer Regulus II. Acest tip de rachetă de croazieră, având o lungime totală de mai bine de nouăsprezece metri şi o anvergură a aripilor de şapte metri, putea transporta o ogivă atomică la o distanţă de peste o mie cinci sute de kilometri. Pentru a transporta racheta Regulus, submarinul *Greyback* era prevăzut cu două mari hangare la prora, putând rămâne la fundul oceanului perioade mai lungi de timp. Cele două hangare cilindrice aveau o lungime de la proră de douăzeci şi trei de metri şi o înălţime de trei metri şi jumătate. Fiecare hangar putea adăposti două rachete, aşezate fiecare pe rampele lor de transport. Capacitatea submarinului de a ieşi la suprafaţă şi de a pregăti şi lansa rapid până la patru rachete Regulus au făcut din el o piesă importantă în cadrul forţelor nucleare de intimidare ale S.U.A. După ce a străbătut mai bine de două sute de mii de kilometri, în misiuni de intimidare cu arme nucleare, submersibilul *Greyback* a fost scos din acţiune pe 25 mai 1964, când locul său în misiune l-a luat submarinul nuclear mai puternic *Polaris*.

În 1967 a fost începută la Şantierul naval american pentru reparaţii de la Yokosuka, în Japonia, reprofilarea şi redotarea submarinului *Greyback*. Din noua dotare făcea parte un nou sistem de baterii celulare şi o instalaţie de radar perfecţionată. Au fost revizuite complet generatoarele, motorul principal, sistemul hidraulic, sistemele de echilibrare şi lestare, sistemul de aer condiţionat şi evaporatoarele.

Cea mai importantă modificare în vederea folosirii vehiculelor SDV a fost transformarea celor două hangare pentru rachete în uriaşe ecluze sub presiune. Jumătate din hangare poate fi inundată, poarta de acces din exterior

deschizându-se către mare, fie că vasul e în imersiune, fie că se află la suprafaţă. Personalul iniţial al unui submarin *Greyback*, de nouă ofiţeri şi şaptezeci şi opt de membri ai echipajului a fost sporit cu încă şaizeci şi şapte de oameni, dintre care şapte ofiţeri şi şaizeci de soldaţi.

Odată reprofilarea încheiată, *Greyback* a fost brevetat, fiind considerat primul submarin amfibie de transport. Cu o lungime de o sută unsprezece metri, o lăţime de zece metri şi o înălţime de şase metri, *Greyback*, avea în imersiune un deplasament de 2935 tone, fiind astfel cel mai mare submarin din lume acţionat de un motor Diesel-electric. Detaşat în ianuarie 1970 la Subic Bay, în insulele Filipine, care avea să fie portul său de bază, *Greyback* era atât nava-amiral a comandantului Flotei a Şaptea americane de Submarine, cât şi singurul submarin pentru operaţiuni de luptă neconvenţionale din Marina S.U.A.

Fiecare din cele două hangare putea cuprinde acum fie două SDV pe rampe mobile, fie o ambarcaţiune rapidă de suprafaţă. Vehiculele SDV puteau fi lansate în timp ce submarinul se afla în imersiune, sau când se afla la suprafaţă, cu punţile ude. De asemenea, la suprafaţă, cu punţile submarinului ude, putea fi lansată şi ambarcaţiunea rapidă. *Greyback* a fost totodată şi primul submarin american din al cărui echipaj făcea parte şi un medic primar. Submarinul dispunea şi de cea mai mare cameră de decompresiune a Marinei, pentru a sprijini din plin operaţiunile scafandrilor.

Oxigenul şi alte gaze respirabile se aflau din plin într-un depozit special de la bord, alături de care era şi o magazie imensă plină cu explozibili.

Şi încă ceva: *Greyback* era singurul submarin american care se putea aşeza pe fundul mării perioade îndelungate de timp, cu toate instalaţiile de la bord în funcţiune. Putea face acest lucru datorită faptului că valvele de intrare a apei de mare se aflau la trei metri deasupra chilei, şi nu pe fund, cum erau la celelalte submarine. Reprofilarea a costat 4,7 milioane de dolari în 1968 şi pentru efectuarea ei a fost nevoie de şaptezeci şi patru de mii de ore individuale de

muncă. Submarinul *Greyback* a fost în serviciul comunităţii Operaţiunilor Speciale ale Marinei S.U.A. până în 1984, când a fost retras definitiv.

Doar vârsta şi durata în serviciu au dus la retragerea submarinului *Greyback*, şi nicidecum inutilitatea proprietăţilor sale. A fost elaborat un nou proiect de transport al vehiculelor SDV în containere detaşabile care să poată fi montate pe submarine nucleare reprofilate. Adăposturile pe Punte Uscată (APU) conţin fiecare câte un singur SDV într-un hangar uscat în care se poate accede din interiorul submarinului, astfel încât operaţiunile de întreţinere şi pregătirile dinaintea unei misiuni să poată fi executate cât timp submarinul se află în marş. Adăpostul pe Punte Uscată e o construcţie compartimentată în trei, formată din două sfere mari şi un rezervor cilindric. Prima încăpere sferică e o sferă de acces care duce direct la una din trapele de evacuare ale submarinului. Sfera centrală are funcţia unei camere pentru decompresiunea înotătorilor după scufundări prelungite, la adâncime. Încăperea cilindrică e hangarul propriu-zis al vehiculului SDV, drept care poate fi inundată complet, trapa din capăt deschizându-se către mare. Hangarul poate avea de asemenea rolul unei camere etanşe, izolată de restul submarinului, permiţând unor echipe mari de scafandri să părăsească nava concomitent. Modificările aduse unui submarin prin montarea unui astfel de adăpost APU necesită schimbarea uşii din exterior şi izolarea unei trape de evacuare, pe care se montează o sferă de acces. Mai sunt adăugate şi alte câteva accesorii pentru ca adăpostul să fie bine fixat de puntea submarinului.

Cavalla, un submarin nuclear de atac din clasa Sturgeon, a fost lansat la apă în 1972. Din august şi până în decembrie 1982, *Cavalla* a fost reprofilat la baza navală de la Pearl Harbor, în vederea transportului de trupe şi a montării primului adăpost APU disponibil. *Cavalla* a demonstrat în timpul curselor eficienţa adăpostului, păstrându-şi în acelaşi timp şi capacităţile de submarin de atac. Majoritatea submarinelor din clasa Sturgeon, inclusiv

Cavalla, au fost dotate cu proiectilul Harpoon, care poate fi lansat din tuburile lans-torpile ale vasului. Harpoon poate transporta cu precizie o încărcătură explozivă de un sfert de tonă sau o mică încărcătură nucleară la o distanţă de o sută de kilometri.

Cavalla e cu trei metri şi jumătate mai lungă decât submarinul obişnuit de 97 de metri din clasa Sturgeon. Segmentul în plus al capului navei e necesar pentru instalaţia specială a sonarului. Capabile să se scufunde până la o adâncime de 440 metri, submarinele din clasa Sturgeon pot atinge sub apă viteze de până la treizeci de noduri, datorită reactoarelor lor Westinghouse S 5W.

În 1992 şase astfel de submarine vor fi reprofilate, adăugându-li-se adăposturi APU. Pe urmă vor fi împărţite în mod egal între Flota din Atlantic şi cea din Pacific, pentru a da maximum de flexibilitate misiunilor SEAL şi SDV.

După ce *Cavalla* a demonstrat eficienţa Adăpostului pe Puntea Uscată, două submarine din clasa Ethan-Allen urmau să fie dotate la rândul lor cu astfel de adăposturi. Denumite „Bubuitoare” de către membrii Marinei, navele *Sam Houston* SSN-619 şi *John Marshall* SSN-611, au fost la origine submarine *Polaris* de luptă, purtând unsprezece rachete cu ogivă nucleară în tuburi individuale de lansare situate la mijlocul navei, îndărătul punţii de comandă. Progresele realizate în materie de tehnologie balistică au depăşit metodele mai vechi, printre care şi racheta *Polaris* şi s-a considerat că ar fi prea complicat şi prea costisitor să se aducă modificări navelor din clasa Ethan-Allen, pentru ca acestea să poată purta noile modele de rachete.

Submarinele *Sam Houston* şi *John Marshall* au fost ambele retrase din cadrul Unităţii Submarinelor de Lansare a Rachetelor Balistice, şi au fost modificate la începutul anilor ’80.

Modificările au constat în îndepărtarea sistemului de lansare a rachetelor şi a altor sisteme devenite inutile, şi în amplasarea de lest în unele tuburi goale de lansare, pentru a compensa greutatea rachetelor *Polaris* îndepărtate. Pe urmă s-a început modificarea celor două submarine pentru

a le aduce în starea de transportoare amfibii. Unele din tuburile de lansare au fost scoase cu totul, altele fiind transformate în magazii de materiale sau în camere etanşe pentru evacuarea înotătorilor. Pe urmă s-a mărit capacitatea submarinului, acesta putând lua la bord şaizeci şi şapte de oameni în plus faţă de echipajul normal de o sută patruzeci şi trei de ofiţeri şi membri ai echipajului. Schimbări au fost aduse şi trapelor şi punţii, astfel că pe fiecare submarin puteau fi montate câte două adăposturi APU.

Modificarea submarinelor pentru a face faţă noilor misiuni a fost efectuată la Şantierul naval de reparaţii Puget Soung, şi a durat din septembrie 1983 până în septembrie 1985. Ambele nave sunt capabile să se deplaseze cu o viteză de treizeci de noduri, la o adâncime maximă de 328 metri. De asemenea, submarinele şi-au păstrat armamentul lor obişnuit, de patru tuburi lans-torpile de cincizeci şi doi de centimetri.

În ansamblu, şase submarine nucleare sunt desemnate pentru servicii speciale de luptă, în calitate de transportoare de adăposturi APU şi de vehicule SDV. S-a avut în vedere construirea a zece Adăposturi de Punte Uscată, pentru ca zece Vehicule pentru Transportul Înotătorilor să poată fi trimise în acţiune împreună cu flota. Echipele SDV urmau să primească nouăsprezece dintre noile modele SDV, Mark-VIII şi Mark-IX până la sfârşitul anului fiscal 1987. Subvenţiile producătorilor în vederea construirii noului model avansat, SDV-Mark VIII s-au terminat, vehiculul urmând să fie gata la sfârşitul anului fiscal 1992.

Toţi soldaţii SEAL care sunt repartizaţi la unităţi SDV în urma absolvirii stagiului iniţial de pregătire sunt instruiţi în materie de Vehicule SDV la Baza Amfibie a Marinei din Coronado, exact peste drum de Centrul de Luptă Phil H. Bucklew şi şcoala pentru Acţiuni de Sabotaj Subacvatic. După terminarea ciclului iniţial de instrucţie, prima reacţie a unui soldat la aflarea ştirii că va fi repartizat unei unităţi SDV este „Cu ce-am greşit?” Însă această atitudine dispare

pe măsură ce importanţa acestor unităţi şi misiunile lor devin cunoscute mai bine.

Majoritatea observatorilor consideră că membrii echipelor SDV reprezintă „crema” absolvenţilor cursului SEAL, datorită înaltei tehnicităţi a muncii pe care o execută şi a instruirii de care au parte. Din 1989 încoace sunt organizate opt clase SDV pe an, fiecare dintre ele având douăzeci şi patru de studenţi. Cursurile durează douăsprezece săptămâni, traseul fiind însă dificil. Pe lângă instruirea – deloc uşoară – în tehnica conducerii vehiculelor SDV, mai sunt predate şi practicate constant metode de atac şi interceptare. Pregătirea tehnică mai cuprinde şi cunoştinţe şi aptitudini de mecanică şi electrică, pentru menţinerea vehiculelor în permanentă stare de funcţionare. Cursurile cuprind operaţiuni de echilibrare, de mânuire şi îngrijire a mecanismelor speciale de comunicaţii şi sonar, precum şi folosirea aparatelor speciale de respiraţie şi a tehnicilor avansate de navigaţie subacvatică.

Necesitatea întregului proces de instruire în vederea întreţinerii tehnice se explică prin faptul că membrii echipelor SDV execută ei înşişi toate reparaţiile şi lucrările de întreţinere ale acestor vehicule complexe şi bine păzite, exceptând lucrările majore care se fac în atelierele producătorilor. Dat fiind caracterul secret al vehiculelor SDV cât şi dependenţa operatorilor de buna lor funcţionare, nici un fel de mecanici obişnuiţi ai Marinei nu au voie să umble la el. Majoritatea celor care nu fac parte din unităţile SEAL nici nu au habar de existenţa vehiculelor SDV.

Sunt aduse la cunoştinţa studenţilor SDV şi noile modele de aparate de respiraţie subacvatică. Re-respiratorul computerizat M-XV cu amestec de gaze e folosit aproape în exclusivitate de către membrii echipelor SDV, mai des decât sistemele obişnuite de respiraţie LAR-V Drager, din dotarea trupelor SEAL. Aparatul M-XV e antimagnetic şi folosirea sa reduce la minimum amprenta magnetică şi sonică a vehiculelor SDV, făcându-l mai dificil de descoperit. La bordul aparatului SDV e folosită în cadrul sistemului de respiraţie o mască ce acoperă întreaga faţă,

având montat un microfon special, căşti şi accesoriile electronice necesare membrilor echipajului şi pasagerilor pentru a vorbi între ei. Personalul de la suprafaţă poate comunica direct cu echipajul. Cu toate că persoanele din SDV dispun de un amestec de gaze respirabile, denumite „aer de barcă”, aceste aparate de respirat sunt purtate permanent, pentru situaţii excepţionale sau cazurile în care e necesară părăsirea rapidă a vehiculului.

Cu mult înainte ca un recrut să fie lăsat la apă într-un SDV, se petrec ore în şir studiind mecanismele interne şi externe de funcţionare, proiectul şi caracteristicile. Chiar şi în urma studiului, învăţăcelul trebuie să petreacă un timp într-un simulator SDV care-i dă ocazia să exerseze manevre într-un spaţiu asigurat, înainte de a pătrunde în largul apei. Instructorul poate comunica şi-l poate antrena pe student cât timp se află în interiorul simulatorului. Când recrutul pătrunde în cele din urmă în apă cu un vehicul SDV, sunt urmărite permanent toate procedurile de siguranţă.

Dat fiind că e foarte greu să iei urma unui vehicul SDV atunci când se află în apă, chiar şi când ştii unde ar trebui să fie, i se ataşează o mare plută roşie de suprafaţă, astfel încât poziţia sa e uşor de detectat. Bărcile de siguranţă, folosite întotdeauna în timpul scufundărilor de antrenament, îi urmăresc neîncetat pe începători şi vehiculele lor SDV. Barca de siguranţă, construită de firma Boston Whaler după indicaţiile Marinei, are o lungime de şapte metri, fiind acţionată de două motoare identice de 140 cai putere, fiind în stare să ajungă rapid la un aparat SDV, în caz de necesitate.

Instrucţia în apă a Centrului de pregătire a membrilor SDV are loc în apele închise ale golfului San Diego, înlăturându-se astfel dificultăţile care pot apărea în larg. Dat fiind că în golf există un trafic intens de ambarcaţiuni militare şi civile, o altă barcă de siguranţă are rolul de „santinelă”, interceptând orice altă ambarcaţiune care dă să pătrundă în zona de antrenament. Chiar şi cu aceste măsuri de siguranţă, încă mai există pericole chiar şi la simpla instrucţie efectuată cu aparatele SDV. Când un vas

mare trece prin apropierea zonelor de antrenament, e posibil ca un SDV să fie lovit de către vas ori de către elicea în mişcare, sau chiar atrasă de curentul de apă care ia naştere.

Pentru a împiedica pe proaspeţii conducători să iasă din zona de siguranţă, a fost construit un sistem simplu de semnalizare. O rachetă militară de semnalizare e etanşeizată şi ataşată de un fitil cu o amorsă mecanică M-60, astfel încât simpla tragere a unui inel va aprinde fitilul şi racheta de semnalizare poate fi trimisă în apă. Bubuitura seacă a artificiului va fi auzită limpede la mare distanţă sub apă, fiind semnalul de ieşire urgentă la suprafaţă a vehiculului SDV şi de contactare a bărcii de siguranţă.

La bordul bărcii se află Observatorul de siguranţă, un timonier, supraveghetorul de scufundare, tehnicianul medic de scufundare şi un scafandru echipat complet, gata să plonjeze în apă. Această adunare e o privelişte impresionantă pentru şoferii de pe podul San Diego-Coronado, care privesc în jos şi-i văd brăzdând apa.

După ce recruţii termină cursurile centrului de instrucţie al echipelor SDV, sunt repartizaţi pe la unele din aceste echipe, unde vor primi o instruire avansată în timpul perioadei lor de probă. Studenţii vor fi fost deja instruiţi în tehnica saltului cu paraşuta, încă de la centrul de pregătire al Armatei de la Fort Bragg, înainte de a fi intrat la cursul de pregătire pentru SDV, însă la noile lor echipe îi aşteaptă o nouă instruire în materie de armament, tactică şi aplicaţii mult mai sofisticate ale echipelor SDV.

Fiecare echipă SDV e concepută în aşa fel încât să dispună de cel puţin cinci plutoane operative şi unul sau două plutoane APU. Dat fiind că sistemul Adăpostului pe Punte Uscată este încă strict secret, nu există informaţii despre programul de instrucţie urmat de către operatorii săi.

În urma constituirii complete a unităţilor SEAL la începutul anilor ’90, numărul membrilor care trec prin centrul de pregătire SDV va fi redus. Instruirea asigurată la baza de la Coronado, va fi extinsă, membrii SEAL având de

gând, pe lângă alte proiecte, să-şi deschidă şi propria şcoală de paraşutism.

Proiecte de construcţie

Alături de numărul mare al soldaţilor care sunt instruiţi pentru echipele SDV, sunt prevăzute şi câteva proiecte de construcţie care să vină în ajutorul membrilor echipelor SDV şi SEAL pentru executarea misiunilor lor specifice. Unele dintre proiecte şi datele la care începe punerea lor în aplicare sunt următoarele:

Centrul Aero-Naval P-145, Coronado – Bază SDV-Unu
Cost: 2100000 dolari. Data limită a proiectului: 1988.

Acest proiect va asigura o bază de operaţiuni şi de întreţinere pentru a veni în sprijinul Echipei Unu SDV. La bază se vor asigura următoarele: pregătire şi verificare pre şi postoperativă a membrilor echipei SDV; posibilităţi de lansare şi de acţiuni speciale de luptă şi întreţinere. Construcţia va fi o clădire din cărămidă de două etaje, pe plăci din beton, cu porţi mari orientate către golf, lumină de siguranţă şi accesorii.

Baza Aero-Navală P-374 Little Creek, Bază de Operaţiuni a Echipei SEAL.
Cost: 5100000 dolari. Data limită a proiectului: 1988.

Măririle de personal prevăzute pentru Echipele Doi şi Patru precum şi pentru Echipa a Doua a SDV necesită crearea de câteva noi facilităţi pentru sprijinirea programului de instrucţie şi a numărului mai mare de

operaţiuni. Acest proiect prevede extinderea bazei actuale, pentru a veni în întâmpinarea atribuţiunilor sporite ale Echipelor SEAL Doi şi Patru şi a Echipei SDV Doi. Construcţia va fi din cărămidă, având unul sau două etaje, fundaţia va fi pe piloni, podeaua din beton, cadrul de oţel, şi va dispune de utilităţi, sistem de protecţie împotriva incendiilor, zone pavate de parcare şi de muncă, sisteme de alarmă şi gard împrejmuitor.

Staţia Navală P-378 Pearl Harbor – Clădirea de antrenament şi întreţinere a echipelor SEAL.

Cost: 3240000 dolari. Data limită a proiectului: 1987.

Grupul Special de Luptă al Marinei Unu, de la Pearl Harbor va primi două Adăposturi pentru Punte Uscată (APU) şi trei vehicule SDV, începând cu anul 1985. Dat fiind că vehiculele APU sunt secrete, sunt necesare spaţii speciale de păstrare în siguranţă a acestora, precum şi a personalului care va efectua întreţinerea şi instruirea echipamentului de specialitate care cuprinde, printre altele, leagăne, echipament de instrucţie, dispozitive de ridicat şi mânuit şi ambarcaţiuni de remorcare, cu echipament folosit pentru desfăşurare-regrupare. Construcţia va fi o clădire pe armătură de oţel, cu pereţi din cărămidă, podele din ciment şi fundaţia pe piloni, punte-macara de ridicare, sistem de protecţie contra incendiilor, aer condiţionat, ventilaţie mecanică şi utilitare.

Staţia Navală P-422 Roosevelt Roads (Puerto Rico), Baza de Operaţini pentru Echipa SEAL-4.

Cost: 790000 dolari. Data limită a proiectului: 1987.

În urma acestui proiect va fi construită o clădire auxiliară pentru formaţiunile SDV, care include zone de depozitare şi pregătire înaintea misiunilor a Dispozitivului Izolat de Asamblare a Armelor. Acest proiect va asigura introducerea capacităţii operative a acestui sistem de armament în zona Caraibelor, fiind locul de pregătire al

unor operaţiuni care urmează să aibă loc în oricare loc din lume. În acest proiect sunt incluse şi clădirile deja existente, care necesită reparaţii capitale şi îmbunătăţiri generale, pentru a se înscrie în standardele electrice şi de siguranţă. Aceste clădiri vor fi în acelaşi timp locuri de întreţinere şi depozitare a vehiculelor, magazii de echipament, ateliere de reparaţie a ambarcaţiunilor de luptă, fiind dotate şi cu un bazin pentru scufundări, vor fi pregătite să vină în întâmpinarea noilor cerinţe ale echipelor SEAL şi SDV.

Scopul tuturor acestor construcţii şi măriri de personal e de a pregăti mult mai bine echipele SDV pentru acţiune şi pentru condiţiile schimbătoare pe care le aduce cu sine viitorul.

Cu toate că echipele SDV sunt cele mai noi membre ale familiei SEAL şi încă nu au fost folosite în luptă (cel puţin nu există nici o acţiune care să fi fost dată publicităţii), ele au o tradiţie bogată în cadrul altor unităţi, care demonstrează posibilităţile lor. Italienii au folosit cele dintâi Vehicule pentru Transportul Înotătorilor în primul război mondial, pentru a scufunda cuirasatul austriac *Viribus Unitus*. În timpul celui de-al doilea război mondial, alte unităţi SDV italiene au paralizat Marina Britanică în Mediterana, scufundând printre altele navele de luptă HMS *Valiant* şi HMS *Queen Elizabeth*. Tot atunci, englezii au folosit submarinele de buzunar şi înotătorii de luptă, cu care au avariat grav cuirasatul german *Tirpitz* şi cu care au scufundat crucişătorul japonez *Takao*. Astăzi, guvernul suedez a raportat numeroasele incursiuni în apele teritoriale a înotătorilor de luptă sovietici *Spetsnaz*, în propriile lor vehicule SDV.

Echipele SEAL şi SDV din ziua de azi sunt mult mai competente decât înaintaşii lor, fiind cel puţin la fel de grozave ca şi „imaginile lor în oglindă” din flotele străine.

În spatele liniilor inamice*
Viaţa unui „Adevărat Războinic”

O mulţime de turişti atraşi de valuri, de nisip şi de minunatul apus de soare în Pacific, se adună la Ştrandul de Argint din Coronado, în San Diego, statul California, cazându-se în tihnă şi confort la masivul Hotel del Coronado, cel cu acoperiş roşu.

Din când în când, privelişte a de la albele balcoane victoriene ale hotelului, e întreruptă de un mic roi din larg, un roi de „insecte” care seamănă cu nişte ploşniţe negre de apă cu şapte picioare şi cu puncte portocalii. Pe măsură ce „insectele” se desfăşoară în evantai şi se apropie de grămada de stânci de la ţărm, iluzia devine realitate.

Picioarele devin vâsle şi punctele portocalii devin veste de salvare purtate de către ocupanţii unei bărci pneumatice negre.

Aceşti oameni sunt atraşi de plajele de la Coronado din alt motiv, ducând o viaţă departe de a fi tihnită şi confortabilă. Se antrenează pentru a deveni membri ai uneia din cele mai solicitate unităţi speciale de luptă din lume, formaţiunea SEAL a Marinei americane.

Pe ţărm, la o milă depărtare de hotel, se află noul centru „Phil H. Bucklew” pentru Operaţiuni Speciale de Luptă. Centrul adăposteşte Şcoli de bază SEAL şi cele avansate, totodată fiind reşedinţa celor mai buni strategi ai Marinei. Cel mai mare sector al centrului e consacrat instruirii de bază a membrilor SEAL în tehnica de Distrugere Subacvatică.

La fiecare şase săptămâni, o nouă clasă îşi începe prima din cele trei faze ale cursurilor. Majoritatea studenţilor nu vor promova. „Tot ce nu e excelent, e inadmisibil”, a spus ofiţerul executiv al centrului, comandantul Bob Nelson. „În

* Reprodusă din publicaţia Marinei S.U.A., *All Hands*, decembrie 1987 (n.a.).

consecinţă, doar cei mai tari trec cu bine peste rigorile antrenamentului.”

Recruţii care urmează cursurile de Distrugere Subacvatică sunt forţaţi să-şi extindă limitele fizice şi mentale, învăţând să fie siguri pe ei şi să colaboreze în cadrul echipei. Motto-ul centrului de pregătire este: „Singura zi uşoară a fost cea de ieri.”

După spusele lui Nelson, pentru a duce la bun sfârşit programul de instruire într-ale Distrugerii Subacvatice, e nevoie de întreaga voinţă, ingeniozitate, dăruire şi tărie, de care poate da dovadă un individ.

Cu gândul la aceste calităţi, comitetul centrului l-a menţionat pe Căpitanul de Marină Phil H. Bucklew, care a servit cu credinţă în calitate de ofiţer al unităţilor speciale în trei războaie. Realizările sale în decursul a patruzeci de ani de serviciu activ şi în rezervă i-au inspirat pe recruţii şi tacticienii mai vechi deopotrivă.

La omagierea Centrului „Bucklew” de Operaţiuni Speciale al Marinei, Comandantul Larry Bailey, l-a descris pe septuagenarul Bucklew ca fiind un ofiţer naval „legendar”. Şi, după spusele contraamiralului Joseph Metcalf, comandantul secund al operaţiunilor navale de luptă la suprafaţă, căpitanul Bucklew e un adevărat războinic, simbolizând devotamentul trupelor SEAL din ziua de azi.

La ceremonie a fost dezvelită în onoarea lui Bucklew o placă din bronz, care va deveni un monument permanent la Central de operaţiuni speciale de luptă. Pe placă sunt înscrise următoarele:

ÎNCHINAT ÎN ONOAREA CĂPITANULUI PHIL H. BUCKLEW PENTRU CONTRIBUŢIILE SALE EROICE ŞI TRAINICE LA ÎNTEMEIEREA ŞI CONTINUITATEA SERVICIILOR SPECIALE DE LUPTĂ NAVALĂ
ACEST CENTRU DEOSEBIT E UN MONUMENT STATORNIC PENTRU CURAJUL, VIZIUNEA DE PERSPECTIVĂ ŞI CAPACITATEA DE CONDUCERE DE CARE A DAT DOVADĂ

Având-o pe soţia sa Helen, alături, Bucklew care în

prezent este ţintuit de un scaun cu rotile, îşi exprimă mulţumirea pentru această distincţie: „Sunt foarte mândru de onoare ce mi se face”. Referindu-se la Metcalf, Bailey şi la toţi membrii SEAL/UDT de la centru, Bucklew adaugă: „Aceşti bărbaţi mă ţin tot timpul la curent cu ce se mai întâmplă în echipele speciale de luptă. Mi-s dragi cu toţii.”

Aventurile şi dramele sunt principalele componente ale vieţii căpitanului Bucklew, aflată întotdeauna sub semnul neobişnuitului. S-a născut în orăşelul Columbus, Statul Ohio, la 19 decembrie 1914. Pe când mai era încă elev la liceul din Columbus, a intrat în serviciul Marinei la vârsta de paisprezece ani. Terminând liceul în 1932, Bucklew şi-a urmat în continuare studiile la Universitatea Xavier din Cincinatti, Statul Ohio.

Cât timp a fost la Xavier, Bucklew a fost un excelent fotbalist. Talentul său pe gazon era atât de mare, încât după absolvirea cursurilor universitare, în 1936, a trecut la profesionism, jucând în echipa Old Cleveland Rams. Mai târziu Bucklew avea să fie antrenor la echipa Columbus Bulls, din Liga Americană de Fotbal care, în 1961, la Sărbătoarea de Argint a gazetei *„Sports Illustrated”*, avea să fie numită Echipa Americii.

La scurtă vreme după ce japonezii au atacat baza navală de la Pearl Harbor, Bucklew şi-a întrerupt cariera de antrenor şi s-a prezentat pentru serviciu activ ca ajutor al şefului echipajului. În 1943 a fost avansat sublocotenent.

Luptând atât în Europa cât şi în Pacific, Bucklew a fost iniţial membru al Unităţii de Cercetaşi-Diversionişti pentru Operaţiuni Speciale a Marinei americane, precursorii unităţilor SEAL din ziua de azi. Misiunea cercetaşilor-diversionişti era de a călăuzi trupele de asalt ale Armatei în vederea debarcărilor pentru invazie: cercetau, localizau şi menţineau o poziţie de pe o plajă anume, cu câteva ore înainte de debarcare.

Cât timp a fost în această unitate, Bucklew a cules informaţii, a efectuat misiuni de recunoaştere la ţărm şi a contribuit la planificarea debarcărilor din Africa de Nord, Sicilia, Italia şi Normandia.

În timpul debarcării în Sicilia, sub numele ei de cod „Operaţiunea Husky”, din iulie 1943, sublocotenentul Bucklew a fost distins cu prima sa Cruce a Marinei, pentru contribuţia sa la debarcare. Misiunea sa prevedea recunoaşterea pe timp de noapte a ţărmului într-un caiac lansat de pe un submarin, pentru fiecare val de ambarcaţiuni de desant în parte, ca să-l călăuzească într-acolo. Aflându-se în fruntea valului de desant, Bucklew a nimerit sub lumina reflectoarelor, unde a fost întâmpinat cu un tir îndrăcit de mitralieră. Fără a lua în seamă ploaia de gloanţe lovindu-i necontenit barca de cercetaş, Bucklew şi oamenii săi au reuşit să ajungă la mal şi să călăuzească valurile de ambarcaţiuni de desant către plajele ce le-au fost desemnate.

În debarcarea din Italia, din septembrie 1943, Bucklew şi oamenii săi au fost din nou cei dintâi pe ţărm, de această dată la Salerno, pentru a călăuzi Divizia a 36-a Infanterie a generalului Mark Clark din cadrul Armatei a Cincea Americane. În timpul acestei debarcări Bucklew şi oamenii săi au fost siliţi să păstreze o poziţie descoperită, sub o grindină de gloanţe inamice, în timp ce dirijau vasele de desant.

Pentru rolul său la Salerno, sublocotenentul Bucklew a fost decorat cu Steaua de Argint. Menţiunea sa spunea, printre altele: „prin conducerea sa strălucită, cât şi în urma instruirii înainte de atac a echipelor bărcilor călăuzitoare, sublocotenentul Bucklew a contribuit efectiv la capacitatea ridicată de luptă a trupelor noastre în timpul acestui asalt reuşit într-o zonă vitală a războiului”.

Bucklew a fost de asemenea şi pe plajele din Normandia, cu şase luni înainte de debarcarea din 6 iunie 1944. Acţionând pe timp de noapte, şi adesea sub nasul santinelelor germane, avea misiunea de a cerceta plajele şi de a lua probe de nisip. Găleţile cu nisip adunate erau apoi trimise în Anglia pentru testare şi analiză, în scopul de a determina dacă plaja poate suporta vehicule grele, acesta fiind un factor important pentru plănuirea debarcării.

În timpul debarcării propriu-zise a Aliaţilor, în ziua Z,

Bucklew a fost ofiţerul unei bărci de cercetaşi şi s-a îmbarcat pe unul din primele vase care s-au apropiat de coasta puternic apărată. Încă o dată, sarcina sa era aceea de a localiza plajele stabilite anterior pentru valurile de ambarcaţiuni de asalt şi de a le călăuzi într-acolo. Această misiune periculoasă a fost efectuată pe o mare agitată şi sub tirul neîntrerupt al inamicului.

După ce a condus la ţărm cel dintâi val de tancuri, a lansat proiectilele de la bordul vasului său pe deasupra tancurilor înspre ţintele inamice, pentru a sprijini debarcarea, îndreptându-şi tunurile şi asupra cuiburilor germane de mitralieră amplasate în casele de pe coastă. Pe măsură ce valurile de ambarcaţiuni de desant se apropiau de ţărm, Bucklew şi oamenii săi au continuat să protejeze trupele de asalt de tirul intens al inamicului. În acelaşi timp, ei au salvat soldaţii răniţi din ambarcaţiunile cuprinse de flăcări şi au dirijat traficul către capul de pod. Ca mărturie a curajului său din acea zi, de pe coastele Normandiei, Bucklew a primit o Stea de Aur în locul unei a doua Cruci a Marinei.

În 1945 lui Bucklew i s-a acordat o a doua Stea de Aur în locul unei a treia Cruci a Marinei pentru eroismul de care a dat dovadă în timpul unei misiuni de recunoaştere de trei zile în spatele liniilor japoneze din China. Deghizat în ţăran chinez, a pornit într-o recunoaştere amfibie în apropierea localităţii Kitohioh Wam, deţinută de japonezi pe coasta de sud-est.

Jucând rolul unui băştinaş, Bucklew a fost nevoit să meargă încovoiat, pentru a-şi ascunde statura sa de doi metri şi cinci centimetri, care l-ar fi dat în mod sigur de gol într-o ţară populată numai de oameni scunzi. Datorită acestei caracteristici fizice simulată, Bucklew avea să fie poreclit de către camarazii săi „Marele Încovoiat”. Faptele glorioase ale lui Bucklew îndărătul liniilor inamice aveau să stea la baza personajului „Marele Încovoiat” din benzile desenate, foarte populare în acea vreme, *Terry şi piraţii*.

Străbătând un ţinut extrem de neprimitor, şi aflându-se în pericol permanent de a fi prins ori de a nimeri într-o

ambuscadă, locotenent-comandorul Bucklew a străpuns cu abilitate liniile japoneze la aproximativ cincizeci de kilometri de Kitchioh Wan pentru a aduce informaţii necesare generalului MacArthur.

La un moment dat, în cursul acestei aventuri de cercetăşie, Bucklew s-a trezit înconjurat de către japonezi în timp ce stătea ascuns într-o căpiţă de fân. Doisprezece luptători chinezi de gherilă, care îl însoţeau şi-l protejau pe Bucklew, stăteau aşezaţi în cerc în jurul căpiţei, cu braţele încrucişate pe piept, ţinând ascunse sub ele pistoalele automate, în vreme ce patrula japoneză pieptăna zona în căutarea americanului singuratic.

Căpitanul Bucklew a părăsit serviciul activ în 1946, pentru a deveni antrenor de fotbal la *Alma mater* a sa, Universitatea Xavier. Un an mai târziu, în 1947, a revenit în serviciul activ ca instructor al viitorilor ofiţeri de marină şi antrenor de fotbal la Universitatea Columbia, din New York. În timp ce se afla la Columbia, Bucklew a găsit timp, în pofida programului său încărcat, să-şi ia şi doctoratul.

În 1951, Bucklew a devenit cel dintâi comandant al Unităţii-II de Desant, funcţie pe care a ocupat-o până în 1956, când a fost chemat înapoi la Yokosuka, în Japonia, în cadrul forţelor Navale din Extremul Orient, cu funcţia de şef al Operaţiunilor Speciale din Coreea. Aici a rămas până în 1958, când a fost detaşat la Coronado, în California, pentru a prelua frâiele în calitate de comandant la Şcoala de Informaţii pentru Operaţiuni Amfibie.

Îndeplinindu-şi îndatoririle la şcoala de informaţii, Bucklew a servit în calitate de ofiţer de informaţii al Grupului Amfibiu I, cu baza la Coronado. Acest grup a fost consolidat sub un singur Cartier General şi includea Echipele de Distrugere Subacvatică 11 şi 12, Unitatea de Desant-I, Echipa SEAL-1 şi unitatea Auxiliară nr. 1.

În cursul acestei etape, mai exact în 1964, Bucklew a condus o echipă de cercetare a cărei misiune era de a investiga infiltraţiile comuniştilor şi activităţile de gherilă din Vietnamul de Sud. Pentru cercetare se foloseau informaţii de primă mână culese în timpul incursiunilor

echipei în Vietnamul de Sud, şi în special în regiunea Deltei Mekongului.

Odată culese informaţiile, Bucklew a întocmit ceea ce avea să fie cunoscut sub denumirea de Raportul Bucklew, o naraţiune importantă care a pus baza intervenţiei timpurii a S.U.A.

Ultima funcţie a lui Bucklew a început în 1966, când a plecat să lucreze în Pentagon, în cadrul Diviziei Operaţiunilor Speciale şi a Acţiunilor Speciale de Luptă. Serviciul său militar activ a luat sfârşit acolo, în 1969, când a trecut în rezervă. Şi, până de curând, când o boală i-a adus incapacitatea de muncă, a lucrat în cadrul comunităţii civile pe postul de consultant al unui centru de proiectare şi comercializare a ambarcaţiunilor mici, din Washington.

În cursul îndelungatei sale cariere militare, Bucklew a fost decorat cu câteva dintre cele mai înalte distincţii militare. Printre acestea se numără Crucea Marinei, o Stea de Aur în locul unei a doua Cruci a Marinei, Legiunea de Merit, Steaua de Argint şi Medalia pentru Serviciu Comun, decoraţia franceză „Criox de Guerre” cu Palmier, medalia coreeană Ulchi, menţiuni din partea Republicii Chineze şi a Marii Britanii, şi Menţiunea Meritorie a Ligii Marine – cea mai înaltă distincţie a Ligii Marine care poate fi acordată purtătorilor de uniformă din Departamentul Apărării.

La întâlnirea de la San Diego, căpitanul în rezervă Del Giudice, cel care a comandat cea dintâi echipă SEAL la Coronado, în 1962 şi acum e consultant în probleme de apărare la Washington D.C. a spus: „Soldaţii SEAL sunt buni executanţi ai ordinelor atunci când vin din partea unor comandanţi aspri, însă Bucklew era mai presus de aceşti comandanţi. Nu era un «urlător» sau un «ţipător», cum au fost mulţi ofiţeri pe care i-am cunoscut!” Şi într-o afirmaţie care-l caracterizează pe Bucklew ca om şi ca ofiţer, Del Giudice a adăugat: „Căpitanul Bucklew era calm atât în campanie, cât şi aici, la centru, şi cu adevărat un mare comandant.”

Instrucţia

A instrui – verb 1 a pregăti prin antrenament,
disciplinare sau instrucţie;
2 a preda pentru a pregăti, a califica
sau a face eficient.

Ore lungi şi grele de instrucţie. Instrucţie pentru deprinderea unui şiretlic, instrucţie pentru perfecţionarea acelui şiretlic, pe urmă iarăşi instrucţie pentru a face acel şiretlic să-ţi intre în sânge, pentru ca apoi să treci la altul, şi mai automat. Acesta e crezul de bază al soldaţilor SEAL, pe care fiecare îl urmează în decursul carierei sale în Unităţile Speciale de Luptă. Tot ceea ce reprezintă soldaţii SEAL şi ce sunt în stare să facă se datorează în mod direct instruirii lor, şi totul începe cu instruirea în materie de Distrugere Subacvatică.

Cursul de bază de Distrugere Subacvatică al formaţiunilor SEAL (BUD/S)* **, cursul de instrucţie A-431–0024 al Marinei, e denumirea a ceea ce mulţi experţi militari consideră a fi cel mai dificil şi mai epuizant curs existent în întreaga armată americană. BUD/S reprezintă cel mai clar element de legătură între soldaţii SEAL, vizibil pentru un observator din afară! Un criteriu comun de identificare, folosit atât de foştii membri SEAL** şi UDT, cât şi de către cei actuali, e numărul categoriei BUD/S. Afirmaţia „Am făcut parte din categoria XX sau XXX” – îl identifică imediat pe individ ca fiind membru al unei fraternităţi foarte restrânse de luptători de elită, absolvenţi ai cursului BUD/S.

Înfăţişarea centrului de instruire pentru cursul BUD/S e mai degrabă ştearsă şi de natură să te dezamăgească. O

* Basic Underwater Demolition/SEAL (engl.).

îngrămădire de clădiri cenuşii din beton, peste drum de şoseaua 75 şi Baza Navală Amfibie şi la sud de înstăritul oraş Coronado, reprezintă birourile şi clădirile principale ale centrului BUD/S. În imediata apropiere a clădirilor centrului se află o bază cu obstacole, formată din eşafodaje lungi care stârnesc curiozitatea trecătorilor de pe Şoseaua 75, însă care în curând devin foarte familiare cursanţilor.

Pe o întindere mare către sud se află o plajă nisipoasă, lovită neîncetat de valurile Oceanului Pacific. Cu toate că regiunea Coronado e cunoscută ca având un climat blând, dată fiind poziţia ei, în însorita Californie de sud, apele Pacificului din zonă sunt ţinute reci de curentul californian care circulă în largul coastei. Valurile care se sparg de ţărm lângă centrul de instrucţie au în cursul anului o temperatură de 55°F.

Detaşamentul de Instrucţie pentru Operaţiuni Speciale de Luptă este situat în afara Centrului Phil H. Bucklew de Luptă Navală, care este clădirea de bază în jurul căreia se grupează restul zonei de instrucţie. Pe puntea de comandă, principala sală, prin care vizitatorii pătrund în complex, se păstrează o colecţie de fotografii ale tuturor ciclurilor care au promovat cursul BUD/S la Coronado. Alături de fotografii şi obiecte simbolice pe care fiecare ciclu de soldaţi le-a dăruit şcolii spre amintire încă de la începutul anilor ’60. Unul dintre aceste obiecte, provenind de la ciclul ’70, e o mare placă din lemn care atârnă deasupra uşii care dă spre câmpul de instrucţie. Placa are cioplite în lemn două foci, una pe uscat şi una în adânc, deasupra putându-se citi inscripţia: „Cu cât transpiri mai mult pe timp de pace, cu atât sângerezi mai puţin la vreme de război”. Importanţa acestei simple inscripţii te urmăreşte când păşeşti în câmpul de instrucţie.

Dincolo de uşă se află curtea centrală a complexului. De ambele părţi, uşa e încadrată de alte amintiri ale ciclurilor trecute. Într-o parte se află statuia în mărime naturală a Creaturii din Laguna Neagră. Creatura are un mare semn pe piept, pe care scrie: „Aşa, deci, vrei să ajungi om-broască?” Statuia reprezintă darul unei clase SEAL din

1963. Pe latura cealaltă a uşii se află o achiziţie mai recentă, o „Roată a Nenorocului.” Roata, un dar din partea ciclului 154, e astfel concepută, încât acordă numai „câştiguri” interesante de genul „Ud şi Nisipos”, „Zona de instrucţie”, un realist „120 de flotări”, un ameninţător „la o gură de…” şi, în fine, cea mai mică secţiune, care arată „O zi uşoară”.

Aceste obiecte, alături de un mare semn albastru pe care scrie „Singura zi uşoară a fost cea de ieri”, provenind de la ciclul ’89, sunt orientate toate înspre curtea centrală, cunoscută sub alintul de „tocila”.

„Tocila” e o suprafaţă pătrată întinsă, acoperită cu asfalt unde se execută programul zilnic de pregătire fizică. La un capăt se află o platformă pe care stă instructorul care conduce clasa. În faţa platformei se află emblema soldaţilor SEAL cât şi a celor UDT. În faţa platformei se află o sută patruzeci şi trei de perechi de „tălpi” albe, în formă de labe de înot pictate pe asfalt. În aceste urme, viitorii membrii SEAL încep să-şi adune vigoarea şi rezistenţa de care vor avea nevoie pentru ducerea la bun sfârşit a programului BUD/S.

Într-un colţ al „Tocilei”, legat de un stâlp, se află clopotul de alarmă, al „renunţării”. Dăngănitul acestui obiect e cel mai rapid mod de a părăsi programul BUD/S, însemnând o recunoaştere a faptului că nu mai eşti în stare să faci faţă. Pe pământ, lângă clopot, se află un şir de căşti provenite de la primii care au renunţat; o mărturie mută a gradului de dificultate şi al cerinţelor programului BUD/S. Pentru unii, drumul până la acel clopot este cel mai lung drum din viaţa lor.

Dominând întreg complexul, se înalţă turnul de scufundare. Fiind de departe cea mai înaltă clădire a centrului, turnul e o construcţie neobişnuită şi ameninţătoare. Format dintr-o clădire pătrată cocoţată pe un cilindru gros din oţel, turnul de scufundare conţine un bazin cu apă adânc de şaptesprezece metri. În acest bazin, recruţii vor învăţa tehnicile de ascensiune liberă şi de acţiune la bordul submarinelor.

La numai o sută de metri depărtare de turn, către vest, dai de plajă şi de Oceanul Pacific. Pe coastă se află o îngrăditură adăpostind mai mult decât o duzină de bărci pneumatice, care în curând vor fi urâte de către toţi recruţii. Lângă locul bărcilor întâlneşti un suport înalt de şaptesprezece metri, cu şase frânghii de căţărare, pe care soldaţii îşi vor putea fortifica partea superioară a corpului.

La sud de complex se află ansamblul de construcţii cunoscute sub denumirea de „pista cu obstacole”. În cele douăzeci şi şase de săptămâni ale cursului BUD/S, recruţii se vor oboşnui din cale-afară cu programul şi cu obstacolele sale alese cu grijă. Obstacolele au o mulţime de denumiri „pestriţe”, cum ar fi „Trunchiul Balansoar”, „Reţeaua Cargo”, „Sârma Ghimpată cu Burtă” şi „Expresia Murdară”. Dincolo de pista cu obstacole se află ceea ce pare a fi o grămadă inofensivă de stâlpi de telegraf căzuţi. Pe urmă plaja nisipoasă se întinde pe distanţă de kilometri întregi, întreruptă ici-colo de mormane de stânci. Un loc tocmai potrivit pentru alergările la distanţă de care instructorii BUD/S sunt atât de mândri.

Mai interesant la cursul BUD/S nu e organizarea sa desăvârşită, ci reacţia fiecărui recrut în parte. După cum spunea comandantul Larry Simmons, ofiţerul executiv al centrului: „Acest curs întinde până la limită «coarda» fiecărui individ, şi pe urmă o lasă mai moale. Apoi încă o dată, şi încă o dată. Cursul întinde atât coarda fizică, cât şi pe cea psihică”. Comandantul Simmons a trecut prin cursul BUD/S în 1966, în cadrul ciclului 38, şi şi-a dedicat o bună parte din cei douăzeci şi patru de ani petrecuţi în Unităţile Speciale de Luptă ale marinei pentru a îmbunătăţi acest curs.

Principala lecţie predată în timpul cursului BUD/S e cea a muncii de echipă. În această şcoală, studenţii învaţă că un obiectiv în aparenţă imposibil de realizat, poate fi atins prin concentrarea comună a efortului unui grup bine instruit şi închegat. Se pune accent în cadrul cursului şi pe efortul individual, însă fără a se depăşi limita maximă de efort a fiecăruia. Expresia „Merită să fii învingător” e adesea

folosită, însă victoria poate fi obţinută doar în cadrul unei echipe.

Cu toate că se pune accent deosebit pe călirea fizică, cele mai încercate sunt resursele psihice şi hotărârea unui recrut. Fără un „foc lăuntric”, un individ nu va reuşi să treacă de rigorile Fazei Întâi. După cum a spus un instructor: „Oamenii susţin că acest curs ar fi bazat în proporţie de nouăzeci la sută pe fizic, şi doar în proporţie de zece la sută pe psihic, iar eu spun că e tocmai pe dos. Dacă eşti hotărât şi ai chemare, poţi trece peste orice. Dacă nu, n-o să duci nicicând la bun sfârşit acest program de instrucţie.”

Iată din nou cuvintele comandantului Simmons: „Majoritatea oamenilor pot rezista unei zile de instrucţie. Însă când sunt douăzeci şi şase de săptămâni la mijloc, şi e atât de uşor să te laşi păgubaş, te duci pur şi simplu, suni din clopot şi s-a terminat. Nu sunt mulţi cei care rezistă acestui curs. Însă cel care rezistă, e genul de om care va face faţă şi în timpul unora dintre cele mai dificile misiuni în care naţiunea ne-ar putea trimite.”

Faza a patra

Faza a patra reprezintă o nouă idee care a fost implementată de către Marină, pentru a duce la scăderea numărului de eliminări din timpul cursului BUD/S, datorate rănirilor sau insuficientei pregătiri. Dat fiind creşterea continuă a numărului soldaţilor SEAL activi, şi având în vedere faptul că pentru trecerea unui singur om prin cursul BUD/S sunt necesari optzeci de mii de dolari, e necesară o cale de sporire a numărului absolvenţilor unui curs, păstrându-se în acelaşi timp intacte înaltele standarde ale echipelor SEAL. Adăugarea la programul de instrucţie a unei a patra faze pare a fi de folos în ceea ce priveşte soluţionarea problemei absolvirii.

Faza a patra, cu o durată de patru până la şapte săptămâni, a luat locul fostei perioade de iniţiere de două săptămâni, înaintea începerii instrucţiei. Există o anumită perioadă de timp liber până când oamenii se adună la

Coronado din diferite regiuni pentru a începe instrucţia. În faza a patra acestor oameni li se explică amănunţit fiecare tip de activitate specifică pe care vor trebui s-o îndeplinească din clipa în care încep cu adevărat instrucţia BUD/S. Este explicată caracteristica fiecărui exerciţiu din cadrul programului de pregătire fizică, şi recruţilor li se dă ocazia să-şi aleagă încălţări noi pentru alergare. Alergarea e cel mai uzual exerciţiu executat în timpul cursului BUD/S, fiind efectuat în cea mai mare parte pe nisipul moale al plajei.

Alergarea este considerată a fi una din cele mai bune metode de formare a rezistenţei şi a forţei în picioare, cât şi un mijloc prin care omul este obligat să „scoată untul din el şi să meargă înainte”. Necazul la alergările din timpul instrucţiei era numărul mare de accidentări, îndeosebi a fracturilor datorate efortului. Cu toate că pentru a fi acceptat cursul BUD/S recrutul trebuia să efectueze un test de alergare pe distanţă, contra-cronometru, mulţi indivizi, îndeosebi cei care tocmai veniseră dintr-o îndelungată croazieră cu vaporul, nu erau obişnuiţi cu alergările pe distanţă lungă înainte de a sosi la Coronado. Faza a patra permite acordarea pentru recruţi a acelei extrem de importante a treia săptămână de odihnă, fără alergări, după o perioadă iniţială de două săptămâni de alergări pe distanţe mari. Perioada de „odihnă” permite oaselor membrelor inferioare să se adapteze nivelului de efort la care urmează să fie expuse. Această adaptare a redus în mare măsură numărul fracturilor datorate efortului, şi a problemelor medicale care decurgeau de aici.

Perioadă de „odihnă” e un fel de a spune, dat fiind că toţi viitorii membri SEAL au câte ceva de făcut. Prezentarea cursei cu obstacole dă posibilitatea recruţilor să afle cum trebuie să treacă printre, pe deasupra, pe lângă şi pe dedesubtul celor douăzeci şi unu de obstacole, pentru a încheia cursa şi a se încadra în timpul stabilit. Înotul e de asemenea un element principal în cadrul pregătirii şi în timpul fazei a patra sunt învăţate mişcările şi stilurile de înot care vor fi folosite în timpul instrucţiei. Stilurile de

bază, lateral, liber şi craul sunt combinate cu nenumărate jocuri de picioare şi înoturi cu pluta, pentru a se întări muşchii picioarelor.

La capătul fazei a patra, recruţii sunt mult mai bine pregătiţi pentru începerea cursului BUD/S propriu-zis. Cei care trebuiau să „dea jos câteva chile” au avut ocazia s-o facă. La unele activităţi au fost descoperite anumite slăbiciuni individuale, persoanele în cauză fiind sprijinite în punctele lor slabe. Timpul petrecut în fază a patra permite de asemenea şi verificarea unor noi procedee de testare, identificându-se acei indivizi care aproape sigur că nu vor rezista până la capătul cursului. Slăbiciunilor acestor oameni li se poate da de urmă, făcându-se noi înscrieri pentru cursul BUD/S. Acum, cu numărul necesar de oameni, grupul îşi „strânge rândurile” şi începe cursul.

Un ciclu de instrucţie BUD/S execută faza a patra şi îşi „strânge rândurile” la fiecare şapte săptămâni. Aproximativ cinci la sută din membrii echipei iniţiale vor absolvi cursul în acelaşi timp. Mulţi dintre membrii oricărui ciclu care termină instrucţia sunt de fapt repetenţi ai ciclurilor anterioare, care, dintr-un motiv sau altul, nu au reuşit să ducă la capăt cursul o dată cu grupul lor iniţial. Acei recruţi despre care instructorii lor consideră că merită, sunt puşi să-şi continue pregătirea cu un alt ciclu, din punctul în care se opriseră când fuseseră lăsaţi repetenţi. Recruţii care nu au fost lăsaţi repetenţi înainte de a trece prin Săptămâna Iadului pornesc de la zero cu un nou ciclu.

E uşor de observat în ce fază a instrucţiei se află recruţii. Acei care n-au trecut încă prin Săptămâna Iadului (în general a cincea săptămână de instrucţie) poartă tricouri albe. După ce au trecut cu bine de Săptămâna Iadului, recruţii poartă pentru restul perioadei de instrucţie tricouri verzi.

Recruţii care au început instrucţia poartă pe cască inele colorate. Inelele verzi de pe o cască indică faptul că recrutul se află în prima fază de instrucţie, inelele roşii sunt purtate de către recruţii din etapa a doua, iar cei din etapa a treia poartă inele albastre. Pe fiecare inel stă scris cu

vopsea albă numele şi ciclul recrutului.

În medie, la orice oră există patru cicluri care se află în diferite faze ale cursului BUD/S, inclusiv în etapa a patra. La vremea când această carte e scrisă (1990), pe an sunt instruite opt cicluri, fiecare perioadă de instrucţie a unui ciclu având o durată de douăzeci şi şase de săptămâni.

Faza întâi

Faza întâi cuprinde un program de bază, cu o durată de şapte săptămâni. Aici recruţii învaţă figurile de bază, urmând un program obositor de alergări, înot, condiţie fizică şi instrucţie. Cea de-a patra săptămână a fazei întâi e infama Săptămână a Iadului, în care recruţii vor fi siliţi să-şi depăşească ceea ce ei consideră că ar fi limitele lor fizice şi psihice. Cei care duc la bun sfârşit Săptămâna Iadului vor continua cu o instrucţie suplimentară de trei săptămâni, de recunoaştere hidrografică, supraveghere a ţărmului şi cartare subacvatică

Lecţiile sau sarcinile – atât fizice cât şi mentale – sunt numite „evoluţii”, prin care orice recrut trebuie să treacă, pentru a termina cu bine cursul BUD/S.

Evoluţiile fizice sunt cele mai numeroase în timpul fazei întâi, cuprinzând alergări săptămânale de patru mile, cu cronometru, înoturi pe distanţe de până la două mile, şi alergări cronometrate pe pista cu obstacole. Timpii necesari pentru a trece de anumite evoluţii, pentru a promova faza întâi sunt următorii:

EVOLUŢIA FIZICĂ	DISTANŢA (în mile)	TIMPUL NECESAR
Înot în bazin fără labe	1/2	30 min
Înot în bazin fără labe	3/4	45 min.
Înot în bazin fără labe	1	60 min.
Înot în golf fără labe	1	70 min.
Înot în bazin cu labe	1	50 min.
Înot în golf cu labe	1	50 min.
Înot în ocean cu labe	1 şi 1/2	75 min.
Înot în ocean cu labe	2	95 min.
Cursă cu obstacole		15 min.

Alergare cronometrată	2	16 min.
Alergare cronometrată	4	32 min.

Alături de evoluţiile fizice, standardele intelectuale sunt de asemenea ridicate. Proporţia de promovare a recruţilor la toate testele scrise este de cel puţin şaptezeci la sută pentru soldaţi şi de cel puţin optzeci la sută pentru ofiţeri. Cei care au nevoie de ajutor pentru trecerea examenelor intelectuale primesc meditaţii la unele materii, însă după ce au trecut prin Săptămâna Iadului.

Un program de exerciţii crescând treptat în intensitate oferă fiecărui recrut ocazia de a trece cu bine peste toate evoluţiile. Alergarea este, bineînţeles, elementul principal de călire pentru viitorii membrii SEAL în faza întâi, recruţii deplasându-se peste tot în zona de instrucţie în pas alergător. În urma acestui program se ajunge ca recrutul să alerge în mod normal pe săptămână cam cincizeci de kilometri.

Instrucţia înotului începe devreme, în timpul fazei întâi. Recruţii îşi petrec multe ore din zorii zilei în bazinul Memorial Mike Collins. Locotenentul Collins a fost un membru al Echipei SEAL-1, care a fost ucis în acţiune în Vietnamul de Sud în martie 1971. Collins fusese căpitanul echipei de înot a Academiei Navale, şi multiplu campion la înot.

Bazinul are o lungime de cincizeci de metri şi o lăţime de 22,9 metri. Primul lucru pe care recrutul îl învaţă în mediul protejat al bazinului sunt noile tehnici de înot. În bazin e mai uşor să te concentrezi asupra sarcinii de moment, şi instructorii pot asigura mai bine securitatea recruţilor.

Pe lângă înotul obişnuit, cei noi învaţă şi tehnicile „anti-înec”. În cadrul acestor exerciţii „anti-înec”, există şi o probă în care recruţii trebuie să înoate pe toată lungimea bazinului cu mâinile şi picioarele legate, în „stilul delfinului”.

Alte exerciţii cuprind găsirea unor obiecte – precum o mască de faţă – pe fundul bazinului, la o adâncime de trei

metri, cu picioarele şi mâinile legate la spate. Pentru cursul BUD/S se cer de asemenea şi dinţii zdraveni.

Una din primele realizări majore ale recruţilor e de a înota sub apă pe toată lungimea bazinului. Acest tip de evoluţie e considerat de către instructori drept un „întăritor al încrederii de sine”.

După cum spune un instructor BUD/S: „Din clipa în care reuşim să-i facem să înoate cincizeci de metri sub apă (şi în cele mai multe cazuri reuşim), încep să capete încredere în propriile forţe.”

Făcându-i pe recruţi încrezători în propriile capacităţi, se reduce şi numărul eliminărilor inutile. E destul de uşor să dai gata un om cu cantitatea exerciţiilor fizice şi a condiţiilor mizerabile cu care recruţii au de-a face în perioada cursului BUD/S. Instructorii preferă însă să-i convingă pe oameni că sunt în stare să reziste până la capăt printr-un comportament potrivit şi „stomac tare”.

E nevoie de tărie atunci când, la 5.30 dimineaţa, stai aliniat şi aştepţi să-ţi vină rândul să faci ture de înot în bazin. O ceaţă rece, amestecată cu briza răcoroasă care vine dinspre Pacific, la care se adaugă întunericul, creează o stare de spirit jalnică pentru recrutul ud şi înfiorat, care tremură la marginea bazinului, despuiat şi cu labe de înot în picioare. Aceeaşi situaţie se iveşte în sudul Californiei în iulie, în răstimpul arşiţei.

Pe lângă alergări, înot, exerciţii de condiţie fizică şi teme de clasă, instructorii găsesc întotdeauna timp să le arate recruţilor găselniţele unice ivite de-a lungul timpului în cadrul cursului BUD/S. Cu toate că uneori li se pare ciudat, recruţii învaţă repede să execute orice ordin întocmai şi la timp. De exemplu, după o „baie” în apele Pacificului, li se spune să se tăvălească prin nisipul uscat înainte de a trece la alte activităţi. Rostogolindu-se prin nisip, recrutul ud se acoperă imediat cu un strat fin de nisip abraziv şi iritant, creându-se astfel un strat de „glazură”. Mai târziu, recruţii vor descoperi că acest exerciţiu i-a călit în aşa fel încât pot acţiona eficient în timp ce se târăsc pe o plajă deţinută de inamic.

Un alt exerciţiu tradiţional este cel în care recruţii – în general echipajul unei bărci – stau în cerc, cu spatele către interior, şi aruncă pumni de nisip în aer, strigând „Sunt un vulcan”. Cu toate că unui observator din afară i se poate părea foarte curios, acest exerciţiu le demonstrează recruţilor faptul că pot vedea şi într-o zonă plină cu nisip vânturat, cum se întâmplă pe o plajă răscolită de goanţe.

Pe măsură ce creşte gradul de dificultate al acţiunilor şi al exerciţiilor, creşte şi nivelul de rezistenţă fizică al recruţilor. Adesea câte unul bagă de seamă că execută nişte acţiuni de forţă şi rezistenţă de care nu s-ar fi crezut în stare, iar aceste realizări devin în scurtă vreme un lucru obişnuit.

Cerinţele şi numărul activităţilor sunt atât de mari, încât programul BUD/S, pare aproape o pedeapsă. Tratamentul disciplinar al trupelor obişnuite ale Marinei, nu e nicăieri atât de aspru cum e instrucţia pe care o fac unii dintre candidaţii SEAL. Privind înapoi, se constată că media renunţărilor într-un ciclu e de şaizeci la sută, iar ciclul 78 a dispărut cu totul în cursul Săptămânii Iadului.

În timpul primelor lecţii, recruţilor li se aminteşte mereu faptul că sunt voluntari şi că pot renunţa când doresc. Simpla scoatere de pe cap a căştii, la primele cursuri, sau sunând clopotul de trei ori în timpul fazei întâi, semnifică retragerea unui individ din cadrul cursului BUD/S.

Instructorii îi încurajează din plin pe recruţi să renunţe, şi în primele cicluri îi luau în mod regulat în derâdere. Aceste acţiuni nu se mai practică astăzi în timpul cursului BUD/S. Ceea ce nu înseamnă că instrucţia e mai puţin severă şi obositoare, însă instructorii se arată ceva mai „încrezători”. Această stare le e insuflată şi recruţilor, alături de susţinerea permanentă a necesităţii colaborării în grup.

Colaborarea în cadrul echipei e învăţătura de bază şi elementul cel mai verificat în filozofia SEAL. Cu toate că unui individ i se poate cere la un moment dat un efort supraomenesc, puterea soldaţilor SEAL constă în acţiunile coordonate ale unei echipe bine sudate. Această calitate a

făcut posibile realizările anterioare ale echipelor SEAL şi UDT, în condiţii aproape imposibile.

Strânsa colaborare e pusă în practică în cadrul cursului BUD/S prin acţiuni de genul exerciţiilor cu trunchiuri de copac sau cu bărci pneumatice. Una din condiţiile de admitere la curs este capacitatea de a executa genoflexiuni. O experienţă cu totul nouă e întâlnită în clipa în care şapte recruţi execută genoflexiuni, având cu toţii pe piept un buştean lung, care cântăreşte o sută-o sută cincizeci de kilograme. Fără un efort concentrat al tuturor celor şapte, simultan, exerciţiul e imposibil; chiar şi într-o echipă unită, acest lucru devine deja foarte dificil (însă posibil).

„Buşteanul Condiţiei Fizice”, cum e numit, e un trunchi gros de copac de lungimea unui stâlp, cântărind câteva sute de kilograme. Fiind considerat cel mai eficient pentru demonstrarea necesităţii lucrului în comun al recruţilor, buşteanul e folosit şi la o mulţime de alte exerciţii, în afară de genoflexiuni.

Se pot face flotări, cu degetele de la picioare sprijinite de buştean, sporind astfel forţa necesară pentru ridicarea corpului. Un alt exerciţiu sunt „împingerile”, în care recruţii stau întinşi pe spate şi împing buşteanul în sus, ţinându-l apoi pe braţele întinse. Când execută acelaşi lucru stând în picioare, şi ridicând buşteanul deasupra capului, exerciţiul devine extrem de neplăcut. Cel mai greu este pentru bărbaţii mai înalţi, care sunt nevoiţi să-şi ţină braţele uşor îndoite, în aşa fel încât cei mai scunzi să poată împinge împreună cu echipa.

Sunt efectuate şi alergări pe distanţe de până la douăzeci de kilometri, echipele purtând buşteanul pe umeri. Un alt fel de alergare este cel în care recruţii gonesc peste dunele de nisip, cărând buşteanul pe umeri, apoi îl aruncă în apă, se aruncă şi ei în apă, ies, şi-şi continuă cursa pe plajă cu buşteanul ud. După aceea trebuie să ridice buşteanul într-un capăt şi să-i dea drumul să cadă, străbătând astfel o distanţă de o sută de metri, după care îl poartă înapoi printre picioare.

Exerciţiile cu buşteanul dau forţă şi te obişnuiesc cu munca de echipă, ambele necesare pentru instrucţia cu barca. Încă de la începutul instrucţiei, ciclul a fost împărţit pe echipaje de barcă, în general de câte şapte oameni, fiind dotate apoi cu bărci pneumatice cu toate accesoriile.

Barca pneumatică poate transporta şapte oameni şi cinci sute de kilograme de materiale. Dotată cu o trusă de reparaţii în caz de necesitate, o pompă mare de aer, vâsle, ancoră, un tub de bioxid de carbon şi frânghii, barca din cauciuc cântăreşte o sută patruzeci şi cinci de kilograme, are o lungime de patru metri şi o lăţime de doi metri.

Echipajul va căra barca pneumatică după el peste tot, în permanenţă umflată şi în stare de funcţionare. Orice echipaj neatent a cărui barcă se dezumflă sau e avariată – lucrul pe care instructorii încearcă întotdeauna să-l provoace – va fi aspru pedepsit. Un membru al echipajului stă mereu de pază la barcă, în vreme ce ceilalţi sunt la masă. Primul care termină de mâncat se duce imediat şi-l schimbă pe cel care a stat de pază, pentru ca acesta să poată merge şi el la masă.

Instrucţia cu barca cuprinde o mulţime de exerciţii, în afară de scoaterea bărcii la apă. Barca poate fi purtată în pas alergător, pe capetele membrilor echipajului. Din când în când, instructorii consideră că barca e prea uşoară şi se suie în ea. Purtarea acestor bărci pe cap nu e treabă uşoară, mai cu seamă când conţine şi un instructor „zdravăn”, care face orice, numai cuminte nu stă.

În afară de antrenamentul cu buşteanul, antrenamentul cu barca şi exerciţiile fizice, recruţii mai au şi alte îndeletniciri care îi ajută să-şi umple ziua. Alergarea, înotul şi gimnastica le ocupă cea mai mare parte din timp, dar ei primesc şi lecţii în sală.

Subiectele predate în faza întâi cuprind tehnici de prim ajutor, de salvare, şi de recunoaştere hidrografică.

Douăsprezece ore de activitate pe zi sunt o normă uşoară în primele săptămâni ale fazei întâi. Recruţii sunt bine hrăniţi urmând o dietă calculată temeinic, şi sunt ţinuţi sub permanentă supraveghere medicală. Şefii sunt mereu

la pândă ca să dibuie beteşuguri înainte de a deveni destul de severi pentru a lăsa un recrut repetent, trimiţându-i înapoi cu un ciclu.

Toată această instrucţie se execută în prima parte a fazei întâi, cu scopul de a-l pregăti pe recrut pentru cea mai mare încercare a sa din perioada cursului BUD/S – Săptămâna Iadului.

Denumită în mod oficial „Săptămâna psihologică”, Săptămâna Iadului îşi are originea în prima parte a celui de-al doilea Război Mondial, la Unităţile de Luptă şi Distrugere şi la brigăzile de Cercetaşi şi Diversionişti ale Marinei.

Ideea pe care se bazează Săptămâna Iadului s-a dovedit sănătoasă în decursul anilor de verificări în luptă a celor care au trecut prin cursul BUD/S. De pe insulele din Pacific şi în mlaştinile înăbuşitoare ale Vietnamului până pe ţărmurile îngheţate ale Coreei, mulţi soldaţi SEAL şi UDT au afirmat că numai datorită trecerii prin Săptămâna Iadului, toate celelalte obstacole li se par neînsemnate în comparaţie cu aceasta.

Săptămâna Iadului e locul în care se dovedeşte ideea care stă la baza instruirii viitorilor membri SEAL – şi anume aceea că un om e în stare de un efort înzecit faţă de cel de care el se crede capabil. Lungile ore de efort fizic, de lipsă de somn, şi de obstacole şi zgomote copleşitoare, simulează foarte veridic punctul cel mai critic din timpul unei lupte şi efectele sale în timp de pace.

Gradul de stres şi duritatea instrucţiei, mai cu seamă în timpul Săptămânii Iadului, îi elimină pe voluntarii care nu sunt în stare să le facă faţă. Acest fapt înlătură posibilitatea ca aceşti indivizi să ajungă în situaţii în care să fie nevoiţi să lupte într-o regiune în care mediul e mai ostil decât inamicul.

Săptămâna Iadului

Recruţilor li se spune că Săptămâna Iadului va începe într-o dimineaţă de luni, şi va dura şase zile. Instructorii sunt de părere că dimineaţa de luni începe de la ora zero şi un minut, şi în acel moment recruţii sunt treziţi din somn.

De acum începe „adevărata” instrucţie SEAL. Cursurile, în general, sunt clasificate în cursuri anterioare şi ulterioare Săptămânii Iadului. În timpul acestei săptămâni numărul membrilor unui ciclu se modifică rapid.

În cursul săptămânii, recruţii au mereu în preajma lor clopotul, devenind deja celebru. Dacă sună din clopot, recrutul poate ajunge imediat înapoi la căldură, şi va fi curat şi uscat. Dorinţa de renunţare e mare; în trecut, au fost mai numeroşi cei care au renunţat în timpul cursului BUD/S, decât cei care au promovat. Doar foarte puţine cicluri – printre care numerele 114 şi 147 – au reuşit să treacă prin Săptămâna Iadului fără a se auzi nici o dată sunetul clopotului. E nevoie de o echipă bine sudată, de oameni zdraveni, şi cu comandanţi buni pentru a trece prin Săptămâna Iadului fără ca nici un om să nu se dea bătut. Renunţarea în această perioadă e o tentaţie uriaşă, şi de aceea promovarea e considerată ca fiind o realizare deosebită. Gradul de încordare şi de confuzie la care este adus fiecare recrut e calculat cu grijă. Acest antrenament e rezultatul unor ani de experienţă, însă acest amănunt îi scapă omului epuizat, care se luptă să mai ducă până la capăt încă o „evoluţie”, o sarcină ori un exerciţiu.

Unele exerciţii păreau concepute anume pentru a-i deruta pe recurţi, cu toate că aceştia le executau cât puteau de bine. După cum a mărturisit un recrut: „Instructorii suflau tot timpul în fluier şi noi ne trânteam la pământ, la fiecare treizeci de metri, din plină alergare, astupându-ne urechile, deschizând gura şi încrucişând picioarele.” Mai târziu au aflat cu toţii că aceasta era poziţia cea mai bună pentru a se feri de o explozie apropiată.

Exerciţii asemănătoare celui de mai sus sunt combinate cu tot felul de alte „evoluţii”, cu buşteanul, cu barca pneumatică etc., pentru a-i ţine pe recruţi în permanentă stare de activitate. „Bubuiala”, semnalul de deşteptare al dimineţii de luni în Săptămâna Iadului, dă tonul pentru zilele ce vor să vină. Recruţii sar din pat cât colo, auzind comenzile urlate ale instructorilor, declanşarea grenadelor fumigene şi a simulatoarelor de explozii, şi rafalele de

mitralieră din jur. Deasupra întregului vacarm, o voce amplificată le urează bun sosit în Săptămâna Iadului.

Maratoniştii şi alţi alergători de cursă lungă pomenesc despre „Zid”, punctul în care corpul şi-a epuizat resursele de energie (terminarea glicogenului) şi ai senzaţia că nu mai eşti în stare să faci nici un pas. Aceiaşi alergători susţin că, dacă ai voinţă de a învinge şi eşti bine pregătit, poţi depăşi acel zid. În cursul Săptămânii Iadului, instructorii îl vor forţa pe fiecare să-şi depăşească propriul „zid”. Cei care reuşesc, vor continua să îndeplinească sarcini cu mult mai grozave decât îşi poate închipui un maratonist.

Ceea ce-i doboară pe mulţi dintre recruţii care încearcă să depăşească perioada cursului BUD/S e lipsa de somn şi tulburarea mintală care rezultă de aici. Conform unor rapoarte, reiese că în timpul întregii Săptămâni a Iadului, oamenii nu dorm decât între patru şi şase ore. Căpitanul Mike Jukoski, veteran cu douăzeci şi patru de ani petrecuţi în cadrul trupelor SEAL, care a făcut parte din ciclul 38, în 1966, şi-a amintit de câteva întâmplări din cursul Săptămânii Iadului, în cadrul unui interviu cu autorul.

Corpul instructorilor, după ce a fost alături de „tot ciclul timp de şase săptămâni, cunoaşte destul de bine pe fiecare în parte”, îşi aminteşte Jukoski. „Se purtau asemeni unor căpcăuni, însă acuma îmi dau seama că de fapt erau nişte profesionişti. Din când în când îţi serveau câte un exerciţiu, şi urlau: «Da toată lumea culcat» – ca şi cum ceva urma să se-ntâmple. Pe urmă ei o ştergeau câte o juma’ de oră şi trăgeau un pui de somn”.

O altă experienţă personală istorisită de către căpitanul Jukoski se referă la una din numeroasele instrucţii şi evoluţii cu barca pneumatică, din cursul Săptămânii Iadului. În acest caz este vorba despre o întrecere de bărci pneumatice. „Barca mea a răzbit înainte de schimbarea mareei”, spune Jukoski. „De obicei, aceste evoluţii sunt concepute nu ca să le câştigi, ci ca să le supravieţuieşti.”

„Cursa era plănuită astfel încât să te apropii de ţărm tocmai la vremea refluxului, astfel că trebuia să vâsleşti din răsputeri pentru a străbate ultima porţiune. Noi însă am

reuşit să trecem mai repede decât socotiseră ei. Eram un echipaj bun, zic eu, şi de aceea am obţinut un avans în orar şi am trecut de acel ultim obstacol înainte de începerea refluxului. Următoarea barcă a ajuns patru ceasuri mai târziu. Noi am avut patru ore de odihnă. În ziua aceea ne-a mers din plin."

Toate exerciţiile cu bărci sunt pregătiri pentru viitoarele operaţiuni în care soldaţii se vor folosi de ele. Trecerea în pofida mareei şi strecurarea printre stâncile de pe coastă, acţiuni pe care recruţii le învaţă în faza întâi, vor fi efectuate de către viitorii soldaţi SEAL în cursul debarcărilor în Ambarcaţiuni Pneumatice de Luptă şi Cercetare, având la bord încărcături de echipament tactic.

În cursul acestui program de instrucţie, recruţii se ajută unul pe celălalt să termine cu bine Săptămâna Iadului. Aici se strâng legăturile dintre viitorii membri SEAL. Indivizii mai scunzi vor fi văzuţi punându-şi o cutie pe cap, pentru a contribui şi ei la purtarea deasupra capului a bărcilor pneumatice. Cei mai zdraveni vor da o mână de ajutor colegilor lor, în clipa în care aceştia încep să se clatine de oboseală. Înjurându-i încet printre dinţi pe instructori, oamenii îşi mai varsă din năduf. Nimeni nu răzbeşte singur prin cursul BUD/S; egoistul n-are ce căuta în rândul soldaţilor SEAL, şi nu poate trece Săptămâna Iadului.

Între programele de intensă activitate fizică se execută şi un program de instruire teoretică în sală. Trebuie acordată atenţie sporită chestiunilor care se predau. Adesea, câte un recrut care în sală era absent şi picotea, s-a trezit mai apoi în apele Pacificului, drept pedeapsă, executând o cursă de înot voinicesc.

Instructorii n-au limită când vine vorba despre folosirea imaginaţiei născocind mijloace de a păstra permanent trează atenţia câte unui recrut. Odată, un instructor l-a bătut pe umăr pe un recrut care aţipise, şi i-a înmânat o grenadă fumigenă, având cuiul de siguranţă scos. Nici unul din recruţi şi cu atât mai puţin cel care se trezise cu grenada în mână, n-au mai aţipit în timpul lecţiei.

Recruţii sunt apoi verificaţi la materiile care li s-au

predat în sală. Indiferent de gradul de dificultate al lecţiei, viitorii soldaţi SEAL vor învăţa să priceapă totul de prima dată.

Unii recruţi vor putea răspunde corect la întrebări, în vreme ce alţii nu vor fi în stare. În clipa în care cei nepregătiţi cad la podea, drept pedeapsă, începând să facă flotări, o mie la număr pentru întregul ciclu, cei care au răspuns corect se întind lângă camarazii lor şi se pun şi ei pe făcut flotări. Numărul flotărilor fiecăruia se scade din totalul pentru întreaga grupă; soldaţii SEAL se ajută între ei.

Dintr-una într-alta se ajunge la ultimele zile ale Săptămânii Iadului şi la mizerabilele văgăuni cu noroi de la sud de Coronado. La aceste gropi au fost făcute şi binecunoscutele fotografii ale recruţilor înnoroiaţi din cap până-n picioare. Recruţii îşi petrec ore întregi în mocirlă, făcând flotări, stând în cap sau făcând tumbe, după cum sună ordinele instructorilor. Ofiţer sau soldat, toţi recruţii acţionează unitar.

În cursul ultimei zile a Săptămânii Iadului, recruţii vor fi împinşi la limita lor ultimă. Instructorii vor căuta să dubleze vacarmul şi haosul unei debarcări pe plajă în timp de război. În vreme ce în jurul lor explodează sute de kilograme de explozibil, soldaţii se vor târî prin noroi. Instructorii îi vor ţine sub observaţie pe fiecare în parte, nu doar din motive de siguranţă, ci şi pentru a vedea dacă vreunul ezită ori se sperie de explozii.

În noroi sunt executate o mulţime de exerciţii curioase. Unul dintre ele e cursa „şenilă”, în care toţi membrii echipei vor sta în şir, fiecare pe genunchii celuilalt şi vor merge cu spatele. Cu braţele şi picioarele încârligate, oamenii vor trebui să se deplaseze unitar prin noroi. Dacă nu se sincronizează, echipa nu poate merge, şi în acest moment intervin instructorii.

În mijlocul acestui peisaj, recruţilor li se serveşte masa de prânz. Mănâncă stând aşezaţi într-o groapă de obuz plină cu apă şi noroi, în timp ce peste ei plouă cu zloată de pe urma exploziilor care continuă neîntrerupt.

La sfârşitul acestei zile, soldaţii, epuizaţi, cu paşi

şovăielnici, aud o ultimă comandă: „Ciclul cutare al cursului BUD/S, aţi încheiat Săptămâna Iadului.”

Au reuşit. Unii râd, alţii plâng, alţii rânjesc. Cei pe care nu-i mai poartă picioarele sunt sprijiniţi de camarazi. Ziua următoare e rezervată curăţirii echipamentului şi sărbătoririi Zilei Campaniei. E o zi unică în felul ei. Acum recruţii poartă tricouri verzi. Au trecut cu bine de Săptămâna Iadului.

În ultimele trei săptămâni ale fazei întâi se studiază tehnicile de cercetare hidrografică şi de cartare. Recruţii îşi formează experienţa practică în acţiuni de recunoaştere hidrografică, în care câte doi, câte doi, se deplasează pe mal pentru a cerceta regiunea. Acum învaţă să culeagă informaţiile necesare pentru executarea unei debarcări-amfibie de succes.

Faza a doua a instrucţiei

În cea de-a doua fază a cursului BUD/S se pune accent pe tehnicile de luptă şi distrugere pe uscat. Tot acum recruţii învaţă diferitele metode de infiltrare şi recuperare, deopotrivă pe cele tradiţionale şi pe cele noi. În cursul primelor cinci săptămâni ale celei de-a doua faze (care are o durată totală de nouă săptămâni), recruţii vor petrece mult timp în sală. Se pune accent deosebit pe siguranţă şi recruţii sunt supravegheaţi îndeaproape pentru a dovedi că ştiu ce se aşteaptă de la ei şi cum trebuie să-şi îndeplinească îndatoririle lor.

Instrucţia de luptă pe uscat e extrem de complexă. În timpul fazei a doua, fiecare recrut va trebui să înveţe patruzeci şi cinci de tehnici. Printre acestea se numără următoarele: căţărarea pe frânghie, tactica de comando, orientarea pe uscat după busolă, citirea unei hărţi, cercetarea, tehnicile de tragere de luptă şi de transmisiuni radio, aplicarea pirotehniei, tragerea pe timp de noapte, tehnicile de atac şi de acoperire, distrugerea, căţărarea pe stânci, manevrarea grenadelor, cunoaşterea capcanelor şi a explozibililor militari, patrulările, tehnicile de ambuscadă şi de recunoaştere, sabotajul, incursiunea, salvarea

prizonierilor, lichidarea santinelelor, primul ajutor, tehnicile de supravieţuire, trecerea râurilor şi a fluviilor, camuflarea, culegerea şi furnizarea informaţiilor, percheziţionarea prizonierilor şi a clădirilor, tratamentul prizonierilor de război, întreţinerea armamentului şi a echipamentului şi retragerea.

Aceste lecţii, şi altele, sunt aprofundate în ultimele patru săptămâni ale fazei a doua. În această perioadă recruţii se află pe insula San Clemente, pentru a executa trageri de luptă şi exerciţii de campanie. San Clemente e o fâşie stâncoasă de uscat răsărind din Pacific, la circa o sută cincizeci de kilometri nord de San Diego. În timpul şederii lor pe insulă, recruţii pun în practică toate tehnicile care le-au fost predate la Coronado.

Armele pe care recruţii vor fi învăţaţi să le folosească şi să le întreţină cuprind următoarele: puşca M16A1 şi variantele sale, puştile mitralieră M60 şi M60E3, pistolul de nouă mm, revolverul Smith & Wesson model 686 (doar pentru tragerea la ţintă), pistolul semiautomat MP5 şi celelalte din aceeaşi serie, puşca M-14 şi lansatoarele de grenade M203 şi M79. În viitor se prevede şi instruirea lor cu arme de provenienţă străină, cum sunt cele din seria AK-47.

Drept examen de absolvire al fazei a doua, recruţii vor executa câteva exerciţii pe scară largă. Se va întreprinde o recunoaştere completă a ţărmului în condiţii simulate de luptă, inclusiv o distrugere autentică a unor obstacole subacvatice. Se va executa de asemenea şi un raid de distrugere, în care recruţii vor avea ocazia să-şi măsoare forţele cu instructorii lor.

În timpul fazei a doua nu sunt neglijate nici evoluţiile fizice. Fiecare recrut va trebui să se încadreze în următoarele baremuri pentru a absolvi faza a doua:

EVOLUŢIA FIZICĂ	DISTANŢA	TIMPUL NECESAR
Cursă cu obstacole		12 minute
Alergare cronometrată	4 mile	31 minute
Înot în ocean, cu labe	2 mile	75 minute

Înot în ocean, cu labe	5 mile şi 1/2	Liber

Faza a treia

Faza a treia are o durată de şapte săptămâni şi constă din exerciţii subacvatice. Se continuă instruirea fizică, însă baremurile pentru fiecare evoluţie în parte sunt mai mici. Se pune accent pe instrucţia cu scafandri de luptă. Recruţii învaţă mai întâi în bazin cum să folosească diferitele sisteme de respirare, şi abia după aceea ies în larg (în golful San Diego).

Mai întâi recruţii sunt familiarizaţi cu sistemul clasic de scafandru, cu circuit deschis. Ulterior li se va prezenta complicatul sistem de respirat Draeger, cu circuit închis. Draeger e sistemul cel mai des folosit în echipele SEAL.

Un accent deosebit se pune pe înoturile subacvatice pe distanţe lungi, cu orientare după busolă. Recruţii înoată în golf câte doi, în curse regulate, trăgând după ei o geamandură roşie, având înscrisă pe ea un număr. Instructorii îi urmează îndeaproape, având grijă de siguranţa recruţilor. Scopul exerciţiului este de a-i transforma pe recruţi în buni scafandri de luptă, capabili să înoate către obiectiv fără a se expune la suprafaţa apei. Sunt grupaţi câte doi şi li se spune ca niciodată să nu-l părăsească pe cel de alături. Elementul principal în orice situaţie e siguranţa.

În ultimii douăzeci de ani de instrucţie BUD/S, doar trei recruţi au pierit în urma accidentelor. Doi dintre ei au căzut victimă aceluiaşi accident, petrecut sub apă. Un recrut a intrat în panică în timpul unui exerciţiu în larg, înecându-se împreună cu colegul său. Cei doi făceau parte din Ciclul 42 şi în momentul accidentului se scufundau liber, fără aparate de respirat. Pentru ca să nu se mai repete un asemenea fapt, au fost făcute unele schimbări de procedură. Cel de-al treilea recrut a murit în urma hipotermiei şi a unui atac de cord în timpul instrucţiei. De aceea, supravegherea medicală este acum mult mai amănunţită în cursul fazelor iniţiale ale instrucţiei. Au început să se folosească de asemenea şi procedee moderne de analiză medicală.

În afară de deprinderea tehnicilor de folosire a aparatelor de respiraţie subacvatică, de scufundare liberă şi de procedee de lansare-recuperare cu submarinul, recruţii efectuează şi atacuri simulate asupra navelor din zonă. Pe măsură ce timpul trece, aceste atacuri devin tot mai dificile, însă recruţii au învăţat cum să-şi ducă misiunile cu bine până la capăt.

În cele din urmă, recruţii trebuie să treacă şi de ultimele evoluţii fizice. Timpii par incredibili de mici în comparaţie cu cei din faza întâi. Evoluţiile şi timpii necesari sunt după cum urmează:

EVOLUŢIA FIZICĂ	DISTANŢA	TIMPUL NECESAR
Cursă cu obstacole		10 min.
Alergare contra cronometru	4 mile	30 min.
Alergare contra cronometru	14 mile	110 min.
Înot în ocean, cu labe	2 mile	70 min.

În urma trecerii cu bine şi de aceste ultime sarcini, recruţii încheie cursul BUD/S. Dar încă nu sunt membri SEAL. Mai întâi, toţi cei care au promovat urmează un curs de sărituri cu paraşuta, în general la Centrul Trupelor Aeropurtate ale Armatei de la Fort Benning, Statul Georgia. Perioada de aici li se va părea absolvenţilor cursului BUD/S ca o vacanţă. Cerinţa de aici, de a alerga pe distanţă de trei mile în douăzeci şi şapte de minute e floare la ureche pentru soldaţii obişnuiţi să străbată în fugă mile întregi în nisipul moale al plajei.

După efectuarea acestui curs, soldaţii se prezintă la o echipă SEAL sau la un centru de pregătire pe vehicule pentru transportul înotătorilor, înainte de a fi repartizaţi unei echipe SDV. Recruţii vor efectua un stagiu de verificare de şase luni la viitoarele lor unităţi de bază. Într-o echipă SEAL, cei verificaţi vor executa un program de Instrucţie Tactică SEAL. Aici vor învăţa tehnicile de luptă şi procedeele folosite de către membrii SEAL în timpul acţiunilor operative. Dat fiind că e vorba de tehnici operative, soldaţii SEAL nu discută despre ele cu oamenii

din alte cercuri.

La sfârşitul perioadei de verificare, soldaţii vor trece prin faţa unei comisii care va stabili dacă sunt pregătiţi să fie membri SEAL. Cei care vor fi trecut cu bine prin întreaga perioadă de instrucţie, începută cu mai bine de un an în urmă, vor putea purta insigna Trupelor Speciale de Luptă ale Marinei, tridentul SEAL.

Pe scurt, în cadrul instrucţiei SEAL şi a cursului BUD/S sunt întâlnite cele mai aspre şi solicitante regimuri din întreaga Armată americană. Toţi voluntarii sunt supuşi unor solicitări maxime, atât fizice cât şi psihice. Rezultatul final: un individ extrem de călit şi de încrezător în propriile puteri, în stare să pornească aproape în orice fel de acţiune şi, în cadrul unei echipe bine organizate, să ducă acea misiune la bun sfârşit.

Comandantul Larry Simmons, ofiţerul executiv al cursului BUD/S, a definit astfel un războinic SEAL: „A fi un războinic, un membru SEAL, înseamnă a fi un om deosebit. Spiritul războinicului se îndreaptă către luptă. Războinicul caută să-şi urmeze instinctul, să aleagă în mod conştient elementele care fac parte din lumea lui; să fie perfect conştient de tot ceea ce-l înconjoară, să fie stăpân pe sine, şi apoi, să acţioneze calculat şi sigur. Pe scurt: caută să trăiască o viaţă riguroasă, captivantă.”

Să stai pe platforma unui aparat MC-130 la mai bine de cinci mii de metri înălţime, nu e o treabă pentru cei slabi de înger. Şi nu rezolvi nimic, gândindu-te că dacă ratezi, o să mori. Războinicul îşi asumă riscuri calculate şi se verifică în mod repetat. Nu îndrăgeşte violenţa, dar e obişnuit cu ea. E un om, nu un robot. Nu-i place războiul. Dar nu încape îndoială că e dornic de acţiune. Statutul de membru SEAL e pentru vreme de pace şi de război; pentru pregătirea apărării comune. Soldatul SEAL e pregătit să acţioneze în cel mai dificil dintre toate mediile, apa: pe apă, în apă şi sub apă; cu un picior afară şi cu unul înăuntru.

Panama

Cu puţin înainte de miezul nopţii, în ziua de marţi, 19 decembrie 1989, oaspeţii adormiţi ai Hotelului Mariott situat în sudul oraşului Panama City, au fost treziţi de sunetul rafalelor de mitralieră. Pe aeroportul Paitilla, din apropiere, membri SEAL ai Marinei americane se ciocneau cu forţele panameze, în primul act al Operaţiunii „Cauza Dreaptă”.

Panama e o mică ţară din America Centrală, doar cu puţin mai mare decât Statul Virginia de Vest. Importanţa strategică pe care o are Panama nu constă însă în mărimea ei, ci în ceea ce conţine. Canalul Panama, construit de către S.U.A. şi inaugurat în 1913 face legătura dintre oceanele Atlantic şi Pacific. Folosind canalul, navele de transport trec direct dintr-un ocean în celălalt, fără să mai fie nevoie să ocolească întreg continentul sud-american pe la Capul Horn.

Generalul Manuel Antonio Noriega, comandantul Forţelor Panameze de Apărare, a fost conducătorul de fapt al ţării, din 1981. Anulând rezultatele alegerilor naţionale de la 7 mai 1989, Noriega, un autentic dictator militar, a ţinut strâns în mână frâiele puterii în Panama. Guvernul Statelor Unite a fost un adversar important al dictaturii lui Noriega. Fiind prevăzut ca S.U.A. să încredinţeze guvernului panamez controlul canalului Panama în 1999, americanii au dreptul de a apăra canalul în faţa ameninţărilor externe, în conformitate cu unele tratate semnate în 1979.

Din februarie 1988, Noriega a fost acuzat de către S.U.A. de trafic cu droguri şi de spălare de bani. Realizând ameninţarea pe care Statele Unite o reprezintă pentru dictatura sa, Noriega a declanşat în ultimii ani o intensă campanie menită să trezească în rândurile poporului

panamez sentimente anti-americane. Punctul culminant a fost atins, pe 15 decembrie 1989, când Adunarea Naţională a Statului Panama, formată în întregime din oameni de-ai lui Noriega, a declarat starea de război existentă între Panama şi Statele Unite. La aceeaşi întrunire, Adunarea l-a numit pe Noriega Comandant Suprem şi l-a pus în fruntea guvernului.

La 16 decembrie, trupele panameze au împuşcat şi au ucis un ofiţer american de Marină care se rătăcise în timp ce se îndrepta cu câţiva colegi spre un restaurant local. La împuşcarea locontent-comandorului Robert Paz a fost martor şi un alt ofiţer american, împreună cu soţia sa. Soldaţii panamezi i-au arestat imediat pe amândoi.

În următoarele câteva ore, soldaţii panamezi l-au bătut crunt pe locotenent şi au brutalizat-o pe soţia acestuia, lovind-o cu capul de pereţi şi ameninţând c-o violează. Înainte de miezul nopţii, preşedintele Bush a fost informat despre tratamentul aplicat celor doi soţi şi despre eliberarea lor ulterioară. Murmurând înfundat: „Destul, e destul”, preşedintele Bush a dat ordin militarilor să pună la punct un plan de acţiune. Statele Unite nu mai puteau garanta securitatea celor mai bine de treizeci şi cinci de mii de cetăţeni americani care trăiau în Panama. Pentru a agrava lucrurile, au sosit informaţii care indicau faptul că însuşi canalul e în primejdie. Era timpul ca armata americană să acţioneze.

În timpul administraţiei Reagan fusese elaborat planul „Vâsla Albastră”, privitor la o masivă ocupare militară a Statului Panama. Generalul Colin Powell, Şeful de Stat Major, şi Generalul Thomas Kelley, Directorul Operaţiunilor Statului Major, au folosit planul „Vâsla Albastră” ca bază pentru un nou plan de operaţiuni militare împotriva Statului Panama. Planul fusese pregătit în octombrie 1989, după eşuarea unui atentat împotriva lui Noriega. Preşedintele Bush a acceptat planul şi a ordonat punerea lui imediată în aplicare. Secretarul apărării Dick Cheney a dat operaţiunii plănuite noul nume: Operaţiunea „Cauza Dreaptă”.

Planul trasat pentru „Cauza Dreaptă” urmărea trei

scopuri principale:

1. Rapida neutralizare sau lichidare a oricărei rezistenţe militare opusă forţelor americane. Acest lucru se referea în primul rând la Forţele Panameze de Apărare, însă erau vizate şi aşa-numitele Batalioane ale Demnităţii, constituite de către Noriega.

2. Capturarea lui Manuel Noriega în persoană.

3. Instalarea unui guvern stabil, ales pe cale democratică, şi restaurarea ordinii în ţară. Guvernul pe care Statele Unite intenţionează să-l instaleze îl avea ca preşedinte pe Guillermo Endara. Vice-preşedinţi urmau să fie Ricardo Arias şi Guillermo Ford. Aceştia erau oamenii pe care un grup de observatori i-au declarat câştigători în alegerile din mai anulate de către Noriega.

Împotriva militarilor americani aveau să se ridice cincisprezece mii de soldaţi ai Forţelor Panameze de Apărare. Acestea cuprindeau unităţile armatei, marinei şi ale aviaţiei, precum şi întreaga forţă poliţienească. În plus, trebuiau luaţi în considerare şi cei opt mii de membri ai Batalioanelor Demnităţii. Aceste batalioane erau formate din optsprezece grupuri de miliţie civilă, fiecare grup având un efectiv cuprins între douăzeci şi patru şi două sute cincizeci de membri. Nefiind în realitate decât nişte civili înarmaţi, membrii Batalioanelor Demnităţii îi erau devotaţi lui Noriega, omul care-i adusese la putere. Ignorate de către serviciile americane de informaţii, şi socotite ca nefiind demne de luat în seamă din punct de vedere militar, Batalioanele Demnităţii urmau să-şi dovedească valoarea în cadrul operaţiunii „Cauza Dreaptă”.

Operaţiunea „Cauza Dreaptă” avea să cuprindă între altele, paraşutarea în Panama a unei unităţi aeropurtate formată din 3000 de oameni. Susţinuţi de unităţi care trebuiau să fie deja în ţară, dar şi de trupe din infanteria marină şi din unităţile de operaţiuni speciale, soldaţii paraşutaţi făceau parte din cea mai amplă operaţiune de desant aerian de la cel de-al Doilea Război Mondial încoace.

Unităţi aeropurtate şi de infanterie urmau să constituie grosul trupelor de invazie. Diversionişti ai Armatei, soldaţi din Forţele Speciale şi unităţi ale Marinei urmau să captureze şi să păstreze punctele strategice din zona oraşului Panama City. Soldaţii SEAL aveau misiunea de a împiedica eventuala fugă a lui Noriega şi de a contribui la capturarea sa.

Unul din obiectivele membrilor SEAL era capturarea aerodromului Paitilla, din sudul oraşului Panama City. Se ştia că acolo Noriega deţinea un avion pentru uz personal. Soldaţii SEAL urmau să aibă grijă ca Noriega să nu poată folosi avionul pentru fugă. Alte unităţi SEAL urmau să captureze sau să distrugă vasele pe care Noriega le avea în diferite puncte ale Golfului Panama, tăindu-i retragerea şi pe această cale.

În cursul orelor târzii ale serii de marţi, 19 decembrie, soldaţii SEAL au decolat, făcând parte din cea mai mare unitate americană aeropurtată, de la războiul din Vietnam încoace. Două plutoane ale Echipei SEAL-4 urmau să efectueze capturarea aeroportului Paitilla. Folosind pentru incursiune metoda „raţa de cauciuc”, modificată în urma dificultăţilor întâmpinate cu această tehnică în Grenada, soldaţii SEAL au sărit, în bezna care se lăsase asupra Oceanului Pacific, pentru a ateriza în vestul oraşului Panama City.

Urcându-se din apă în bărcile lor pneumatice de luptă, care fuseseră aruncate odată cu ei, soldaţii SEAL au pornit-o către ţărm, înspre marginea aeroportului Paitilla. Dată fiind puternica prezenţă militară a S.U.A. din Panama, membrii SEAL au avut ocazia unică de a plănui asaltul asupra aeroportului, aşa cum avea el loc acum, cu doar câteva săptămâni înaintea operaţiunii. Soldaţii trăgeau nădejde că vor fi în stare să se strecoare în incinta aeroportului, să scoată avioanele din funcţiune şi să se retragă fără să atragă atenţia. Dar n-a fost să fie aşa.

Cu douăzeci şi patru de ore înainte de atacul SEAL asupra aeroportului, în Panama începuse o intensă acţiune de aeropurtare. Avioanele militare americane aterizau la

bazele militare ale S.U.A. din Panama într-un număr mult mai mare decât cel normal. Avioanele transportau echipament şi trupe pentru iminenta operaţiune. Asemenea date puteau fi uşor descifrate de către un personal informativ experimentat şi oamenii lui Noriega aveau experienţa necesară.

Sperând să întâmpine o rezistenţă minimă, soldaţii SEAL au păşit pe aeroportul Paitilla înarmaţi doar cu arme uşoare. În locul celor câţiva soldaţi pe care se aşteptau să-i întâlnească, membrii SEAL s-au ciocnit de un mare număr de soldaţi înarmaţi până-n dinţi şi sprijiniţi de vehicule blindate. În schimbul de focuri care a urmat, americanii i-au înfrânt pe soldaţii lui Noriega, capturând aeroportul, însă nu fără pierderi. Unsprezece membri SEAL au căzut victime, patru dintre ei fiind ucişi în timpul asaltului.

În timpul raidului asupra aeroportului Paitilla au murit: locotenentul John Patrick Bonnors, 25 de ani şi locotenentul Donald McFaul, 32 de ani; sublocotenentul Cristopher Tilghman, 30 de ani, şi sublocotenentul Isaac Rodriguis, 24 de ani. Aceşti membri SEAL au fost cele dintâi victime oficiale ale Operaţiunii „Cauza Dreaptă”.

La baza portuară de la Balboa o altă echipă SEAL a acţionat la rândul ei pentru susţinerea operaţiunii. În acest port bine păzit, au fost masate vedete rapide de patrulare. Pentru a zădărnici folosirea de către generalul Manuel Noriega a uneia din aceste vedete pentru fugă, un grup de soldaţi SEAL s-a deplasat în zonă pentru a scoate bărcile din funcţiune. Această operaţiune a decurs cum trebuie, soldaţii pătrunzând în port din larg, într-o acţiune clasică, amintind de activităţile eroice ale formaţiunilor UDT. De fapt, aceasta era prima misiune de acest gen în care erau implicate forţele americane de la cel de-al Doilea Război Mondial încoace.

Pentru operaţiunea din Panama au fost introduşi în luptă douăzeci şi patru de mii de soldaţi americani, inclusiv unităţile Poliţiei Militare şi cele de aprovizionare. După o lungă vânătoare, Noriega s-a predat autorităţilor americane. Din rândurile forţelor pentru operaţiuni

speciale, implicate în „Cauza Dreaptă”, zece soldaţi au fost ucişi şi nouăzeci şi trei răniţi. Aici sunt incluşi membrii SEAL, ai Forţelor Speciale şi diversioniştii. În primele trei zile ale operaţiunii au fost ucişi douăzeci şi unu de militari, mai bine de două sute fiind răniţi. Batalioanele Demnităţii practicaseră un război de gherilă în întreg oraşul Panama City. Aceste rămăşiţe ale regimului Noriega s-au dedat la jafuri şi la vânătoare de soldaţi americani, cu puşca cu lunetă.

Soldaţii SEAL s-au dovedit încă o dată în stare să îndeplinească sarcinile care le sunt încredinţate. Se speră ca în operaţiunile viitoare membrii SEAL să nu mai fie nevoiţi să colaboreze cu efective mari de forţe convenţionale. Militarii SEAL şi-au demonstrat aptitudinile în mlaştinile şi canalele de apă ale Vietnamului, în operaţiunile lor încheiate cu succes. Abia atunci când membrii SEAL sunt scoşi din elementul lor şi încadraţi într-o mare forţă convenţională de luptă, aceştia suferă cele mai mari pierderi. Ei însă abordează orice misiune. De pe plajele ciuruite de gloanţe ale Normandiei şi până în culoarele întunecoase din Panama, soldaţii SEAL intră întotdeauna în toiul luptei.

Cum devii membru SEAL*

Recrutarea marinarilor pentru unităţile SEAL

Pentru ca marinarii să se poată încadra în programul SEAL trebuiesc îndeplinite câteva condiţii. În anumite cazuri, la acestea se poate renunţa, cu excepţia cerinţelor

* Reprodus din publicaţiile Marinei S.U.A., *All Hands*, decembrie, 1987 (na.).

referitoare la condiţia fizică. Iată principalele condiţii:

- Efectuarea unui examen fizic de scufundare - acest test e mai sever decât probele fizice obişnuite;
- Înscrierea în baremurile de vedere – vederea trebuie să fie ajustabilă până la 20/20, între anumite limite. Cei cu daltonism sunt descalificaţi;
- Deţinerea unui dosar bun de activitate – sunt de preferat evaluări de la nota 3,6 în sus;
- Dosarul (1306/7) să fie aprobat de către comandant;
- Deţinerea unui minim de aptitudini pentru profesia armelor, de judecată matematică şi exprimare verbală;
- Specializarea într-un anumit domeniu necesar unităţilor SEAL (mecanică, tehnică, electrică, electronică, îngrijire medicală etc), sau calificarea în timp de un an de la terminarea cursului SEAL într-unul din aceste domenii;
- Un minimum de serviciu obligatoriu la activ. La data începerii cursului trebuie să fi efectuat cel puţin 36 de luni de serviciu regulat, sau să fi prelungit (reînrolat) pentru a ajunge la 36 de luni;
- Situarea sub limita maximă de vârstă, de 28 de ani;
- Sunt înrolaţi doar bărbaţi, datorită legilor care interzic participarea femeilor la acţiuni de luptă.

Pentru a solicita înscrierea în programul SEAL, trebuie trimis un dosar către comandantul personalului militar naval la Washington DC. Dosarul trebuie înaintat de către comandantul tău, conţinând o aprobare şi o cerere din partea ta de a intra în programul SEAL. De asemenea, trebuie să conţină rezultatele probelor tale fizice. Hotărârea de acceptare în cadrul programului va fi luată la comandantul personalului militar naval. Lipsa aprobării din partea comandantului tău nu te descalifică automat.

Informaţii suplimentare referitoare la instrucţia cu explozibili şi la programele de scufundare sunt de găsit în revista *Link*. Alte date se pot obţine de Centrele de instruire a recruţilor din Orlando, Great Lakes şi San Diego.

Dacă îndeplineşti condiţiile necesare, poţi participa în

cadrul programului selectiv de instrucţie şi reînrolare la cursul BUD/S. Pentru informaţii suplimentare te poate ajuta comandantul tău.

Membrii SEAL astăzi*

Extinderea programului echipelor SEAL

Soldatul SEAL – dur şi călit, pregătit pentru orice misiune, oricând, oriunde.

Neavând drept armă decât un cuţit şi priceperea lui, poate depăşi de unul singur toate obstacolele.

E un incitant portret a lui „Rambo”, însă nu tocmai exact. De fapt, cu tendinţa de a spori numărul membrilor echipelor SEAL, dacă eşti un „Rambo”, nu prea e nevoie de tine.

„Căutăm oameni maturi, hotărâţi şi dornici să execute o muncă profesionistă”, a spus căpitanul Michael Jukoski, comandantul diviziei de operaţiuni speciale de luptă a Marinei, de la Washington.

A subliniat faptul că imaginea de „Rambo”, de luptător singuratic care lichidează tot ce prinde, nu e realistă pentru membrii SEAL. „De fapt, Rambo n-ar fi în stare să execute un program de instrucţie SEAL. Noi căutăm un om de echipă. Pentru a fi bun e nevoie să fii membrul unui mic grup, bine sudat, de oameni care depind unul de celălalt. N-avem nevoie de cineva care nu concepe să facă parte din echipă”, a spus Jukovski.

„Cum se poate ca în cursul unei paraşutări în puterea nopţii, «Rambo» să vrea s-o pornească de unul singur? Nu e

* Reprodus din publicaţiile Marinei S.U.A., *All Hands*, decembrie, 1987 (n.a.).

loc pentru aşa ceva, pentru că, în primul rând, are să compromită succesul misiunii – pentru că fiecare depinde de celălalt – şi în al doilea rând, va pune în pericol şi pe restul membrilor echipei.”

Secretul instrucţiei şi a operaţiunilor SEAL e munca de echipă. „Oamenii noştri sunt învăţaţi să funcţioneze ca grup”, a spus Jukovski, „şi cele mai mari izbânzi de aici se trag.”

Standardele la care trebuie să ajungă viitorii soldaţi SEAL sunt ridicate, şi mărirea efectivelor n-a schimbat acest fapt. „Nu dăm calitatea pe cantitate. Din această cauză ne-a fost greu să ne fixăm obiectivele. Oricum, am păstrat standarde foarte ridicate, şi în timp acest lucru se compensează.”

Jukovski a menţionat comportamentul ca fiind un element esenţial al unui bun soldat SEAL. „Comportamentul mental e hotărâtor… Avem un grup de oameni hotărâţi, care sunt gata să dea totul pentru a duce o treabă la bun sfârşit. E nevoie de un om care să fie convins că e nevoie întotdeauna de efortul său, un om care nu se mulţumeşte doar cu îndeplinirea misiunii, ci cu rezolvarea ei cât se poate de bine.”

Actualul program de recrutare se înscrie într-o acţiune pornită în 1982.

În urma greutăţilor întâmpinate de forţele americane care au încercat să elibereze ostaticii din Iran, administraţia Reagan a vrut să revitalizeze forţele de operaţiuni speciale în toate domeniile armate. Pentru unităţile speciale ale Marinei, acest lucru însemna dublarea numărului personalului în perioada 1982-1990, ajungându-se la mai bine de două mii de soldaţi şi ofiţeri.

Conform spuselor lui Jukovski, unităţile SEAL îşi vor mări efectivele actuale cu şaizeci la sută.

Majoritatea noilor membri SEAL sunt recrutaţi dintre civili. „În momentul de faţă punem accent pe programul de scufundare în vederea căruia e asigurat cursul de Distrugere Subacvatică şi instrucţia SEAL – în cazul în care sunt îndeplinite condiţiile de bază.” Personalul activ poate

intra de asemenea în rândurile trupelor SEAL. În Flotă sunt foarte mulţi oameni destoinici. În numeroase cazuri, se dovedeşte că aceştia sunt mai maturi şi au o imagine mult mai limpede despre ceea ce vor să facă în viaţă.”

Unul din elementele de atracţie al comunităţii SEAL îl constituie atmosfera unită, aproape familială. Unii dintre membri se tem că, o dată cu creşterea numărului soldaţilor SEAL, acest fapt va fi afectat.

„Am fost foarte puţini, spuse Jukovski. Îmi aduc aminte că ştiam numele fiecărui ofiţer din comunitate. Acum trecem printr-o perioadă de tranziţie, de la o familie mică la una mai mare... Vom rămâne însă destul de mici pentru a nu ne pierde identitatea ca membrii ai unei echipe. Încă purtăm acelaşi nume.”

Soldatul SEAL: dur şi călit; pregătit pentru orice misiune, oricând, oriunde. Înarmat doar cu un cuţit şi cu priceperea sa, gata de a depăşi orice stavilă... nu ca un „Rambo” singuratic, ci ca parte integrantă a unei echipe bine puse la punct.

Cursul de scufundare conceput pentru proaspeţii recruţi

Dacă eşti tânăr, viguros, şi dornic să petreci şase ani într-una din cele mai grele meserii din lume, programul Cursului de Scufundare al Marinei s-ar putea să fie ceea ce-ţi trebuie.

Acest curs e poarta de acces către programele de înot pentru luptătorii SEAL, către programele de deminare sau către cele pentru scafandri.

În schimbul unei înrolări pe timp de şase ani, cursul îţi

garantează repartizarea la unul din aceste trei programe. De asemenea, include şi intrarea într-o şcoală de instructori, cu posibilitatea de a instrui mai departe.

Trebuie să te prezinţi voluntar pentru serviciul de scufundare, care necesită o condiţie fizică superioară. Examenul fizic iniţial, pentru intrarea în Marină va fi repetat, pentru a se verifica rezistenţa la scufundări. De asemenea, în perioada de instrucţie a recruţilor e efectuat şi un test de rezistenţă fizică.

Condiţiile specifice care trebuiesc îndeplinite pentru calificarea la cursul de scufundare sunt următoarele:

- Vârsta maximă: 27 de ani;
- Cunoştinţe minime de aritmetică, limbă, expresie verbală şi înţelegere mecanică;
- Standarde medicale în conformitate cu cele prevăzute în Manualul Departamentului Medical şi al Marinei S.U.A., articole 15-16;
- Aceleaşi standarde de condiţie fizică ca şi la recrutarea iniţială;
- Date fiind solicitările inevitabile din cadrul acestor programe, folosirea de substanţe admise ori ilegale poate determina respingerea cererii de admitere. Consumatorii de medicamente sau droguri vor fi cercetaţi după caz;
- Cei care doresc să intre în aceste programe trebuie să se dovedească demni de încredere, pentru a avea acces la date secrete;
- Cei care au efectuat servicii anterioare se pot prezenta la curs în funcţie de codicele de reînrolare;
- Cei admişi vor fi incluşi în categoria „A”, unde au loc specializări în domeniul motoarelor şi aparatelor, al instalaţiilor electrice şi electronice, armurierei, tehnicii aprovizionării şi îngrijirii medicale;
- Membrii cursului vor începe ciclul de instrucţie la Orlando, vor continua cu pregătirea de categoria „A” şi apoi vor lua parte la antrenamentele de scufundare. Repartizarea va fi făcută în funcţie de necesităţile Marinei;

— Termenul înrolării va fi de patru ani, cu

obligativitatea de a semna un acord de prelungire pentru alţi doi ani, în total şase ani de serviciu. De asemenea se cere semnarea unui act de luare la cunoştinţă din care rezultă că individul e conştient de solicitările fizice şi medicale ale programului;

Condiţii de plată: Cei care sunt admişi pentru cursul de scufundare sunt trecuţi la gradul E-l de plată, şi apoi la gradul E-2 după încheierea cu bine a perioadei de instrucţie. În unele cazuri, unele persoane sunt trecute şi la gradul E-3 de plată. Avansul către gradul E-4 e autorizat după încheierea pregătirii de categorie „A" şi a cursului de scufundare.

Pentru detalii suplimentare, apelaţi la ofiţerul de recrutare al Marinei.

Organizarea formaţiunilor SEAL

În ziua de azi unităţile SEAL au o putere sporită. Soldaţii care încheie cursul BUD/S sunt repartizaţi fie la grupuri SEAL, fie la grupuri SDV. Grupurile sunt, la rândul lor, repartizate la diferite echipe. De asemenea, în patru locuri diferite de pe Pământ se află repartizate patru Unităţi Speciale de Luptă.

Fiecare echipă SEAL precum şi unităţile ei auxiliare, sunt ataşate uneia din cele două Grupuri Speciale de Luptă ale Marinei. Primul dintre aceste grupuri se află pe Coasta de Vest, cel de-al doilea pe coasta de est a Statelor Unite.

La Grupa Specială de Luptă-UNU, cu baza amfibie navală la Coronado, în California, sunt ataşate următoarele:

Echipele SEAL 1, 3 şi 5

Echipa Vehiculelor pentru Transportul Înotătorilor (SDV)-1

Echipa Specială de Vase-Unu, compusă din

Unitatea Specială de Ambarcaţiuni-11 (NRF)

Unitatea Specială de Ambarcaţiuni-12

Unitatea Specială de Ambarcaţiuni-13 (NRF)

Unitatea Specială de Luptă a Marinei-UNU, cu baza la Subic Bay, în Filipine.

Escadrila de Elicoptere de Atac Light-Five, Şoimii Albaştri.

La Grupa Specială de Luptă-DOI, cu baza amfibie navală la Little Creek, în Virginia, sunt ataşate următoarele:

Echipele SEAL 2, 4 şi 8

Echipa SEAL 6, doar din punct de vedere administrativ.

Echipa Vehiculelor pentru Transportul Înotătorilor (SDV)-2.

Echipa Specială de Vase-Doi, compusă din

Unitatea Specială de ambarcaţiuni-20

Unitatea Specială de ambarcaţiuni-22 (NRF)

Unitatea Specială de ambarcaţiuni-24 (NRF)

Unitatea Specială de Luptă a Marinei – DOI, cu baza la Machrihanish, în Marea Britanie.

Unitatea Specială de Luptă a Marinei – TREI, cu baza la Roosevelt Roads, în Puerto Rico

Escadrila de Elicoptere de Atac Light-Four, Lupii Roşii.

Echipa SEAL 6 se află sub comanda biroului reunit al Statelor Majore.

Fiecare Echipă SEAL e constituită din plutoane operative, care sunt repartizate pe detaşamente în funcţie de necesităţi. Fiecare pluton e format din doi ofiţeri şi doisprezece soldaţi. Plutonul e împărţit în două grupe de câte un ofiţer şi şase soldaţi. Echipa are de asemenea şi un „Pluton de stat major” format din doi ofiţeri, comandantul şi ofiţerul executiv, şi şase soldaţi.

Formaţiunea, în ansamblul ei, are de asemenea o

secţiune de stat-major, formată din cincisprezece ofiţeri şi şaptezeci de soldaţi.

La sfârşitul anului fiscal 1990, echipele SEAL urmau să aibă fiecare o distribuţie de treizeci de ofiţeri şi o sută optzeci şi unu de soldaţi. Fiecare echipă SEAL va avea aproximativ patrusprezece plutoane operative şi o unitate de stat-major.

GLOSAR

1. *Antiterorism* – măsuri defensive folosite pentru a reduce vulnerabilitatea persoanelor sau proprietăţilor faţă de terorism.
2. *Apă Tulbure* – termen neoficial, folosit în general pentru a desemna operaţiuni riverane, costiere şi litorale. „Riverană” este zona interioară sau costieră, caracterizată şi prin pământ şi prin apă, cu limitate drumuri terestre şi întinse suprafeţe de apă cu căi navigabile interioare. „Costieră” se referă la zona de coastă şi se foloseşte mai ales pentru a indica activitatea adiacentă coastei (adică la apă puţin adâncă). „Litoral” este termenul cel mai puţin definit, fiind luat îndeobşte în sensul de platformă continentală.
3. *Afaceri Civile* – acele activităţi din timp de pace sau război care înlesnesc relaţiile dintre forţele militare americane, autorităţile civile şi oamenii ţării în care acţionează forţele americane.
4. *Altitudine de lansare* – altitudinea de la sol a unui avion în clipa unei lansări cu paraşuta.

5. *Apărare internă străină* – participarea agenţiilor militare şi civile ale unui guvern, la programul de acţiuni al altui guvern, cu scopul de a elibera societatea de subversiuni, fărădelegi şi insurgenţă.

6. *Acţiune civică militară* – Folosirea cu precădere a forţelor militare pentru proiecte folositoare populaţiei locale la toate nivelele, în domenii cum ar fi educaţia, instruirea, lucrările publice, agricultură, transport, comunicaţii, sănătate, asistenţă medicală etc., şi care contribuie la dezvoltarea economică şi socială, înlesnind conlucrarea dintre forţele militare şi populaţie. (Forţele U.S.A. pot recomanda la vreme sau angaja o acţiune civică militară în zonele de dincolo de ocean.)

7. *Autentificare a reţelei* – procedeu prin care o reţea se autentifică pe ea şi toate celelalte staţii dintr-un nou sistem, confirmându-şi sistematic validitatea.

8. *Activităţi speciale* – îndeletniciri specifice executate în străinătate cu scopul de a veni în sprijinul obiectivelor de politică externă ale viitoarelor programe oficiale ale S.U.A., plănuite şi executate în aşa fel încât rolul guvernului Statelor Unite să nu fie aparent sau cunoscut public; acestea funcţionează în sprijinul unor asemenea activităţi, însă nu includ activităţi diplomatice, culegerea de informaţii ori alte elemente de susţinere.

9. *Bombardament de coastă* – operaţiune de bombardare, în care sunt folosite instalaţii de radiolocaţie de întrebare şi răspuns AN/PPN-19 şi AN/PPn-19, pentru a veni în sprijinul aviaţiei. Folosite adesea în combinaţie cu dispozitive terestre cu laser, pentru lansarea proiectilelor de mare precizie.

10. *Bază avansată de operaţiuni* – în războiul neconvenţional, o bază situată în general într-un teritoriu aliat, de unde se comandă, se controlează, se comunică sau se susţin operaţiunile tactice sau de

pregătire. În general aceste baze sunt temporare şi pot cuprinde şi un aerodrom sau o pistă de aterizare.

11. *Bruiaj radio* – sistem de receptare a semnalelor radio şi de retransmitere a lor pe aceeaşi frecvenţă, pentru a deruta navigaţia. Instalaţiile de bruiaj provoacă distorsiuni în receptarea de către staţiile din avioane şi de la sol.

12. *Baza Operativă a Forţelor Speciale* (SFOB) – în războiul neconvenţional, e o organizaţie de sprijin, stabilită într-o ţară aliată de către elemente ale unui grup al Forţelor Speciale, cu scopul de a asigura comanda, administrarea, instruirea, sprijinul logistic şi informativ pentru detaşamentele Speciale şi alte forţe care sunt puse sub acest control operativ. Baza asigură de asemenea suport logistic şi pentru forţele neconvenţionale indigene, susţinute de către detaşamentele respective.

13. *Căutare şi Salvare pe timp de luptă* – misiune specială, executată de unităţi de salvare pentru recuperarea celor rătăciţi în teritoriul inamic în timpul unor operaţiuni.

14. *Comandă şi control* – Exerciţiul autorităţii şi conducerii de către un comandant potrivit al unor unităţi de luptă, pentru îndeplinirea misiunii. Funcţiile de comandă şi control sunt executate printr-o reţea de personal, echipament de comunicaţii şi procedeuri stabilite de comandant pentru plănuirea, conducerea, coordonarea şi controlarea forţelor şi a operaţiunilor, cu scopul îndeplinirii mişunii.

15. *Comunicaţii* – metodă sau cale de transmitere a informaţiei de orice gen de la o persoană sau poziţie la alta.

16. *Compartimentare* – stabilire şi conducere a unei organizaţii informative în aşa fel încât datele despre personalul, organizarea sau activităţile unui

compartiment să nu fie cunoscute de către alt compartiment decât în măsura corespunzătoare îndeplinirii misiunilor încredinţate.

17. *Compromis* – expunere, ştiută sau bănuită, faţă de o persoană neautorizată, a personalului clandestin, a instalaţiilor, a informaţiilor sau materialelor secrete.

18. *Contrasiguranţă* – acele activităţi care au ca scop identificarea şi contracararea ameninţării pe care o prezintă serviciile sau organizaţiile inamice de informaţii, sau indivizii implicaţi în acţiuni de spionaj, sabotaj sau subversiuni.

19. *Contraterorism* – măsuri ofensive pentru prevenirea şi zădărnicirea terorismului.

20. *Codificare* 1) Partea dintr-o carte de coduri în care echivalenţele de text curat ale grupurilor de coduri se află în ordine alfabetică numerică sau sistematică.
2) A trece textul curat într-o formă ininteligibilă printr-un sistem de codificare.

21. *Calea de evaziune şi scăpare* – cursul de deplasare, prevăzut sau nu, pe care un evazionist o foloseşte în încercarea sa de a părăsi teritoriul inamic şi de a se întoarce în propriile linii.

22. *Conflict de mică intensitate* (LIC) – încleştare militară limitată cu scopul obţinerii de obiective politice, sociale, economice sau psihologice. Adesea e prelungit, ajungând de la presiuni diplomatice, economice şi psihosociale, până la terorism şi insurgenţă. Îndeobşte, are loc într-o zonă geografică restrânsă, fiind adesea caracterizat prin păstrarea sub control a armamentului, tacticii şi gradului de violenţă.

23. *Căutare şi salvare* – folosirea aparatelor de zbor, ambarcaţiunilor, submarinelor, echipelor speciale de salvare şi a echipamentului pentru a căuta şi salva personalul rătăcit pe apă sau pe uscat.

24. *Decepţii* – acele măsuri care au ca scop inducerea în

eroare a inamicului, prin manipulare, deformare sau falsificare a informaţiilor, pentru a-l determina să acţioneze într-un fel care să-i prejudicieze interesele.

25. *Diversiune* – actul de distragere a atenţiei şi a forţelor inamicului de la punctul operaţiunii principale; aceasta poate avea loc sub forma unui atac, a unei alarme sau a unui truc care să distragă atenţia.

26. *Echipă de control de luptă* – echipă din cadrul forţelor aeriene, organizată, antrenată şi echipată pentru a localiza, identifica şi marca zone de paraşutare/aterizare, a instala şi executa comunicaţii de control şi ajutorare a traficului aerian, necesare pentru dirijarea avioanelor către zonele de paraşutare/aterizare.

27. *Evaziune şi Scăpare* – procedeurile prin care personalul militar şi alţi indivizi izolaţi reuşesc să treacă dintr-o zonă inamică într-una aflată sub control aliat.

28. *Echipament Special (sau de Proiect)* – echipament care nu apare în publicaţiile de articole standard, însă care e considerat esenţial în cazul unor operaţiuni, funcţiuni sau misiuni deosebite.

29. *Evazionist* – persoană izolată într-un teritoriu ostil, care scapă din captivitate.

30. *Forţe paramilitare* – forţe sau grupuri distincte de forţele armate regulate ale oricărei ţări, însă care le seamănă în ceea ce priveşte organizarea, echiparea, instruirea sau natura misiunilor.

31. *Grup de asistenţă militară* (MAAG)* **– grup mixt, situat în** mod normal sub o comandă reunită, exercitată de către Secretarul Apărării, şi care administrează asistenţa militară americană, plănuind şi programând pe teritoriul

* Military Assistance Advisory Group (engl.).

gazdă.

32. *Hărţuire* – incident care are ca obiectiv principal întreruperea activităţilor unei unităţi, a unei instalaţii ori a unei nave, şi nu neapărat distrugerea ei.

33. *Date umane* – o categorie de informaţii provenite de la surse exclusiv umane.

34. *Indicator compact laser* (CLD) * **– dispozitiv de marcare a** ţintei cu ajutorul unui aparat de orientare. Acest marcator portabil e folosit cu operator de pe sol, pentru încredinţarea ţintelor unor avioane echipate cu tehnică de luptă cu laser. Aparatul face parte din categoria IV, funcţionând pe bază de laser cu neodym, ytriu şi aluminiu. Are o greutate de opt kilograme, şi o rază de acţiune cuprinsă între cincizeci şi o mie de metri. Principala sursă de energie e o baterie cu litiu, cu toate că pentru antrenament sunt bune şi bateriile cu acumulatori, nichel-cadmiu.

35. *Informaţie electronică* – informaţia obţinută din colectarea şi procesarea, pentru scopuri informative ulterioare, a radiaţiilor electromagnetice străine, noncomunicative, emanând din alte surse decât cele radioactive.

36. *Incifrare* – Transpunea unui text curat într-o formă ininteligibilă, printr-un sistem de cifrare.

37. *Incursiune (infiltrare)* 1. Deplasarea printr-o sau într-o zonă sau teritoriu care se află în mâinile unor trupe prietene sau duşmane. Deplasarea se face în grupuri mici, sau câte unul, la intervale stabilite anterior. Când are loc în teritoriu ostil se evită contactul cu inamicul.

2) În limbaj informativ: plasarea unui agent ori a altei persoane în zona unui obiectiv aflat pe teritoriu inamic. Presupune, în general, trecerea unei graniţe sau a unei linii de front. Modele de incursiune sunt: neagră

* Compact Laser Designator (engl.).

(clandestină), cenuşie (printr-un punct legal de trecere, însă cu documente false) şi albă (legală).

38. *Insurgenţă* – mişcare organizată, având ca scop răsturnarea unui guvern prin subversiune şi conflict armat.

39. *Informaţie* – produsul adunării, procesării, integrării, analizei, evaluării şi interpretării unei date referitoare la ţări sau zone străine.

40. *Interdicţie* – împiedicarea prin orice mijloace a folosirii de către inamic a unei zone sau a unei rute.

41. *Informaţii Strategice* – informaţii necesare pentru croirea planurilor politice şi militare la nivel naţional şi internaţional.

42. *Informaţii tactice* – informaţii necesare pentru plănuirea şi executarea operaţiunilor tactice. Informaţiile tactice diferă faţă de cele strategice în ceea ce priveşte nivelul de aplicare, însă şi din punct de vedere al scopului şi al detaliilor.

43. *Logistică* – ştiinţa plănuirii şi a efectuării mişcărilor şi întreţinerii de trupe. Include aprovizionarea, serviciile, întreţinerea, transportul, muniţia, construcţia şi serviciile medicale.

44. *Misiune directă de acţiune* (M.D.A.) – operaţiune specifică, militară sau paramilitară, presupunând un raid gen comando într-o zonă interzisă sau ostilă, cu scopul, în general, de a salva, lovi, recunoaşte sau distruge un obiectiv din spatele liniilor inamice. M.D.A. este îndeobşte condusă în ascuns sau clandestin de forţele SPECOPS pentru a elibera, lovi, cerceta sau distruge un obiectiv situat în spatele liniilor inamice.

45. *Operaţiuni clandestine* – operaţiuni de culegere de

informaţii, de contraspionaj şi alte activităţi similare sponsorizate sau conduse de către agenţii guvernamentale în aşa fel încât identitatea sponsorului să rămână ascunsă.

46. *Operaţiune combinată* – operaţiune executată de forţele a
două sau mai multe naţiuni aliate, care acţionează împreună pentru îndeplinirea unei singure misiuni.

47. *Operaţiuni mascate* – operaţiuni plănuite şi executate în aşa fel încât să ascundă identitatea sau să permită disculparea plauzibilă a celui care le-a pus la cale, în virtutea Ordinului Executiv 12036. Acestea diferă faţă de operaţiunile clandestine prin faptul că se caută mai mult acoperirea celui care a conceput acţiunea, decât acoperirea acţiunii în sine.

48. *Operaţiune de negare* – operaţiune care are ca scop împiedicarea inamicului de a ocupa sau de a trage foloase de pe urma zonelor sau a obiectelor care prezintă valoare tactică sau strategică.

49. *Operaţiune deschisă* – adunarea pe faţă a informaţiilor. Operaţiuni plănuite şi executate fără a se încerca ţinerea în secret a ei sau a puterii care o întreprinde.

50. *Operaţiuni de contingent pe timp de pace* – operaţiuni militare cu caracter politic, caracterizate prin proiectarea rapidă sau angajarea de forţe în condiţii similare celor ale unui război convenţional (de exemplu atac, raid, salvare, retragere, demonstraţie de forţă, acţiuni neconvenţionale şi culegere de informaţii).

51. *Operaţiuni Speciale* – operaţiuni întreprinse de către unităţi special instruite, echipate şi organizate, împotriva ţintelor strategice sau tactice, în cadrul obiectivelor naţionale militare, politice, economice sau psihologice. Aceste operaţiuni vor fi efectuate atât pe timp de pace, cât şi în timpul ostilităţilor, putând susţine la nevoie operaţiunile convenţionale, dar putând

fi executate şi independent, atunci când folosirea forţelor convenţionale e nepotrivită sau imposibilă.

52. *Panou de marcare* – bucată de material desfăşurată de trupele terestre pentru a semnaliza aviaţiei aliate.

53. *Propagandă* – orice formă de comunicare menită să susţină obiectivele naţionale, cu scopul de a influenţa opiniile, sentimentele, atitudinile sau comportamentul unui grup, spre avantajul direct sau indirect al iniţiatorului.

54. *Panou de semnalizare* – fâşie de pânză folosită pentru transmiterea mesajelor codificate de la sol către avionul în zbor.

55. *Pliantele ţintei* – mapele care conţin informaţii şi materiale referitoare la o ţintă specifică, pregătite pentru a fi folosite la plănuirea şi executarea acţiunii împotriva acesteia.

56. *Război de contragherilă* – operaţiuni şi activităţi întreprinse de forţele armate, paramilitare sau agenţii nonmilitare împotriva gherilelor.

51. *Reţea de evaziune şi scăpare* – organizaţie situată în teritoriul inamic, care acţionează pentru găsirea, deplasarea şi exfiltrarea personalului militar sau a indivizilor izolaţi către propriile linii.

58. *Război de gherilă* – operaţiuni militare şi paramilitare, efectuate pe teritoriul inamic de către unităţi neregulate, în general indigene.

59. *Reţea, lanţ, sistem celular* – elemente ale organizării clandestine, îndeosebi pentru scopuri operative.

- Cea mai amplă dintre cele trei e „reţeaua”. Cuprinde în general o succesiune de eşaloane şi specialiştii de care e nevoie pentru îndeplinirea misiunii. Când e constituită în mare parte, sau în întregime din angajaţi fără funcţie de comandă, se numeşte „reţea de agenţi”.

- ”Lanţul” este centrul atenţiei al primului dintre elemente şi constă dintr-o serie de agenţi şi informatori care primesc instrucţiuni de la - şi transmit instrucţiuni către un agent principal, prin contact sau curieri.

- ”Sistemul celular” e o variaţiune tot a primului element al reţelei. Caracteristica sa e aceea că grupează personalul în mici unităţi, relativ izolate şi de sine stătătoare. În interesul maximei siguranţe a ansamblului organizaţiei, fiecare celulă ţine legătura cu restul organizaţiei printr-un singur agent al organizaţiei şi un singur membru al celulei. Restul celulei nu-l ştie pe agent, şi nimeni nu cunoaşte identitatea sau activităţile altei celule.

60. *Raid* – operaţiune, în general la scară mică, constând în penetrarea în teritoriul inamic pentru culegerea de informaţii, derutarea adversarului sau distrugerea instalaţiilor sale. Se sfârşeşte printr-o retragere organizată, în urma executării misiunii.

61. *Reperarea ţintei* – detecţia, identificarea şi localizarea unei ţinte în suficiente detalii pentru a permite amplasarea eficientă a armelor.

62. *Radiolocator* – instalaţie de emisie-recepţie, capabilă să recepteze impulsul electronic al interogatoriului şi să transmită automat răspunsul corect.

63. *Război neconvenţional* – spectru larg de operaţiuni militare şi paramilitare întreprinse în teritoriul inamic, deţinut de inamic, administrat de inamic sau sensibil din punct de vedere politic. Războiul neconvenţional cuprinde (dar nu exclusiv) domeniile războiului de gherilă, al evaziunii şi evadării, sabotajului şi al altor operaţiuni de natură subversivă, acoperită sau clandestină. Aceste aspecte ale războiului neconvenţional, legate între ele, pot fi întreprinse de unul singur sau în colectiv de către oameni special pregătiţi, în majoritate indigeni, susţinuţi şi îndrumaţi în general, la diferite nivele de către una sau mai multe

surse externe, atât la vreme de război cât şi pe timp de pace.

64. *Spionaj* – acţiuni care au ca scop adunarea de informaţii prin operaţiuni clandestine.

65. *Semnalizator* - accesoriu vizual sau electronic folosit pentru marcarea unui anumit punct.

66. *Staţie radar* – instalaţie de recepţie-emisie care sub acţiunea impulsului potrivit, emite un semnal codificat care permite staţiei sau operatorului care întreabă să afle coordonatele şi informaţiile necesare.

67. *Sabotaj* – act care are ca scop avarierea, interferenţa sau obstrucţionarea apărării naţionale a unei ţări prin (încercarea de) provocarea voită de daune sau distrugeri a materialului de război şi a resurselor umane şi naturale.

68. *Sensibil* – care necesită protecţie deosebită, darea în vileag putând provoca neplăceri, compromisuri sau ameninţări la adresa securităţii puterii iniţiatoare. Tratamentul poate fi aplicat unei agenţii, unei instalaţii, persoane, poziţii, activităţii unui document sau material.

69. *Transmisie oarbă* – transmisie care se execută fără a se aştepta răspuns sau confirmare.

70. *Ţintă (obiectiv)* – 1) Zonă geografică, instalaţie sau complex, avut în vedere pentru distrugerea de către forţele militare.
2) În limbaj informativ, o ţară, regiune, instalaţie, agenţie sau persoană împotriva căreia sunt îndreptate acţiuni informative.

71. *Terorism* – folosirea ilegală sau abuzivă a forţei sau a violenţei împotriva indivizilor sau a proprietăţii, pentru a forţa mâna sau a intimida guverne sau societăţi, adesea pentru obţinerea unor obiective politice, religioase sau ideologice.

72. *Teatru* – zonă geografică din afara teritoriului continental
al Statelor Unite ale Americii, pentru care comandantului unei formaţiuni ample sau mai restrânse i-a fost încredinţată responsabilitatea.

73. *Zonă de debarcare pe ţărm* – localizare geografică, aleasă
pentru operaţiuni de incursiune-recuperare-aprovizionare pe calea apei.

74. *Zonă de desant* – zonă specifică în care sunt paraşutate trupe aeropurtate, provizii sau echipament.

75. *Zonă de recuperare* – zonă din interiorul sau din afara unei regiuni de siguranţă de unde poate fi evacuat un evadat sau un refugiat. Zona e aleasă în funcţie de accesibilitatea ei pe uscat, pe apă sau prin aer.

76. *Tobă de siguranţă* – zonă în teritoriul inamic care oferă evazionistului o şansă de a nu fi capturat şi de a supravieţui până când poate fi salvat.

77. *Zonă sensibilă* – loc specific, devenit un centru de activitate de interes informativ.

NEMIRA

colecția comando

26

KEVIN DOCKERY

"Tridentul": o insignă aurie pentru uniforma de paradă sau o broderie neagră pe fond verde pentru uniformele de luptă, care se poartă în dreptul inimii; este singurul semn exterior care atestă că un membru al marinei americane face parte din celebrele trupe SEAL... Trupe de elită pentru care nici o misiune nu este imposibilă - fie ea pe mare (SEa), în aer (Air) ori pe uscat (Land). Pe plajele însângerate ale Normandiei și ale atolilor din Pacific, în munții din Coreea și în junglele Vietnamului, în Grenada și Panama, ofițerii și soldații echipelor SEAL și-au dovedit din plin curajul, eroismul, inițiativa...

ISBN 973-569-047-0

PRET 3500 LEI